

De miljonairs

Brad Meltzer

De miljonairs

Uitgeverij De Vliegende Hollander

Uitgeverij De Vliegende Hollander stelt alles in het werk om op milieuvriendelijke en duurzame wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is gebruikgemaakt van papier met het FSC-kenmerk. Dit kenmerk garandeert dat het hout, of de houtvezel waarvan het product is gemaakt, afkomstig is van ecologisch en sociaal verantwoord bosbeheer.

Mix
Productgroep uit goed beheerde
bossen, gecontroleerde bronnen
en gerecycled materiaal.

Cert no. 565-COC-003091
www.fsc.org
© 1996 Forest Stewardship Council

Copyright © 2002 Brad Meltzer
Oorspronkelijke titel *The Millionaires*
Oorspronkelijk uitgegeven bij Forty-four Steps, Inc.
Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Uitgeverij De
Vliegende Hollander, Amsterdam
Redactie en productie Nederlandstalige editie:
Textcase, Utrecht
Vertaling voor Textcase: Marijke Faling,
Cornelis van Ginneken en Anton Havelaar

ISBN 978 90 495 0016 0
NUR 332

www.vaarmee.com

Uitgeverij De Vliegende Hollander is een imprint van
Dutch Media Uitgevers bv

*Voor Cori,
die me elke dag verbaast*

*Voor Dorthy Rubin en Evelyn Meltzer,
kindmeisje en oma,
omdat zij me inzicht hebben gegeven in mijn verleden
en me daarmee
mijn toekomst hebben gewezen*

*En ter nagedachtenis aan
Ben Rubin en Sol Meltzer,
dierbare verzorger en grootvader,
wier erfenis onze gehele familie nog steeds raakt*

Drieëntwintig procent van de mensen
zegt dat ze zouden stelen als ze er niet op werden
betrapt.

... maar om buiten de wet te leven, moet je eerlijk zijn
– Bob Dylan

1

Ik weet waar ik heen wil. En ik weet ook wie ik wil worden. Daarom heb ik deze baan überhaupt aangenomen... en daarom verdraag ik, vier jaar later, ook nog steeds de klanten. En hun eisen. En hun pakken geld. In de meeste gevallen willen ze gewoon niet te veel opvallen, wat in feite ook de specialiteit van de bank is. Op andere momenten willen ze wat... persoonlijke aandacht. Mijn telefoon gaat en ik zet mezelf in de charme-stand. 'U spreekt met Oliver,' antwoord ik. 'Waar kan ik u mee van dienst zijn?'

'Waar zit *verdomme die baas van je?*' knalt een zuidelijk klinkende kettingzaag mijn oor in.

'P-pardon?'

'Zeik niet, Caruso! Ik wil m'n *geld!*'

Pas als hij het woord 'geld' uitspreekt, herken ik het accent. Tanner Drew, de grootste ontwikkelaar van luxe wolkenkrabbers in New York en opperpatriarch van de Drew Family Office. In de wereld van de zeer kapitaalkrachtigen gaat er niets boven een family office. Rockefeller. Rothschild. Gates en Soros. Een 'family office' wordt ingehuurd voor de supervisie over alle adviseurs, advocaten en bankiers die het geld van de familie beheren. Betaalde professionals die het maximale uit elke cent halen. Je spreekt niet meer met de familie tegenwoordig – je spreekt met de family office. Dus als het hoofd van de clan mij rechtstreeks belt... dan kan ik m'n borst wel nat maken.

‘Is het bedrag nog niet overgeboekt, meneer Drew?’

‘Goed gezien, Einstein, het is nog niet overgeboekt nee! Dus wat ga jij nu verdomme doen om dat recht te zetten? Je baas heeft beloofd dat het hier om twee uur zou zijn! *Twee uur!*’ gilt hij.

‘Het spijt me, meneer, maar meneer Lapidus is...’

‘Kan me geen reet schelen waar-ie zit – die vent van *Forbes* gaf me een deadline tot vandaag; ik gaf *jouw baas* die deadline en nu geef ik *jou* die deadline! Waar moeten we het verdomme verder nog over hebben?’

Ik krijg een droge mond. *Forbes Magazine* publiceert elk jaar een lijst van de 400 rijkste personen in de VS. Vorig jaar stond Tanner Drew op nummer 403. Daar was hij niet blij mee. Dus dit jaar wil hij per se iets hoger komen. Een plekje of drie. Helaas voor mij is het enige wat hem daarbij in de weg staat een transactie van 40 miljoen dollar naar zijn persoonlijke rekening, die we kennelijk nog niet hebben afgerond.

‘Een moment meneer, ik...’

‘Waag het niet om me in de wacht...’

Ik zet hem in de wachtstand en doe een schietgebedje. Eén druk op een sneltoets later wacht ik op de stem van Judy Sklar, Lapidus’ secretaresse. Het enige wat ik krijg is haar voicemail. Aangezien haar baas voor de rest van de dag elders in bespreking is met zijn partners heeft zij ook geen reden om te blijven. Ik hang op en bel een ander nummer. Maar nu ga ik meteen over naar alarmfase 1, de mobiele telefoon van Henry Lapidus. Na één keer overgaan, antwoordt er niemand. Na de tweede keer ook niet. Bij de derde keer staar ik hulpeloos naar het knipperende rode lichtje op mijn telefoon. Tanner Drew wacht nog steeds.

Ik schakel terug naar hem en grijp mijn eigen mobieltje.

‘Ik wacht op een telefoontje van meneer Lapidus,’ leg ik uit.

‘Jongeman, als je me ooit nog eens in de wachtstand zet...’

Geen idee wat hij verder zegt want ik luister niet. In plaats daarvan kronkelen mijn vingers over mijn mobiel en bel ik snel Lapidus' semafoon. Zodra ik het piepje hoor, voer ik mijn nummer in en voeg het getal '1822' toe. De code voor het ultieme noodgeval: twee keer '911'.

'...nog zo'n klotesmoes – het enige wat ik wil horen is dat het geld is overgemaakt!'

'Dat begrijp ik, meneer.'

'Nee, jongen, dat doe je niet.'

Schiet op, smeeek ik, starend naar mijn mobiel. Bel!

'Hoe laat gaat jullie laatste transactie de deur uit?' blaft hij.

'Eigenlijk sluiten we om drie uur...' De wandklok geeft kwart over drie aan.

'...maar soms kunnen we het oprekken tot vier uur.' Als hij niet reageert, vraag ik: 'Wat is het rekeningnummer en de bank waar het naar toe moet?'

Hij geeft me snel de gegevens, die ik op een post-it-velletje krabbel. Tot slot vraagt hij me: 'Oliver Caruso, niet? Dat is je naam?' Zijn stem is zacht en glad.

'J-ja meneer.'

'Oké, meneer Caruso. Meer hoeft u niet te weten.' En hij hangt op. Ik kijk naar mijn zwijgende mobiel. Nog steeds niets.

Binnen drie minuten heb ik iedere andere partner gebeld en opgepiept waarvan ik het nummer heb. Niemand antwoordt. Dit is een account van 125 miljoen dollar. Ik doe mijn jasje uit en trek mijn das wat losser. Ik neem snel de rolodex van ons netwerk door en vind het nummer van de University Club, de plek waar de partners altijd vergaderen. Ik zweer dat ik mijn hartslag kan horen als ik bel.

'Met de University Club spreekt u,' antwoordt een vrouwenstem.

'Hallo, ik ben op zoek naar Henry Lapi...'

'Als u wilt spreken met een medewerker of wilt worden doorverbonden met een gastenkamer drukt u op nul,' gaat de opgenomen stem verder.

Ik ram op de nul en een andere mechanische stem zegt: 'Al onze medewerkers zijn in gesprek – een moment geduld alstublieft.' Ik grijp mijn mobiel en begin als een gek te toetsen, op zoek naar iemand met voldoende bevoegdheid. Baraff... Bernstein... Mary van de boekhouding – weg, weg en weg.

Ik haat de vrijdagen zo vlak voor de Kerst. Waar zit iedereen verdomme?

In mijn oor herhaalt de mechanische vrouwenstem 'Al onze medewerkers zijn in gesprek – een moment geduld alstublieft.'

Ik kom in de verleiding om op de alarmknop te drukken en Shep te bellen, hoofd veiligheid van de bank, maar... nee... dat is zo'n pietje precies... zonder de juiste handtekeningen kom ik er nooit mee weg bij hem. Als ik nou iemand kan vinden met transactiebevoegdheid. Ik moet op z'n minst iemand op de administratie vinden die...

Ik heb het.

Mijn broer.

Met de telefoon aan het ene oor en mijn mobiel aan de andere, sluit ik mijn ogen en luister terwijl zijn telefoon overgaat. Eén keer... twee keer...

'Charlie hier,' antwoordt hij.

'Je bent er nog!'

'Nee hoor – ik ben een uur geleden weggegaan,' zegt hij droog. 'Dit is slechts je verbeelding.'

Ik negeer de grap. 'Weet je nog steeds waar Mary van de boekhouding haar gebruikersnaam en wachtwoord bewaart?'

'Ik denkt 't wel... hoezo?'

'Ga niet van je plek. Ik kom meteen naar beneden.'

Mijn vingers dansen als een wervelwind over mijn telefoon om mijn vaste lijn door te schakelen naar mijn mobiel – voor het geval de University Club opneemt.

Ik storm mijn kantoor uit, draai scherp naar rechts en steven recht op de privé-lift af aan het eind van de donkere, met mahoniehout gelambriseerde gang. Kan

me niet schelen dat hij alleen voor klanten is. Ik toets Lapidus' zescijferige code in op het paneel boven de liftknop en de deuren glijden open. Dat zou Shep van de beveiliging ook niet zo leuk vinden.

Zodra ik erin stap, draai ik me om en ram op *Deuren sluiten*. Vorige week las ik ergens dat deze knoppen vrijwel nooit zijn aangesloten – ze zijn er alleen maar om gehaaste mensen het idee te geven dat ze alles onder controle hebben. Ik veeg het zweet van mijn voorhoofd achterover door mijn donkerbruine haar en druk toch maar op de knop. En nog een keer. Nog drie verdiepingen te gaan.

'Nou, nou, nou,' verkondigt Charlie, terwijl hij met zijn eeuwige jongensachtige grijns opkijkt van een stapel papieren. Hij brengt zijn kin omlaag en tuurt over zijn hoornen vintagebril. Hij draagt de bril al jaren – ook al ver voor dat mode werd. Hetzelfde geldt voor zijn witte hemd en gekreukelde broek. Beide zijn afdankertjes uit mijn klerenkast, maar op de een of andere manier zien ze er, door de manier waarop ze rond zijn slanke postuur hangen, perfect uit. Stads en stijlvol; nooit balleurig. 'Kijk eens aan wie zich in de achterbuurten waagt!' roept hij vrolijk. 'Hé, waar is je button met *Ik hoor niet langer bij het proletariaat?*'

Ik negeer de steek onder water. Het is iets waaraan ik heb moeten wennen de laatste maanden. Zes maanden, om precies te zijn – zo lang is het geleden dat ik hem de baan bij de bank heb bezorgd. Hij had het geld nodig en ma en ik hadden hulp nodig bij de rekeningen. Als het alleen om gas, elektra en de huur zou gaan, redden we het wel. Maar het is onze rekening bij het ziekenhuis – Charlie heeft dat altijd persoonlijk opgevat. Het is de enige reden waarom hij de baan überhaupt heeft aangenomen. En hoewel ik weet dat hij het alleen maar ziet als een manier om een steentje bij te dragen terwijl hij zijn muziek schrijft, zal het niet makkelijk voor hem zijn om mij boven in een eigen kantoor te zien zitten,

met een walnoothouten bureau en een leren stoel, terwijl hij hier beneden zit, tussen de systeemwandjes en het beige formica.

‘Wattisser?’ vraagt hij terwijl ik in m’n ogen wrijf. ‘Word je misselijk van het fluorescerende licht? Als je wilt, ga ik naar boven om je lamp te halen – of misschien moet ik je Perzische kleedje even halen – ik weet hoezeer dat kunststof tapijt pijn doet aan je...’

‘Kun je alsjeblieft even je mond houden!’

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij, plots bezorgd. ‘Is er iets met ma?’

Dat is altijd zijn eerste vraag als hij ziet dat ik van slag ben – vooral nadat de schuldeisers haar vorige maand de stuipen op het lijf joegen. ‘Nee, er is niks met ma...’

‘Hou daar dan mee op. Ik moest bijna overgeven!’

‘Sorry... Het is... De tijd dringt. Een van onze cliënten... Lapidus zou een bedrag overmaken en mij is net het vel over m’n oren getrokken omdat het nog niet is aangekomen.’

Charlie legt zijn zware zwarte schoenen op zijn bureau, kantelt zijn stoel op de achterpoten en pakt een geel blikje Silly Putty van een hoek van zijn bureau. Hij brengt het naar zijn neus, opent het deksel, snuift een geur uit onze kindertijd op en lacht. Een typische, hoge jongere-broertjeslach.

‘Waarom denk je dat dit grappig is?’ wil ik weten.

‘Daar maak je je zorgen over? Een of andere vent die zijn zakgeld niet heeft ontvangen? Zeg maar dat-ie tot maandag moet wachten.’

‘Waarom zeg jij het ’m niet – zijn naam is Tanner Drew.’

Charlies stoel komt weer op vier poten terecht. ‘Serieus?’ vraagt hij. ‘Hoeveel?’

Ik geef geen antwoord.

‘Kom op, Ollie, ik hang het niet aan de grote klok.’

Ik zeg nog steeds niks.

‘Luister, als je me ’t niet wilt vertellen, waarom ben je dan naar beneden gekomen?’

Daar kan ik niks tegen inbrengen. Ik fluister mijn antwoord: 'Veertig miljoen dollar.'

'Veertig miljoen!' roept hij. *'Heb je iets geslikt of zo?'*

'Je zei dat je je gedeisd zou houden!'

'Ollie, het is niet alsof je een of andere minkukel een rol kwartjes onthoudt hier. Als je het over acht cijfers hebt... zelfs voor Tanner is dat geen wisselgeld – en de kerel bezit al het halve centr...'

'Charlie!' roep ik.

Hij zwijgt meteen – hij weet inmiddels dat ik op springen sta.

'Ik kan je hulp echt gebruiken nu,' zeg ik en let op zijn reactie.

Voor vrijwel iedereen zou dit een moment zijn om te koesteren: het toegeven van zwakte, die voorgoed de balans tussen walnoothouten bureaus en beige formica om kan laten slaan. Eerlijk gezegd verdien ik dat waarschijnlijk ook wel.

Mijn broer kijkt me recht aan. *'Zeg maar wat ik voor je moet doen,'* zegt hij.

Ik zit in Charlies stoel en tik Lapidus gebruikersnaam en wachtwoord in. Ik mag dan niet boven aan de totempaal zitten, maar ik ben wel een junior-partner. De jongste junior-partner, maar wel de enige die direct onder Lapidus valt. In een firma met maar twaalf partners, geeft me dat meer macht dan de meeste anderen. En net als ik groeide Lapidus niet op met een dikke portefeuille in zijn zak. Maar de juiste baan, met de juiste baas, voerde hem naar de juiste business school en die lanceerde hem weer via de privé-lift omhoog. Nu is hij bereid tot een wederdienst. Zoals hij me op de eerste dag leerde, werken simpele plannen het best. Ik help hem; hij helpt mij. Net als Charlie hebben we allemaal zo onze manier om uit de schulden te komen.

Ik glijd naar voren op mijn stoel en wacht tot de computer reageert. Achter me zit Charlie half op de armleuning, voor zijn balans leunend op mijn rug en schou-

der. Als ik mijn hoofd in een bepaalde hoek houd, zie ik onze vertekende beelden in de welving van het computerscherm. Als ik snel met mijn ogen knipper, zien we eruit als jongetjes. Maar dan verschijnt Tanner Drews bedrijfsrekening op het scherm – en is al het andere verdwenen.

Charlies ogen gaan rechtstreeks naar het saldo dat op het scherm verschijnt: \$ 126.023.164,27. *‘Dat zijn aardig wat boterhammen met pindakaas!* Mijn saldo is zo laag dat ik geen frisdrank meer bestel bij mijn maaltijd en deze vent vindt dat hij reden tot klagen heeft?’

Daar is niet veel tegenin te brengen – zelfs voor een bank als de onze is dat aardig wat wisselgeld. Natuurlijk, zeggen dat Greene & Greene ‘gewoon een bank’ is, is hetzelfde als zeggen dat Einstein ‘wel goed in wiskunde’ was.

Greene & Greene is een zogenaemde ‘privébank’. Dat is onze belangrijkste dienst: privacy – en daarom nemen we ook niet zomaar ieders geld aan. In feite is het zelfs zo dat klanten niet ons kiezen, maar dat wij hen kiezen. En zoals de meeste banken vragen we een minimuminleg. Het verschil is dat ons minimum twee miljoen dollar is. Dat wil zeggen, alleen maar om je rekening te ópenen. Als je vijf miljoen hebt, zeggen we: ‘Goed – een mooi begin.’ Bij vijftien miljoen: ‘Misschien moeten we eens praten’ en vanaf 75 miljoen tanken we de privéjet vol en komen direct naar je toe, meneer Drew, ja, meneer, natuurlijk, meneer.

‘Ik wist het wel,’ zeg ik wijzend naar het scherm. ‘Lapidus heeft het nog niet eens ingevoerd in het systeem. Hij moet het compleet vergeten zijn.’ Met gebruik van een ander wachtwoord van Lapidus typ ik snel het eerste deel van het verzoek in.

‘Weet je zeker dat het oké is om zijn wachtwoord zo te gebruiken?’

‘Geen zorgen – het is prima.’

‘Misschien moeten we Veiligheid bellen, zodat Shep...’

‘Ik wil Shep niet bellen!’ val ik Charlie in de rede,

want dan weet ik wel wat de uitkomst zal zijn.

Charlie schudt zijn hoofd en kijkt weer naar het scherm. Onder *Huidige activiteit* ziet hij drie betalingen openstaan – alle drie aan ene ‘Kelli Turnley’.

‘Wedden dat dat z’n maîtresse is?’ zegt hij.

‘Waarom?’ vraag ik. ‘Omdat ze *Kelli* heet?’

‘Geloof me maar, Watson. Jenni, Candi, Brandi – het is een soort gezinsabonnement voor het Playboy Mansion – laat de ‘i’ zien en je mag meteen doorlopen.’

‘Ten eerste heb je het helemaal mis. Ten tweede is dat, zonder te overdrijven, het domste wat ik ooit heb gehoord. En ten derde...’

‘Wat was de naam van pa zijn eerste vriendin? Even denken... was het... *Randi*?’ Met een ruk schuif ik de stoel naar achter, stoot ik Charlie van de leuning en storm ik zijn cabine uit.

‘Wil je niet weten wat ze opwindend vindt en waar ze op afknapt?’ roept hij me na.

Ik loop de gang in, hoor alleen maar mijn mobiel en luister nog steeds naar de opgenomen begroeting van de University Club. Woedend hang ik op en bel opnieuw. Deze keer krijg in zowaar een echte stem.

‘University Club – waarmee kan ik u van dienst zijn?’

‘Ik probeer Henry Lapidus te bereiken – hij zit in een vergadering in een van uw conferentiezalen.’

‘Een moment, meneer, dan...’

‘Verbind me niet door! Ik moet hem nú vinden.’

‘Ik ben alleen maar de telefoniste, meneer – het beste wat ik kan doen is u doorverbinden.’

Er klinkt een klik en een ander geluid. ‘U spreekt met het conferentiecentrum van de University Club. Al onze medewerkers zijn in gesprek – een ogenblik geduld alstublieft.’

Ik knijp de telefoon nog steviger vast, ren de gang door en stop bij een metalen deur zonder opschrift. *De Kooi*, zoals hij in de bank wordt genoemd, is een van de weinige privékantoren op deze verdieping en huisvest tevens ons gehele financiële transactiesysteem. Cash,

cheques, telegrafische overboekingen – hier begint het allemaal.

Uiteraard zit er een cijfercodeslot boven de deurlink. Met Lapidus' code kom ik erin. Als algemeen directeur kom je overal.

Tien passen achter me komt Charlie het zespersoonskantoor in. De rechthoekige ruimte loopt langs de hele achterkant van de derde verdieping, maar is verder net zo ingericht als de ruimte met systeemwandjes en cabines: fluorescerend licht, standaardbureaus, grijs tapijt. Het enige verschil zijn de industrieel ogende telmachines op elk bureau. De boekhoudersversie van Charlies Silly Putty.

'Waarom moet je altijd zo opvliegend zijn?' vraagt Charlie, terwijl hij me inhaalt.

'Kunnen we daar hier alsjeblieft niet over praten?'

'Vertel me alleen maar waarom je...'

'Omdat ik hier werk!' roep ik en draai me om. 'En omdat jij hier werkt – en ons privéleven thuis moet blijven! Oké?' Hij houdt een pen en zijn kleine notitieblokje vast. De man die het leven bestudeert. 'En ga dit niet lopen opschrijven,' waarschuwt ik. 'Ik wil dit niet in een van je liedjes terughoren.'

Charlie staart naar de vloer en vraagt zich af of dit wel een ruzie waard is. 'Wat jij wil,' zegt hij en laat het notitieblokje zakken. Hij gaat nooit in discussie over zijn kunst.

'Dank je,' kom ik hem tegemoet en ga verder het kantoor in. Maar als ik vlak bij Mary's bureau ben, hoor ik gekrabbel achter me. 'Wat doe je?'

'Sorry,' lacht hij, terwijl hij een paar laatste woorden op zijn blokje krabbelt. 'Oké, ik ben klaar.'

'Wat heb je opgeschreven?' wil ik weten.

'Niks, gewoon...'

'Wat heb je opgeschreven!?'

Hij houdt het notitieblokje omhoog. 'Ik wil dit niet in een van je liedjes terughoren,' deelt hij mee. 'Is dat een geweldige albumtitel, of niet?'

Zonder te antwoorden, kijk ik opnieuw naar Mary's bureau. 'Kun je alsjeblieft gewoon even laten zien waar ze haar wachtwoord bewaart?'

Hij wandelt naar het netste, meest geordende bureau in de ruimte, veegt zogenaamd Mary's stoel af, glijdt in haar stoel en reikt naar de drie plastic fotolijstjes naast de computer. Er zijn een twaalfjarige jongen met een football, een negenjarige jongen in een honkbaloutfit en een zesjarig meisje dat poseert met een voetbal op te zien. Charlie pakt meteen degene met de football en keert hem om. Onder op de voet staat haar gebruikersnaam en wachtwoord: marydamski – 3BUG5E. Charlie schudt glimlachend zijn hoofd. 'Oudste kind – altijd de lieveling.'

'Hoe wist je...?'

'Ze is misschien de koningin van de cijfers, maar ze haat computers. Toen ik hier een keer was, vroeg ze me naar een goede plek om ze te verstoppen en ik suggereerde de foto's.'

Typisch Charlie. De allemansvriend.

Ik zet Mary's computer aan en kijk naar de wandklok: 15.37 uur. Nog amper 20 minuten. Ik gebruik haar wachtwoord en ga direct naar *Overboekingen*. Daar staat Tanners transactie in het rijtje op Mary's scherm, in afwachting van een definitief fiat. Ik typ de code voor Tanners bank in en het rekeningnummer dat hij me gaf.

'*Gewenst bedrag?*' Het doet bijna pijn om het in te vullen: \$ 40.000.000,00.

'Da's een flinke zak aardappelen,' zegt Charlie.

Ik kijk omhoog naar de wandklok: 15.45 uur. Nog vijftien minuten te gaan.

Achter me krabbelt Charlie weer wat op zijn notitieblokje. Dat is zijn mantra: Grijp de wereld; eet een paardenbloem. Ik beweeg de cursor naar *Verzenden*. Bijna klaar.

'Mag ik je een vraag stellen?' roept Charlie. Voor ik kan antwoorden, zegt hij: 'Zou het niet *cool* zijn als de hele zaak oplichterij was?'

‘Wat!’

‘De hele zaak... het telefoontje, het geschreeuw...’
Hij lacht terwijl hij het zich voorstelt. ‘Met alle stress en gedoe, hoe weet je dat het de echte Tanner Drew was?’

Mijn lichaam verstijft. ‘*Pardon?*’

‘Ik bedoel, die vent heeft een family office – weet jij veel hoe zijn stem eigenlijk klinkt?’

Ik laat de muis los en probeer de rilling te negeren die langs mijn nekharen glijdt. Ik draai me om en kijk mijn broer aan. Hij is opgehouden met schrijven.

2

‘**W**at wil je zeggen? Je denkt dat het nep is?’
‘Ik heb geen idee – maar denk je eens in hoe simpel het was: er belt een vent op, hij dreigt dat hij z’n veertig miljoen wil, geeft je een rekeningnummer en zegt “zorg dat het voor mekaar komt”.’

Ik staar weer naar het elfcijferige rekeningnummer dat op het scherm voor me gloeit. ‘Nee,’ zeg ik beslist. ‘Dat kan niet.’

‘Kan niet? Het is net als die roman die elk jaar verschijnt – de schurk maakt helemaal in het begin misbruik van de streber annex held...’

‘Dit is niet een of andere stomme roman!’ schreeuw ik. ‘Dit is mijn leven!’

‘Het is het leven van ons allebei,’ zegt hij. ‘En ik zeg alleen maar dat, zodra je op die knop drukt, dat geld zomaar rechtstreeks naar een bank op de Bahama’s zou kunnen gaan.’

Mijn ogen staren naar het oplichtende rekeningnummer. Hoe meer ik ernaar kijk, hoe feller het wordt.

‘En weet je wie de klappen krijgt als dat geld verdwijnt...?’

Hij is voorzichtig met de manier waarop hij het zegt. We weten beiden dat Greene & Greene geen normale bank is. Citibank, Bank of America – dat zijn grote, gezichtsloze bedrijven. Dit niet. Hier zijn we nog steeds een hechte maatschap. Voor onze klanten betekent dat dat we niet aan bepaalde meldingsverplichtingen van de

overheid hoeven te voldoen, zodat we makkelijker onze weinig opvallende status kunnen handhaven, wat onze naam uit de krant houdt, waardoor we alleen de klanten kunnen kiezen die we willen. Zoals ik al zei: u opent geen rekening bij Greene. Wij openen er een met u.

In ruil daarvoor mogen de partners een aanzienlijke hoeveelheid weelde beheren onder een ongelooflijk klein dak. Belangrijker dan dat is – terwijl ik naar Tanners transactie van veertig miljoen kijk – dat iedere partner persoonlijk verantwoordelijk is voor het totale bezit van de bank. Bij de laatste telling hadden we dertien miljard dollar in beheer. Miljárd. Met een hoofdletter M. Verdeeld over twaalf partners.

Vergeet Tanner – het enige waar ik nu aan kan denken is Lapidus. Mijn baas. En ook de persoon die me mijn ontslagbrief door de strot zal duwen als ik een van de grootste klanten van de bank kwijtraak. ‘Echt, het is onmogelijk dat het een opzetje is,’ benadruk ik. ‘Ik hoorde Lapidus van de week over de transactie praten, ik bedoel, het is niet zo dat Tanner zo maar uit het niets opbelt.’

‘Tenzij Lapidus natuurlijk ook in het complot zit...’

‘Hou eens op, zeg. Je begint te klinken als... als...’

‘Als iemand die weet waar-ie het over heeft?’

‘Nee, als een paranoïde gek die het contact met de realiteit kwijt is.’

‘Ik moet je meedelen dat ik me beledigd voel door het woord *gek*. En door het woord *kwijt*.’

‘Misschien moeten we hem gewoon bellen, voor de zekerheid.’

‘Geen slecht idee,’ stemt Charlie in.

Volgens de wandklok heb ik nog vier minuten. Hoeveel kwaad kan een telefoontje?

Ik neem snel het klantenbestand door voor Tanners privé-nummer. Maar alleen dat van zijn family office staat er in. Soms is privacy irritant. Ik heb geen andere keus, draai het nummer en kijk naar de klok. Drieëneenhalve minuut.

‘Drew Family Office,’ antwoordt een vrouw.
Dit is Oliver Caruso van Greene & Greene – Ik moet meneer Drew spreken. Het is een noodgeval.’

‘Wat voor noodgeval?’ bitst ze. Ik kan haar grijns bijna horen.

‘Eentje van veertig miljoen.’

Even is het stil. ‘Moment alstublieft.’

‘Verbinden ze je door?’ vraagt Charlie.

Ik negeer de vraag, klik terug naar het transactiemenu en zet de cursor op *Verzenden*. Charlie zit weer op de leuning en houdt mijn schouder vast met een gespannen vuist.

‘God zegene de greep...’ fluister hij.

Dertig seconden later heb ik de secretaresse weer aan de lijn.

‘Het spijt me, meneer Caruso. Hij neemt de telefoon in zijn kantoor niet op.’

‘Heeft hij een mobiel?’

‘Meneer, ik weet niet of u het begrijpt...’

‘Ik begrijp het juist heel goed. Wat is uw naam? Dan kan ik de heer Drew vertellen met wie ik heb gesproken.’

Opnieuw een stilte. ‘Moment alstublieft.’

We hebben nog een minuut en tien seconden. Ik weet dat de bank is gesynchroniseerd met de Fed Express, maar je kunt dit soort dingen ook weer niet té krap laten worden.

‘Wat ga je doen?’ vraagt Charlie.

‘We halen het wel,’ zeg ik.

Vijftig seconden.

Mijn ogen zijn gefixeerd op de digitale knop met *Verzenden* erop. Boven aan het scherm ben ik al voorbij de lijn met \$ 40.000.000 gescrold, maar nu is dat het enige wat ik zie. Ik zet de telefoon op de speaker om mijn handen vrij te hebben. Ik voel de greep van Charlies vuist op mijn schouder verstrakken.

Dertig seconden.

‘Waar zit dat mens verdomme?’

Mijn hand trilt zo hard tegen de muis dat hij de cursor op het scherm beweegt. We zijn kansloos.

‘Nu moet het gebeuren,’ zegt Charlie. ‘Tijd om te beslissen.’

Daar heeft hij gelijk in. Het probleem is alleen... dat ik... dat ik het gewoon niet kan. Op zoek naar hulp kijk ik over mijn schouder, naar mijn broer. Hij zegt niets, maar ik hoor hem wel. Hij weet waar we vandaan komen. Hij weet dat ik me hier al vier jaar loop te kwellen. Voor ons allemaal is deze baan een uitweg uit de noodtoestand. Met nog twintig seconden te gaan, knikt hij nauwelijks zichtbaar met zijn hoofd.

Meer heb ik niet nodig: alleen een duwtje in de rug. Ik keer me naar de monitor. *Druk op de knop*, zeg ik tegen mezelf. Maar net als ik dat van plan ben, verstijft mijn hele lijf. Mijn maag draait om en de wereld wordt wazig.

‘Kom op!’ roept Charlie.

De woorden echoën, maar lossen op. We zitten in de laatste seconden.

‘*Oliver, druk op die kloteknop!*’

Hij zegt iets anders, maar het enige wat ik voel, is een felle ruk aan mijn overhemd. Charlie trekt me weg en leunt voorover. Ik zie zijn hand met een klap neerkomen en hij mept met zijn rechtervuist op de muis. Op het scherm verandert de *Verzenden*-knop in een negatief van zichzelf en dan weer terug. Drie seconden later verschijnt er een rechthoekig venster: *Status: in behandeling*.

‘Betekent dat dat we...?’

Status: goedgekeurd.

Charlie beseft nu waar we naar kijken. Net als ik.

Status: betaald.

Het zit erop. Klaar. De e-mail van veertig miljoen.

We kijken beiden naar de speaker op de telefoon, wachtend op een reactie. Het enige dat we horen is een wrede stilte. Mijn mond hangt open. Charlie laat eindelijk mijn overhemd los. Onze borstkassen gaan gelijk op en neer... maar om totaal verschillende redenen. Vecht

en vlucht. Ik kijk naar mijn broer... mijn jongere broer... maar hij zegt niets. En dan klinkt er gekraak uit de telefoon. Een stem.

‘Caruso,’ gromt Tanner Drew in een zuidelijk accent dat nu even onmiskenbaar is als een vork in je oog, ‘als dit geen bevestigend telefoontje is, kun je maar beter de Heilige Vader aanroepen.’

‘D-dat is het, meneer,’ zeg ik, vechtend tegen een grijns. ‘Alleen maar een bevestiging.’

‘Prima. Goedendag.’ Met een klap is het over.

Ik draai me om, maar het is te laat. Mijn broer is al weg.

Ik ren de Kooi uit en speur naar Charlie – maar zoals altijd is hij me te snel af. Bij zijn cabine hijs ik mezelf op aan de bovenkant van het tussenwandje en kijk naar binnen. Met zijn voeten op zijn bureau, krabbelt hij iets in een groen spiraalschrift, de dop van de pen in zijn mond, verloren in gedachten.

‘En was Tanner blij?’ vraagt hij, zonder zich om te draaien.

‘Ja, hij was in de wolken. Hij bleef me maar bedanken – steeds weer opnieuw. Tot slot kon ik alleen nog zoiets zeggen als “nee, u hoeft me niet te noemen in het *Forbes*-stukje – dat u de top 400 heeft gehaald is alle dank die ik nodig heb”.’

‘Geweldig,’ zegt Charlie, als hij me eindelijk aankijkt. ‘Ik ben blij dat het gelukt is.’

Ik haat het als hij zo doet. ‘Kom op,’ smeed ik, ‘voor de draad ermee.’

Hij laat zijn voeten op de grond vallen en werpt het schrift op zijn bureau. Het land precies naast de Silly Putty, op een paar centimeter van zijn verzameling groene soldaatjes en net onder de zwart-witte bumpersticker op zijn monitor, met de tekst: ‘Elke dag verkoop ik mijn ziel.’

‘Hé, sorry dat ik zo verstijfde.’

‘Geeft niet, broer – kan iedereen overkomen.’

Jezus, je zult zo'n temperament hebben. 'Dus je bent niet teleurgesteld in me?'

'Teleurgesteld? Dat was jouw puppy, niet de mijne.'

'Ik weet het... het is... nou ja, je plaagt met altijd dat ik te soft word...'

'O, soft ben je absoluut – door al die wufte, hoge kringen waarin je verkeert – je bent net als een babykontje.'

'Charlie...!'

'Maar niet zo'n zacht babykontje – eerder zo'n door en door harde – als die van een baby-sumoworstelaar of zo.'

Onwillekeurig moet ik glimlachen om zijn grapje. Het is lang niet zo goed als die keer, drie maanden geleden, toen hij de hele dag probeerde te praten met een piratenstem (wat hem ook lukte), maar voor nu kan het ermee door. 'Wat zeg je ervan als ik je vanavond trakteer op een etentje?'

Charlie pauzeert en bestudeert me. 'Alleen als we geen limousine nemen.'

'Hou toch op, man. Je weet dat de bank het zou betalen na alles wat we net hebben gedaan.'

Hij schudt afkeurend met zijn hoofd. 'Je bent veranderd, man – ik herken je niet eens meer...''

'Oké, oké, vergeet de limousine. Een taxi dan?'

'De metro?'

'Ik betaal de taxi.'

'Oké. We nemen een taxi.'

Tien minuten later, na een snelle tussenstop in mijn kantoor, staan we op de zesde verdieping te wachten op de lift. 'Denk je dat ze een medaille gaan geven?'

'Waarvoor?' vraag ik. 'Omdat ik gewoon m'n werk doe?'

'Gewoon je werk? Nou klink je als zo'n buurtheld die net een stel katjes uit een brandend gebouw heeft gehaald. Wees eerlijk, Superman – je hebt deze tent zojuist een nachtmerrie van veertig miljoen dollar bespaard.'

'Oké, maar doe me een lol en demp die loftrompet

een beetje. We hadden er misschien een goede reden voor, maar we hebben wel wachtwoorden van anderen gestolen om het te doen.'

'Dus?'

'Dus? Je weet hoe ze hier over veiligheid denken...'

Voor ik m'n zin kan afmaken, klinkt er een belletje en schuiven de liftdeuren open. Op dit uur verwacht ik dat de lift leeg is, maar er staat een dikke man in, met de borstomvang van een football-speler, leunend tegen de achterwand. Shep Graves, hoofd veiligheid van de bank. Shep is gekleed in een hemd en een das die uit een winkel voor grote maten moeten komen en hij weet hoe hij zijn schouders naar achteren moet houden om zijn figuur van achter in de dertig zo jong en sterk mogelijk te laten ogen. Dat moet ook wel voor zijn baan: het beschermen van dertien miljard dollar. Zelfs met de allernieuwste technische snuffjes tot zijn beschikking, werkt er nog steeds niets zo afschrikkend als angst. Daarom beëindig ik ons gesprek over Tanner Drew als we de lift in stappen. In feite praat er binnen de bank nooit iemand met Shep, op wat koetjes en kalfjes na.

'Shep!' roept Charlie, zodra hij hem ziet. 'Hoe gaat het met mijn favoriete schrik der witteboordencriminelen?' Shep steekt zijn hand uit en Charlie trommelt op zijn vingers alsof het pianotoetsen zijn.

'Heb je gezien wat ze op Madison van plan zijn?' vraagt Shep met een onhandige boksgrijns. Er klinkt een zweem van een Brooklyn-accent, maar daar waar hij is opgeleid, hebben ze het er vrijwel uitgekregen. 'Ze hebben een meid die mee wil doen in het footballteam.'

'Goed – zo hoort het ook. Wanneer kunnen we haar zien spelen?' vraagt Charlie.

'Over twee weken is er een oefenwedstrijd...'

Charlie grijnst. 'Jij rijdt, ik betaal.'

'Oefenwedstrijden zijn gratis.'

'Prima. Dan betaal ik ook voor jou,' zegt Charlie. Hij merkt dat ik zwijg en wenkt me de lift in. 'Shep, ken je mijn broer al, Oliver?'

We knikken beiden met een hartelijk knikje. 'Aangenaam,' zeggen we tegelijkertijd.

'Shep zat op Madison,' zegt Charlie trots, als hij de naam van onze rivaliserende school in Brooklyn noemt.

'Dus jij zat ook op Sheepheads Bay?' vraagt Shep. Het is een simpele vraag, maar door de toon van zijn stem voelt het meer als een ondervraging.

Ik knik en draai me om, om op *Deuren sluiten* te drukken. Ik druk nog eens. Eindelijk glijden de deuren dicht.

'Maar eh, wat doen jullie hier nog, iedereen is toch al weg?' vraagt hij. 'Iets interessants?'

'Nee,' zeg ik snel. 'Niks bijzonders.'

Charlie kijkt me geërgerd aan. 'Wist je dat Shep bij de Secret Service heeft gezeten?' vraagt hij.

'Geweldig,' zeg ik, met mijn ogen gefocust op het vijfgangenmenu dat boven de liftknoppen hangt. De bank heeft een eigen privé-kok voor bezoekende klanten. Het is de makkelijkste manier om indruk te maken. Vandaag hadden ze lamskoteletten en rozemarijn-risotto-hapjes. Een klant van 20 tot 25 miljoen dollar, gok ik. De lamskoteletten komen pas tevoorschijn boven de vijftien.

De lift vertraagt bij de vierde verdieping en Shep drukt zich met zijn elleboog van de liftwand af. 'Mijn halte,' verkondigt hij en stapt naar de deuren. 'Prettig weekend.'

'Jij ook,' roept Charlie hem na. Geen van beiden zeggen we nog een woord, tot de deuren dicht zijn. 'Wat mankeert jou?' begint Charlie. 'Sinds wanneer ben je zo'n zuurpruim?'

'Zuurpruim? Weet je niks beters, oma?'

'Ik meen het – het is een aardige kerel. Je had hem niet zo af hoeven poeieren.'

'Wat wil je dat ik zeg, Charlie? Die vent doet niets anders dan rondsluipen en zich verdacht gedragen. Dan kom jij binnen en dan is hij ineens het zonnetje in huis.'

'Kijk, daar heb je het dus mis. Hij is altijd het zonnetje in huis – sterker nog, hij is een stralende ster in alle

kleuren van de regenboog – maar jij hebt het zo druk met knipmessen voor Lapidus en Tanner Drew en al die andere hoge heren, dat je vergeten bent dat de mindere goden ook kunnen praten.’

‘Begin je daar nou weer over...’

‘Wanneer heb je voor het laatst met een taxichauffeur gesproken, Ollie? En dan heb ik het niet over een straatnaam die je hem toeroept, maar over een volwassen gesprek: “Hoe gaat het? Hoe laat begin je? Heb je ooit iemand van bil zien gaan op de achterbank?”’

‘Dus je vindt dat ik een intellectuele snob ben?’

‘Je bent niet slim genoeg voor een intellectuele snob – maar een culturele snob ben je wel.’ De liftdeuren gaan open en Charlie sprint de lobby in, die is gevuld met een hele reeks prachtige antieke cilinderbureaus, die net dat juiste gevoel van ‘oud geld’ geven. Als de klanten binnenkomen en de bankiers in deze bijenkorf nijver zoeken, is dit het eerste wat ze zien – dat wil zeggen, tenzij we een grote vis willen binnenhalen, want die gaat via de privé-ingang aan de achterkant, rechtstreeks langs chefkok Charles en zijn exclusieve o-kijkt-u-eens-naar-onze-één-miljoen-dollar-keuken. Charlie loopt er snel voorbij; ik loop vlak achter hem. ‘Maar maak je geen zorgen,’ roept hij me toe. ‘Ik hou nog steeds van je... ook al doet Shep dat niet.’

We komen bij de zij-ingang en tikken onze code in op het toetsenpaneel. Hij klikt open en leidt ons naar een soort tussenvertrek met een draaideur aan het eind. Dit heet nou een menserval. De draaideur opent pas als de deur achter ons dicht is gevallen. Als er iets mis is, gaan ze allebei dicht en ben je de klos.

Zorgeloos sluit Charlie de metalen deur achter zich en er klinkt een licht gesis. Titanium grendels die dichtklappen. Vervolgens klinkt er een luide plok, recht voor ons. De magnetische sloten van de draaideur schuiven open. Aan beide kanten van het vertrek zijn twee camera’s zo goed verborgen dat we niet eens weten waar ze precies zitten.

‘Kom op,’ zegt Charlie, die voortmaakt. We gaan door de draaideur en komen uit op de met vuile sneeuw bedekte stoep van Park Avenue. Achter ons gaat de bescheiden bakstenen gevel onopvallend op in de omringende laagbouw – maar daar is het dan ook juist een privébank voor. Als een soort Amerikaanse versie van een Zwitserse bank is het onze taak om uw geheimen te bewaren. Daarom is het enige bord aan de voorkant een koperen plaat met *Greene & Greene, est. 1870*, die zo is ontworpen dat je hem makkelijk over het hoofd ziet. En hoewel de meeste mensen nooit hebben gehoord van privébanken, staan ze dichterbij in de buurt dan iedereen denkt. Het is het kleine, onopvallende gebouw dat mensen elke dag passeren – zonder uithangbord, niet zo ver van de geldautomaat, en waarvan mensen zich altijd afvragen “Wat zou daar eigenlijk in zitten?” Dat zijn wij. In het volle zicht van iedereen. We weten ons alleen goed gedeisd te houden.

Is dat dan die extra provisie waard? Dit vragen we altijd aan klanten: hebt u recent nog creditcard-aanbiedingen bij de post gehad? Als het antwoord ja is, betekent dat dat iemand uw gegevens heeft doorverkocht. Hoogstwaarschijnlijk uw bank, die uw persoonlijke info heeft doorgenomen en een schietschijf op uw rug heeft getekend. Van uw saldo tot uw woonadres en sofnummer: de hele wereld kan ze inzien. En ze kopen. Het is duidelijk dat rijke mensen daar niet zo van houden.

Charlie springt over wat recent bijeengeveegde sneeuw en stapt het wegdek op. Een opgestoken hand bezorgt ons een taxi; een trap op het pedaal voert ons door de stad en door de blik van mijn broer vraag ik de taxichauffeur: ‘Hoe gaat het vandaag?’

‘Vrij goed,’ zegt de chauffeur. ‘En met u?’

‘Geweldig,’ zeg ik, terwijl ik naar buiten naar de donkere lucht staar. Een uur geleden ging er veertig miljoen dollar door mijn handen. En nu zit ik achter in een aftandse taxi. Op de Brooklyn Bridge kijk ik over mijn schouder. De hele stad – met zijn brandende lichten en

zijn oprijzende skyline –, het hele schouwspel wordt omlijst door de achterraut van de taxi. Hoe verder we gaan, hoe kleiner het beeld wordt. Als we thuis zijn, is het compleet verdwenen.

Uiteindelijk stopt de taxi voor een appartementengebouw uit de jaren '20, net buiten Brooklyn Heights. Formeel is dit een deel van het ruigere Red Hook-district, maar het adres is nog altijd in Brooklyn. Oké, de trap heeft een paar losse of missende bakstenen, de metalen tralies voor het raam van mijn souterrain zijn gebroken en verrot en de stoep is nog steeds geglazuurd met een laag ijs, maar door de lage huur kan ik op mezelf wonen in een buurt die ik met trots mijn thuis noem. Alleen daardoor al kom ik tot rust – dat wil zeggen, totdat ik zie wie er op de stoep staat te wachten.

O God, niet nu.

Onze ogen kruisen en ik weet dat ik een probleem heb.

Charlie ziet mijn uitdrukking en volgt mijn blik. 'O jee,' fluistert hij zachtjes. 'Fijn je gekend te hebben.'

3

Hier! Betaal' roep ik, gooi mijn portemonnee naar Charlie en schop de deur open. Hij vist er een briefje van twintig uit, zegt tegen de chauffeur dat het goed is zo en springt de taxi uit. Dit wil hij voor geen goud missen.

Als ik over het ijs schuifel, zin ik al op een excuus: 'Beth, het spijt me – ik ben het totaal vergeten.'

'Wát ben je vergeten?' vraagt ze, kalm en allervriendelijkst.

'Ons etentje... dat ik je hier had uitgenodigd...'

'Maak je geen zorgen – gebeurd is gebeurd.' Terwijl ze praat zie ik dat ze haar lange bruine haar volkomen plat heeft geföhnd.

'Geen veerkracht,' fluistert Charlie achter me, die de onschuld zelve speelt.

'Ik heb mijn eigen sleutel, weet je nog?' zegt Beth. Ze loopt langs me heen, maar ik ben nog steeds in verwarring.

'Waar ga je naartoe?'

'Frisdrank halen. Alles is op.'

'Beth, laat me...'

'Relax – ik ben zo terug,' ze wendt zich van me af en pas dan ziet ze Charlie.

'Alles jofel, mop?' Hij opent zijn armen voor een flinke omhelzing, maar ze gaat er niet op in.

'Hallo, Charlie.'

Ze probeert langs hem heen te lopen, maar hij snijdt

haar de pas af. 'Hoe gaat het in het accountantswereldje?' vraagt hij.

'Goed.'

'En je klanten?'

'Ook goed.'

'En je familie, hoe gaat het daarmee?'

'Goed,' glimlacht ze, haar beste verdediging. Geen geïrriteerde glimlach; geen geblaseerde glimlach; zelfs geen ga-uit-de-weg-jij-hyperactieve-mug-glimlach. Gewoon een aangename, kalmerende Beth-glimlach.

'En wat vind je van vanille als ijssmaak?' vraagt Charlie met zijn duivelse oogopslag.

'Charlie,' waarschuw ik.

'Wat?' Hij draait zich naar Beth en zegt: 'Je vindt het vast niet erg dat ik zomaar binnenvaak bij jullie etentje, toch?'

Ze kijkt naar mij, dan weer naar Charlie. 'Het is misschien beter als ik jullie alleen laat.'

'Doe niet zo raar,' kom ik tussenbeiden.

'Het is oké,' zegt ze met een geruststellend handgebaar. Ze is niet van de klagerige soort. 'Jullie moeten ook samen kunnen zijn. Oliver, ik bel je later.'

Voor een van ons haar kan tegenhouden, loopt ze de straat uit. Charlie staart naar haar stevige veterlaarzen. 'Mijn God, alle meisjesstudenten hadden die,' fluistert hij. Ik knijp hem in zijn rug en geef een draai. Het brengt hem niet tot zwijgen. Beth loopt en haar beige cameljas wappert achter haar aan. 'Net Darth Vader – maar dan saaier,' voegt Charlie toe.

Hij weet dat ze hem niet kan horen, wat het alleen maar erger maakt.

'Ik zou m'n linkerbal geven om haar op haar kont te zien glijden,' zegt hij, terwijl ze de hoek omslaat. 'Maar helaas, dag schat.'

Ik werp een boze blik op Charlie. 'Waarom moet je altijd zo de draak met haar steken?'

'Sorry, maar ze maakt het me zo makkelijk.'

Ik draai me om en storm naar de deur.

‘Wát?’ vraagt hij.

Ik schreeuw naar hem zonder me om te draaien. Net als pa. ‘Soms ben je echt een klootzak, weet je dat?’

Hij denkt even na. ‘Waarschijnlijk wel ja.’

Ik kijk hem opnieuw niet aan. Hij weet dat hij te ver is gegaan. ‘Kom op Ollie – ik plaag maar wat,’ zegt hij, terwijl hij me de wankele stenen trap af volgt. ‘Ik zeg ‘t alleen maar omdat ik stiekem verliefd op ‘r ben.’

Ik steek mijn sleutel in de deur en doe alsof hij er niet is. Dat houd ik ongeveer twee seconden vol. ‘Waarom haat je haar zo?’

‘Ik haat háár niet, ik... haat gewoon alles waar ze voor staat. Alles wat ze vertegenwoordigt. Die laarzen, die zachte glimlach, het onvermogen om iets uit te drukken wat ook maar op een mening lijkt... dat is niet iets wat ik – het is niet iets wat jij voor jezelf zou moeten willen.’

‘Werkelijk?’

‘Ik meen het,’ zeg hij, terwijl ik met het derde slot bezig ben. ‘Het is hetzelfde als met dit kneuterige souterain. Ik bedoel, ik wil je niet beledigen hoor, maar het is net alsof je een raar pilletje hebt geslikt en wakker wordt in een vlotte twintigers-sitcom.’

‘Je houdt gewoon niet van Brooklyn Heights.’

‘Je woont niet in Brooklyn Heights,’ zegt hij met nadruk. ‘Je woont in Red Hook. Begrepen? Red Hook.’

Ik duw de deur open en Charlie volgt me het appartement in.

‘Juist, pak de vilstiften er maar bij en schrijf “onder de indruk” op m’n voorhoofd,’ zegt hij bij binnenkomst. ‘Wie heeft dit ingericht?’

‘Geen idee waar je het over hebt.’

‘Niet zo bescheiden, Versace. Toen je hiernaartoe verhuisde, had je een gebruikt, bevlekt matras van het Leger des Heils, een kast die je uit je oude slaapkamer had gepikt en de tafel en stoelen die ma en ik voor je bij de K-Mart kochten als housewarming-cadeau. En wat zie ik nu op het bed? Een namaak Calvin Klein-dekbed?’

Plus de pseudo-antieke Martha Stewart-craqueléverf op de kast en op de tafel ligt nu het imitatie Ralph Lauren-tafelkleed, perfect gedekt voor twee. Nee, ik zie het heus wel, dat liefdevolle gebaar. Ik kan wel waarderen wat je probeert te doen hoor, maar het is net zoiets als met het bestaan van gastendoekjes, broer – het is allemaal een symptoom van een dieper probleem.’

Hij herhaalt de laatste woorden voor zichzelf. *‘Symptoom van een dieper probleem.’* Hij stopt in de keuken, haalt zijn notitieblokje tevoorschijn en pent ze op. *‘Voor sommigen is het leven een auditie,’* voegt hij eraan toe. Zijn hoofd knikt op en neer, terwijl hij snel een melodietje in elkaar zet. Het duurt altijd een paar minuten, als hij zo doet, dus ik laat hem begaan. Zijn hand stopt plots en dan begint hij te krabbelen. De pen krast furieus over de pagina. Hij bladert naar het volgende vel en ik zie een kleine, perfecte schets van een man die buigt voor een gordijn. Hij is klaar met schrijven – nu tekent hij.

Het was het eerste dat hem aanwaaide en als hij zou willen, zou Charlie een groot kunstenaar zijn. Zo groot zelfs dat de New York School of Visual Arts bereid was zijn wisselvallige schoolcijfers te negeren en hem een volledige beurs te geven. Na twee jaar probeerden ze hem de commerciële kant op te sturen; reclame en illustraties. *‘Het verdient aardig,’* zeiden ze. Maar het moment dat Charlie een carrière en kunst zag samenvallen, stopte hij ermee en maakte hij zijn laatste twee jaar af met een muziekstudie aan het Brooklyn College. Ik heb twee dagen aan een stuk tegen hem geschreeuwd. Hij vond dat het leven meer inhield dan het ontwerpen van een nieuw logo voor een fles afwasmiddel.

Ik hoor hem aan de andere kant van de kamer door de rest van het appartement struinen en de lucht opsnuiven. *‘Mmmmm... ruikt naar Oliver,’* verkondigt hij. *‘Luchtverfrisser en de geur van loafers.’*

‘Mijn badkamer uit,’ roep ik vanaf mijn bed, waar ik mijn aktetas al heb geopend om nog wat papieren door te nemen.

‘Hou je nooit op?’ vraagt Charlie. ‘Het is weekend – relax een keer.’

‘Ik moet dit nog afmaken,’ antwoord ik kortaf.

‘Hé, het spijt me van die vanillegrap...’

‘Ik móet dit afmaken,’ dring ik aan.

Hij kent die toon. Hij laat een stilte vallen en nestelt zich aan het voeteneind.

Twee minuten later heeft de stilte effect. ‘Soms haat ik rijkelui,’ verzucht ik.

‘Nee hoor,’ plaagt hij, ‘je bent dol op ze. Altijd al geweest. Hoe meer geld, hoe beter.’

‘Ik meen het,’ zeg ik. ‘Het is alsof ze, als ze eenmaal wat cash hebben – boem! – elk besef van de werkelijkheid verliezen. Ik bedoel, moet je deze vent zien...’ Ik neem het bovenste vel van de stapel papier en wapper het zijn kant uit. ‘Deze malloot ziet vijf jaar lang drie miljoen dollar over het hoofd. Vijf jaar is hij het volkomen vergeten. Maar als we hem dan vertellen dat we het gaan confisqueren – dan wordt hij ineens wakker en wil hij het terug.’

Hij leest de brief die is ondertekend door iemand die Marty Duckworth heet – ‘Dank u voor uw schrijven... neemt u er alstublieft nota van dat ik een nieuwe rekening heb geopend bij de volgende New Yorkse bank... wilt u zo vriendelijk zijn om mijn saldo naar deze rekening over te maken.’ Maar voor Charlie lijkt het gewoon een normaal overschrijvingsverzoek. ‘Ik begrijp het niet.’

Ik wapper het stapeltje papier voor hem op en neer. ‘Het is een slapende rekening.’ Ik besef dat hij het niet kan volgen en zeg: ‘Volgens de wetgeving van New York vervalt het geld aan de staat als een klant vijf jaar lang een rekening niet gebruikt.’

‘Dat slaat nergens op – wie doet er nou afstand van zijn eigen geld?’

‘Dode mensen, meestal,’ zeg ik. ‘Het gebeurt bij elke bank in het land – als iemand overlijdt, of ziek wordt, vergeet men soms de familie te vertellen over hun rekening. Het geld staat daar gewoon jarenlang – en als er

geen beweging zit in de rekening krijgt hij uiteindelijk het label “inactief”.

‘Dus na jaar vijf verschepen we dat geld gewoon naar de overheid?’

‘Dat is een van mijn taken ja. Na vierenhalf jaar zijn we verplicht een waarschuwingsbrief te sturen, waarin staat “Uw rekening staat op punt te vervallen aan de staat”. Mensen die nog leven reageren op dat moment meestal wel, wat beter is voor ons, want dan blijft het geld in de bank.’

‘Dat is dus jouw verantwoordelijkheid? De omgang met dode mensen? Man, en ik maar denken dat ik niet goed was in klantencontacten.’

‘Lach niet – sommige van deze lui leven nog. Ze vergeten gewoon waar ze hun cash hebben weggezet.’

‘Zoals die man-van-drie-miljoen Duckworth hier.’

‘Precies,’ zeg ik. ‘Het is alleen minder geslaagd dat hij het ergens anders naar wil overboeken.’

Charlie kijkt naar de gefaxte brief en bekijkt nogmaals het korrelige lettertype. Hij gaat met zijn vingers over de wazige handtekening. Dan schieten zijn ogen naar de bovenkant van de pagina. Iets valt hem op. Ik volg zijn vingers. Het telefoonnummer bovenaan de fax. Hij trekt een gezicht alsof hij het riool ruikt.

‘Wanneer kreeg je deze brief ook weer?’ vraagt Charlie.

‘Vandaag ergens, hoezo?’

‘En wanneer vervalt het geld aan de overheid?’

‘Maandag – daarom neem ik ook aan dat hij hem per fax heeft gestuurd.’

‘Ja,’ knikt Charlie, hoewel ik zie dat hij amper luistert. Zijn hele gezicht wordt rood. Daar gaan we.

‘Wat is er mis?’ vraag ik.

‘Kijk hier maar eens,’ zegt hij, wijzend op het faxnummer van de afzender bovenaan de brief. ‘Komt dit nummer je bekend voor?’

Ik pak het vel en bestudeer het grondig. ‘Nooit van m’n leven gezien. Hoezo? Ken jij het?’

‘Dat kun je wel zeggen, ja...’

‘Charlie, ter zake graag – wat is het?’

‘Het is de copyshop om de hoek bij de bank.’

Ik forceer een nerveus lachje. ‘Waar heb je ‘t over?’

‘Ik zeg het je – op de bank mogen we de fax niet gebruiken voor persoonlijke zaken – dus als Franklin of Royce me bladmuziek toesturen, gaat dat naar die copyshop – naar dát nummer.’

Ik kijk naar de brief. ‘Waarom zou een miljonair die tienduizend faxmachines kan kopen en zo de bank in kan lopen, ons een fax sturen vanuit een copyshop bij ons om de hoek?’

Charlie trekt een iets te opgewonden grijns. ‘Misschien hebben we niet te maken met een miljonair.’

‘Wat wil je zeggen? Je denkt dat Duckworth deze brief niet zelf heeft verstuurd?’

‘Zeg jij het maar – heb je hem onlangs nog gesproken?’

‘Dat is niet verplicht...’ Ik kap mezelf af, omdat ik ineens inzie waar hij naartoe wil. ‘Het enige wat we doen is een brief sturen naar zijn laatst bekende adres en een naar zijn familie,’ begin ik. ‘Maar als we het zeker willen weten; ik weet wel een instantie waar ze tot laat open zijn.’ Ik kom overeind op bed, zet de speaker van de telefoon aan en begin te draaien.

‘Wie bel je?’

Het eerste wat we horen is een opgenomen stem. ‘Welkom bij Sociale Ze...’

Zonder te luisteren, tik ik een één in, dan een nul en dan een twee. Ik kom hier wel vaker. Uit de speaker klinkt muziek.

‘De Beatles. “Let it be”,’ merkt Charlie op.

‘Ssst,’ fluister ik.

‘Dank u voor het bellen naar Sociale Zekerheid,’ neemt een vrouwelijk stem eindelijk op. ‘Waar kan ik u mee van dienst zijn?’

‘Hallo, u spreekt met Oliver Caruso van Greene & Greene Bank in New York,’ zeg ik met de mierzoete

stem waarvan ik weet dat Charlies maag omdraait. Ik bewaar hem speciaal voor dit soort gesprekken, en hoezeer Charlie hem ook veracht, diep vanbinnen weet hij ook wel dat het werkt. 'Ik vraag me af of u ons misschien kunt helpen,' ga ik verder. 'We zijn bezig met een aanvraag voor een lening en we willen even het sofnummer van de aanvrager controleren.'

'Heeft u een registratienummer?' vraagt de vrouw.

Ik geef haar de negencijferige identificatiecode van de bank. Als ze dat eenmaal hebben, krijgen we alle privé-info. Zo werkt de wet. *God bless America.*

Ik wacht op toestemming en kan amper stilzitten. Ik pulk aan de zoom van mijn saliegroene dekbed. Die komt al snel los.

'En welk nummer wilt u controleren?' vraagt de vrouw.

Ik lees het voor van de uitdraai van slapende rekeningen en geef haar Duckworths sofnummer. 'Het staat op naam van Marty of Martin.'

Er gaat een seconde voorbij. Dan nog een. 'Zei u dat dit over een aanvraag voor een lening gaat?' vraagt de vrouw in verwarring.

'Ja,' zeg ik gespannen. 'Hoezo?'

'Omdat ik, volgens onze gegevens hier, een overlijdensdatum heb, 12 juni.'

'Dat begrijp ik niet.'

'Ik zeg u alleen maar wat hier staat, meneer. Als u op zoek bent naar Martin Duckworth, die is zes maanden geleden overleden.'

4

Ik hang op en Charlie en ik staren naar de fax. 'Ik geloof het niet.'
'Ik ook niet,' zegt Charlie zangerig. 'We zijn ineens in de *X-Files* beland.'

'Het is geen grap,' benadruk ik. 'Degene die dit heeft verzonden, was bijna aan de haal gegaan met drie miljoen dollar.'

'Waar heb je 't over?'

'Het is een perfecte misdaad, als je erover nadenkt. Doe je voor als een dood iemand, vraag naar z'n geld en als de rekening eenmaal weer geactiveerd is, sluit je de tent en verdwijn je. Marty Duckworth zal echt niet gaan klagen.'

'Maar de overheid dan?' vraagt Charlie. 'Zal die niet merken dat het geld weg is?'

'Ze hebben geen idee,' zeg ik, zwaaiend met de lijst van slapende rekeningen. 'We sturen ze een printje hiervan, minus de rekeningen die weer zijn geactiveerd. Ze zijn allang blij dat ze zomaar wat geld krijgen.'

Charlie veert onrustig heen en weer op het bed en ik zie zijn radertjes draaien. Als je paardenbloemen eet, kun je overal kicks uit halen. 'Wie denk je dat hier achter zit?' wil hij weten.

'Geen idee – maar het moet iemand van de bank zijn.'
Zijn ogen gaan wijd open. 'Denk je?'

'Wie weet anders wanneer we de laatste waarschuwingsbrief sturen? Om maar te zwijgen van het feit dat

er is gefaxt vanuit een copyshop om de hoek.'

Charlie knikt, zijn hoofd gaat ritmisch op en neer. 'Dus wat doen we nu?'

'Wat denk je? We wachten tot maandag en dan geven we deze hufter aan.'

Het knikken stopt. 'Weet je dat zeker?'

'Hoe bedoel je, *weet ik dat zeker?* Wat moeten we anders doen? Het zelf inpikken?'

'Dat zeg ik niet, maar...' Charlies gezicht wordt opnieuw rood. 'Maar het zou wel wat zijn, om drie miljoen dollar te hebben. Ik bedoel, dan zou... dan zou...'

'Dan zou je geld hebben,' val ik in de rede.

'En niet zomaar geld – we hebben het over drie miljoen dollarbriefjes.' Charlie springt op en begint sneller te praten. 'Geef me zo veel geld en ik... ik zou een wit pak kopen, een glas rode wijn omhoog houden en dingen zeggen als "ik krijg een oud vriendje van me te eten..."'

'Ik niet,' zeg ik hoofdschuddend. 'Ik zou het ziekenhuis afbetalen, de rekeningen aflossen en de rest tot de laatste cent investeren.'

'Ach kom op, Droogstoppel, wat mankeert je? Je moet iets krankzinnig verspillends doen... zet jezelf even in Elvis-modus... nou, wat zou je kopen?'

'En ik móet iets kopen?' Ik denk even na. 'Ik zou kamerbreed tapijt nemen...'

'*Kamerbreed tapijt?* Dat is het beste wat je...?'

'Voor mijn zeppelin!' roep ik. 'Een zeppelin die we in de tuin aan een ketting leggen.'

Charlie moet daar hard om lachen. Hij neemt de uitdaging aan. Zijn ogen glinsteren. 'Ik zou een circus kopen.'

'Ik zou Cirque du Soleil kopen.'

'Ik zou Cirque du Soleil kopen en het Cirque Rijstebrij noemen en er één groot vreetfestijn van maken.'

Ik vecht tegen een glimlach, maar weiger op te geven. 'In mijn badkamers zou ik met bont beklede toiletzittingen nemen – het betere werk – alsof je bovenop een duur knaagdier poept.'

‘Die zijn fijn,’ stemt Charlie in, ‘maar niet zo fijn als mijn gouddoublé pasta!’

‘Met diamanten bestrooid amandelbrood.’

‘Bessenmuffins met saffieren.’

‘Kreeft gevuld met spareribs... of spareribs gevuld met kreeft! Misschien wel allebei!’ schreeuw ik.

Charlie knikt. ‘Ik zou internet opkopen en alle pornosites.’

‘Fijn. Erg smaakvol.’

‘Ik doe m’n best.’

‘Weet ik toch – daarom zou ik Orlando voor je kopen.’

‘Hebben we ‘t over Tóny Orlando of over de plaats in Florida?’ vraagt Charlie.

Ik kijk hem strak aan. ‘Beide.’

‘Beide?’ Charlie lacht, eindelijk onder de indruk.

‘Daar is de pauze! Aftellen!’ roep ik. Het is lang geleden dat hij als eerste opgaf. Maar dat maakt me niet uit. Je krijgt niet elke dag de kans om de meester te verslaan in zijn eigen spel.

‘Zie je, daar heb ik ‘t over,’ zegt hij uiteindelijk. ‘Waarom zouden we ons nog langer uitsloven op de bank als we zeppelins en internet en kreeften kunnen kopen?’

‘*You’re so right, Charles,*’ zeg ik in mijn beste Britse accent. ‘En het mooie is dat niemand zou weten dat het geld weg was.’

Charlie wordt even stil. ‘Dat is echt zo, toch?’

Ik word meteen weer serieus. ‘Waar heb je ‘t over?’

‘Is het echt zo gek, Ollie?’ vraagt hij, ernstig. ‘Ik bedoel, wie gaat dat geld nou missen? De eigenaar is dood... het staat op het punt te worden gejat door iemand anders... en als de overheid het krijgt... o, maar die zullen het bedrag zeker nuttig besteden.’

Ik ga meteen rechtop zitten. ‘Charlie, ik prik niet graag je zeventiende fantasie van de dag lek, maar waar jij het over hebt is *illegaal*. Zeg het maar na... *iii-leeegaal*.’

Hij werpt me een blik toe die ik niet meer heb gezien

sinds onze laatste ruzie over ma. Jezus nog aan toe. Hij meent het.

‘Je zei het zelf, Oliver – het is de perfecte misdaad...’

‘Dat wil nog niet zeggen dat het ook mag!’

‘Vertel mij niet wat er wel of niet mag. Rijkelui... grote bedrijven... ze jatten de hele dag van de overheid en niemand zegt er wat van – maar in plaats van *stelen* noemen we het *mazen in de wet* en *bedrijfsbelangen*.’

Typische dromer. ‘Kom op, Charlie, je weet dat de wereld niet perfect is...’

‘Ik verlang ook geen perfectie – maar weet je hoeveel uitzonderingen de wet maakt voor de rijken? Of voor een groot bedrijf dat zich een belastinglobbyist kan veroorloven? Als mensen als Tanner Drew hun aanslagformulier invullen, betalen ze amper een dollar inkomstenbelasting. Maar ma – die krap achtentwintigduizend per jaar verdient – kan de helft van wat ze krijgt meteen afdragen aan Uncle Sam.’

‘Dat is niet waar; ik heb met mensen op de bank...’

‘Vertel me nou niet dat ze haar een paar dollar hebben bespaard, Oliver. Dat maakt toch niks uit. Met de hypotheek, de creditcards en al het andere waar pa ons mee heeft opgezadeld toen-ie wegging – heb je enig idee hoe lang het duurt om dat af te betalen? En dan heb ik het ziekenhuis nog niet meegerekend. Hoeveel is dat inmiddels? Tachtigduizend? Tweeëntachtigduizend?’

‘Eenentachtigduizend vierhonderd en vijftig dollar,’ verduidelijk ik. ‘Maar alleen maar omdat jij je daar schuldig over voelt, betekent dat nog niet zeggen dat we...’

‘Het gaat niet over schuld – het gaat om tachtigduizend dollar, Ollie! Besef je überhaupt hoeveel dat is? En elke keer als we naar de dokter moeten, wordt dat bedrag nog hoger!’

‘Ik heb een plan...’

‘Oja, da’s waar ook, je geweldige vijftigstappenplan. Hoe gaat ’t ook weer? Lapidus en de bank bezorgen je een plek op een business school, zodat je de ladder kunt

beklimmen en al onze schulden zullen verdwijnen? Zó, ongeveer? Want ik wijs je er niet graag op, Ollie, maar je zit er nu al vier jaar en ma ademt nog steeds ziekenhuisdampen. We schieten geen moer op. Dit is onze kans om haar van de ellende te verlossen. Denk eens in hoeveel jaren dat aan haar leven toevoegt. Dan is ze niet langer tweederangs...'

'Ze is niet tweederangs.'

'Dat is ze wel, Ollie. Net als wij, voegt Charlie toe. 'Het spijt me als dat je onschatbare zelfbeeld vernietigt, maar het wordt tijd om een manier te vinden om haar eruit te halen. Iedereen verdient een nieuwe kans – zeker ma.'

Ik voel Charlies woorden wringen in mijn maag. Hij weet precies waar hij mee bezig is. Voor ma zorgen is altijd prioriteit nummer één geweest. Voor ons allebei. Dat wil natuurlijk nog niet zeggen dat ik hem moet volgen als hij van de klif springt. 'Ik heb geen zin om een dief te worden.'

'Wie heeft het over dieven?' daagt Charlie me uit. 'Dieven stélen van ménsen. Dit geld is van niemand. Duckworth is dood – je hebt contact gezocht met zijn familie – er is niemand. Het enige wat we pakken is geld dat nooit gemist wordt. En zelfs als er iets misgaat, kunnen we gewoon degene die ons die brief heeft gefaxt de schuld geven. Ik bedoel, die is niet in positie om ons te verklikken.'

'O, oké, Lenin, dus als we klaar zijn met het hervedelen van de rijkdom, gaan we d'r gewoon vandoor en blijven we de rest van ons leven op de vlucht. Dat is duidelijk de beste manier om ma te helpen – haar gewoon in de steek laten en...'

'We hoeven helemaal niemand in de steek te laten,' stelt hij. 'We doen precies wat deze vent aan het doen is – het geld weg zetten en dan raken we het niet aan tot we weten dat het veilig is. Na zeven jaar sluit de FBI het onderzoek af.'

'Wie zegt dat?'

‘Ik las een artikel in de *Village Voice*...’

‘De *Village Voice*?’

‘Geen gekke dingen doen – gewoon zeven jaar wachten – dan zijn we gewoon het zoveelste onopgeloste dossier. Zaak gesloten.’

‘En wat doen we dan? Relaxen op het strand, een bar openen en de rest van ons leven onnozele liedjes schrijven?’

‘Dat is een stuk beter dan nog eens vier jaar verspillen met hielen likken in het bedrijfsleven en geen stap verder komen.’

Ik spring van het bed en hij weet dat hij te ver is gegaan. ‘Je wéét dat business school de beste uitweg is en je wéét dat ik daar niet meteen na de universiteit naartoe kan,’ benadruk ik en priem een vinger in zijn gezicht. ‘Je moet eerst een paar jaar werken.’

‘Prima. Een paar jaar – dat zijn er twee. Je hebt er bijna vier opzitten.’

Ik adem diep en probeer me te beheersen. ‘Charlie, ik schrijf me in voor de beste opleidingen van het land. Harvard, Penn, Chicago, Columbia. Daar wil ik naartoe – al het andere is tweederangs en daar heeft niemand wat aan; ook ma niet.’

‘En wie maakt dat uit, jij of Lapidus?’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Hoeveel kansen heb je laten lopen omdat Lapidus je dit grootse plan over business school heeft aangepraat? Van hoeveel bedrijven heb je aanbiedingen geweigerd? Dat weet je net zo goed als ik – je had de bank jaren geleden al moeten verlaten. In plaats daarvan stromen de afwijsbrieven van business schools maar binnen. En jij denkt dat het dit jaar anders zal zijn? Verbreed je horizon eens een beetje. Ik bedoel, het is net als met Beth – natuurlijk zijn jullie een plaatje om te zien, maar dat is ook alles – een aardig plaatje, Oliver. Een kleinburgerlijk portret van hoe je denkt dat het hoort. Je bent een van de briljantste, meest dynamische mensen die ik ken. Hou toch op met bang zijn voor het leven.’

‘Als jij ophoudt me te veroordelen!’ explodeer ik.

‘Ik veroordeel je niet...’

‘Nee, je vraagt me alleen maar om drie miljoen dollar te stelen – dat lost al mijn problemen op!’

‘Ik zeg niet dat al je gebeden dan worden verhoord, maar het is de enige manier om hier ooit uit te komen.’

‘Kijk, en daar heb je het dus mis!’ roep ik. ‘Jij vindt het misschien enig om wat met papieren te schuiven in de archiefkamer, maar ik heb wat groters voor ogen. Vertrouw me nou maar, Charlie – als ik eenmaal klaar ben met business school ziet ma nooit meer een rekening. Je kunt plagen en grappen maken zoveel je wilt – natuurlijk is het een veilige weg, en misschien is hij simpel – maar het enige wat er nu toe doet, is dat hij werkt. En als ik eenmaal zo ver ben, betekent die drie miljoen dollar evenveel als de prijs voor een buskaartje uit Brooklyn.’

‘En daar draait het allemaal om, niet? Nou, laat me je eens wat vertellen, jongeman – je denkt misschien dat je privé-jet recht op de top af gaat, maar vanaf mijn oever gezien sta je alleen maar in de rij, net als de rest van de laagvliegers die je altijd zo haatte. Net zo’n laagvlieger als pa.’

Ik wil hem in zijn gezicht slaan, maar ik heb dit al eerder meegemaakt. Ik heb geen behoefte aan weer een vuistgevecht. ‘Je weet niet waar je over praat,’ snauw ik.

‘Werkelijk? Dus jij denkt echt dat het mogelijk is dat je al twee jaar aan een stuk wordt afgewezen, ook al ben je een van de voornaamste junior partners van de bank, ook al heb je in je eentje meer dan twaalf miljoen dollar aan nieuwe rekeningen binnengehaald voor Lapidus, gewoon door het alumnitijdschrift van de Universiteit van New York door te nemen, en ook al is vrijwel elke partner in de firma naar een van de vier business schools geweest waar jij je voor inschrijft?’

‘Nou heb ik er genoeg van!’

‘O-o, tere plek! Dat had je zelf ook allang bedacht, niet?’

'Hou je kop, Charlie!'

'Ik zeg niet dat Lapidus het zo vanaf het begin heeft gepland, maar heb je enig idee hoe lastig het voor hem is om een nieuw iemand aan te nemen en hem te trainen om precies zo te denken als hij? Dan moet je de juiste jongen vinden... liefst van arme afkomst, zonder connecties...'

'Ik zei, hou je kop!'

'... je belooft hem een baan die hem daar een paar jaar houdt, zodat hij zijn schulden kan afbetalen...'

'Charlie, ik zweer het...!'

'... en dan hou je hem aan het lijntje tot de arme sloeber eindelijk beseft dat hij en zijn familie nooit een stap verder komen...'

'Kop dicht!' gil ik en storm op hem af. Ik ben buiten zinnen. Mijn handen grijpen rechtstreeks naar de boord van zijn overhemd.

Charlie is altijd de sportiefste van ons tweeën geweest. Hij duikt onder mijn handen door en rent naar de eethoek. Op tafel ziet hij een catalogus van de Columbia Business School liggen en een map met het woord 'Inschrijving' erop.

'Zijn dit...'

'Afblijven!'

Meer heeft hij niet nodig. Hij gaat recht op de map af. Maar terwijl hij hem opent, valt er een blauwwitte vensterenvelop uit. Er staat een handtekening op de achterkant, op de plek waar hij is dichtgeplakt. Henry Lapidus.

Zo'n handtekening op de envelop is een vereiste van alle vier de opleidingen – om er zeker van te zijn dat ik de brief niet heb geopend. De getypte pagina's erin vormen dan ook het belangrijkste onderdeel van elke inschrijving: de aanbeveling van de baas.

'Oké, wie wil er detective spelen?' zingt Charlie, zwaaiend met de envelop boven zijn hoofd, zodat hij langs het lage plafond van het souterrain schuurt.

'Geef terug!' eis ik.

‘Ah, kom op, Oliver, het duurt nu al vier jaar – als Lapidus je heeft opgesloten in de kerker, kun je zo in elk geval achter de waarheid komen.’

‘Ik ken de waarheid al,’ gil ik en stuif naar voren om de envelop te pakken. Opnieuw duikt hij langs me heen.

Charlie staat weer bij het bed en zwaait de envelop niet langer voor me op en neer. Voor één keer is hij serieus. ‘Je weet dat er iets niet deugt, Oliver – ik zie het in je ogen. Deze vent heeft vier jaar van je leven afgepakt. Vier jaar in de boeien, met de belofte van een latere beloning. Als hij je in die brief naar beneden haalt – en denk maar niet aan het feit dat alle business school zoiets in hun dossier bewaren – wordt je hele plan getorpedeerd. Je uitweg – om ma’s schulden te betalen – alles waar je op rekende. En ook als je denkt dat je opnieuw kunt beginnen, weet je dan wel hoe lastig het is om een nieuwe baan te krijgen zonder aanbeveling? Niet exact de ideale situatie voor het betalen van de ziekenhuisrekeningen en ma’s hypotheek, wel? Dus waarom scheuren we deze stoute jongen niet gewoon open en...’

‘Geef hier!’ ontplof ik. Ik dender recht op hem af, klaar voor zijn uitwijkmanoeuvre. Maar in plaats van te duiken, springt hij naar achteren op m’n bed en huft hij als een zevenjarige op en neer. ‘Dámes en héren, de wereldkampioen zwaargewicht!’ Hij zingt het laatste deel en imiteert dan een luid juichend publiek. Toen we klein waren, was dit het moment dat ik naar zijn voeten dook. Soms pakte ik hem, soms miste ik – maar uiteindelijk was het leeftijdsverschil van vier jaar hem toch te machtig.

‘Van mijn bed af!’ roep ik. ‘Je breekt nog een van de veren.’

Precies op dat moment stopt Charlie. Hij staat nog op het bed, maar springt niet meer. ‘Ik hou van je terwijl ik dit zeg, Oliver, maar die laatste opmerking, dat is nou precies het probleem.’

Hij stapt naar de rand van het matras, laat zich in één vloeiende beweging op zijn achterste glijden en stuiptert in staande positie. Maakt niet uit hoe riskant of hoe

wild, altijd een perfecte landing.

‘Oliver, het geld kan me niets schelen,’ zegt hij, terwijl hij de envelop tegen mijn borst slaat. ‘Maar als je niet snel wat veranderingen aanbrengt, word je die vent die, als hij 43 is, zijn leven haat.’

Ik kijk hem recht in de ogen, onaangedaan door zijn opmerking. ‘Dan woon ik in elk geval niet meer bij mijn moeder in Brooklyn.’

Hij laat zijn schouders zakken en doet een stap naar achteren. Het kan me niet schelen.

‘Ga weg,’ zeg ik.

Eerst blijft hij maar wat staan.

‘Je hebt me gehoord, Charlie, ga weg.’

Hij schudt zijn hoofd en gaat eindelijk naar de deur. Eerst langzaam, dan snel. Als hij zich omdraait, zweer ik dat ik een grijns op zijn gezicht zie. De deur slaat achter hem dicht en ik kijk door het kijkgaatje. Plof, plof, plof – Charlie springt de trap op. ‘Openmaken en je zult het zien!’ roept hij buiten. En meteen is hij vertrokken.

Tien minuten nadat Charlie is vertrokken, zit ik aan mijn keukentafel en staar naar de envelop. Achter me zoemt de koelkast. De radiator reutelt. En het water in de fluitketel raakt aan de kook. Ik maak mezelf wijs dat ik in de stemming ben voor oploskoffie, maar mijn onderbewuste gelooft er helemaal niets van.

Het heeft niets te maken met het stelen van het geld. Het heeft gewoon te maken met mijn baas. Het is belangrijk om te weten wat hij denkt.

Buiten klinkt een auto, bonkend door het kraterachtige gat in het asfalt voor de deur. Via de bovenkant van mijn ramen zie ik de zwarte banden van de auto. Dat is het enige uitzicht uit mijn souterrain. De aanblik van dingen die voortbewegen.

Het water kookt en er klinkt een hoog gefluit dat wild door mijn vrijwel lege keuken gilt. Na een minuut lijkt het of het schrille gegil al een jaar aan de gang is. Of twee. Of vier.

Op tafel zie ik de meest recente rekening liggen van het Coney Island-ziekenhuis: \$ 81.450. Dat gebeurt er als je een verzekeringspremie niet betaalt om uit de andere kosten te komen. Weer twee decennia van ma's leven. Twee decennia vol zorgen. Twee decennia in de val. Tenzij ik haar eruit haal.

Mijn ogen gaan direct naar de blauwwitte envelop. Wat er ook in zit... wat hij ook maar heeft geschreven... ik moet het weten. Voor ons allemaal.

Ik pak de envelop en sta zo snel op dat de stoel op de grond valt. Voor ik het weet sta ik voor de ketel, kijkend naar de stoom die door de lucht blaast. Met mijn duim wip ik snel de tuit van de ketel open. Het fluiten stopt en de stoom wordt dikker.

De envelop trilt in mijn handen. Lapidus' handtekening wordt, ondanks zijn perfectie, een vage vlek. Ik houd mijn adem in en probeer de brief krampachtig stil te houden. Het enige wat ik moet doen is hem in de stoom houden. Maar net als ik het wil doen, verstijf ik en wordt alles wazig. Net zoals bij de computertransactie... maar deze keer... Nee. Deze keer niet.

Ik verstevig mijn greep op de envelop en zeg tegen mezelf dat dit niets te maken heeft met Charlie. Helemaal niets. Dan, in één snelle beweging, houd ik de onderkant van de envelop vast, steek ik de dichtgeplakte kant in de stoom en bid ik tot God dat dit net zo goed werkt als in de film.

De envelop wordt vrijwel meteen slap van de condens. Eerst doe ik de hoeken en laat dan de hele rand langs de fluitketel gaan. De stoom verwarmt mijn handen, maar als ik te dichtbij kom, verbrandt hij de toppen van mijn vingers. Zo voorzichtig mogelijk schuif ik mijn duim tussen de rand van de envelop en maak ik een heel klein stukje open. Ik laat het vollopen met stoom, werk mijn duim er dieper in en probeer het verder te openen. Het lijkt of hij gaat scheuren... maar als ik op het punt sta om het op te geven... laat de lijm los. Volgens pel ik hem open alsof ik een pleister lostrek.

Ik werp de envelop opzij en schud de brief van twee pagina's open. Mijn ogen vliegen er overheen, op zoek naar clou's, maar het is net als bij een toelatingsbrief van de universiteit – ik kan amper lezen. *Rustig aan, Oliver, bovenaan beginnen.*

Beste Dean Milligan. *Persoonlijk. Goed.* Ik schrijf namens Oliver Caruso, die zich als kandidaat aanmeldt voor uw MBA-programma... *bla bla...* de afgelopen vier jaar Olivers supervisor geweest... *meer bla bla...* moet ik helaas zeggen... *Helaas zeggen?*... dat ik Oliver naar eer en geweten niet kan aanbevelen als kandidaat voor uw opleiding... hoezeer het me ook pijn doet... gebrek aan professionalisme... niet volwassen genoeg... voor zijn eigen bestwil, zou een extra jaar werkervaring...

Ik kan amper blijven staan. Mijn handen grijpen de brief stevig vast en verfrommelen de zijkanten. Mijn ogen vullen zich met tranen. En ergens... aan de andere kant van de gaten in het asfalt... over de brug... zweer ik dat ik iemand hoor lachen. En iemand anders die zegt: 'Zei ik het niet?'

Ik draai me om, ren naar de kast en trek er mijn jas uit. Als Charlie de bus heeft genomen, kan ik hem nog inhalen. Met de brief in mijn hand worstel ik me in mijn jas, ik ruk de deur open en...

'En?' vraagt Charlie, zittend op de trap. 'Zijn we ver-rast?'

Ik kom tot stilstand en zeg niets. Mijn hoofd hangt naar beneden. De brief zit verfrommeld in mijn vuist.

Charlie bestudeert me even. 'Het spijt me, Ollie.'

Ik knik, zierend. 'Meende je het, daarnet?' vraag ik hem.

'Je bedoelt over de...'

'Ja,' onderbreek ik, denkend aan ma's gezicht als alle rekeningen betaald zouden zijn. 'Daarover.'

Hij houdt zijn hoofd scheef en knijpt zijn ogen bijna dicht. 'Waar hebt u het over, edelachtbare?'

'Geen spelletjes meer, Charlie. Als je er nog steeds voor in bent...' Ik onderbreek mijn zin. In mijn hoofd

verwerk ik alle omzettingen. Er moet nog een hoop gebeuren... maar op dit moment... heb ik maar vier woorden voor hem: 'Dan doe ik mee.'

5

‘Dus wat doen we nu?’ vraagt Charlie als hij maandagmorgen vroeg de deur van mijn kantoor sluit.

‘Gewoon, waar we het over gehad hebben,’ zeg ik terwijl ik het weekendwerk uit mijn aktetas haal en op mijn bureau dump. Ik beweeg me in mijn typische gejaagde tempo en ga van mijn bureau naar de dossierkast en weer terug naar mijn bureau, maar vandaag...

‘Je hebt er flink de sokken in,’ merkt Charlie op, plotseling opgewonden. ‘Maar het is niet dat gebruikelijke rennen als een kip zonder kop.’

‘Je weet niet waar je het over hebt.’

‘Ja hoor, weet ik best.’ Hij houdt me zorgvuldig in de gaten en neemt elke beweging in zich op. ‘De armen zwaaien... de schouders gaan omhoog... zelfs in dat pak – ja, broertje, laat de vrijheidsklokken luiden.’

Ik pak de fax van vrijdagavond en leg hem voor mijn computer. Om twaalf uur vanmiddag moeten de slapende rekeningen worden overgeboekt naar de overheid of worden teruggeven aan hun eigenaren. Dus hebben we drie uur om drie miljoen dollar te stelen. Vlak voor ik begin, knak ik mijn knokkels.

‘Niet aarzelen,’ waarschuwt Charlie.

Hij is bang dat ik het mezelf uit het hoofd praat. Ik knak nog één keer met mijn knokkels en begin de Duckworth-fax over te tikken.

‘Wat doe je?’ vraagt Charlie.

‘Hetzelfde als onze mysterieuze persoon: een nep-brief schrijven met een claim op het geld. Maar deze stuurt de cash naar een van onze rekeningen.’

Charlie knikt en grijnst. ‘Weet je, afgelopen nacht was het volle maan. Dat is vast de reden waarom ze het geprobeerd hebben.’

‘Laten we nou niet occult gaan doen.’

‘Spot niet met de maan,’ waarschuwt Charlie. ‘Je kunt zo veel waden in de logica van je linkerhersenhelft als je wilt, maar toen ik bij die helpdesk werkte, kregen we zeventig procent meer telefoontjes op avonden met volle maan. Serieus – dan komen alle gekken naar buiten om te dansen.’ Hij zwijgt vervolgens, maar kan amper stilzitten. ‘Nog nieuwe ideeën over wie de oorspronkelijke dief was?’

‘Eigenlijk zou dat mijn volgende...’ ik pak de telefoon, lees het nummer van de Duckworth-fax en begin te toetsen. Voor Charlie het kan vragen, zet ik de speaker aan, zodat hij kan meeluisteren.

‘Inlichtingen,’ zegt een ingeblikte vrouwenstem. ‘Welke stad?’

‘Manhattan,’ zeg ik.

‘Wat is de naam?’

Ik lees het voor van de fax. ‘Midland National Bank.’ Daar wilde de dief het geld naartoe hebben.

‘Waarom...’

‘Ssst,’ zeg ik, terwijl ik het nummer draai.

Charlie schudt zijn hoofd, duidelijk geamuseerd. Hij is wel gewend aan de rol van kleine broertje.

‘Midland National,’ antwoordt een vrouwenstem. ‘Waarmee kan ik u helpen?’

‘Hallo,’ zeg ik opnieuw, met mijn klantvriendelijke stem. ‘Mijn naam is Marty Duckworth en ik wilde gewoon even de gegevens checken van een aanstaande overboeking.’

‘Ik zal m’n best doen – wat is het nummer van uw rekening, meneer?’

Ik lees het opnieuw rechtstreeks af van de brief en

geef zelfs Duckworths sofi-nummer als bonus. ‘Voor-naam Martin,’ voeg ik nog toe.

We horen een zacht getik terwijl ze het intypt. ‘Zo, en waar kan ik u vandaag mee helpen, meneer Duckworth?’

Charlie buigt zich naar me toe. ‘Vraag haar naam,’ fluistert hij.

‘Sorry, wat is uw naam ook al weer?’ zeg ik. Het is dezelfde truc die Tanner Drew met mij deed: vraag hun naam en plots zijn ze tot verantwoording te roepen.

‘Sandy,’ zegt ze snel.

‘Oké, Sandy, ik wil gewoon even de...’

‘...de instructies checken van de aanstaande overboeking,’ vult ze iets te enthousiast aan. ‘Ik heb ze voor me, meneer. De overboeking is afkomstig van Greene & Greene Bank in New York en volgens uw instructies moeten we het na ontvangst overmaken naar TPM Limited, op rekeningnummer B2178692792 van de Bank of London.’

Als snellere schrijver krabbelt Charlie het nummer zo snel mogelijk op een papiertje. Naast *TPM Ltd.* Ik neem zijn pen en schrijf *Nepbedrijf. Slim.* ‘Geweldig. Bedankt, Sandy...’

‘Kan ik u verder nog ergens mee helpen, meneer Duckworth?’

Ik kijk naar Charlie en hij kruipt wat dichterbij de telefoon. Hij laat zijn stem wat zakken en doet me zo goed mogelijk na: ‘Nou, nu ik je toch aan de lijn heb... ik heb mijn laatste afschrijvingen niet gekregen – kun je even kijken of jullie mijn juiste adres hebben?’

Ja, hij is goed, die jongen.

‘Even kijken,’ zegt Sandy.

Toen ik negen jaar oud was en hoge koorts had, maakte Charlie een boterham met pindakaas en mayonaise voor me, waarvan ik volgens hem beter zou worden; ik kotste er alles van onder. Nu klinkt Charlies stem even minzaam. Hij heeft een vette grijns op zijn gezicht. Al die jaren heb ik gedacht dat hij destijds

behulpzaam wilde zijn. Nu vraag ik me af of hij niet gewoon meedogenloos is.

‘Oké, ik denk dat ik het probleem zie,’ meldt Sandy. ‘Naar welk adres wilt u dat we ze sturen?’

Charlie is in verwarring en aarzelt.

‘Je hebt er meer dan één?’ spring ik ertussen.

‘Nou, we hebben die in New York: Amsterdam Avenue...’

‘405, appartement 2B,’ bevestig ik, terwijl ik het adres van de brief lees.

‘En ik heb er een in Miami...’

Charlie gooit een post-it-velletje naar me toe en ik duik naar een pen. We krijgen dit maar één keer te horen.

‘Tenth Street 1004, Miami Beach, Florida, 33139,’ meldt ze.

Instinctief schrijft Charlie stad, staat en postcode op. Ik schrijf straatnaam en huisnummer op. Zo onthielden we altijd telefoonnummers: ik doe de voorste helft; hij de laatste. ‘Het verhaal van m’n leven,’ zei hij dan altijd.

‘Als u wilt, kan ik het overzetten naar het New York-adres,’ legt Sandy uit.

‘Nee, nee, laat maar zoals het is. Als ik maar weet waar ik moet kijken voor...’

Er klinkt een luide klopp op mijn deur. Ik draai me net snel genoeg om, om de deur open te zien gaan. ‘Iemand thuis?’ vraagt een diepe stem.

Charlie pakt de brief. Ik pak de telefoon en zet de speaker uit. ‘Oké, bedankt voor de hulp.’ Met een klap verbreek ik de verbinding.

‘H-hallo Shep,’ kirt Charlie, die zijn vrolijke gezicht opzet voor het hoofd Beveiliging.

‘Alles goed?’ vraagt Shep, terwijl hij naar ons toe komt.

‘Ja,’ zegt Charlie.

‘Absoluut,’ voeg ik toe.

‘Wat zou er mis kunnen zijn?’

Dat laatste komt van Charlie en hij kan zich meteen wel op zijn tong bijten.

‘Waar kan ik je vandaag mee helpen, Shep?’ vraag ik.
‘Eigenlijk hoopte ik j ou te kunnen helpen,’ buldert Shep. Daar gaan de zijden handschoentjes.

‘Pardon?’ vraag ik.

‘Ik wilde het even met je hebben over die transactie van je naar Tanner Drew...’

Charlie wordt meteen bang en zijn schouders zakken. Hij kan niet goed tegen confrontaties.

‘Dat was een volkomen rechtmatige transactie,’ daag ik hem uit.

‘L uister,’ onderbreekt Shep me. ‘Bespaar me dat toontje.’ Hij weet dat hij onze aandacht heeft en voegt toe: ‘Ik heb al met Lapidus gesproken – hij vindt het fantastisch dat je de verantwoordelijkheid hebt durven nemen. Tanner Drew is blij; alles is ok e. Maar vanaf mijn kant van het bureau... ik hou er gewoon niet zo van als er veertig miljoen dollar wordt weggeflitst... zeker niet als je daarvoor iemand anders’ wachtwoord gebruikt.’

Hoe weet hij dat we...

‘Je denkt toch niet dat ze me hebben aangenomen vanwege m’n knappe gezicht, wel?’ vraagt Shep lachend. ‘Met dertien miljard in de waagschaal hebben we de beste beveiliging die er te krijgen is.’

‘Maar mocht je extra hulp nodig hebben, ik heb nog een vrij goed fietsslot,’ zegt Charlie, in een poging de zaak luchtig te houden.

Shep richt zich rechtstreeks tot hem. ‘O man, je zou het prachtig vinden, Charlie... wat ik allemaal heb – heb je ooit gehoord van Investigator-software?’

Charlie schudt zijn hoofd, Zijn grappen zijn even op.

‘Daarmee kun je elke toetsaanslag nagaan,’ vult Shep aan, met al zijn aandacht weer op mij. ‘Dat betekent dat als jij achter je computer zit ik elk woord kan zien dat je intikt. E-mail, brieven, wachtwoorden... zodra je de toets raakt, zie ik het op mijn scherm.’

‘Weet je wel zeker dat dat legaal is?’

‘Meen je dat? Het is zo’n beetje de standaard tegenwoordig – Exxon, Delta Airlines, zelfs bitchy echtgeno-

tes die willen zien wat hun man uitspookt in chatrooms – allemaal gebruiken ze het. Ik bedoel, waarom denk je dat de bank al onze computers in één netwerk zet – zodat je naar je collega kunt mailen? Big Brother is niet op komst – hij is er al jaren.'

Ik kijk naar Charlie, die veel te intens naar het computerscherm staart. O jee, de nepbrief.

'Het is echt ongelooflijk,' gaat Shep verder. 'Je kunt het programmeren als een alarm – dus als iemand Mary's wachtwoord gebruikt en het beveiligingssysteem zegt dat ze niet in het gebouw is, krijg je een melding op je scherm en weet je meteen wat er aan de hand is.'

'Luister, het spijt me dat ik da'k 't moest doen...'

'Kijk, daar heb je het Brooklyn-accent,' grijnst Shep. 'Komt het alleen tevoorschijn als je nerveus bent? Vergeet je het dan weg te moffelen?'

'Nee, het is gewoon... onder de omstandigheden, ik wist ook niet wat...'

'Hé, maak-je-nie-druk,' zegt Shep en wrijft me mijn oude buurt nog eens in. 'Zoals ik al zei, het kan Lapidus geen moer schelen. Techniek interesseert hem niet. Het zal hem verder een rotzorg wezen of ik kan zien wanneer iemand Mary's naam intikt, of zijn naam...' Shep tuurt over mijn schouder en zijn stem wordt trager. '... of dat ik zelfs kan zien wanneer iemand een bedrijfs-computer gebruikt om een frauduleuze brief te schrijven.'

Charlie veert op in zijn stoel en plots ben ik niet de enige met een geconstipeerde blik.

'Ik kan je wel vertellen dat ze dat nog niet hadden, toen ik bij de Secret Service zat,' gaat Shep verder. Hij komt een paar passen dichterbij en rolt zijn mouwen op. Hij krabt aan zijn onderarmen – eerst rechts, dan links – en ik zie voor het eerst hoe enorm ze zijn. 'Tegenwoordig...met die computers... je kunt ze je alles laten melden,' gaat hij verder, '...transacties van veertig miljoen naar Tanner Drew... of van drie miljoen naar Marty Duckworth.'

De klootzak.

Ik ben verlamd. Ik kan niet bewegen.

‘Het is voorbij, jongen. We weten wat je van plan bent.’

Charlie springt uit zijn stoel en pompt een soort lach in zijn stem. ‘Ho! Ho! Ho! Shep – rustig aan met die gummiknuppel – je denkt toch niet dat wij...’

Shep loopt hem straal voorbij, met een vinger op mijn gezicht gericht. ‘Denk je soms dat ik blind ben, Oliver?’ Ik kijk naar beneden en zwijg. ‘Ik stel je een vraag, jongeman: denk je echt dat ik zo’n idioot ben? Ik wist het meteen toen je die eerste fax verstuurde, het was gewoon een kwestie van tijd voor je tegen de lamp liep.’

‘Die eerste fax?’ flapt Charlie eruit. ‘Van de copyshop om de hoek? Je denkt dat wij dat waren?’ Hij legt een hand op Sheps schouder, in de hoop een paar seconden tijd te winnen. ‘Ik zweer het je, maat, die hebben wij echt niet gestuurd hoor – in feite... in feite is het zo dat we deze morgen... dat we... dat we zelf aan het proberen waren om de dief te pakken... niet, Oliver? We waren hetzelfde aan het doen als jij!’

Lijkbleek zit ik maar wat te zitten. Charlie weet dat ik verloren ben. Hij trekt een gezicht naar me. *Verdomme Ollie... doe nou mee, alsjeblieft.*

Hij wendt zich weer tot Shep en lacht alsof het echt een giller is. ‘Ik zweer het je, Shep. We waren aan het proberen om zelf de dief te achter...’

‘Klop klop – iemand thuis?’ roept een schorre stem als de deur van mijn kantoor openzwaait. Shep draait zich om en ziet de bron van de stem: de corpulente, maar nog altijd smetteloos geklede man van middelbare leeftijd die nu op mijn bureau afkomt, Francis A. Quincy, hoofd financiën en partner van de firma. Achter hem staat de baas zelf. Henry Lapidus.

Ik gooi er een nepgrijns tegenaan, maar mijn tenen krommen zich in het tapijt.

‘Kijk eens wie we daar hebben – de man van veertig miljoen!’ zalft Lapidus in mijn richting. ‘Geloof het of niet,

maar ik hoor dat Tanner Drew een plekje voor je heeft ingeruimd in zijn testament.' Terwijl hij dit zegt, veegt hij met een hand over zijn vrijwel kale hoofd – het is een onderdeel van zijn constant drukke manier van doen. Ondanks zijn forse lengte van bijna één meter negentig lijkt Lapidus op een kolibrie in menselijke gedaante... flap, flap, flap, de hele dag door. Ik dacht altijd dat het onstuitbare energie was. Volgens Charlie zijn het aambeien.

'En raad eens wie we voor je mee hebben gebracht?' vraagt Lapidus. Hij doet een stap opzij en ik zie een nietig jongetje staan met een schildpaddengezicht, opgedirkt in een veel te duur Italiaans pak. Hij is van onze leeftijd en komt me wel bekend voor, maar ik...

'Kenny,' brengt Charlie uit.

Kenny Owens. Mijn kamergenoot in het eerste jaar aan de universiteit. Vervelend rijkeluiszootje uit Long Island. Heb hem jaren niet gezien – maar alleen dat pak zegt me al dat hij geen steek is veranderd. Nog steeds een zeikerd.

'Tijdje geleden, hè?' vraagt Kenny. Hij wacht op een antwoord, maar Charlie en ik kijken beiden naar Shep.

'Ik dacht dat jullie wel even wat wilden bijpraten,' zegt Lapidus, alsof hij een afspraakje aan het regelen is.

'Als oude vrienden en zo...' voegt Quincy toe.

Charlie kantelt zijn hoofd wat en beseft dat er iets gaande is. In de regel heeft Quincy een hekel aan iedereen. Zoals de meeste financiële directeuren geeft hij alleen maar om geld. Maar vandaag... vandaag zijn we familie. En als Lapidus en Quincy persoonlijk Kenny rondleiden... dan zal hij wel naar een baan solliciteren.

Voor iemand iets kan zeggen, volgt Lapidus onze blik naar Shep. 'En wat doe jij hier?' vraagt Lapidus, aangenaam verrast. 'Weer een preek over Tanner Drew?'

'Ja,' zegt Shep droog. 'Puur vanwege Tanner Drew.'

'Nou, waarom bewaar je die niet voor later,' zegt Lapidus. 'Laat deze jongens even onder elkaar zijn.'

'In feite is dit belangrijker,' verweert Shep zich.

'Misschien heb je 't niet begrepen,' valt Quincy in.

‘Wij willen dat deze jongens even onder elkaar kunnen zijn.’ En meteen is de strijd voorbij. De financieel directeur is hoger in rang dan de beveiliging.

‘Nogmaals dank hiervoor,’ zegt Lapidus tegen me. Hij leunt naar me toe en fluistert: ‘En geloof me, Oliver, als je ons helpt om Kenny binnen te halen, is dat een perfecte manier om je inschrijving voor business school af te ronden.’

Charlie en ik kijken zwijgend hoe Shep met tegenzin Lapidus en Quincy naar de deur volgt. Op het moment dat ze vertrekken, draait Shep zich om en werpt Charlie een verzengende blik toe. De deur slaat dicht, maar er is geen twijfel mogelijk. Het enige wat we hebben bereikt, is uitstel van executie.

‘Nou, zie ik er goed uit of zie ik er goed uit?’ vraagt Kenny, zodra ze weg zijn.

Charlie is nog in shock.

‘Wat doe je hier?’ breng ik uit.

‘Ook fijn je te zien,’ zegt Kenny, die op een stoel voor het bureau gaat zitten. ‘Ben je altijd zo gastvrij voor je bezoek?’

‘Ja...nee... sorry, het is gewoon een van die dagen,’ zeg ik aarzelend. Ik probeer kalm te blijven – zelfs al slaag ik daar duidelijk niet in.

Kenny zegt nog wat, maar het enige waar ik aan kan denken is Shep. Ik kijk naar Charlie en hij kijkt naar mij. Er is niets ergers dan angst in de ogen van je broer.

‘Maar vertel eens wat er aan de hand is,’ zeg ik tegen Kenny. ‘Naar welke positie solliciteer je?’

‘Solliciteren?’ lacht Kenny. ‘Ik ben hier niet voor een baan – ik ben hier als klant.’

Ik schiet recht overeind.

Meer hoeft Kenny niet te zien. Met zijn dumbo-grijns. ‘Echt jongen, onroerend goed doet het altijd,’ zegt hij, erg in zijn nopjes met zichzelf. ‘Zeventien miljoen – en dat is alleen voor de buy-out. Waar kun je verder nog zoveel gratis geld krijgen? Ik bedoel, zonder dat je ervoor wordt gearresteerd, natuurlijk.’

Zodra Kenny de deur achter zich sluit, zak ik in mijn stoel. Charlie loopt rond en kan niet stoppen. 'Misschien moeten we Shep bellen,' zegt hij heen en weer lopend. 'Hij is nog steeds mijn vriend... hij is voor rede vatbaar...'

'Geef me even een minuut...'

'We hebben geen minuut – je weet dat hij hier elk moment kan binnenkomen... en als we alleen maar blijven afwachten... ik bedoel, wat zitten we hier eigenlijk nog te doen? Het is alsof je de pin eruit trekt en gaat zitten wachten met de granaat in je broek.' Hij draait zich om, bereid om in discussie te gaan, maar tot zijn verbazing heb ik niets anders te bieden dan stilte. 'Wat?' vraagt hij. 'Wat heb ik nu weer gedaan?'

'Herhaal wat je net zei.'

'Over die granaat in je broek?'

'Nee, daarvoor.'

Hij denkt even na. 'Wat we hier nog zitten te doen?'

'Ja, dat,' zeg ik, met mijn stem in hogere versnelling. 'En hoe luidt daarop het antwoord?'

'Ik begrijp het niet.'

'Wat dóen we hier nog?' vraag ik, als ik opsta van mijn stoel. 'Shep heeft ons betrappt op het achterover drukken van drie miljoen – maar zegt hij iets tegen Lapidus? Tegen Quincy? Roept hij er zijn maatjes van de Secret Service bij? Nee, nee en nee. Hij loopt weg en bewaart het gesprek voor later.'

'Dus?' zegt Charlie schouderophalend.

'Wat is de eerste regel van de eerste les uit het politiehandboek?'

'Wees een machtsbeluste domme bruut als je iemand aanhoudt?'

'Ik meen het, Charlie – het staat op pagina één van het handboek: laat de kwaaien niet ontkomen. Als Shep vermoedt dat er iets niet in de haak is, wordt hij geacht meteen naar de baas te gaan.'

'Kijk, nou ga je dingen zoeken. Misschien geeft hij ons gewoon een kans om het uit te leggen.'

‘Of misschien is hij...’ ik stop middenin de zin. De wantrouwende wenkbrauw gaat omhoog. ‘Hoe goed ken je die vent, Charlie?’

‘Ach, kom op...’ zegt hij met rollende ogen. ‘Nou denk je dat Shép de dief is?’

‘Het is volstrekt logisch, als je erover nadenkt. Hoe kon hij anders weten van die oorspronkelijke Duckworth-fax?’

‘Dat heeft-ie je verteld, Sherlock, hij heeft hem binnen zien komen...’

‘Charlie, heb je enig idee hoeveel honderden faxen hier elke dag binnenkomen? Tenzij Shep zijn dagen doorbrengt met het doornemen van alle faxen in het gebouw, is het onmogelijk dat hij hem heeft gezien. Dus iemand heeft hem getipt voor de fax hier kwam... of anders, op de een of andere manier...’

‘... wist hij dat hij zou komen,’ maakt hij mijn gedachte af. Zijn mond valt open. Zijn lichaam verstijft, alsof zijn bloed koud is geworden. ‘Je denkt echt dat hij...’

‘Je kent hem helemaal niet, wel?’ vraag ik.

‘W-we gaan wel eens wat drinken na het werk.’

‘We moeten wegwezen hier,’ breng ik uit. Ik sta op en ren naar de deur.

‘Nu meteen?’

‘Hoe langer we hier zitten, hoe groter de kans dat we worden aangemerkt als zondebok.’ Ik ruk de deur open en kijk op. Er staat iemand in de deuropening.

Met zijn borstkas in mijn gezicht, stapt Shep naar voren en dwingt me om achteruit te stappen. Als hij in de kamer is, gooit hij de deur dicht. Hij bestudeert Charlie en staart dan naar mij. Met zijn dikke nek houdt hij zijn hoofd woest voorovergebogen, maar het is geen aanval – hij monstert ons. Hij wikt en weegt. Het is als een van die stiltes aan het eind van een eerste afspraakje – wanneer er beslissingen worden genomen.

‘Ik deel het met jullie,’ zegt Shep.

6

‘Pardon?’ vraag ik, als Charlie naast me komt staan.

‘Ik maak geen grap,’ zegt Shep. ‘Door drieën – ieder een miljoen.’

‘Dat meen je niet,’ gooit Charlie eruit.

‘Dus het wás jij die die eerste brief stuurde,’ zeg ik.

Shep zwijgt.

Net als Charlie. Zijn tanden bewerken zijn onderlip. Deels uit ongeloof, deels uit...

Charlies hele gezicht licht nu op... pure door adrenaline gedreven opwindning.

‘Dit kan zomaar eens de mooiste dag van m’n leven worden,’ straalt Charlie. Niet in staat enige wrok te koesteren, die jongen, hoe bont je het ook maakt. Maar ik ben anders.

Ik draai me naar Shep toe en zeg: ‘Daarnet was je nog hier om ons de schuld te geven en nu wil je dat we handen schudden en partners zijn?’

‘Luister, Oliver, je kunt me afzeiken wat je wilt, maar realiseer je dat als je mij verlinkt, ik hetzelfde doe met jullie.’

Ik kantel mijn hoofd. ‘Is dat een dreigement?’

‘Dat hangt er vanaf welk resultaat je wilt,’ kaatst Shep terug.

In sta voor mijn bureau en kijk zorgvuldig naar Shep. Diep vanbinnen ben ik misschien geen dief, maar ik ben ook geen kwezel.

‘We zijn hier allemaal voor hetzelfde,’ gaat Shep snel verder. ‘Dus óf je bent een ezel en je krijgt niets, óf je kunt de opbrengst delen en weglopen met een kleinigheid op zak.’

‘Ik stem voor de opbrengst,’ valt Charlie in.

‘Bekijk ‘t maar,’ zeg ik en been naar de deur, ‘zo dom ben zelfs ik niet.’

Shep zwaait zijn arm uit en pakt me bij mijn biceps. Niet hard – gewoon voldoende om me tegen te houden. ‘Het is niet dom, Oliver.’ Als Shep die woorden zegt, is zijn stoere toon verdwenen. Net als de Secret Service-bravoure. ‘Als ik het jullie in de schoenen had willen schuiven... of jullie had willen verlinken... zat ik nu bij Lapidus. In plaats daarvan ben ik hier.’

Zelfs als ik me losruk, heeft Shep mijn volle aandacht.

Hij kijkt naar het universiteitsdiploma aan mijn wand en bestudeert het zorgvuldig. ‘Jullie denken dat je de enige bent met een droom? Toen ik voor het eerste tekende bij de Secret Service, dacht ik dat ik rechtstreeks naar het Witte Huis ging. Misschien beginnen bij de vice-president... me omhoog werken tot de First Lady – een prettig leven, als je er bij stilstaat. Wat ik niet beseftte is dat je, voor je bij de Bewaking komt, meestal eerst zo’n vijf jaar doorbrengt met onderzoek: valsemunterij, financiële delicten, al dat klotewerk waar je nooit erkenning voor krijgt.’

‘Dus daar zit ik dan, een paar jaar na Brooklyn College, op ons kantoor in Miami. Maar goed, tussen Miami en Melbourne was een groot stuk onverlichte snelweg. Daar landden drugrunners met hun vliegtuig, dumpten ze plunjezakken vol geld en drugs, waarna hun partners het oppikten en naar Miami reden.’

‘Avond na avond fantaseerde ik over het pakken van die gasten – en elke keer ging de droom hetzelfde: ik zag de rode lichtjes van een vluchtend vliegtuig in de lucht. Instinctief deed ik mijn lichten uit, vertraagde de auto en stuitte vervolgens op een groene plunjezak met tien miljoen dollar in cash.’ Shep keert zich weer tot ons

en zegt: 'Als het ooit zou gebeuren, zou ik de zak in de kofferbak gooien, m'n badge achterlaten en gewoon blijven rijden.'

'Het probleem was natuurlijk, dat ik het vliegtuig nooit vond. En nadat ik achter elkaar vier promoties misliep en nauwelijks kon leven van het salaris, besefte ik dat ik niet wilde blijven werken tot de dag dat ze me in de grond zouden stoppen. Ik heb gezien wat dat met mijn vader deed... veertig jaar, voor een handdruk en een nepgouden plaquette. Het leven moet meer zijn dan dat. En met Duckworth... een dode met drie miljoen dollar... het is misschien niet zoveel als de klanten hier hebben, maar hé... voor jongens als wij... veel beter gaat het niet worden.'

Charlie knikt nauwelijks zichtbaar. De manier waarop Shep over zijn vader praat... er zijn een paar dingen die je niet kunt verzinnen. 'Maar hoe weten we dat jij geen *Take the Money and Run* speelt?' vraag ik.

'Als ik jou nou laat uitkiezen waar de transacties naartoe gaan? Je kunt het helemaal opnieuw opzetten... elk willekeurig nepbedrijf gebruiken, ik bedoel... met jullie ma hier... jullie gaan niet op de loop voor twee miljoen dollar – dat is de enige garantie die ik nodig heb,' zegt Shep. Hij negeert Charlie en let op mijn reactie. Hij weet wie hij moet bewerken.

'En je denkt echt dat het werkt?' vraag ik.

'Oliver, ik kijk hier al bijna een jaar naar,' zegt Shep en zijn stem versnelt zich. 'Er zijn in het leven maar twee perfecte – en ik bedoel *perfecte* – misdaden waarbij je niet kunt worden gepakt: de ene is wanneer je wordt vermoord, wat niet zo'n geweldige optie is. En de andere is wanneer niemand weet dat er een misdrijf heeft plaatsgevonden.' Hij zwaait met zijn worstvormige onderarm door de lucht en wijst op de papierwinkel op mijn bureau. 'Dat is wat hier op een zilveren schaalje ligt. Dat is het mooie ervan, Oliver,' zegt hij en verlaagt zijn stem. 'Niemand zal het ooit weten. Of de drie miljoen nu naar Duckworth gaat of naar de overheid, het ging toch al de

bank uit. En omdat het geacht wordt weg te zijn, hoeven we niet te vluchten of ons leventje op te geven. We hoeven alleen maar dank u te zeggen tegen de vergeetachtige, dode miljonair.' Hij last een pauze in voor extra nadruk en zegt: 'Mensen wachten soms hun hele leven, zonder ooit zo'n goede kans te krijgen. Het is zelfs nog beter dan het vliegtuig en de plunjezak – de bank heeft zes maanden geprobeerd om zijn familie te bereiken – er is niemand. Niemand weet ervan. Alleen wij.'

Dat is een goed punt. Eigenlijk is het een geweldig punt... en de beste verzekering dat Shep zijn mond houdt. Als hij zijn mond tegen iemand voorbijpraat, riskeert hij ook zijn eigen aandeel.

'Dus wat zeg je, Oliver?' vraagt hij.

De artdeco-klok aan de wand was Lapidus' kerstcadeau van vorig jaar. Ik staar ernaar en bestudeer de minutenwijzer. Nog tweeënhalve uur te gaan. Daarna is de kans verkeken. Dan gaat het geld naar de overheid. En het enige wat me dan rest is een klok, een handdruk en tachtigduizend dollar aan ziekenhuisrekeningen.

'Het is oké om iets meer te willen,' zegt Charlie. 'Denk aan wat je kunt doen voor ma... alle schulden.'

Terug in mijn stoel haal ik diep adem en spreid mijn handen uit op mijn bureau. 'Jullie weten dat we hier spijt van krijgen,' zeg ik.

Ze vertonen nu allebei een glimlach. Twee jongetjes.

'We hebben een deal?' vraagt Shep en steekt zijn hand uit.

Ik schud Sheps hand en kijk naar mijn broer. 'Dus wat doen we nu?' vraag ik.

'Ken je nog wat goede nepbedrijven?' antwoordt Shep.

Dat is mijn toko. Toen Arthur Mannheim van zijn vrouw scheidde, hebben Lapidus en ik in anderhalf uur tijd een houdstermaatschappij en een bankrekening op Antigua in elkaar gezet. Het is Lapidus' favoriete vuile spelletje; en ik beheers het ook maar al te goed. Ik pak de telefoon.

‘Nee, nee, nee, nee, nee,’ berispt Shep me en trekt mijn hand weg. ‘Je kunt ze niet hier gaan zitten bellen. Alles wat je aanraakt, alles wat je doet – het is allemaal een link, als een vingerafdruk. Je hebt een tussenpersoon nodig – en niet zo maar een sukkel van straat – maar een professional, die je belangen kan beschermen zodat niemand je ooit ziet. Iemand die je duizend dollar kunt sturen en zeggen: “Bel dit nummer voor me en stel geen vragen...”’

‘Een soort maffia-advocaat,’ flappt Charlie eruit.

‘Precies,’ grijnst Shep. ‘Een soort maffia-advocaat.’ Voor ik ook maar wat kan vragen, staat Shep op en verlaat mijn kantoor. Dertig seconden later is hij terug met een telefoonboek onder elke arm. Eén voor New York, één voor New Jersey. Hij gooit ze op mijn bureau, waar ze met een klap neerkomen.

‘Tijd om de stotteraars te zoeken.’

Charlie en ik kijken elkaar aan. Geen idee waar dit over gaat.

‘Je ziet ze in elk telefoonboek,’ legt Shep uit. ‘De eerste alfabetische namen onder elke letter. AAAAAA Bloemisten. AAAAAA Wasserette. En de treurigste en wanhopigste van alle stotteraars; degenen die het meest geneigd zijn om alles te doen voor een paar centen: AAAAAA Advocaten.’

Ik knik. Charlie grijnst breed. Natuurlijk. Zwijgend storten we ons op de telefoonboeken. Ik heb New York; Charlie New Jersey; Shep leest over onze schouders mee. Ik blader zo snel als ik kan en ga direct naar de sectie advocaten. De eerste die ik zie is ‘AA Autoschade- en -Letsel Advocaten’.

‘Te gespecialiseerd,’ zegt Shep. ‘We willen een all-round advocaat. Niet zo’n ambulanceachtervolger.’

Mijn vinger loopt omhoog over de pagina. ‘AAAAAA Advocaten’. Op de volgende regel staan de woorden: ‘Alles wat u nodig hebt – de laagste prijzen’.

‘Niet slecht,’ zegt Shep.

‘Ik heb het!’ roept Charlie. Shep en ik manen hem

beiden om te fluisteren. 'Sorry... sorry,' zegt hij, nauwelijks hoorbaar. Hij draait zijn boek om en schuift het voor mijn gezicht, waarbij hij mijn telefoonboek in mijn schoot duwt. Zijn wijsvinger wijst precies naar de plek. Het enige wat er staat is: 'A'. Daaronder als tekst slechts één woord: 'Advocaat'.

'Ik stem toch voor de mijne,' zeg ik. 'Die belofte van een lage prijs is mooi, toch?'

'Ben je aan de *crack*, of zo?' vraagt Charlie. 'Het. Enige. Wat. Die. Van. Mij. Gebruikt. Is. Een. A.'

'De mijne heeft vijf A's op een rijtje.'

Charlie kijkt me recht in de ogen. 'De mijne komt uit Jersey.'

'Dus de winnaar is bekend,' kondigt Shep aan.

Deze keer is het Charlie die naar de telefoon springt. 'Shep tikt hem op de vingers. 'Niet vanaf hier,' zegt hij en loopt naar de deur. 'Daarom heeft God nou de telefooncel uitgevonden.'

'Ben je gek geworden?' vraag ik. 'Wij met z'n drieën in een telefooncel? Lekker onopvallend.'

'Ik neem aan dat je een beter idee hebt?'

'Ik werk elke dag met rijkelui,' zeg ik. Ik ga voor Shep staan en kijk op de klok. 'Denk je niet dat ik de beste plekken weet om geld te verbergen voor de overheid?'

7

‘H

allo,’ kirt Charlie met de glimlach van een schoonheidskoningin, terwijl hij naar de zwartgranieten receptiebalie glijdt. We zijn op de vierde verdieping van het Wayne & Portnoy-gebouw, een steriele, spelonkachtige constructie die, ook al heeft hij de architectonische charme van een lege schoenendoos, toch twee winnende kwaliteiten heeft: ten eerste staat hij aan de overkant van de straat tegenover de bank en ten tweede huisvest hij het grootste poeha-advocatenkantoor van de stad.

Achter de balie tettert een al te opgedirkte en opgewonden receptioniste in haar headset, wat precies is waar Charlie op rekt. Naar binnen sluipen was misschien mijn idee, maar we weten allebei wie er beter is in contacten. We gebruiken allemaal onze sterke punten. ‘Hallo,’ zegt hij voor de tweede keer, in de wetenschap dat hij charmant overkomt. ‘Ik wacht hier op Bert Collier... maar zou ik ondertussen even een telefoon mogen gebruiken voor een snel privé-gesprek?’ Ik glimlach in mezelf. Norbert Collier was gewoon een van de honderd namen op de namenlijst van de firma in de lobby. Door hem ‘Bert’ te noemen, laat Charlie het klinken alsof ze oude vrienden zijn.

‘Achteraan, voorbij de liften,’ zegt de receptioniste zonder enige aarzeling.

Shep en ik verstoppen ons nog steeds buiten het zicht om de hoek en wachten tot Charlie ons passeert.

Dan volgen we hem. Ik wijs ze naar de gelambriseerde deur en leid ze een kleine vergaderkamer in. Naast de deur hangt een bordje met KLANTENFACILITEITEN erop. Het is geen grote kamer. Een kleine mahoniehouten tafel, een paar gestoffeerde stoelen, bagels en roomkaas op het dressoir, een faxapparaat tegen de muur en vier aparte telefoons. Alles wat we nodig hebben om wat schade aan te richten.

‘Mooie keus,’ zegt Shep en gooit zijn schippersjas over een leuning. ‘Zelfs als ze het telefoontje na kunnen trekken...’

‘...weten ze alleen maar dat het klanten van Wayne & Portnoy waren,’ vul ik aan en gooi mijn jas op de zijne.

‘Jullie zijn allebei geniaal,’ zegt Charlie. ‘Kunnen we dan nu door met onze stotteraar? Tik-tak, tik-tak.’

Shep glijdt in een stoel, haalt het nummer uit zijn zak en pakt een telefoon in zijn vlezige klauw. Terwijl hij toetst, drukt Charlie op de *hands free*-knop op het speakersysteem midden op tafel. Iedereen is dol op een telefonische vergadering.

Hij gaat drie keer over voor er iemand opneemt. ‘Advocatenkantoor,’ antwoordt een mannenstem.

Shep houdt het koel en kalm. ‘Hallo, ik ben op zoek naar een advocaat en ik vroeg me af wat voor soort specialisatie meneer... eh...meneer...’

‘Bendini.’

‘Juist... Bendini...’ herhaalt Shep, terwijl hij de naam noteert. ‘Ik vroeg me af in wat voor soort recht meneer Bendini gespecialiseerd is.’

‘Naar welke soort bent u op zoek?’

Shep knikt ons toe. Veel onbetrouwbaarder kan het niet klinken. Dit is onze man. ‘Eigenlijk zijn we op zoek naar iemand die er in gespecialiseerd is om bepaalde dingen ... eh, we willen de dingen een beetje onopvallend houden...’

Er volgt een korte pauze aan de andere kant van de lijn. ‘Zeg het maar,’ zegt Bendini.

Hierop springt Shep op uit zijn stoel. Hij dribbelt

wat, al ziet het er met zijn grote torso meer uit als sjoken. Ik kan niet er niet uit opmaken of hij opgewonden is of in paniek. Ik hou het erop dat het opwindend is. Na al die jaren achter een bureau voelt hij nu zijn innerlijke James Bond. 'Ik geef u even mijn partner,' zegt hij tegen Bendini. Shep knikt naar mij en ik werk me zo dicht mogelijk naar de microfoon toe.

'Alles je nog verder voorover buigt, rand je hem nog aan,' plaagt Charlie.

'Meneer Bendini...?' vraag ik.

Geen antwoord.

Shep schudt zijn hoofd. Charlie lacht en doet net alsof het een hoest is.

Ik heb het door en begin opnieuw. Zonder namen te gebruiken. 'Dit is het verhaal: ik wil dat u nauwkeurig luistert en ik wil dat u het volgende nummer belt...'*Ik wil, ik wil, ik wil*, zeg ik, om mijn punt te benadrukken. Charlie steekt zijn borst vooruit bij mijn nieuwe toon. Hij is blij om me zo sterk te zien... dwingender. Toch nog wát geleerd van Lapidus, na al die jaren.

'De firma heet Purchase Out International en u vraagt naar Arnie,' leg ik uit. 'Laat u niet met iemand anders doorverbinden. Arnie is de enige met wie we zakendoen. Als u hem aan de lijn hebt, zegt u hem dat u dezelfde dag nog een taart van vier lagen wilt, met eindstation op Antigua. Hij weet wat dat is.'

'Geloof me, jongen, ik weet ook wel hoe je bedrijven opstapelt,' onderbreekt Bendini.

'Niet terugdeinzen,' fluistert Charlie. Dat doe ik niet. Mijn ogen staan op scherp, mijn gezicht gloeit. Eindelijk voel ik mijn pols.

'Op welke naam moet het?' vraagt Bendini.

'Martin Duckworth,' zeggen we alledrie tegelijk.

Ik zweer dat ik Bendini met zijn ogen kan horen rollen. 'Prima. Martin Duckworth,' herhaalt hij. 'En als eerste eigenaar?'

Hij heeft nog een nepnaam nodig. Deze doet er niet toe – alles is uiteindelijk eigendom van Duckworth.

‘Ribbie Henson,’ zeg ik, de naam van Charlies denkbeeldige vriendje toen hij zes was.

‘Prima. Ribbie Henson. En hoe wilt u Arnies rekening betalen?’

Verdomme. Daar had ik niet eens aan gedacht.

Charlie en Shep willen beiden inspringen maar ik zwaai ze terug. ‘Zeg hem dat we betalen als we de originele papieren hebben – voor nu volstaat een fax,’ beslis ik. Voor Bendini iets kan tegenwerpen, voeg ik toe: ‘Zo doet hij het altijd bij grote vissen – ze betalen nooit voor het geld er is. Zeg hem maar dat wij walvissen zijn.’

Charlie kijkt me aan alsof hij me zo nog nooit heeft gezien. ‘Oké, goed bezig,’ fluistert hij tegen Shep.

‘En wanneer moet het klaar zijn?’ vraagt Bendini.

‘Wat denk je van over een halfuur?’ antwoord ik.

Opnieuw een korte pauze. ‘Ik zal kijken wat ik kan doen,’ zegt Bendini, onverstoord. Hij schraapt zijn keel om even aandacht te vragen en zegt: ‘En hoe word ik betaald?’

Ik kijk naar Charlie. Hij kijkt naar Shep. Bendini klinkt niet als het soort figuur tegen wie je zegt: ‘Stuur maar een rekening’.

‘Wat is het tarief?’ vraagt Shep.

‘Zeg maar wat het je waard is,’ kaatst Bendini terug.

Ik mep op de handsfree-knop, zodat de speakers zwijgen. ‘Niet sjacheren!’ sis ik. ‘We hebben niet veel tijd...’

‘Ik geef je duizend cash als je het in een halfuur kunt doen,’ zegt Shep, terwijl hij de speakers weer aanzet.

‘Eén rug?’ vraagt Bendini. ‘Jongens, ik ga niet eens naar de plee voor een rug – ook al moet ik. Het minimum is vijf.’

Shep kijkt me paniekerig aan en ik kijk weer naar Charlie. Mijn broer schudt zijn hoofd. Zijn koekblik is altijd leeg. Mijn blik valt op mijn horloge en ik druk mijn lippen op elkaar. Je hebt geld nodig om geld te maken. Ik kijk weer naar Shep en knik onwillekeurig. Charlie weet wat dat betekent. Daar gaan weer wat reserves voor business school- en ziekenhuisrekeningen.

‘Maak je geen zorgen,’ fluistert Charlie met een hand op mijn schouder. ‘Zie het maar gewoon als nóg een nietje dat we in Lapidus’ hoofd slaan.’

‘Oké, afgesproken,’ zegt Shep tegen Bendini. ‘We maken het over zodra we ophangen.’ Shep leest de witte sticker op de faxmachine, geeft ons telefoon- en faxnummer door, bedankt de woekeraar en hangt op.

Het is doodstil in de kamer.

‘Nou, volgens mij ging het fantastisch,’ meldt Charlie, met enige aarzeling.

‘Het komt goed,’ meent Shep.

‘Dus je denkt dat het gaat lukken?’ vraag ik gespannen.

‘Daar gaan we weer – drie volle seconden,’ zegt Charlie, ‘en de ouwe Oliver is weer terug.’

‘Zolang je maatje Arnie z’n werk doet...’ zegt Shep.

‘Geloof me, Arnie heeft het in tien minuten voor elkaar. Vijftien, hooguit,’ voeg ik toe en let op Charlies reactie. Hij denkt dat ik de zaak rationaliseer. ‘Arnie is zo’n ouwe hippie die op de Marshall-eilanden woont, margarita’s mixt als een professional en de overheid te grazen neemt door de hele dag spookfirma’s uit de lucht te plukken.’

‘Spookfirma’s?’

‘Postbusfirma’s. Arnie registreert ze over de hele wereld – geeft ze namen, adressen, zelfs een raad van bestuur. Je hebt die kleine advertenties wel eens gezien, ze staan in elk vliegtuigtijdschrift: hekel aan de belastingdienst? Betaalt U Te Veel Belasting? Buitenlandse privé-ondernemingen! Privacy gegarandeerd!’

‘En jij denkt dat hij in een halfuur een compleet bedrijf in elkaar kan zetten?’ vraagt Charlie.

‘Geloof me, die heeft-ie maanden geleden al in elkaar gezet. ABC Corp. DEF Corp. GHI Corp. Alle papierwerk is al gedaan... elk bedrijf is gewoon een notitieblok op de plank. Als we bellen, krabbelt hij onze nepnaam op de paar lege plekken die er nog zijn en zet er snel een notarisstempel op. Eerlijk gezegd verbaast het me dat het nog zo lang...’

De telefoon gaat en Charlie springt naar voren. Hij beantwoordt het telefoontje via de speaker. 'H-hallo.'

'Gefeliciteerd,' zegt Bendini met zijn Jersey-accent. 'Ribbie Henson is nu de trotse eigenaar en enige aandeelhouder van Sunshine Distributors Partnership Limited op de Maagdeneilanden, eigendom van CEP Worldwide op Nauru, eigendom van Maritime Holding Services op Vanuatu, wat weer eigendom is van Martin Duckworth op Antigua.'

Vier lagen – eindstation op Antigua. Als justitie gaat graven, kost het ze maanden om al het papierwerk door te spitten.

'Klinkt alsof jullie nu zaken kunnen doen, jongens. Maak alleen wel even m'n geld over.'

Zodra de lijn zwijgt, begint het faxapparaat te zoe-men. Echt, ik krijg er bijna een hartaanval van.

De volgende vijf minuten spuugt het faxapparaat de rest van het papierwerk uit – van reglementen tot vennootschapsovereenkomsten – alles wat we nodig hebben om een gloednieuwe bedrijfsrekening te openen. Ik kijk naar de klok aan de wand: nog twee uur te gaan. Mary wilde de papieren om twaalf uur hebben. Verdomme. We weten alledrie dat we het niet kunnen doen zoals met Tanner Drew. Geen gestolen wachtwoorden deze keer. Het moet helemaal volgens het boekje.

'Halen we het?' vraagt Charlie.

'Als je wilt, kunnen we de originele brief nu meteen aan Mary geven,' oppert Shep. 'Mijn Duckworth-rekeningen zijn al gereed, omdat ze van de echte Duckworth waren...'

'Vergeet het maar,' onderbreek ik hem. 'Je zei zelf dat wij de plekken mochten kiezen waar het geld naartoe gaat.'

Shep komt in de verleiding om in discussie te gaan, maar beseft al snel dat hij niet kan winnen. Als de eerste transactie naar hem gaat, heeft hij zijn plunjezak met cash binnen en riskeren wij niets te krijgen. Zelfs Charlie wil dat risico niet nemen.

‘Oké,’ zegt Shep. ‘Maar als je niet de reeds bestaande Duckworth-rekening gaat gebruiken, zou ik wel zo snel mogelijk de grens over gaan. De VS uit en weg van de meldingsplicht. Je kent de wet – alles dat er verdacht uitziet wordt gemeld aan de belastingdienst, wat betekent dat ze het helemaal gaan uitpluizen.’

Charlie knikt en trekt een dun stapeltje rood papier uit mijn aktetas. De Rode Lijst – de lijst van favoriete buitenlandse banken van de partners, inclusief degene die 24 uur per dag open zijn. Opgesteld op rood papier, zodat niemand hem kan fotokopiëren.

‘Ik stem voor Zwitserland,’ meldt Charlie. ‘Zo’n duistere rekening op nummer, met een niet te raden wachtwoord.’

‘Ik help je niet graag uit de droom, kleintje, maar Zwitserse bankrekeningen zijn niet meer wat ze waren,’ zegt Shep. ‘Anders dan Hollywood je wil laten geloven, bestaan anonieme Zwitserse rekeningen al niet meer sinds 1977.’

‘De Kaaiman-eilanden dan?’

‘Klinkt te Grisham-achtig,’ werpt Shep tegen. ‘Trouwens, zelfs die worden steeds opener. Mensen kregen zo veel ideeën na het lezen van *Advocaat van de duivel* dat de VS wel moest ingrijpen. Sindsdien werken ze al jaren samen met Justitie.’

‘Dus wat is het beste...’

‘Concentreer je niet zo veel op één plek,’ zeg Shep. ‘Een snelle transactie van New York naar de Kaaiman-eilanden is sowieso verdacht, van wie hij ook is, en als de bankbediende maar één wenkbrauw optrekt, is het meteen: ‘hallo Belastingdienst’. De eerste regel voor het witwassen van geld is: je stuurt het naar buitenlandse banken omdat dat degene zijn die het minst snel zullen samenwerken met Justitie. Maar als je het daar te snel naar overmaakt, zullen de respectabele banken hier het als verdacht aanmerken en je snel de Belastingdienst op je dak sturen. Dus wat moet je doen? Concentreer je op kleine sprongetjes – logische sprongetjes – op die ma-

nier trek je geen aandacht.' Shep pakt een bagel van het ontbijtbuffet en gooit hem op tafel. 'Dit zijn wij in de VS – en wat is het belangrijkste land waar we bankzaken mee doen?'

'Engeland,' zeg ik.

'Oké, Engeland,' antwoordt Shep en gooit een tweede bagel op een paar centimeter van de eerste op tafel. 'Het epicentrum van het internationale bankwezen – Mary handelt bijna dertig transacties per dag af naar Londen. Ze zal er niet bij stilstaan. Als je eenmaal in Londen bent, wat is er dan dichtbij?' Hij gooit nog een bagel op tafel. 'Frankrijk is het makkelijkste – daar is niks verdachts aan, wel? En als je geld eenmaal daar is – hun regels zijn wat soepeler, zodat de wereld al een stukje opengaat.' Nog een bagel op tafel. 'Persoonlijk hou ik wel van Letland – vlakbij... ietwat troebel... de regering heeft nog niet besloten of ze ons wel aardig vindt. En bij internationale opsporingen werken ze maar in de helft van de gevallen mee; een perfecte plek dus om rechercheurs hun tijd te laten verspillen.' Snelvuur nu: nog twee bagels landen op tafel. 'En vandaar knal je het naar de Marshall-eilanden, en vandaar dump je het weer dichtbij huis, op Antigua. Tegen de tijd dat het daar is, is wat ooit begon als zwart geld nu zo onopspoorbaar dat het wit is.'

'En dat is alles?' vraagt Charlie, afwisselend kijkend van Shep naar mij.

'Heb je enig idee hoe lang het duurt om inlichtingen te winnen op buitenlands terrein?' Shep wijst naar de eerste bagel, dan naar de tweede, dan naar de derde. 'Bing, bing, bing, bing, bing. Dat heet de Regel van Vijf. Vijf goed gekozen landen en weg ben je. In de Secret Service kostte het ons zes maanden tot een jaar om zoiets te onderzoeken, zonder garantie op succes.'

'*Ooh baby*, laat de roomkaas maar doorkomen,' zingt Charlie.

Zelfs ik grijns. Ik probeer me in te houden, maar Charlie ziet het in mijn ogen. Dat alleen al maakt hem blij.

Ik leun op de tafel, loop de Rode Lijst na en pik voor elk land een bank uit. Vijf banken in een uur. Dat wordt krap.

‘Luister, ik moet m’n gezicht laten zien bij Lapidus,’ zegt Shep en pakt zijn jas van de stoel. ‘Zullen we om half twaalf afspreken in mijn kantoor?’

Ik knik, Charlie zegt: ‘Bedankt.’ En Shep haast zich het kantoor uit.

Zodra de deur dicht is, duik ik opnieuw naar de telefoon, stoot me weer tegen de tafel en druk het nummer in van de Antigua-bank.

‘Ik heb een telefoonkaart voor als je er niet door komt,’ biedt Charlie aan.

Ik schud mijn hoofd. Ik heb niet voor niks een advocatenkantoor gekozen. ‘Hallo, ik wil graag spreken met Rupa Missakian,’ lees ik van het vel.

Binnen vijf minuten heb ik het belastingnummer en alle andere cruciale gegevens voor Sunshine Distributors’ eerste bankrekening doorgegeven. Als puntje op de i geef ik ze ook nog Duckworths geboortedatum en een persoonlijk geselecteerd wachtwoord. Ze doen geen moment moeilijk. Dank u, Rode Lijst.

Als ik ophang, wijst Charlie op zijn Wonder Woman-horloge, met de ‘magische lasso’ als uurwijzer. Twintig minuten, van begin tot eind. Nog veertig minuten en nog vier rekeningen om te openen. Dat gaat niet lukken.

‘Kom op, coach, ik heb m’n schaatsen aan,’ zegt Charlie. ‘Laat me meespelen.’

Zwijgend scheur ik twee pagina’s van de Rode Lijst en schuif ze over tafel. Op de ene staat FRANKRIJK, op de andere MARSHALL-EILANDEN. Charlie stort zich op de telefoon rechts van hem, ik pak de mijne weer. We zitten tegenover elkaar. Onze vingers tikken over de toetsen.

‘Spreekt u Engels?’ vraag ik een vreemde in Letland. ‘Ja... ik ben op zoek naar Feodor Svantanitsj of wie er ook maar zijn accounts beheert.’

‘Hallo, ik probeer Lucinda Llanos te bereiken,’ zegt Charlie. ‘Of wie haar ook maar haar accounts beheert.’

Een korte pauze.

‘Hallo,’ zeggen we tegelijkertijd. ‘Ik zou graag een bedrijfsrekening openen.’

‘Oké, en kunt u me het nummer nog een keer voorlezen?’ vraagt Charlie aan een Fransman die hij steeds Inspecteur Clouseau noemt. Hij noteert het nummer en roept het naar mij: ‘Zeg die Engelse gozer dat het HB7272250 is.’

‘Daar gaan we: HB7272250,’ zeg ik tegen de medewerker uit Londen. ‘Zodra het binnenkomt, willen we het daar zo snel mogelijk naar overgeboekt hebben.’

‘Nogmaals dank voor je hulp, Clouseau,’ zegt Charlie. ‘Ik ga al mijn rijke vriendjes over je vertellen.’

‘Prachtig,’ zeg ik. ‘Ik zal er morgen naar kijken en hopelijk kunnen we dan over wat andere van onze overzeese zaken praten.’

Vertaling: handel dit perfect af en ik schuif zo veel zaken naar je toe, dat deze drie miljoen wisselgeld lijkt. Het is de derde keer dat we dit spelletje hebben gespeeld – het rekeningnummer van de ene bank doorgeven aan de bank die eraan voorafgaat.

‘Ja... ja... dat zou geweldig zijn,’ zegt Charlie, overschakelend op zijn ik-heb-ontzettend-haast-stem. ‘Neem een croissantje van me.’

Charlie springt uit zijn stoel als ik de hoorn neerleg. ‘En kláár zijn we,’ zegt hij zodra de hoorn de haak raakt.

‘Mijn ogen gaan meteen naar de klok. Vijf over half twaalf. ‘Verdomme,’ fluister ik zacht. In een waas veeg ik de losse pagina’s van de Rode Lijst weer op een stapel en stop ze in mijn aktetas. ‘Kom op, wegwezen,’ maant Charlie en vliegt naar de deur. Charlie gooit de bagels terug op de schaal. Netjes en perfect. Net zoals we alles aantreffen.

‘Ik heb de jassen,’ zeg ik en pak ze van de stoel.

Het maakt hem niet uit. Hij rent door. En voor de receptioniste de beweging voor haar balie gewaar wordt, zijn we al weg.

‘Waar zaten jullie verdomme – zat je elkaars haar te vlechten of zo?’ vraagt Shep als we zijn kantoor binnendenderen. Tien minuten en ze gaan nu in. Ik gooi de jassen op de leren bank; Shep springt uit zijn stoel en houdt een vel papier voor mijn neus.

‘Wat is dit?’ vraag ik.

‘Transactieverzoek – het enige wat je moet doen is invullen waar het geld naartoe moet.’

Ik ruk de papierwinkel uit mijn aktetas, blader door de Rode Lijst naar het vel waarop *Engeland* staat. Charlie buigt voorover, zodat ik zijn rug als bureau kan gebruiken. Ik krabbel zo snel als ik kan en kopieer de rekeninggegevens. Bijna klaar.

‘Dus waar gaat het uiteindelijk naartoe?’ vraagt Shep.

Charlie komt overeind en ik stop met schrijven. ‘Hoe bedoel je?’

‘De laatste transactie. Waar zetten we ‘t weg?’

Ik kijk naar Charlie, maar hij antwoordt met een blanco blik. ‘Ik dacht dat je zei...’

‘...dat jij uit mocht kiezen waar het geld naartoe gaat,’ vult Shep aan. ‘Dat is zo – en je mag het van mij overal heen en weer laten springen – maar ik wil natuurlijk wel weten wat de uiteindelijke halte is.’

‘Dat was niet de afspraak,’ brom ik.

‘Jongens, kunnen we het hier niet later even over hebben?’ dringt Charlie aan.

Shep buigt zich naar ons toe, behoorlijk geïrriteerd. ‘De afspraak was dat jullie de controle zouden krijgen... niet dat ik volkomen buitengesloten zou worden.’

‘Dus nu ben je opeens bang dat we de hele taart opeten?’ vraag ik.

‘Jongens, alsjeblijft,’ smeekt Charlie. ‘We hebben bijna geen tijd meer...’

‘Ga me nou niet lopen naaien, Oliver – het enige wat ik wil is iets van een verzekering.’

‘Nee, het enige wat je wilt is onze verzekering. Dit is nou net wat ons in veiligheid moet houden.’

‘Ik hoop wel dat jullie allebei beseffen dat je op het

punt staat de hele zaak op te blazen,' zegt Charlie. Het kan ons geen van beiden wat schelen. Zo gaat het altijd met geld: alles wordt meteen persoonlijk.

'Vertel me gewoon waar die klotebank is!' explodeert Shep.

'Waarom? Zodat jij je plunjezakdroom kunt waarmaken en ons in de steek laat met een houtje om op te bijten?'

'Verdomme, niemand laat hier iemand in de steek!' roept Charlie, die zich tussen ons in dringt en naar de stapel rode vellen grijpt.

'Wat doe je?' gil ik en trek ze terug.

'Laat... lós!' dringt Charlie aan, met een laatste ruk. De bovenste twee pagina's scheuren in tweeën en ik val achterover. Ik ben snel genoeg om mijn evenwicht te herstellen, maar niet snel genoeg om hem tegen te houden. Hij draait zich naar Shep, bladert naar de onderkant van het stapeltje en trekt er het vel uit met ANTIGUA erop. Hij vouwt het zo dat je maar één bank van de lijst kunt zien.

'Charlie... niet doen!'

Te laat. Hij bedekt het rekeningnummer met zijn vinger en steekt het vel in Sheps gezicht. 'Heb je het?'

Shep bestudeert het met een vlugge blik. 'Dank je... dat is het enige dat ik vraag.'

'Wat mankeer je, verdomme?' roep ik.

'Ik wil het niet horen,' kaatst Charlie terug. 'Als we hier gaan zitten ruziemaken krijgt niemand iets. Maak dat stomme papierwerk af en weg ermee. We hebben nog maar een paar minuten!'

Ik draai me naar de klok en controleer het zelf.

'De blik op de hoofdprijs, Oliver. Hou de blik op de hoofdprijs,' zegt Shep.

'Ga, ga, ga!' roept Charlie als ik de laatste regel invul. Hij heeft net onze hele verzekeringspolis weggegeven – maar het is het nog steeds niet waard om alles te verliezen. Niet als we zo dichtbij zijn. Charlie propt de Rode Lijst weer in mijn aktetas; ik heb een stapel van

veertig slapende rekeningen onder mijn arm. Ik struikel de deur uit. Ik kijk niet om. Alleen recht voor me uit.

'Zo gaat-ie goed, broer,' roept Charlie me na.

Daar gaan we. Tijd om wat cash achterover te gaan drukken.

8

Charlie gooit de deur achter me dicht en ik haast me door de gang op de vierde verdieping, worstelend met een stapel papier. Rechts van me glijden de deuren van de openbare lift dicht, zodat ik mijn pas versnel en naar de privé-lift achterin de gang loop.

Het lampje geeft aan dat hij op de zevende verdieping is... de zesde... de vijfde... Ik kan hem nog net halen. Ik ren naar voren en druk zo snel als ik kan de zes-cijferige code in. Net als ik het laatste cijfer intoets, glijdt de stapel slapende rekeningen weg. Ik probeer ze nog tegen mijn borst te klemmen, maar de pagina's glijden al langs mijn buik. Ze vallen op de vloer en verspreiden zich als een olievlek. Ik zak op mijn knieën en veeg ze als een gek weer bij elkaar. Op dat moment stopt de lift. De deuren glijden open en ik staar naar twee paar keurige schoenen. En niet de eerste de beste keurige schoenen...

'Kan ik je daarbij helpen, Oliver?' vraagt Lapidus, als ik opkijk naar zijn brede grijns.

'Je gebruikt nog steeds de code van de baas, hè?' voegt Quincy toe, terwijl hij zijn arm voor de deur steekt om hem open te houden.

Ik forceer een moeizame glimlach – en voel het bloed uit mijn gezicht trekken.

'Heb je hulp...'

'Nee,' dring ik aan. 'Gaan jullie maar door.'

'Maak je geen zorgen,' plaagt Quincy. 'We zijn dol op wachten.'

Ik zie dat ze niet weggaan, fatsoeneer de stapel, krabbel overeind en stap bij ze in de lift.

‘Welke verdieping had meneer gewild?’ vraagt Quincy.

‘Sorry,’ stotter ik en forceer opnieuw een glimlach. Ik reik naar voren en druk op drie. Mijn vinger trilt als hij de knop raakt.

‘Laat je niet kisten, Oliver,’ zegt Lapidus. ‘Hij kan het gewoon niet hebben dat hij zelf geen protégé heeft.’ Zoals altijd is het de perfecte reactie in een dergelijke situatie. Zoals altijd is het precies wat ik wil horen. En zoals altijd... zodra hij me naar zich toe trekt voor een vaderlijke omhelzing, etst hij zijn initialen in mijn rug. Val dood, Lapidus. Je schandknaap houdt het voor gezien.

Er klinkt een belletje en de liftdeuren glijden open. ‘Tot morgen,’ zeg ik met een gevoel alsof ik moet overgeven.

Quincy knikt; Lapidus klopt me op mijn schouder.

‘Trouwens,’ roept Lapidus me na, ‘had je een prettig gesprek met Kenny?’

‘O ja,’ zeg ik weglopend, ‘perfect.’

Ik vecht tegen de duizelingen in mijn hoofd en ren door de gang. Ogen open. Op koers blijven. Als ik bij de Kooi aankom, is mijn hele lichaam verdoofd. Handen, voeten, borst – als ik de deur wil openen, zijn mijn handen zelfs zo zweterig en is de klink zo koud dat ik bang ben dat ik eraan vast gelast wordt. Mijn maag draait zich om en smeekt me om te stoppen – maar het is te laat – de deur is al open.

‘Zal tijd worden,’ zegt Mary als ik naar binnen loop. ‘Ik maakte me al zorgen, Oliver.’

‘Serieus?’ vraag ik, terwijl ik met een krampachtig hallo naar de andere vier medewerkers glimlach, die opkijken als ik het kunststof tapijt kruis. ‘Ik heb nog een dikke drie minuten...’ De deur klapt achter me dicht en ik schrik van de klap. Bijna vergeten... dat de deur van de Kooi automatisch sluit.

‘Alles goed daar?’ vraagt Mary, onmiddellijk overschakelend naar de rol van moederkloek.

‘J-ja... natuurlijk,’ zeg ik, worstelend om alles bij elkaar te houden. ‘Ik zei alleen maar... we hebben nog minstens drie minuten...’

‘En als puntje bij paaltje komt, kun je het altijd nog zelf doen, nietwaar?’ Terwijl ze de vraag stelt, veegt ze een vlek van het glas van het portret van haar oudste zoon. Degene met het wachtwoord...

‘Luister, dat met Tanner Drew...’ zeg ik smekend. ‘Ik had niet... het spijt me...’

‘Tuurlijk.’ Ze buigt haar hoofd en weigert me aan te kijken. Het is duidelijk dat ze klaar is om toe te slaan. Maar uit het niets klinkt haar hoge lach door de kamer. Dan valt Polly in, die naast haar zit. Daarna Francine. Allemaal lachen ze. ‘Kom op, Oliver, we plagen maar wat,’ zegt Mary tot slot, met een grote glimlach.

‘J-je bent niet boos?’

‘Schat, je hebt het beste van de situatie gemaakt... maar als ik ooit ontdek dat je mijn wachtwoord weer hebt gebruikt...’

Ik huiver een beetje, in afwachting van de rest van het dreigement.

Opnieuw heeft Mary een brede glimlach. ‘Het is een grap, Oliver... het doet geen pijn hoor, om te lachen.’ Ze trekt de stapel slapende rekeningen uit mijn hand en slaat me er luchtig mee tegen de borst. ‘Je neemt alles veel te serieus, weet je dat?’

Ik probeer te antwoorden, maar er komt niets uit. Ik zie alleen maar de formulieren door de lucht zwaaien.

Mary draait zich naar haar computer en klikt de hele stapel aan het verticale klembord naast haar monitor. Ze kent de deadline. Geen tijd te verspillen. Gelukkig zijn de transacties al ingevoerd – ze hoeft alleen maar de bestemmingen in te tikken. ‘Ik begrijp niet dat dit naar de staat gaat,’ zegt ze als ze het bestand SLAPENDE REKENINGEN opent. ‘Persoonlijk zag ik het liever naar een goed doel gaan...’

Ze zegt nog iets, maar het wordt overstemd door het bloed dat door mijn oren suist. Op het scherm gaat een rekening van 21.000 dollar naar de New Yorkse Divisie Ongeclaimde Fondsen. Dan een van 300.000. Dan een van 12.000. Eén voor één werkt ze zich door de stapel die is bestemd voor de overheid. Eén voor één tikt ze op de knop *Verzenden*.

‘Nou, ik denk dat je het toch nog kunt stelen,’ merkt Mary op.

Een pijnscheut trekt door mijn benen, alsof iemand een mes in mijn knie steekt. Ik kan amper blijven staan. ‘P-pardon?’

‘Ik zei: ik denk dat we toch nog kunnen gaan skiën,’ zegt Mary. ‘Het is niet zo erg met Justins knie dan we dachten.’ Mary draait zich om en ziet me een golf zweet van mijn voorhoofd vegen. ‘Weet je zeker dat het goed gaat, Oliver?’

‘Natuurlijk,’ antwoord ik. ‘Het is gewoon een van die dagen, je weet wel.’

‘Het is meer gewoon een van die jaren, zoals je altijd maar ronddraaft. Ik zweer het je, Oliver, als je niet wat lossen wordt, wordt deze baan nog je dood.’

Het is zinloos om feiten te weerspreken.

Mary bladert naar het volgende vel in de stapel en komt eindelijk bij een transactie van 400.000 dollar naar ene Alexander Reed. Ik verwacht dat ze er iets over zal opmerken, maar inmiddels laat het haar koud. Ze ziet het elke dag.

Net als ik. Cheques van honderdduizend dollar... een binnenhuisarchitect zoeken voor hun Toscaanse villa... de patisseriechef van L’Aubergine, die precies weet hoe krokant ze hun chocoladesoufflé willen hebben. Het is een mooi leven. Maar niet het mijne.

Het kost Mary in totaal tien seconden om het rekeningnummer in te tikken en op *Verzenden* te drukken. Tien seconden. Tien seconden om mijn leven te veranderen. Dat wat mijn vader altijd najoeg, maar nooit vond. Eindelijk... een uitweg.

Mary likt aan haar vingertoppen voor wat meer greep, bladert naar het volgende vel in de stapel en brengt haar vingers naar het toetsenbord. Daar staat het: *Duckworth* en *Sunshine Distributors*.

‘En wat ga je dit weekend doen?’ vraag ik met versnelde stem.

‘Hetzelfde als elk ander weekend deze maand – mijn familieleden proberen af te troeven door betere kerstcadeautjes voor ze te kopen dan zij voor mij hebben gekocht.’

Op het scherm verschijnt de naam van onze Londen-se bank op de juiste plaats: *C.M.W. Walsh Bank*.

‘Klinkt geweldig,’ zeg ik afwezig.

Cijfer voor cijfer volgt het rekeningnummer.

‘*Klinkt geweldig?*’ Mary lacht. ‘Oliver, je moet echt eens wat vaker onder de mensen komen.’

De cursor glijdt naar de *Verzenden*-knop en ik bereid mijn afscheid voor. Ik zou het nog kunnen stoppen, maar... Het *Verzenden*-icoon knippert uit en dan weer aan. De woordjes zijn erg klein, maar ik kan ze lezen als de grote E op de kaart bij de oogarts.

Status: wordt verwerkt.

Status: goedgekeurd.

Status: betaald.

‘Luister, ik moet terug naar m’n kantoor...’

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Mary, zonder zich om te keren, ‘ik kan het verder wel alleen af.’

9

Starend naar zijn computer ging hij met zijn tong langs een zweertje aan de binnenkant van zijn lip. Hij moest toegeven dat hij niet verwacht had dat Oliver zou doorzetten. Charlie, misschien. Maar niet Oliver. Natuurlijk, hij had zo nu en dan zijn momenten... zoals recent nog dat geval met Tanner Drew, maar diep vanbinnen was Oliver Caruso nog net zo bang als de dag dat hij begon bij Greene & Greene.

Maar zoals altijd moest de praktijk het uitwijzen – en op dit moment zag het ernaar uit dat de praktijk richting Londen wees. Met gebruik van dezelfde technologie als die van Shep, riep hij Martin Duckworths rekening op en liep hij de kolom *Huidige activiteit* na. Bij laatste wijziging – *Saldo naar C.M.W. Walsh Bank* – stond nog steeds *wordt verwerkt*. Het zou niet lang meer duren nu.

Hij haalde een pen uit zijn binnenzak en schreef de naam van de bank op, gevolgd door het rekeningnummer. Natuurlijk kon hij de bank in Londen opbellen... proberen om het geld op te vangen... maar tegen de tijd dat hij ze aan de lijn had, was het waarschijnlijk al weer weg. En waarom zou je nu ingrijpen?

Zijn telefoon ging over en hij nam hem meteen aan.

'Hallo?' antwoordde hij, even vol zelfvertrouwen als anders.

'En...?' vroeg een norse stem.

'En wát?'

'Geen spelletjes,' waarschuwde de man. 'Hebben ze het gepakt?'

'Nog een paar seconden...,' zei hij, zijn ogen nog steeds gericht op het scherm. Het knipperde even en *wordt verwerkt... werd betaald.*

'Daar gaat-ie,' voegde hij toe met een grijs. Shep... Charlie... Oliver... als ze eens wisten wat ze te wachten stond.

'Dus dat is het?' vroeg de man.

'Dat is het,' antwoordde hij. 'De sneeuwbal is nu officieel aan het rollen.'

10

Iemand houdt me in de gaten. Ik merkte hem niet op toen ik afscheid nam van Lapidus en de bank verliet – het was na zessen en de decemberlucht was al donker. En ik zag niet dat hij me de groezelige metrotrap af volgde en het draaihek door – er liepen gewoon te veel forenzen kriskras door de stedelijke mierenhoop om iemand op te laten vallen. Maar als ik het perron bereik, ben ik ervan overtuigd dat ik iemand mijn naam hoor fluisteren.

Ik draai me om om het te controleren, maar het enige wat ik zie is de typische Park Avenue-menigte die uit zijn werk komt: mannen, vrouwen, lang, kort, jong, oud, een paar zwart, de meesten blank. Allemaal in een overjas of dik jack. De meesten staren naar hun leesmateriaal – een paar gaan volledig op in hun koptelefoontjes – en eentje houdt, net als ik me omdraai, snel een *Wall Street Journal* voor zijn gezicht.

Ik rek mijn nek uit om een blik te kunnen werpen op zijn schoenen of broek – op iets dat me een clou kan geven – maar het is het hoogtepunt van de spits en de dichtheid van de menigte is te hoog. Ik heb geen zin om iets te riskeren en loop verder het perron op, weg van de man met de krant. Op het laatste moment kijk ik nog eens over mijn schouder. Er zijn nog wat forenzen bij gekomen, maar verder beweegt zich eigenlijk niemand – behalve dan de man, die opnieuw – als in een koudeoorlogsfilm – zijn gezicht bedekt met een krant.

Niet gek worden nu, zeg ik tegen mezelf – maar voor mijn hersenen overtuigd zijn, klinkt er een zacht gerommel. Daar komt de metro, die het station binnenrolt en mijn haar achterover blaast. Ik veeg het met mijn vingers terug op zijn plek, begeef me naar een metrostel en werp nog een laatste blik op het perron, maar de man met de krant is weg.

Ik worstel me het toch al overvolle metrostel in en zit klem tussen een latino-vrouw in een dik grijs ski-jack en een kalende man in een potloodventersjas. Naarmate de metro dichterbij het centrum komt, dunt de massa langzaam uit en er komen zelfs een paar stoeltjes vrij. Als ik overstap op Bleeker en de D-trein neem op de halte Broadway-Lafayette haken ook alle hippe stadstypes met hun zwarte schoenen, zwarte jeans en zwarte leren jacks af. Het is niet de laatste halte voor Brooklyn, maar het is wel de laatste *coole* halte.

Ik geniet van de extra ruimte in de coupé en leun tegen een metalen buis. Het is de eerste keer sinds ik het kantoor verliet dat ik echt rustig ademhaal – dat wil zeggen, tot ik zie wie er aan het eind van de coupé op me wacht – de man achter de krant.

Zonder de menigte en van dichterbij is het makkelijk om hem snel wat beter te bekijken. En dat is genoeg. Zonder me te bedenken, been ik naar hem toe. Hij tilt de krant wat hoger, maar het is te laat. Met een felle ruk trek ik hem uit zijn handen en onthul ik wie me de laatste vijftien minuten heeft lopen stalken. ‘Charlie, wat doe je verdomme hier?’

Mijn broer grijnst me speels toe, maar helpen doet het niet.

‘Geef antwoord!’ eis ik.

Charlie kijkt op, bijna onder de indruk. ‘Wauw – helemaal *Starsky & Hutch*. Stel dat ik nou eens een spion was... of een man met een haak?’

‘Ik zag het aan je schoenen, dumbo – maar waar ben je eigenlijk mee bezig?’

Charlie wijst met zijn kin naar de mensen in de cou-

pé, die ons nu allemaal aanstaren. Voor ik kan reageren, schuift hij onder me vandaan, gaat hij naar de andere kant van het metrostel en wenkt hij me hem te volgen. Als we ze passeren kijken een paar mensen op, maar niet meer dan een seconde. Typisch New York.

‘Ga je me nu vertellen wat dit te betekenen heeft, of moet ik het gewoon toevoegen aan je voortdurend groeiende lijst van domme zetten?’ vit ik, terwijl we door de trein lopen.’

‘Voortdurend groeiend?’ vraagt hij, zich een weg door menigte banend. ‘Ik weet niet waar je het...’

‘Met Shep,’ sneer ik en voel de slagader op mijn voorhoofd kloppen. ‘Hoe kon je hem nou onze eindbestemming geven?’

Charlie draait zich om, maar weigert zijn pas te vertragen en zwaait met zijn hand door de lucht alsof het een absurde vraag is. ‘Kom op, Oliver, ben je daarover nog steeds over op je teentjes getrapt?’

‘Verdomme, Charlie, genoeg nou met die grappen,’ zeg ik, hem volgend. ‘Heb je enig idee wat je gedaan hebt? Ik bedoel, vraag je je eigenlijk ooit wel eens af wat de consequenties zijn, of spring je maar gewoon van de klif, tevreden met je rol als dorpsidioot?’

Aan het uiteinde van de coupé stopt hij abrupt. Hij draait zich om en kijkt me woest aan. ‘Zie ik er zo dom uit?’

‘Nou, gezien het feit...’

‘Ik heb hem helemaal niets weggegeven,’ sist Charlie hees. ‘Hij heeft geen idee waar het is.’

Ik pauzeer terwijl de metro station Grand Street in glijdt – de laatste halte in Manhattan. Zodra de deuren opengaan, stromen er tientallen gebogen Chinese mannen en vrouwen de coupé in met roze plastic boodschappentassen die naar verse vis ruiken. Boodschappen doen in Chinatown en dan met de metro terug naar Brooklyn. ‘Hoe bedoel je?’ vraag ik.

‘Toen ik hem de lijst liet zien, heb ik de verkeerde bank aangewezen. Met opzet, Ollie.’ Hij komt dicht

bij me staan en zegt: 'Ik heb hem een willekeurige bank op Antigua aangewezen waar we niets hebben staan. Nog geen kale knikker. Maar natuurlijk was jij – en dat is het mooiste van alles – zo aan het krijsen dat hij elk woord geloofde.' Het kost een seconde om het te verwerken. 'Krijg nou geen hartverzakking, Oliver. Ik laat echt niemand ons geld afpakken.'

Met een ruk probeert hij de deur tussen de twee coupés te openen. Hij zit op slot. Geërgerd, loopt hij langs me, op weg naar waar we vandaan kwamen. Voor ik iets kan zeggen, trekt de trein op... en gaat mijn broer op in de menigte.

'Charlie!' roep ik, terwijl ik achter hem aan ren. 'Je bent een genie!'

'Ik begrijp nog steeds niet wanneer je dat hebt bedacht,' zeg ik, als we over de kapotte betonnen stoep lopen van Avenue U in Sheepshead Bay, Brooklyn.

'Heb ik ook niet,' geeft Charlie toe. 'Ik dacht er pas aan toen ik de lijst omvouwde.'

'Echt waar?' vraag ik, lachend. 'O man, wat zal die raar opkijken!'

Ik verwacht dat hij ook lacht, maar dat gebeurt niet. Niets dan stilte.

'Wat nu weer?' vraag ik. 'Mag ik niet blij zijn dat het geld veilig is? Ik ben gewoon opgelucht dat je...'

'Oliver, hoor je zelf wel wat je zegt? Je loopt de hele dag te mekkeren en te zeggen dat we kalm moeten blijven, maar als ik je vertel dat ik Shep heb belazerd, gedraag je je ineens als de gozer die de laatste twee kaartjes voor Led Zeppelin heeft gekregen.'

We lopen door de straat en ik kijk om me heen naar de kleine middenstanders die het landschap van Avenue U bepalen: pizzabedrijfjes, sigarenwinkels, schoenendiscouunts en een amechtige kapsalon. Op de pizzatent na zijn ze allemaal al dicht. Toen we klein waren, hield dat in dat de eigenaren het licht uitdeden en de deur achter zich sloten. Nu betekent dat dat ze een sta-

len rolluik neerlaten dat oogt als een metalen garage-deur. Het is duidelijk dat vertrouwen niet meer is wat het geweest is.

‘Kom op, Charlie, ik weet dat je dingen al snel zielig vindt, maar je kent de vent amper...’

‘Dat maakt niet uit!’ onderbreekt Charlie. ‘We belazeren hem en draaien bovendien nog even het botermes om in zijn rug.’ We naderen de hoek van de straat, hij steekt zijn arm uit en laat zijn vingertoppen langs het metalen schild glijden dat de tweedehandsboekwinkel verbergt. ‘Verdomme!’ roept Charlie, terwijl hij zo hard mogelijk tegen het metaal stompt. ‘Hij vertrouwde erop dat w...’ hij knarst met zijn tanden als hij zichzelf inhoudt. ‘Dat is nou precies waarom ik geld haat...’

Hij slaat rechtsaf Bedford Avenue in en de garage-deurwinkels worden vervangen door ongeïnspireerde jaren '50-appartementenblokken van vijf verdiepingen.

‘Ik zie knappe mannen!’ roept een vrouwenstem uit een raam op de derde verdieping. Ik hoef niet eens op te kijken om te weten wie het is.

‘Bedankt ma,’ mompel ik. Doe als anders, houd ik mezelf voor als ik Charlie de hal in volg. Maandagavond is gezinsavond. Ook als je daar geen zin in hebt.

Als de lift op de derde verdieping stopt en we naar mams appartement lopen, heeft Charlie nog geen woord tegen me gezegd. Zo doet hij altijd als hij van streek is – gesloten en afwezig. Dezelfde manier waarop pa zijn problemen oploste. Als we nou met iemand anders te maken hadden, dan zouden ze het wel van zijn gezicht af kunnen lezen, maar met ma...

‘Wie wil er heerlijke *ziti* uit de oven?’ roept ze, terwijl ze de deur opent voor we überhaupt hebben aangebeld. Zoals altijd is haar glimlach breed en zijn haar armen uitgestrekt, in afwachting van een knuffel.

‘Ziti!?’ jengelt Charlie, die naar voren springt en haar omhelst. ‘Hebben we het dan over *original* of *extra crispy*?’ De grap mag melig zijn, maar ma lacht uitbundig... en trekt Charlie nog dichter naar zich toe.

‘En, wanneer eten we?’ vraagt hij, terwijl hij langs haar stapt en de besausde lepel uit haar hand trekt.

‘Charlie, niet...’

Het is te laat. Hij steekt de lepel in zijn mond en proeft de saus alvast.

‘Tevreden?’ lacht ze en draait zich naar hem. ‘Nou zit-ie helemaal onder je bacillen.’

Hij houdt de lepel vast als een lolly en drukt hem plat tegen zijn hangende tong. ‘Aaaaaah,’ kreunt hij, met zijn tong uit zijn mond. ‘Ik heb geen bacillen.’

‘Die je heb je wel,’ zegt ze lachend en ze kijkt hem recht aan.

‘Hallo, ma,’ zeg ik, wachtend bij de deur.

Ze draait zich meteen om, waarbij de brede glimlach nooit van haar gezicht verdwijnt. ‘Oooh, mijn grote jongen,’ zegt ze en neemt me op. ‘Je weet dat ik je graag in een pak zie. Zo professioneel...’

‘En mijn pak dan?’ roept Charlie, die op zijn blauwe buttondown-overhemd en gekreukelde kaki-broek wijst.

‘Knappe jongens als jij hoeven geen pak aan,’ zegt ze met haar beste Mary Poppins-stemmetje.

‘Dat betekent dat ik dus niet knap ben?’ vraag ik.

‘Of betekent dat dat ik er niet uitzie in een pak?’ vult Charlie aan.

Zelfs zij weet wanneer een grap lang genoeg heeft geduurd. ‘Oké, Knabbel en Babbel – naar binnen jullie.’

Ik volg mijn moeder door de woonkamer en langs het schilderij dat Charlie maakte van de Brooklyn Bridge. Ik haal diep adem en ruik mijn jeugd. Vlakgom... potloden... eigengemaakte tomatensaus. Charlie heeft zijn Silly Putty, ik heb de etentjes op maandagavond. Natuurlijk verandert er wel eens wat aan de prullaria, maar de grote lijnen – oma’s eethoek, de glazen koffietafel waaraan ik mijn hoofd sneed toen ik zes was –, de grote dingen blijven altijd hetzelfde. Inclusief mijn moeder.

Met haar meer dan 80 kilo is ze nooit een fragiel type geweest... of een onzeker type. Toen haar haar grijs werd, heeft ze het nooit geverfd. Toen het dunner werd,

heeft ze het kortgeknipt. Nadat pa er vandoor was, deed die fysieke onzin er niet meer toe – het enige waar ze om gaf waren Charlie en ik. Dus zelfs na de ziekenhuisrekeningen, de creditcards en het bankroet waar pa ons mee achterliet... zelfs nadat ze haar baan kwijtraakte bij de tweedehandswinkel en alle naaiklusjes die ze sindsdien heeft moeten doen... had ze altijd meer dan genoeg liefde om uit te delen. Het minste wat we kunnen doen, is haar terugbetalen.

Ik ga recht op de keuken af, pak de Charlie Brown-koektrommel en trek er de aardewerken kop af.

‘Au,’ zegt Charlie, zijn favoriete grap sinds de vierde klas.

De kop komt los en ik trek een stapeltje papier uit de trommel.

‘Oliver, alsjeblieft, doe dat nou niet...’ zegt ma.

‘Oké,’ zeg ik. Ik negeer haar en neem het stapeltje mee naar de eetkamertafel.

‘Ik meen het – het is niet goed. Je hoeft mijn rekeningen niet te betalen.’

‘Waarom niet? Jij hebt mijn opleiding betaald.’

‘Je had zelf een baan...’

‘... ja, dankzij die kerel met wie je omging. Vier jaar makkelijk verdienen – dat is de enige reden dat ik me die opleiding kon veroorloven.’

‘Maakt niet uit, Oliver. Het is al erg genoeg dat je het appartement hebt betaald.’

‘Ik heb het appartement niet betaald. Ik heb de bank alleen maar gevraagd om een betere financiële regeling.’

‘En je hebt geholpen bij het aflossen...’

‘Ma, dat is alleen maar om je op weg te helpen. Je huurt dit huis al vijftwintig jaar. Weet je wel hoeveel geld je hebt weggegooid?’

‘Dat komt doordat je...’ ze onderbreekt zichzelf. Ze geeft niet graag mijn vader de schuld.

‘Ma, je hoeft je geen zorgen te maken. Ik doe ’t met plezier.’

‘Maar je bent mijn zoon...’

‘En jij bent mijn moeder.’

Daar kan ze niet veel tegenin brengen. En bovendien, als ze de hulp niet nodig had, dan zouden de rekeningen niet daar liggen waar ik ze kan vinden en dan zouden we kip of biefstuk eten in plaats van ziti. Haar lippen trillen lichtjes en ze bijt nerveus aan de pleisters om haar vingertoppen. Het leven van een naaister: te veel spelden en te veel zomen. We hebben altijd van loonstrookje naar loonstrookje geleefd, maar de lijnen in haar gezicht beginnen haar leeftijd te verraden. Zwiggend opent ze het raam in de keuken en leunt ze naar buiten in de koude lucht.

Eerst denk ik dat ze mevrouw Finkelstein heeft gezien – haar beste vriendin en onze vroegere babysitter – wier raam zich direct aan de overkant van de steeg tussen onze twee gebouwen bevindt. Maar als ik de vertrouwde piepende beweging van onze waslijn hoor die we delen met de Finkelsteins, besef ik dat ma de rest van het werk van vandaag binnenhaalt. Daar heb ik het geleerd – hoe je jezelf kunt verliezen in je werk. Als ze klaar is, keert ze zich naar het aanrecht en wast Charlies lepel af.

Zodra hij schoon is, pakt Charlie hem af en drukt hem tegen zijn tong. ‘Aaaaah,’ neuriet hij. Mijn moeder probeert tevergeefs haar lachen in te houden. Einde discussie.

Eén voor één blader ik door de maandelijkse rekeningen, tel ze op en bedenk welke betaald moeten worden. Soms doe ik alleen de creditcards en het ziekenhuis... andere keren, als de stookkosten oplopen, doe ik het gas en licht. Charlie doet altijd de verzekeringen. Zoals ik al zei, voor hem is het iets persoonlijks.

‘En hoe was het op je werk?’ vraagt ma aan Charlie.

Hij negeert de vraag en ze besluit niet aan te dringen. Ze had dezelfde terughoudendheid toen Charlie twee jaar geleden een maand lang boeddhist was. En ook toen hij anderhalf jaar geleden overstapte op het hindoeïsme. Ik zweer het, ze kent ons soms beter dan we onszelf kennen.

Ik loop de creditcardafrekening na en mijn bankinstinct komt boven drijven. Controleer de bedragen; bescherm de klant; zorg dat er geen onregelmatigheden in zitten. Boodschappen... naaimateriaal... muziekwinkel... Dansstudio Vic Winick?

'Wat is dit met die Vic Winick?' vraag ik, in mijn stoel achteroverleunend naar de keuken.

'Dansles,' zegt mijn moeder.

'Dánsles? Met wie neem je dansles?'

'Avec moi!' roept Charlie in zijn beste Frans. Hij pakt de houten lepel, steekt hem als een bloem tussen zijn tanden, pakt mijn moeder en trekt haar tegen zich aan. 'En één... en twee... rechtervoet eerst nu...'. Ze barsten los in een snel dansje en huppelen en draaien rond in het smalle keukentje. Mijn moeder zweeft werkelijk, en ze straalt nog meer dan... dan toen ik afstudeerde, eigenlijk.

Charlie draait zijn hoofd en laat de lepel in de gootsteen vallen. 'Niet slecht hè?' zegt hij.

'Nou, hoe zien we eruit?' vraagt ze, als ze tegen het fornuis leunen en bijna de pan met saus op de vloer stoten.

'G-geweldig... echt geweldig,' zeg ik, terwijl ik weer naar de rekeningen kijk. Ik weet niet waarom ik verrast ben. Haar verstand en portefeuille behoorden dan wel altijd mij toe, maar Charlie... haar hart lag altijd bij hem.

'Ziet er goed uit, ma – ziet er goed uit!' roept Charlie uit, met zijn handen zwaaiend in de lucht. 'Jij slaapt vannacht als een roos!'

Ik heb deze wandeling duizendachtenveertig keer gemaakt. De metrosauna uit, de nooit schone trap op, slalomend door de net gedouchte menigte en rechtdoor over Park Avenue, tot ik bij de bank ben. Duizendachtenveertig keer. Dat is vier jaar, exclusief de weekenden – waarvan ik er sommige ook heb gewerkt. Maar vandaag... heb ik het gehad met het tellen van de dagen die ik al gewerkt heb. Vanaf nu is het aftellen tot we vertrekken.

Volgens mijn inschatting zou Charlie als eerste weg moeten gaan – misschien over een maand of twee. Daarna, als alles in kannen en kruiken is, is het tossen tussen mij en Shep. Misschien wil hij wel blijven; weten wij veel. Zelf heb ik dat probleem niet zo.

Ik loop over Park Avenue richting 36th Street en kan het gesprek al bijna proeven. 'Ik wilde je even laten weten dat ik vind dat het tijd wordt om eens verder te kijken,' zeg ik tegen Lapidus. Het is niet nodig om bruggen achter me te verbranden of te beginnen over die brieven aan business schools – gewoon iets laten vallen als 'kansen elders' en een bedankje voor de beste mentor die iemand zich kan wensen. De valse onzin zal als stroop tussen mijn tanden door druipen. Net zoals wanneer hij tegen mij praat. Toch moet ik erom glimlachen... dat wil zeggen, tot ik de twee marineblauwe personenauto's voor de bank geparkeerd zie staan. Of eigenlijk niet geparkeerd. Ze zijn er neergekwakt. Alsof ze zijn komen aan scheuren voor een noodgeval. Ik heb genoeg zwarte limousines en auto's met privéchauffeur gezien om te weten dat dit geen klanten zijn. En ik hoef geen sirenes te horen om me er de rest bij voor te stellen. Auto's van politie in burger vallen overal op.

Ik voel een beklemming op mijn borst en doe een paar stappen terug. Nee, door blijven lopen. Geen paniek. Als ik de auto's nader, glijdt mijn blik van het vuile glas aan de bovenkant van de voorruit naar het blauw-witte plakkaat op het dashboard waarop 'US Government' staat. Dit is niet zomaar politie. Dit is iets groters.

Ik kom in de verleiding me om te draaien en weg te rennen, maar... nog niet. Laat je niet gek maken – blijf kalm en ga op zoek naar antwoorden. Het is onmogelijk dat iemand van het geld weet.

Ik bid dat ik gelijk heb, werk me door de draaideur en speur verwoed naar de vroeg gearriveerde collega's die in het wijd open web van bureaus op de begane grond zitten. Tot mijn opluchting zit iedereen op zijn

plek, met de eerste kop koffie al in de hand.

‘Pardon, meneer, kan ik u even spreken?’ vraagt een diepe stem.

Links van me, voor de mahoniehouten ontvangstbalie nadert een lange man met stijve schouders en lichtblond haar me met een klembord. ‘Ik heb alleen uw naam nodig,’ verklaart hij.

‘W-waarvoor?’

‘Sorry – ik ben van Para-Protect – we willen kijken of we de beveiliging in de ontvangsthal misschien moeten verbeteren.’

Het is een duidelijk antwoord met een duidelijke verklaring, maar voorzover ik weet, waren er geen problemen met de beveiliging.

‘En uw naam is?’ herhaalt hij, nog steeds vriendelijk.

‘Oliver Caruso,’ zeg ik.

Hij kijkt op – niet verrast – maar net snel genoeg dat ik het merk. Hij grijnst. Ik grijns. Iedereen is blij. Alleen jammer dat ik op het punt sta om flauw te vallen.

Hij zet een vinkje naast mijn naam op het klembord. Er staat nog geen vinkje bij Charlie. Die is er nog niet. Als de blonde man het klembord tegen zich aan drukt, glijdt zijn colbert open en kan ik een glimp van zijn leren schouderholster zien. De vent heeft een geweer. Ik werp nog een laatste blik op de blauwe auto’s. Beveiligingsfirma? M’n reet. We hebben een probleem.

‘Dank u, meneer Caruso – prettige dag verder.’

‘U ook,’ zeg ik, met een geforceerde glimlach. Het enige gunstige teken is dat hij me laat passeren. Ze weten niet naar wie ze op zoek zijn. Maar ze zijn wel op zoek. Ze willen alleen dat niemand het weet.

Zo zit het, besluit ik. Tijd om wat hulp te zoeken. Ik been door de lobby, langs de verzameling cilinderbureau’s. Ik steven af op de openbare lift, maar verander snel van koers en loop door naar achteren. Ik gebruik Lapidus’ code elke dag. Nou niet de aandacht gaan trekken door wat anders te doen.

Als ik bij de lift ben, ben ik doorweekt van het zweet

– mijn borst, mijn rug – het voelt alsof het door mijn pak en wollen jas heen druipt. Vanaf dat moment wordt het alleen maar beroerder. Ik stap in de lift en wil mijn stropdas losmaken. Maar dan herinner ik me de bewakingscamera in de hoek. Mijn vingers vliegen van mijn das en krabben zogenaamd aan een jeukend plek op mijn hals. De deuren slaan dicht. Mijn keel is droog. Ik negeer het gewoon.

Mijn eerste ingeving is om naar Shep te gaan, maar het is niet het moment voor stomme dingen. In plaats daarvan druk ik op de knop voor de zesde verdieping. Als ik het tot op de bodem wil uitzoeken, moet ik aan de top beginnen.

‘Hij zit al op je te wachten,’ waarschuwt Lapidus’ secretaresse als ik langs haar bureau vlieg.

‘Hoeveel sterren?’ roep ik, wetend hoe zij Lapidus’ stemmingen beoordeelt. Vier sterren is goed; één ster is rampzalig.

‘Totale zonsverduistering,’ flapte ze eruit.

Ik sta aan de grond genageld. De laatste keer dat Lapidus zo van slag was, kwam dat door echtscheidingspapieren. ‘Enig idee wat er gebeurd is?’ vraag ik, worstelend met mijn zelfbeheersing.

‘Ik weet het niet, maar heb je ooit een werkende vulkaan gezien...?’

Ik haal diep adem en grijp de bronzen deurknop.

‘...*Kan me niet schelen wat ze willen!*’ schreeuwt Lapidus in zijn telefoon. ‘Zeg maar dat het een computerprobleem is... gooi het op een virus – tot ze iets anders te horen krijgen, blijft de zaak op slot – en als Mary daar problemen mee heeft, dan moet ze dat maar aankarten bij het hoofd van het onderzoek!’ Net als ik de deur sluit, gooit hij de hoorn erop. Hij hoort het geluid en draait zijn hoofd snel mijn kant op – maar ik heb het te druk met staren naar de persoon die in de antieke stoel recht tegenover hem zit. Shep. Hij schudt heel lichtjes met zijn hoofd. Einde oefening.

‘Waar zat je verdomme!?’ schreeuwt Lapidus.

Mijn blik rust nog steeds op Shep.

'Oliver, ik heb 't tegen jou!'

Ik schrik op en wend me tot mijn baas. 'S-Sorry. Wat?'

Nog voor ik kan antwoorden volgt er een klopp op de deur achter me. 'Binnen!' blaft Lapidus.

Quincy opent hem half en steekt zijn hoofd door de opening. Hij heeft dezelfde blik als Lapidus. Knarsetandend. Manische hoofdbewegingen. De manier waarop hij de kamer inspecteert – mij... Shep... de bank... zelfs het antiek – alles gaat hij na. Natuurlijk, hij is analytisch ingesteld, maar dit is toch anders. Het bleke uiterlijk. Het is geen woede. Het is angst.

'Ik heb de rapporten,' zegt hij gespannen.

'En? Laat maat horen,' zegt Lapidus.

Hij staat op de drempel en weigert nog steeds de kamer in te komen. Quincy verstrakt zijn blik. Dit is alleen voor partners.

Lapidus duwt zich snel van zijn bureau af, klimt uit zijn leren fauteuil en loopt naar de deur. Zodra hij weg is, richt ik me meteen tot Shep.

'Wat is er verdorie aan de hand?' vraag ik, met moeite een fluisterton aanhoudend. 'Hebben ze...'

'Was jij dit?' kaatst Shep terug.

'Wát was ik?'

Hij kijkt weg, volledig van slag. 'Ik weet niet eens hoe ze het hebben gedaan...'

'Wát hebben ze gedaan?'

'Ze hebben ons gebruikt, Oliver. Wie het ook maar heeft afgepakt, ze hadden ons de hele tijd in de gaten...'

Ik grijp zijn schouder. 'Verdomme, Shep, zeg me...'

De deur zwaait open en Lapidus stormt de kamer weer in. 'Shep, je vriend agent Gallo zit te wachten in de vergaderkamer. Wil je...?'

'Ja,' onderbreekt Shep en springt uit zijn stoel.

Ik werp hem een zijdelingse blik toe. *Je hebt de Secret Service erbij gehaald?*

Vraag het niet, gebaart hij en schudt zijn hoofd.

'Oliver, ik wil dat je iets voor me doet,' zegt Lapidus,

met vuur in zijn stem. Hij bladert door een stapel papier, op zoek naar...

‘Daar,’ zeg ik en wijs naar zijn leesbril.

Hij grijpt hem en stopt hem in zijn colbert. Geen tijd voor bedankjes. ‘Ik wil iemand beneden hebben als de mensen binnenkomen,’ zegt hij. ‘Niets ten nadele van de Secret Service, maar zij kennen ons personeel niet.’

‘Ik begrijp ‘t n...’

‘Blijf bij deur en let op de reacties,’ blaft hij. Zijn geduld is allang op. ‘Ik weet dat er een agent op wacht staat... maar wie dit ook maar heeft geflikt... ze zijn te slim om zich ziek te melden. Daarom wil ik dat jij een blik werpt op de mensen die binnenkomen. Als ze iets op hun geweten hebben, is die agent al genoeg om ze de stuipen op het lijf te jagen... paniek kun je niet verstoppen. Ook al is het maar een korte pauze of een open mond. Jij kent de mensen, Oliver. Vind voor mij uit wie het gedaan heeft.’ Hij legt een arm om mijn schouder en voert me snel naar de deur. Lapidus en Shep begeven zich naar de vergaderkamer. Ik overweeg mijn opties na en ga naar beneden. Ik moet gewoon even nadenken.

Als de liftdeuren openen in de lobby ben ik volledig uitgeput. De orkaan heeft te snel toegeslagen. Alles draait. Toch heb ik niet veel keus. Volg de orders. Al het andere is verdacht.

Ik sluip langs de kassiersbalie die langs de rechterwand loopt, pak een stortingsformulier en doe alsof ik het invul. Het is de beste manier om de deur in de gaten te houden waar de agent met het blonde haar nog steeds de mensen afvinkt.

Eén voor één komen ze binnen en geven ze hun naam. Niet een van hen pauzeert of aarzelt. Ik ben niet verrast – de enige met een slecht geweten ben ik. Maar hoe langer ik hier zit, hoe minder ik ervan ga begrijpen. Natuurlijk, voor Charlie en mij is drie miljoen een flinke som geld, maar hier... het is nou niet echt het einde van de wereld. En de manier waarop Shep me ernaar vroeg – of ik het was geweest – hij was niet gewoon bang om

gepakt te worden... hij had ook iets verloren. En nu ik er eindelijk bij stil kan staan... misschien wij ook wel.

Ik inspecteer de altijd drukke lobby. Ik controleer of er iemand kijkt. Secretariaresses, analisten, zelfs de agent bij de deur: iedereen gaat op in zijn dagelijkse beslommeringen. De mensen komen door de draaideur en hun namen worden afgevinkt. Ik sluip naar dezelfde deur, omdat ik denk dat dat de beste weg naar buiten is.

'Hebt u al ingecheckt?' bitst de agent met het blonde haar.

'J-ja,' zeg ik, terwijl de wachtende collega's mij in zich opnemen. 'Oliver Caruso.'

Hij controleert zijn lijst, kijkt op en zeg. 'Oké.'

Ik loop door en duw met mijn schouder zo hard mogelijk tegen de deur. Hij geeft mee en ik beland op de bevroren straat. In volle vaart ren ik glijdend de hoek om.

Ik ren over Park Avenue en speur naar een krantenkiosk. Ik zou beter moeten weten. Deze buurt trekt niet bepaald mensen aan die dingen op straat kopen. Op wat telefooncellen na zijn de straathoeken leeg. Ik negeer de pijn die het rennen op mijn nette schoenen veroorzaakt, sla linksaf 37th Street in en sprint naar het eind van de straat. Ik voel elke stap op het beton. Zodra ik op Madison Avenue ben, ga ik op de rem staan en kom ik tot stilstand bij een krantenkiosk.'

'Hebt u telefoonkaarten?' vraag ik aan het ongeschooren type dat zichzelf achter de toonbank warmhoudt met een terraskachel.

Met een gebaar alsof hij in het *Rad van Fortuin* staat, wijst hij op zijn uitgestalde waar. 'Wat denk je zelf?'

Ik draai me om, spiedend naar...

'Hier,' onderbreekt hij me, wijzend over zijn eigen schouder. Naast hele rollen vol krasloten.

'Ik wil er een van 25 dollar,' zeg ik.

'Mooi,' zegt hij. Hij trekt er een met een afbeelding van het Vrijheidsbeeld erop van het klembord en ik werp twee briefjes van twintig neer.

Ik wacht op mijn wisselgeld en trek het plasticje los.

Natuurlijk had ik weer naar het advocatenkantoor kunnen gaan, maar na deze ochtend wil ik niet dat iemand me met gisteren in verband kan brengen. ‘Werken deze ook om naar het buitenland te bellen?’

‘Je kunt er de koningin van Frankrijk mee bellen en zeggen dat ze haar oksels moet scheren.’

‘Mooi. Dank u.’ Ik houd de kaart stevig vast en ren weer naar Park Avenue, de zesbaansweg over, en stop bij een telefooncel schuin tegenover de ingang van de bank. Er zijn onopvallender plekken om te bellen, maar op deze manier kan niemand in de bank me duidelijk zien. Belangrijker is dat ik maar een paar stratenblokken van de metrohalte ben en dit de beste locatie is om Charlie te spotten.

Ik draai het 800-nummer op de achterkant van mijn telefoonkaart en toets de pincode in. Als me wordt gevraagd naar het nummer dat ik wil draaien, haal ik mijn portefeuille tevoorschijn en trek een klein stukje papier achter mijn rijbewijs vandaan. Ik toets het tiencijferige nummer in dat ik omgekeerd heb opgeschreven. Ik mag dan wel het telefoonnummer van Antigua bij me hebben, maar dat wil niet zeggen dat ik het anderen ook makkelijk ga maken.

‘Dank u voor uw telefoontje naar de Royal Bank of Antigua,’ antwoordt een digitale vrouwenstem. ‘Voor saldo- en andere informatie, toets 1. Voor een persoonlijk onderhoud met een medewerker, toets 2.’

Ik toets 2. Als iemand het van ons heeft gestolen, wil ik ook weten waar het naartoe is.

‘Met mevrouw Tang spreekt u. Wat kan ik voor u doen?’

Voor ik kan antwoorden, zie ik Charlie aan de overkant achter een groep mensen lopen.

‘Hallo...?’ zegt de vrouw.

‘Hallo, ik wilde gewoon het saldo van mijn rekening even checken.’ Ik zwaai om Charlies aandacht te trekken, maar hij ziet me niet.

‘En uw rekeningnummer is?’ vraagt de vrouw.

'58943563,' zeg ik. Toen ik het uit mijn hoofd leerde, had ik niet verwacht dat ik het al zo snel zou moeten gebruiken. Aan de andere kant van de straat loopt Charlie in zijn eentje, bijna dansend over straat.

'En met wie spreek ik?'

'Martin Duckworth,' zeg ik. 'Het staat op naam van Sunshine Distributors.'

'Moment alstublieft.'

Zodra de muziek begint, bedek ik de hoorn. '*Charlie!*' schreeuw ik. Hij is al te ver weg – en met het geraas van het spitsverkeer tussen ons in... '*Charlie!*' gil ik opnieuw. Hij hoort het nog steeds niet.

Charlie loopt verder de straat in, stapt de stoep af en heeft nu voor het eerst zicht op de bank. Zoals altijd is zijn reactie sneller dan de mijne. Hij ziet de blauwe auto's en verstijft, midden op straat.

Ik verwacht dat hij wegrent, maar daar is hij te slim voor. Instinctief tuurt hij in het rond, op zoek naar mij. Het is precies zoals ma altijd zei: ze gelooft weliswaar niet in buitenzintuiglijke waarneming, maar wel dat broers en zussen een speciale band hebben. Charlie weet namelijk dat ik hier ben.

'Meneer Duckworth...' vraagt een andere vrouw.

'J-ja... spreekt u mee.' Ik zwaai in de lucht en deze keer ziet Charlie me. Hij kijkt mijn kant op en bestudeert mijn lichaamstaal. Hij wil weten of het echt is of dat ik een spelletje speel. Hij wacht niet op groen en sprint tussen het verkeer, zigzaggend tussen de auto's door. Een taxi claxonneert, maar Charlie haalt er zijn schouders over op. Dat ik volkomen in paniek ben, wil nog niet zeggen dat hij dat ook moet zijn.

'Meneer Duckworth, ik heb het wachtwoord nodig voor de rekening,' zegt de vrouw van de bank.

'*FroYo,*' zeg ik tegen haar.

'Wat is er gebeurd?' vraagt Charlie zodra hij de stoep heeft bereikt.

Ik negeer hem en wacht op de bankbediende.

'Zeg het me!' dringt hij aan.

‘En waar kan ik u mee van dienst zijn?’ zegt de vrouw aan de lijn eindelijk.

‘Ik wil het saldo en ook de laatste activiteit van mijn rekening weten,’ antwoord ik.

Op dat moment klinkt Charlies gulle lach, vol van dezelfde typische hoon als toen hij negen was. ‘Ik wist het wel!’ roept hij. ‘Ik wist wel dat je het niet kon laten!’

Ik leg een vinger op mijn lippen om hem te laten zwijgen, maar ik ben kansloos.

‘Je kon het nog geen 24 uur volhouden, hè?’ vraagt hij en komt dichterbij de cel. ‘Waar komt het door? De auto’s voor de deur? Die kentekenplaten van de overheid? Heb je überhaupt iemand gesproken of zag je alleen maar die auto’s en deed je het meteen in je broek...’

‘Hou even je kop, ja! Ik ben niet achterlijk!’

‘Meneer Duckworth...?’ dat is weer de stem van de vrouw in het begin.

‘J-ja... spreekt u mee,’ zeg ik en draai me weer naar de telefoon.

‘Sorry dat ik u even heb laten wachten, meneer. Ik hoopte een supervisor aan de lijn te krijgen om...’

‘Vertel me maar gewoon wat het saldo is. Is het nul?’

‘Nul?’ zegt ze lachend. ‘Nee... niet echt.’

Ik laat nu zelf een nerveus lachje horen. ‘Weet u dat zeker?’

‘Ons systeem is niet perfect, meneer, maar dit is vrij duidelijk. Volgens onze gegevens is er maar één transactie geweest op de hele rekening – een overboeking die gisteren om 12.21 uur binnenkwam.’

‘Dus het geld staat er nog op?’

‘Zeker weten,’ zegt de vrouw. ‘Ik heb het hier voor me. Eén telegrafische transactie – voor een bedrag van driehonderddertien miljoen dollar.’

11

‘Hóeveel hebben we?’ roept Charlie.
“Dit geloof ik niet,’ hikkel ik, met mijn trillende hand nog op de opgehangen hoorn.
‘Heb je enig idee wat dit betekent?’

‘Het betekent dat we rijk zijn,’ kaatst hij terug. ‘En ik heb ‘t niet over stinkend rijk, of zelfs extreem stinkend rijk – ik heb ‘t over obsceen, grotesk, do-re-mi-fa-zo-veel-geld-dat-we-een-bruto-nationaal-product-hebben rijk. Of zoals mijn kapper zei toen ik hem ooit vijf dollar fooi gaf: “Da’s niet gepiest, maar toch nat”.’

‘We zijn er geweest,’ stamel ik en mij hele lichaamsgezicht zakt tegen het frame van de telefooncel. Dat krijg je ervan – allemaal door dat ene stomme moment van woede. ‘We kunnen op geen enkele manier verkla...’

‘We zeggen dat we het we hebben gewonnen met de Super Bowl-pool. Dat geloven ze misschien.’

‘Ik meen het, Charlie. Dit is niet gewoon maar drie miljoen – het is...’

‘Driehonderddertien miljoen. Ik heb je de eerste drie keer al wel verstaan hoor.’ Hij telt op zijn vingers, van pink tot wijsvinger: ‘Driehonderdtien... driehonderdelf... driehonderdwaalf... driehonderddertien... hal-lalujah. Ik voel me als dat kleine, oude mannetje met die snor van Monopoly – je weet wel, met die monocle en de kale k...’

‘Hoe kun je hier nou grappen over staan maken?’

‘Wat moet ik dan doen? Tegen een telefooncel aan-

leunen en me de rest van m'n leven zo klein mogelijk maken?’

Zonder iets te zeggen, ga ik rechtop staan.

‘Voelt al een stuk beter, niet?’ vraagt Charlie.

‘Het is geen spelletje, Charlie. Ze vermoorden ons hierom...’

‘Alleen als ze het ontdekken – en voor zover ik weet... met al die nepbedrijven – deze jongen is waterdicht.’

‘Waterdicht? Ben je nou helemaal gek? We zijn niet...’
Ik onderbreek mezelf en laat mijn stem dalen. Er lopen nog steeds heel wat mensen op straat. ‘We hebben het niet meer over een leuk zakcentje,’ fluister ik. ‘Dus hou op met die Butch Cassidy-bravoure en...’

‘Nee. Geen schijn van kans,’ valt hij me in de rede. ‘Het is tijd om de realiteit te omhelzen, Ollie, dit is niet iets om ook weer voor op de loop te gaan, dit is Luilekkerland. Al dat geld, allemaal van ons. Wat wil je nog meer? Niemand weet waar het is... niemand verdenkt ons... als het eerder al goed was, is het nu dubbel zo goed. Driehonderddertien keer beter. Voor het eerst in ons leven kunnen we echt achterover leunen en onze...’

‘*Wat mankeert jou verdomme!?*’ roep ik, terwijl ik uit de telefooncel spring en hem bij de kraag van zijn jas pak. ‘Luister je überhaupt wel? Je hebt Shep gehoord: de enige manier waarop het werkt, is als niemand weet dat het weg is. Drie miljoen past in onze zakken... maar driehonderddertien... besef je wel wat ze zullen doen om dat terug te krijgen?’ Ik doe mijn best om te fluisteren, maar de mensen beginnen naar ons te kijken. Ik kijk om me heen en laat hem abrupt los. ‘Zo,’ mompel ik, ‘ik ben uitgepraat.’

Charlie strijkt zijn jas glad. Ik draai me weer naar de telefooncel.

‘Wie ga je bellen?’ vraagt Charlie.

Ik antwoord niet, maar hij ziet mijn vingers de cijfers intoetsen. Shep.

‘Dat zou ik niet doen,’ waarschuwt hij.

‘Waar heb je het over?’

‘Als ze slim zijn, letten ze op inkomende gesprekken. Misschien luisteren ze wel mee. Als je informatie wilt, moet je naar binnen en hem onder vier ogen spreken.’

Ik stop met toetsen en kijk Charlie dreigend over mijn schouder aan, het officiële startsein voor een wedstrijdje staren. Hij kent mijn blik: de ongelovige thomas. En ik de zijne: de oprechte indiaan. Ik weet ook dat het maar een trucje is... zijn favoriete manier om mij te kalmeren, zodat hij zijn zin kan krijgen. Dat doet hij altijd. Maar zelfs ik moet hem nu gelijk geven. Ik smijt de hoorn op de haak en loop vlak langs hem heen. ‘Ik hoop maar dat je gelijk hebt,’ zeg ik waarschuwend en loop terug naar de bank.

Via een snelle stop bij de coffeeshop in de straat bezorg ik me een bekertje kalmte en een perfect excuus voor het verlaten van het gebouw. Maar dat weerhoudt de agent van de Secret Service bij de voordeur niet om nog een vinkje achter mijn naam te zetten, en eentje achter die van Charlie.

‘Vanwaar die anale fixatie met vinkjes?’ vraagt Charlie aan de agent.

De agent kijkt ons aan met een blik alsof alleen het vinkje ons al op de knieën zou moeten brengen, maar we weten allebei maar al te goed: als ze ook maar het flauwste vermoeden hadden, zouden we geboeid worden afgevoerd. In plaats daarvan lopen we naar binnen.

Meestal loop ik direct naar de lift. Vandaag is het duidelijk anders. Ik volg Charlie langs het van marmer voorziene loket en laat me meetronen naar het doolhof van cilinderbureaus. Zoals altijd wemelt het daar van de roddelende werknemers, maar nu kan dat wel eens van pas komen.

‘Hoe gaat-ie?’ roept Jeff uit Jersey, die ons staande houdt en Charlie op de borst klopt.

‘Daar heb je ‘t,’ zoemt Charlie. ‘Mijn dagelijkse klopje op de borst. Genant voor velen, door slechts weinigen gewaardeerd.’

Jeff lacht en we staan nog maar een paar meter van de lift vandaan.

‘Je weet dat ik gelijk heb,’ zegt Charlie, genietend van elk moment. Ik kom in de verleiding om hem mee te trekken, maar het is duidelijk waar mijn broer op uit is. Jersey Jeff kan je soms iets te veel beperken in je persoonlijke levenssfeer, maar als het om kantoorroddels gaat, weet zelfs ik dat hij de koning is.

‘Wat is dat voor gedoe met die oppasser bij de deur?’ vraagt Charlie, met zijn elleboog wijzend naar de blonde man.

Jeff glimlacht breed. Eindelijk een kans om zich belangrijk te voelen. ‘Ze zeggen dat het om het aanscherpen van de beveiliging gaat, maar dat gelooft niemand. Ik bedoel, hoe dom denken ze dat we zijn?’

‘Behoorlijk dom?’ suggereert Charlie.

‘Behoorlijk dom,’ stemt Jeff in.

‘Wat denk je dan dat het is?’ vraag ik dan met het geduld van... tja... van iemand die net driehonderddertien miljoen dollar heeft gestolen.

‘Moeilijk te zeggen. Moeilijk te zeggen,’ antwoordt Jeff. ‘Maar als je het mij vraagt...’ Hij leunt wat voorover en geniet van het moment. ‘Ik hou ’t op verduistering. Een intern iemand.’

‘Wát?’ fluistert Charlie, met gespeelde ontzetting. Aan de spanning op mijn gezicht kan hij aflezen dat ik me niet veel langer kan goed houden.

‘Het is maar een theorie,’ gaat Jeff verder, ‘maar je weet hoe ’t gaat hier. Ze wisselen hier nog niet van wcpapier zonder eerst een memo rond te sturen, maar opeens veranderen ze wel de beveiliging zonder enige waarschuwing vooraf?’

‘Misschien wilden ze alleen maar zien hoe we ons normaal gesproken gedragen?’ opper ik.

‘En misschien wilden ze niet “brand!” roepen in een volle bioscoop. Het is net zoals toen ze die vrouw van de crediteurenadministratie op fraude betrapten. Ze willen alles stil houden. Ze zijn niet dom. Als het open-

baar wordt, raken de klanten in paniek en halen ze hun geld weg.'

'Ik weet het niet hoor,' zeg ik, weigerend met hem in te stemmen.

'Hé, geloof wat je wilt, maar er moet toch een reden zijn dat alle hoge pieten op de derde verdieping in conclaaf zijn.'

De derde verdieping. Charlie staart me aan. *Daar staat mijn bureau*, lijkt hij te willen zeggen.

'Pardon?' zegt Charlie snel.

Jeff grijnst. Dat had hij voor het laatst bewaard. 'Ja hoor,' zegt hij, als hij terug naar zijn bureau loopt. 'Ze zitten daar al de hele morgen...'

Ik kijk naar Charlie en hij kijkt naar mij. Op naar de derde verdieping.

Zodra de liftdeuren openen, rent Charlie de grijze vloerbedekking over en verkent snel de omgeving. Van de kopieerruimte en de koffiehoeke tot de afgeschotene cabines in het midden van de ruimte: lijkt alles normaal. Postwagentjes rijden, toetsenborden tikken en een paar verspreide groepjes zijn bezig met de eerste rondjes kletsen van die morgen. Maar je hoeft geen genie te zijn om te snappen waar de actie is. Er is hier maar één plek waar de hoge pieten zich schuil kunnen houden. We benen naar Charlies bureau alsof het een dag als alle andere is en focussen beiden op het kantoor aan de andere kant van de ruimte. De Kooi.

Het is onmogelijk om te bepalen of ze daar ook echt zitten of dat Jeff weer eens uit zijn nek kletste. De deur is dicht. Die is altijd dicht. Maar dat weerhoudt ons er niet van om ernaar te staren, de nerf van het hout te bestuderen, de glans van de deurkruk, zelfs de kleine zwarte knopjes op het cijfercodeslot. Ik kan ons daar gemakkelijk binnen krijgen, maar... vandaag niet. Niet voordat we...

'Bel Shep, kijk waar hij zit,' fluister ik als we Charlies cabine inschuiven. Charlie zit op een knie in zijn stoel,

zijn hoofd net onder de bovenrand van de cabine. Hij pakt de telefoon en belt Sheps nummer. Ik leun voorover om mee te luisteren, mijn ogen nog steeds gericht op Mary's deur.

'Ik geloof niet dat hij...'

'Ssst,' onderbreek ik hem. Er gaat iets gebeuren.

Charlie springt van zijn stoel en bestudeert de Kooi. De deur gaat langzaam open en de kamer stroomt leeg. Eerst vertrekt Quincy, gevolgd door Lapidus. Ik duik weg. Charlie blijft zichtbaar. Het is zijn bureau.

'Wie zie je nog meer?' fluister ik, met mijn kin tegen zijn toetsenbord.

Hij blijft naar de deur kijken en steekt beide armen in de lucht, alsof hij zich alleen maar even uitrekt. 'Achter Lapidus loopt Mary,' begint hij.

'Nog meer?'

'Ja, maar ik ken ze niet...'

Ik steek mijn hoofd net genoeg omhoog voor een korte blik. Als Mary het kantoor verlaat, wordt ze gevolgd door een vierkant gebouwde man in een slecht zittend pak. Hij hinkt een beetje en krabt de hele tijd in zijn kortgeschoren nekhaar. Ondanks het hinken ziet hij er net zo solide uit als Shep. Secret Service, dus. Achter meneer Vierkant loopt nog een agent, veel dunner, zowel van haar als van figuur. Hij draagt iets dat eruitziet als een zwarte schoenendoos met wat draadjes eraan. De FBI had net zoiets toen ze de gangen van die vrouw van de crediteurenadministratie natrokken. Sluit het aan op de computer en je hebt meteen een kopie van de harde schijf. Het is de makkelijkste manier om alles kalm te houden – laat ze niet zien dat je computers confisqueert – neem het bewijsmateriaal gewoon mee in een *doggy bag*.

En als Mary's deur wijd openzwaait, zie ik haar computer op het bureau. De diskdrive is afgeplakt met officiële tape. Er kan niets meer in of uit.

Het duurt nog een seconde voor de boevenwagen zijn laatste klant uitspuugt: de persoon waarop we aan

het wachten waren. Als hij de gang in loopt valt zijn blik op Charlie. Ik verwacht een grijns of een Elvis-achtig en duivels opkrullen van de lippen. Maar het enige dat we zien is radeloosheid. 'O, o,' zegt Charlie. 'Hij ziet er niet best uit, onze jongen.'

'Alles oké, Shep?' roept meneer Vierkant als hij en de rest van dierentuin op de lift wachten.

'J-ja,' stamelt Shep. 'Ik zie je zo meteen boven. Ik heb iets in m'n kantoor laten liggen. Hij loopt naar het andere eind van de gang, duwt de metalen deur open en duikt het trappenhuis in. Net voor hij de deur sluit, werpt hij ons een laatste blik toe. Hij rent de trap niet op. Hij staat daar alleen maar en wacht op ons.'

Als meneer Vierkant zich onze kant opdraait, duik ik weer weg. Charlie verroert zich niet.

'Wat doen ze?' fluister ik en probeer nog steeds uit het zicht te blijven. Ik hoor de liftdeuren openschuiven.

'Ze zwaaien naar ons...' zegt Charlie. 'Nu staat Quincy achter Lapidus en probeert hem ezelsoren te geven... O, maar Lapidus heeft hem door. Geen ezelsoren vandaag.'

Hij kan zo veel grappen maken als hij wil, maar dat kan zijn angst niet verbergen.

Ik hoor de liftdeuren langzaam sluiten.

'Kom op,' dringt Charlie aan en wijst naar mijn koffiekop. 'Laten we koffie gaan halen.'

Ik laat mijn kop op zijn bureau staan en volg hem de cabine uit, rechtstreeks naar het koffieapparaat – dat net naast het trappenhuis staat. Charlie loopt door. Ik kijk snel over mijn schouder.

'Weet je zeker dat...'

'Niet aarzelen, Ollie, daar gaan je hersenen maar van rotten.'

Zonder om te kijken stort hij zich in de afgrond. Maar het trappenhuis blijkt volledig verlaten. Hij kijkt langs de leuning omhoog en omlaag. Er is niemand.

'Niet precies wat we in gedachten hadden, wel?' vraagt een diepe stem als de deur met een donderklap

dicht slaat. We draaien ons om. Achter ons staat Shep.

‘Niet slecht voor een dagje werk,’ fluistert Charlie met een *high five*-gebaar.

Shep negeert hem. Hij is te zeer op mij gefocust. ‘Het staat dus allemaal op de rekening?’

‘Vergeet die rekening. Waarom heb je de Secret Service erbij gehaald?’ wil ik weten.

‘Die waren hier al toen ik aankwam,’ bijt Shep terug. ‘Ik vermoed dat het Quincy of Lapidus was – maar geloof me, als het om opsporing gaat, is de Service beter dan de FBI. Gelukkig hebben we wel te maken met vrienden.’

‘Zie je wel...’ interrumpeert Charlie. ‘Geen vuiltje aan de lucht.’

We werpen hem beiden een dodelijke blik toe. Mij kan hij wel aan, maar Shep is een ander verhaal. Tijd om serieus te worden.

‘We zullen die lui pakken en het geld zo snel mogelijk terugkrijgen,’ verkondigt Shep, die zich over de leuning buigt en naar de verdiepingen boven ons kijkt. Hij laat zijn stem dalen en fluistert twee woorden: ‘Niet hier.’ Hij wil geen risico’s nemen.

‘Waar wil je gaan lunchen?’ vraagt Charlie snel. Slim. We moeten een plek om te praten hebben. Privé. We kijken alle drie naar de grond en vallen stil. Er gaat hetzelfde in ons om en we ploegen alle drie dezelfde geestelijke atlas door.

‘Wat zeg je van de Yale Club?’ opper ik, kiezend voor Lapidus’ favoriete schuilplaats.

‘Ik ben voor,’ zegt Charlie. ‘Stil, afgelegen en ze zijn er net bekakt en stijf genoeg om te weten dat ze hun mond moeten houden.’

Shep schudt zijn hoofd. In antwoord op onze verwarde blikken, haalt hij zijn portefeuille tevoorschijn en toont ons zijn snel zijn rijbewijs. Goed punt. Om daar binnen te komen moet je een legitimatiebewijs tonen.

‘Ik weet het,’ zegt Charlie. ‘Wat zeggen jullie van Spoor 117?’

Ik grijns. Shep heeft geen idee. Ik breng hem fluisterend in zijn oor snel op de hoogte.

‘Weet je zeker dat we kunnen...’

‘Geloof me,’ zegt Charlie, ‘niemand weet zelfs ook maar van het bestaan.’ Shep kijkt ons indringend aan, maar heeft niet veel keus.

‘Dan zie ik jullie om twaalf uur?’ vraagt Shep. We knikken en hij gaat de trap op. Hij verdwijnt snel, maar we horen zijn schoenen nog op de betonnen treden klinken.

De deur slaat boven ons dicht en ik sprint de trap op als Stallone in *Rocky I*.

‘Waar ga je naartoe?’ roept Charlie.

Ik antwoord niet, maar hij weet het al. Ik ga niet wachten tot de lunch. Ik wil het beeld nú compleet hebben.

Ik draaf de wenteltrap op en kijk net voldoende achterom om te zien dat Charlie me achtervolgt.

‘Ze laten je nooit binnen,’ roept hij.

‘We zullen zien...’

Vierde verdieping, vijfde verdieping, zesde verdieping... ik schiet de gang op en steven direct af op Lapidus’ secretaresse. Charlie houdt in en bekijkt de rest door een kier in de deur van het trappenhuis. Dat was zijn verdieping; dit is de mijne.

‘Zijn ze er nog?’ vraag ik en stuif langs haar bureau alsof ik verwacht word.

‘Oliver, niet...’

Ze is niet snel genoeg. Ik gooi de deur open en verdwijn.

In de kamer valt het luide gepraat meteen stil. Elk hoofd draait zich naar mij. Lapidus, Quincy, Shep, Mary... zelfs de twee Secret Service-agenten die vlak bij Lapidus’ antieken bureau staan.

‘Wie is dit, verdomme?’ blaft meneer Vierkant.

Ik kijk naar Lapidus voor steun, maar inmiddels zou ik beter moeten weten.

‘Ik regel dit wel,’ zegt Lapidus, die zich naar me toe haast. Hij reikt naar mijn elleboog en met de gratie van

een ballroomdanser glijdt hij langs me heen, draait me om en begeleidt me terug naar de deur. Het gaat zo soepel dat ik amper beseft wat er gebeurt. 'We moeten eerst even wat zaken regelen. Je begrijpt...,' zegt hij, alsof het allemaal weinig om het lijf heeft. Met een luid gekraak gaat de deur open. Drie seconden later sta ik op de gang.

Ik zie Charlie toekijken vanuit het trappenhuis. Ik staar naar de vloerbedekking. Achter me geeft Lapidus me het traditionele klopje van de baas op mijn rug en stuurt me weg.

'Ik bel je als we nieuws hebben,' zegt Lapidus, met een plots wat afzwakkende stem. Driehonderd miljoen is zelfs hem wat te veel. Als ik over mijn schouder kijk, ziet hij er nog beroerder uit dan mijn broer en ik – en door de manier waarop hij de deurknop vasthoudt, lijkt het bijna alsof hij die nodig heeft om te kunnen blijven staan. Lapidus kijkt hoe ik wegga en sluit langzaam de deur. Maar in de laatste seconde... net als hij omdraait... net als hij met zijn hand over zijn bovenlip strijkt... ben ik ervan overtuigd dat hij een nauwelijks merkbare grijns onderdrukt.

'Dus hij wilde je niks vertellen?' vraagt Charlie als we over Park Avenue rennen, beide zigzaggend door de menigte die gaat lunchen.

'Zullen we het daar alsjeblieft niet over hebben,' bits ik.

'Maar hoe...'

'Ik zei dat ik er niet over wilde praten!'

Charlie stopt en strekt zijn handpalmen naar me toe. 'Luister, dat hoeft je me geen twintig keer te zeggen – ik heb trouwens wel wat beters te doen. Wat wil jij als eerste kopen? Ik denk aan iets kleins, dat makkelijk te verstoppen is, zoals de staat Delaware.'

Deze keer geef ik geen antwoord.

'Nee? Delaware vind je niks? Oké... Carolina dan?'

Ik blijf zwijgen.

'Hé, kom nou, Ollie – wees eens aardig tegen me... haal je schouders op... schreeuw... dōe iets.' Hij weet

dat ik veel te eigenwijs ben om me op mijn lip te bijten, dus weet hij ook dat mijn gedachten ergens anders moeten zijn als ik blijf zwijgen.

‘Haaallooo! Aarde aan Olivier! Jij Spaans spreken?’

Ik stap de stoep af en steek 41st Street over. Nog maar één blok te gaan. ‘Denk je dat Shep ons zal verraden?’ vraag ik dan opeens.

Charlie lacht hardop. Die jongere-broertjeslach. ‘Doe je het daarom in je broek?’

‘Ik meen het, Charlie. Het kan best zijn dat hij daarom akkoord ging om met ons te gaan lunchen. Hij neemt het hele gesprek op en het enige wat hij nog hoeft te doen, is ons aangeven bij...’

‘Ho! Stop!... tijd om de trolleybus te nemen en Sprookjesland te verlaten. We hebben ’t over Shep hier. Hij doet niet mee om ons een loer te draaien. Hij wil dit geld net zo graag als wij.’

‘Spreek voor jezelf,’ kaats ik terug. ‘Ik heb ’t gehad met dat geld. Ik ben alleen bang dat als puntje bij paaltje komt het onvermijdelijk een kwestie wordt van *hij zei/wij zeiden*.’

‘Tja, laat me je dan eens wat vertellen. Als dat zo zou zijn, zou hij wel heel stom zijn. Ik bedoel, de manier waarop alles is opgezet, dat konden we nooit helemaal zelf hebben gedaan. Zelfs Shep weet dat. Dus als hij naar ons wijst, begrijpt hij ook wel dat wij genoeg vingerafdrukken van hem hebben om naar hem te wijzen. En bovendien hebben we niet zo veel keus – hij is onze enige insider.’

Ik zwijg opnieuw. Hij heeft gelijk, op dat punt. Als het om het totaalbeeld gaat, missen we nog altijd een berg informatie. En nu, nu we 42nd Street oversteken en snel de koperen en glazen deuren van Grand Central Station naderen, is er maar één plek waar we die kunnen krijgen.

‘Klaar?’ vraagt Charlie, terwijl hij de deur opent en als een butler voor me buigt. Hij neemt me nauwkeurig op, om te zien of ik aarzel.

Ik stop op de drempel, maar slechts een seconde. Voor hij me kan uitdagen, stap ik, zonder om te kijken, naar binnen.

‘Nou zijn we goed bezig,’ zingt hij.

‘Kom op,’ roep ik, en spoor hem aan om me bij te houden. Uit zijn zwijgen alleen al maak ik op wat hij denkt. Hij weet niet of mijn bravoure echt is of dat ik gewoon heel graag wat antwoorden wil. Maar hoe dan ook, als ik me omdraai om zijn gezichtsuitdrukking te controleren, ziet hij er enthousiast uit.

In het begin rennen we door een claustrofobische metrotunnel met een laag plafond. En dan, net zoals wanneer je auto de Brooklyn Battery Tunnel uitkomt en heel Manhattan voor je ligt, zetten we onze eerste stap in het licht... het plafond wordt steeds hoger... en de enorme, met marmer beklede centrale hal van Grand Central Station duikt op. Charlie rekt zijn hals uit en moet onwillekeurig naar de meer dan tweeëntwintig meter hoge boogramen in de linkerwand en de blauw-witte muurschildering van de dierenriem op het gewelfde plafond kijken.

Volgens de klok midden in het station hebben we nog maar een minuut of drie. Ik wend me al rennend tot Charlie. ‘Wat is de makkelijkste route om...’

‘Volg me,’ onderbreekt hij me en neemt enthousiast de leiding. Ik heb wel gehoord waar we naartoe gaan, maar zelf ben ik er nooit geweest. Dit is Charlies territorium. Ik volg hem op de voet als hij scherp naar links draait, zich een weg baant door de menigte forensen en toeristen en op volle snelheid naar een van de tientallen trappen rent die naar het lagere niveau van het station leiden.

‘Even rustig aan nu,’ zeg ik en trek aan zijn hemd om zijn tempo te verlagen. Ik wil niet al te veel opvallen.

Ja hoor, alsof er iemand op ons let, gebaart hij met een opgetrokken wenkbrauw.

Charlie springt de laatste drie treden af en landt met een klap op de betonnen vloer. Zijn voeten moeten pijn

doen in zijn nette schoenen, maar hij geeft geen krimp. Hij haat mensen die zeggen: 'Zei ik het niet?'

'En nu?' vraag ik, als ik hem snel inhaal.

Zonder te antwoorden gaat Charlie verder door het lagere niveau van het station, wat tegenwoordig meer een aaneenschakeling van eettentjes is. Charlies neus volgt de geur van warm gehouden frites, maar zijn blik is gericht op een pijl naar links op een antiek tegelta-bleau: 'Naar Spoor 100-117'.

'En weg zijn we,' zegt Charlie.

In de gang hebben we de eettentjes aan onze linkerhand en de eind-19e-eeuwse ingangen naar de perrons rechts van ons. Onder het lopen tel ik de ingangen. 108... 109... 110. Aan het eind van de gang zie ik al snel het konijnenhol – de Sporen 116 en 117.

We sprinten door een deur, komen uit aan de bovenkant van een steile trap en kijken neer op het brede betonnen perron. Op Spoor 116, aan de rechterkant van het perron, staat een echte trein. Links echter – op Spoor 117 – kan onmogelijk een trein komen. Nu niet. Nooit niet. Het komt erop neer dat Spoor 117 officieel niet bestaat. Natuurlijk, het ligt er wel, maar het is niet in gebruik. De afgelopen tien jaar wordt het in beslag genomen door een lange rij prefab bouwketen.

'Hier speelde je altijd?' vraag ik, als we naar twee bouwvallers staren die achter een verlicht raam in een keet zitten.

'Nee...' antwoordt hij en loopt naar een smal pad links van me. 'Hier verstopten we ons altijd...'

Hij ziet me niet-begrijpend kijken en legt het uit. 'In de lagere klassen van de middelbare school gingen Randy Boxer en ik altijd de perrons af om muziek te spelen voor de vrijdagse forensen. Hij harmonica en ik bas, en het grootste potentiële publiek aan deze kant van Madison Square Garden. Natuurlijk zat de spoorwegpolitie ons voortdurend achterna, maar in dit labyrint van trappen heeft het laagste niveau altijd de beste plekken om te verdwijnen. En hier – achter 117 – kwamen we

altijd weer bij elkaar, zodat we opnieuw de strijd aan konden gaan.

‘Weet je zeker dat het veilig is?’ vraag ik, als hij over de smerige voetgangersbrug over Spoor 117 rent. Het is niet het bruggetje zelf dat me doet aarzelen, maar de metalen deur aan het eind daarvan, en de vervaagde bruine woorden die erop staan:

Uitsluitend personeel
Stop! Pas op!
Waarschuwing!
Gevaar!

Gevaar, dan trap ik op de rem. En zoals altijd schakelt Charlie dan juist een versnelling hoger.

‘Charlie, misschien moeten we niet...’

‘Wees nou eens niet zo’n watje,’ roept hij, als hij de deurhendel grijpt. Hij kijkt naar het verroeste metalen frame en geeft er een hengst aan. Op het moment dat de deur openzwaait, blaast er een enorme wolk stof onze kant op. Charlie stapt er middenin en ik besef dat ik alleen ben.

Ik volg hem naar de aangrenzende ruimte en we bevinden ons in een enorm ondergronds station, aan de rand van een verlaten stel treinsporen.

Voor Charlie is het alsof hij thuiskomt. “‘Hier komen treinen om te sterven,” zoals Randy altijd zei.’

Als ik rondkijk, begrijp ik waarom. De tunnel is breed genoeg voor drie sporen, hoog genoeg voor de oude dieseltreinen en het plafond is zwart genoeg om je te laten inzien waarom ze zijn afgestapt van die oude diesels. Naast de roestige rails en tussen de zelfs nog roestigere I-balken is de vloer bezaaid met condoomverpakkingen, sigarettenpeuken en minstens twee injectienaalden. Het is ongetwijfeld een goede plek om je te verstoppen.

‘Sluit de deur,’ roept Shep verderop op het perron.

‘Ja, jij ook aangenaam,’ zegt Charlie. Hij wijst over zijn schouder en zegt: ‘Maak je geen zorgen over de deur – daar vandaan kun je niets horen.’

Shep kijkt dwars door hem heen. ‘Oliver, doe de deur dicht,’ beveelt hij. Ik aarzel niet. De deur slaat dicht met een gedempte klap en we worden omringd door stilte. We hebben vijftien minuten voor iemand doorheeft dat we allemaal op hetzelfde moment weg zijn. Ik verspil geen seconde.

‘Hoe slecht staat het ervoor?’ vraag ik en veeg mijn besmeurde handen af aan de achterkant van mijn broek.

‘Wel eens van de *Titanic* gehoord?’ Vraagt Shep. ‘Je zou ze moeten zien daarboven – iedereen is nog maar één lucifer verwijderd van ontploffing. Lapidus rukt zich de oren van zijn hoofd en dreigt iedereen die de info naar het publiek lekt met de tien plagen. Aan de andere kant van de tafel krijgt Quincy door de telefoon tegen de verzekeringsmaatschappij, terwijl hij op zijn rekenmachientje toetst om uit te rekenen voor hoeveel ze persoonlijk het schip ingaan.’

‘Hebben ze ‘t al aan de andere partners verteld?’

‘Er is een spoedberaad vanavond. Ondertussen wachten ze tot de Secret Service het computersysteem heeft ontleed en mogelijk enig idee heeft waar het geld naartoe is gegaan na Londen.’

‘Dus ze weten nog steeds niet waar het is...’ begint Charlie.

‘... en ze weten nog steeds niet dat wij het waren,’ maakt Shep af. ‘Tenminste, nog niet.’

Dat is alles wat ik wilde horen. ‘Prima,’ zeg ik, met mijn handen op mijn heupen.

Charlie kijkt me nijdig aan. Hij haat die houding.

Ik ben niet in de stemming om naar hem te luisteren. Ik wend me tot Shep. ‘En hoe denk je dat we onszelf aan moeten geven?’ vraag ik.

‘Wát?’ roept Shep.

‘Ho, koest Bello,’ zegt Charlie.

‘Geen overhaaste dingen, Oliver,’ zegt Shep. ‘Het is

misschien nu wel een tornado, maar uiteindelijk gaat die wel weer liggen.'

'Dus nou denk je dat we de Secret Service te slim af kunnen zijn?'

'Ik zeg alleen maar dat het nog steeds goed kan komen,' antwoordt Shep. 'Ik ken het protocol van de Service. Wat het geld betreft, het kost ze minstens een week om te achterhalen of ze het überhaupt terug kunnen vinden. Als ze dat doen, dan geven we onszelf aan en leggen we een volledige verklaring af. Maar als ze dat niet doen... waarom weglopen van de pot met goud? Vergeet dat zakgeld – driehonderddertien miljoen betekent meer dan honderdvier miljoen *per persoon*.'

Een glimlach tekent zich af op Charlies gezicht. Hij ziet mijn boze blik, gooit er nog een schepje bovenop en begint te dansen. Niks uitgebreids – gewoon een beweginkje met de schouders en een danspasje. Het is bewust bedoeld om te irriteren. 'Hmmm-mmmm,' zegt hij en beweegt zijn nek als Stevie Wonder. 'Het ruikt hier naar rijk!'

'Ik zeg je, er is geen reden om onszelf aan te geven,' zegt Shep, in de hoop me te overtuigen. 'Als we het slim spelen, lopen we straks fluitend binnen.'

'Hoor je zelf wel wat je zegt?' snauw ik terug. 'We kunnen nooit winnen. Denk aan wat je zei toen we begonnen – *het is een perfecte misdaad als niemand weet dat het weg is; het is ook maar drie miljoen dollar* – daar kwam je verhaal op neer. En hoe staan we er nu voor? Er is driehonderddertien miljoen weg... de Secret Service staat in de voortuin geparkeerd... en als de pers er lucht van krijgt... plus degene die zich dat geld in eerste instantie wilde toe-eigenen... voor dit is afgehandeld, zit de hele wereld ons achterna.'

'Ik ben het niet met je oneens,' zegt Shep. 'Maar dat betekent nog niet dat we al meteen op dag één harakiri moeten plegen. Bovendien zal Lapidus dit absoluut niet naar buiten laten komen. Als hij dat toelaat, rennen alle klanten richting uitgang. Net als een paar jaar gele-

den, toen die kerel tien miljoen van CitiBank achterover drukte – ze deden alle mogelijke moeite om het uit de krant te houden...'

'Maar uiteindelijk stond het wel op de voorpagina,' onderbreek ik hem. 'Het lekt altijd uit. Er zijn geen geheimen meer. We leven niet meer in de jaren vijftig. Zelfs als Lapidus het een maand geheim kan houden, komt het uiteindelijk toch uit, door verslagen, door verzekeringsclaims, door rechtszaken. En dan zijn we terug waar we nu zijn... drie domme schietschijven die...'

Er klinkt een luide bons en we zwijgen alle drie. Het klonk niet als de willekeurige geluiden die van andere sporen weerkaatsen. Het kwam uit deze ruimte.

Shep draait zijn hoofd met een ruk naar links en onderzoekt de afbrokkelende betonnen muur, maar er is niets te zien, alleen wat oude elektriciteitskasten en wat vage graffiti.

'Ik dacht dat het dáár vandaan kwam,' fluistert Charlie gespannen en hij wijst naar de schaduwen op het gewelfde plafond. Door de slechte verlichting en de roetplekken vormt elke boog een donker zwevende holte.

'Zijn jullie gevolgd?' vraagt Shep mimend.

Ik denk even na, 'Nee... dat denk ik niet. Tenzij...'

Shep bedekt zijn lippen in een sssst-gebaar. Hij draait zijn nek op en neer van links naar rechts en weer opnieuw en doorzoekt de rest van de ruimte met militaire precisie. Maar je hebt geen jaren training voor de Secret Service nodig om te weten wat ik diep vanbinnen al weet. We krijgen allemaal dat onverklaarbare gevoel als we worden bespied. En terwijl Charlie zenuwachtig rondspeurt, valt er een geladen stilte in de ruimte en kunnen we niet aan de indruk ontkomen dat we hier niet langer alleen zijn.

'Laten we weggaan,' zegt Charlie.

Maar net als hij zich naar de deur omdraait, klinkt er een ander geluid. Geen plof. Meer een gekraak. Ik kijk instinctief omhoog, maar het komt niet van het plafond. Of de muren. Het komt van beneden.

Er klinkt nogmaals een zacht gekraak en we kijken allemaal naar beneden. 'Achter je,' wijst Charlie naar Shep. Hij draait zich om en controleert een gedeelte waar houten planken in de vloer zijn aangebracht, als een minivlot.

'Wat zijn dat?' vraag ik zachtjes.

'Verticale schachten. Onder die planken voeren ze naar lager gelegen sporen,' legt Charlie uit. 'Ze dienen om groot materieel en generatoren te verplaatsen. Ze halen de planken weg en laten alles door de schacht zakken.' Hij probeert ontspannen te klinken, maar aan de rimpel op zijn voorhoofd – en de manier waarop hij terugdeinst van de planken – zie ik dat hij doodsbenauwd is. En hij is niet de enige.

'Kunnen we hier alsjeblieft weg?' vraag ik.

Shep buigt zich naar de vloer, houdt zijn hoofd scheef en probeert tussen de planken door te kijken. Het is alsof je in een ondergrondse airco-schacht kijkt. 'Weet je zeker dat het hiervandaan komt?' vraagt hij. 'Of is het een echo van elders?' Charlie loopt nu naar de planken om ze nader te bekijken.

'Charlie, weg daar,' smee ik.

Er klinkt weer gekraak. En nog eens. Eerst langzaam, maar dan sneller.

Shep kijkt op en verkent de hele tunnel nog eens. Als het een echo is, moet hij ergens beginnen.

Ik pak Charlie snel bij zijn schouder. 'Wegwezen!' zeg ik en begeef me naar de deur.

Charlie komt omhoog en volgt me, maar houdt zijn blik op Shep.

Het geluid klinkt nu nog sneller door de planken. Als een zacht geschraap...

'Kom op!' dring ik aan.

... of iemand die loopt... nee, het is meer rennen. Het geluid komt niet uit deze ruimte. Het komt van buiten. Ik kom glijdend tot stilstand. 'Charlie, wacht!'

Hij loopt me voorbij en kijkt me aan of ik gek ben. 'Wat wil je...'

Er klinkt een harde klap in de hoek en de deur waar we naar onderweg zijn, vliegt open. 'Secret Service. Iedereen staan blijven!' roept een gezette man, die de ruimte in stormt met zijn geweer recht op mijn gezicht gericht.

Ik doe instinctief een stap achteruit. Hij mindert vaart en ik zie zijn hinken. Meneer Vierkant. De leider van het onderzoek.

'Hij zei *staan blijven!*' schreeuwt een blonde agent die na hem naar binnen rent. Net als zijn partner richt hij zijn geweer recht op ons – eerst op mij, dan op Charlie, dan weer op mij. Het enige wat ik zie is het zwarte gat van de loop.

12

‘W-we hebben...’ Charlie probeert iets te zeggen, maar er komt niets uit zijn mond. Mijn strot zit dichtgeknepen en het voelt alsof ik mijn tong heb ingeslikt.

‘Achteruit!’ roept de agent met de stierennek, die dieper de ruimte inloopt.

Mijn benen voelen slap als we naar achteren stappen. Ik kijk naar Charlie, maar dat maakt het alleen maar erger. Zijn gezicht is spierwit... zijn mond hangt open. Net als ik kan hij alleen maar naar het geweer staren.

‘Agent...’ stamel ik.

‘Jij bent zeker Oliver?’

‘Hoe weet u...?’

‘Dacht je nou echt dat je twee keer de bank uit kon lopen zonder te worden gevolgd?’

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig, Gallo?’ roept Shep. ‘Ik stond net op het punt om ze te komen brengen. Het enige wat ik nog nodig had...’

‘Lulkoek!’ blaft Gallo als Shep stilvalt. Voor we kunnen reageren, wringt Gallo zich tussen mij en Charlie en duwt ons met zijn schouders naar achteren. Niet te ver, maar net genoeg om zijn wapen op Shep te richten. ‘Ik ben niet achterlijk,’ zegt Gallo. ‘Ik weet wat jullie in je schild voeren.’

O God, hij denkt dat wij... ‘Het... het is niet wat het lijkt,’ zeg ik snel als Gallo zich weer tot mij wendt. ‘We

stonden op het punt om ons aan te geven! Ik zweer het, daar hadden...'

'Genoeg!' onderbreekt Gallo. Hij heeft een zwaar Bostons accent dat hij niet wenst te verbloemen. 'Het is voorbij, Oliver. Begrepen?' Hij wacht niet eens op een antwoord. 'Je kunt je dag alleen nog goedmaken door ons een hoop hoofdpijn te besparen en te vertellen waar je het geld hebt verstopt.'

Het is een eenvoudige vraag. Voor de draad ermee, geef het geld terug en zet de eerste stap om je oude leven-tje weer terug te krijgen. Maar de manier waarop Gallo het vraagt... de woede in zijn stem... de manier waarop hij met zijn tanden knarst... je zou bijna denken dat hij er persoonlijk belang bij heeft. Ik heb genoeg echtscheidingsprocedures gezien om te weten dat er iets niet klopt.

Ik kijk naar Charlie, die langzaam zijn hoofd schudt. Hij ziet het ook.

'Oliver, dit is niet het moment om de held uit te hangen,' waarschuwt Gallo. 'Ik vraag het je nogmaals: waar heb je het geld gelaten?'

'Niks zeggen!' roept Shep.

'Hou je kop!' bijt Gallo hem toe.

'Als je het zegt, hebben we meteen niks meer!' gaat Shep door. 'Het is onze enige troefkaart!'

'Zal ik je eens een troefkaart laten zien!?' ontploft Gallo, met een knalrood aangelopen gezicht. Hij staat tussen Charlie en mij en richt zijn geweer recht op Shep.

'Dat meen je niet,' zegt Shep snel.

'Wat doe je?' vraagt Charlie en stapt naar voren.

'Staan blijven!' roept Gallo en richt het geweer op Charlies gezicht. Mijn broer deinst terug, de handen in de lucht.

'DeSanctis...,' brult Gallo naar de slungelige blonde agent bij de deur.

'Ik heb 'm,' zegt DeSanctis en richt zijn geweer recht op Charlies rug.

Omdat hij zich niet kan omkeren, kijkt Charlie naar mij, om te achterhalen wat er aan de hand is.

Niet bewegen, zeg ik met mijn blik.

Niks zeggen, kaatst Charlie terug. Hij wil zich groothouden, maar ik zie dat hij nu al bijna buiten adem is.

‘Laatste kans, Oliver,’ waarschuwt Gallo. ‘Zeg me waar het geld is, of we beginnen met Shep en nemen daarna je broer onder handen.’

Charlie en ik kijken elkaar strak aan. We zeggen geen woord.

‘Hij bluft,’ zegt Shep. ‘Dat doet-ie nooit.’

Gallo houdt zijn geweer op Shep gericht, maar kijkt naar mij. ‘Weet je zeker dat je dat risico wilt nemen, Oliver?’

‘Alsjeblieft, doe dat geweer nou weg...’ smee ik.

‘Trap er niet in,’ zegt Shep. ‘Ze zijn van de Secret Service, niet van de maffia. Ze gaan echt niet iemand doodschieten.’ Hij wendt zich tot de blonde agent bij de deur en voegt eraan toe: ‘Is het niet zo, DeSanctis? We kennen allemaal het protocol.’

Gallo kijkt ook naar DeSanctis, die hem een van die nauwelijks waarneembare knikjes geeft die ik gewoonlijk reserveer voor mijn broer. Ik weet wat deze betekent. Onweer in de lucht. Er speelt hier meer dan alleen wat zoekgeraakt geld.

Zonder iets te zeggen spant Gallo de haan van zijn geweer.

‘Kom op, Jim,’ lacht Shep. ‘Het is leuk geweest...’

Maar we beseffen alle drie al snel dat Gallo niet lacht. ‘Ik wacht op je, Oliver.’

Ik verstijf ter plekke en krijg het gevoel dat er iemand op mijn borst staat. Ik krijg amper lucht. Als ik blijf zwijgen, haalt hij de trekker over. Maar zoals Shep zei... als ik het geld opgeef, verliezen we onze enige troef. Nou ja... dat is beter dan ons leven op het spel zetten.

‘Zeg het hem!’ roept Charlie.

‘Niks zeggen!’ waarschuwt Shep. Hij wendt zich weer tot Gallo en zegt: ‘Kunnen we hier niet mee ophouden? Ik bedoel, je hebt ons te pakken – wat hoop je nog meer te bereiken...?’

De twee mannen staan recht tegenover elkaar en heel even grijnst Gallo.

Sheps gelaat betreft. Hij is krijtwit. Alsof hij net een geest heeft gezien. Of een dief. 'Je wilt het geld zelf hebben, hè?' stamelt hij.

Gallo zwijgt. Hij zet zich alleen beter schrap.

'Doe het niet!' smeek ik. 'Ik zal je zeggen waar het is.'

'Dus het grote geld was van jou?' vraagt Shep. 'Wie heeft je erbij gehaald? Lapidus? Quincy?'

Er komt geen antwoord. Gallo likt aan zijn lippen. 'Vaarwel, Shep.'

'Jimmie, alsjeblieft...' smeekt Shep en zijn stem breekt. 'Je z-z-z...' Hij krijgt de woorden er niet uit. Zo groot als hij is, trilt hij nu over zijn hele lichaam. Hij krijgt tranen in zijn ogen. 'Niet in de...'

'Nee...!' krijst Charlie.

Gallo verroert geen vin. Hij haalt alleen de trekker over.

13

‘Doe het niet, alsjeblieft...!’ schreeuw ik. Het is te laat. Het schot sist als een pijl uit een blaaspijp. Dan nog een. En nog een. Ze exploderen alle drie in Sheps borst en smijten hem tegen de betonnen muur. Hij grijpt naar de wonden, maar het bloed is al overal. Het zit op zijn hand en borrelt uit zijn mond. Hij probeert te ademen, maar het enige wat eruitkomt is een hol, vochtig gepiep. Hij staat nog steeds... staart naar Gallo... naar ons allemaal... met de doffe ogen van een dode. Ze staan wijd open van angst – als een kind dat weet dat het verwond is, maar nog niet heeft besloten om te gaan huilen. Hij wankelt, probeert een stap te zetten... worstelend om zijn... kom op Shep... je kunt het...

Gallo richt zijn wapen opnieuw, maar ziet al snel in dat het niet meer hoeft.

Shep kan zijn eigen gewicht niet meer dragen, zijn benen wankelen en als een reusachtige eik valt de grote man voorover, recht op de krakende planken in de vloer. Als hij ze raakt – als de klap door de tunnel dendert – trilt het hout wel, maar het begeeft het op de een of andere manier niet.

‘Shep!’ gilt Charlie, die naar hem toe rent en op zijn knieën naar Sheps voorover liggende lichaam glijdt. ‘Alles oké? Alsjeblieft, maat... laat alles oké zijn, hè?’ Vechtend tegen zijn tranen duwt hij zachtjes tegen Sheps schouder, op zoek naar een reactie. Niets – nog geen sid-

dering. 'Kom op, Shep... ik weet dat je daar bent. Laat alles oké zijn!' Charlie negeert de plas bloed die zich onder Shep verspreidt en schuift zijn handen onder Sheps schouder en middel, in een poging om hem op zijn rug te draaien.

'Charlie, laat hem met rust!' roep ik.

'*Beweeg je niet, jullie twee!*' blaft Gallo.

Charlie laat hem abrupt los en Sheps lichaam zakt weer op de grond. De plas bloed sijpelt al tussen de houten planken door. Ik kijk de andere kant op en kokhals van het prikkelende zuur in mijn keel. Dan zie ik de injectienaald liggen, vlak naast Sheps hoofd. Charlie ziet hem ook. Zijn ogen worden groot. Hij ziet het als een kans. Ik zie het als een stomme manier om je te laten doodschieten.

Doe het niet, waarschuw ik met een blik.

Charlie trekt zich er niets van aan. Een stoot adrenaline verandert zijn angst ter plekke in bloeddorst. Hij wil hem pakken en...

'*Niet bewegen*, zei ik!' ontploft Gallo en beweegt zich snel richting Charlie. Er klinkt een zachte klik en Charlie kijkt over zijn schouder. Gallo heeft zijn geweer op de rug van mijn broer gericht. DeSanctis, die nog altijd voor de deur staat, richt het zijne op mij.

'Charlie, luister naar hem!' smee ik met brekende stem.

'Eindelijk een verstandig iemand,' zegt Gallo en draait zijn geweer naar mij. Hij komt dicht bij me staan en schuift de loop tegen mijn wang. 'Ik ga het je nogmaals vragen, Oliver. Je weet waar we achteraan zitten. Zeg nou maar gewoon waar het is.'

Verstijfd staar ik over Gallo's schouder. Achter hem zit Charlie nog steeds op zijn knieën, klaar om toe te slaan. Hij kijkt om zich heen, op zoek naar een uitweg. Maar hoe hij ook kijkt, hij blijft Shep zien. Net als ik – en daarom wil ik het ook niet nog een keer laten gebeuren.

'Niet dom doen, Oliver,' waarschuwt Gallo. 'Zeg het en ik laat je gaan.'

‘Vertel hem geen moer!’ roept Charlie. ‘Als je hem één cent geeft, legt hij ons om, naast Shep.’

‘Hou je kop!’ snauwt Gallo en richt zijn wapen op Charlie.

Ik ben stijf van angst en volledig verlamd. Charlie mept me wakker met een blik. *Zeg het niet*, waarschuwt hij. Maar hoe goed mijn pokerface ook is, het probleem is dat Gallo mijn zwakke punt al kent.

Met een fretachtige grijns en zijn geweer nog steeds gericht op Charlie, spant Gallo de haan van zijn geweer en bestudeert mijn reactie. ‘Hoeveel is hij je waard, Oliver?’

‘Alsjeblieft...!’ smee ik en kan nauwelijks een woord uitbrengen.

Om niets aan het toeval over te laten, gaat DeSanctis achter me staan en steekt zijn geweer tegen mijn nek.

Gallo staat achter Charlie en brengt zijn vinger naar de trekker. Het wapen is gericht op het achterhoofd van Charlie, maar Gallo kijkt naar mij. Charlie knielt nog steeds naast Sheps lichaam, maar rekt zijn hals en doet alles om mijn aandacht te trekken. Mijn blik wordt glazig en er schiet een stekende zenuwtrek omhoog vanuit mijn keel. We weten hoe het gaat aflopen. Wat we Gallo ook geven, hij zal ons niet laten gaan. Niet na alles wat we hebben gezien. Toch kijkt Charlie me nog onderzoekend aan, op zoek naar iets... wat dan ook... om hier weg te kunnen. Maar er is niets.

Koppig tot zijn laatste adem, wendt hij zich af en staart hij weer naar Sheps lichaam. Maar pas als ik merk dat Sheps bloed door het hout in de vloer sijpelt, zie ik het: onze enige uitweg. Charlie zit met zijn rug naar me toe, maar ik zie een korte beweging in zijn schouders. Hij ziet het ook. Charlie buigt zich voorover alsof de druk hem te veel wordt. Hij kruipt nog dichterbij Sheps lichaam... en steekt voorzichtig zijn vingers langs de rand van de losse plank in de vloer.

‘Je weet hoe je hem kunt redden,’ waarschuwt Gallo, nog steeds naar mij kijkend. ‘Zeg me gewoon waar het

geld is.' Vanaf de plek waar hij achter Charlie staat, kan Gallo niks zien. Op een meter afstand zie ik alles. Ik beweeg mijn lichaam zo snel mogelijk, om te voorkomen dat DeSanctis het ook kan zien.

'Doe hem niets, alsjeblijft,' smeeik ik. 'Je mag de informatie hebben – maar dan moet ik wel naar de bank – ik heb hem niet bij me.'

Dat is alles wat ik kan doen. Proberen tijd te rekken.

Charlie doet alsof hij zich schrap zet voor het gewerschot en kromt zich nog dieper – en buigt zijn vingers om de randen van de plank. Hij geeft wat mee, maar nog niet genoeg. Hij zit nog net vast met één spijker. Charlie concentreert zich op de dunne kieren tussen de planken en steekt er zijn vingers zo ver mogelijk in. Als hij ze nog verder steekt, gaan zijn knokkels bloeden. Het kan hem niet schelen. Hij moet eronder komen. Met een laatste duw schaaft hij zijn huid open. De pezen in zijn onderarm trillen en ik weet dat zijn vingers de onderkant van de plank vasthebben. We zijn er bijna – ga door, broer. Hij trekt zo hard als mogelijk is, zonder zichzelf te verraden. Hij komt al snel los.

'Oliver, je bent te slim om het niet uit je hoofd te hebben geleerd,' waarschuwt Gallo, terwijl hij op mijn broer mikt. 'Doe 's wat beter je best.'

Achter Gallo, keert Charlie zich net genoeg om om me een blik toe te werpen. *Zeg het niet, zegt de blik. De plank is bijna los.*

'Drie seconden,' zegt Gallo. 'Daarna mag je zelf zijn hersenen bij elkaar vegen. Eén...'

Geef me nog één seconde, Ollie. Meer heb ik niet nodig.

'Twee...'

Nog één seconde...

Gallo's vinger krult zich om de trekker. 'Dr...'

'Doe het niet, alsjeblijft! Als je het wilt hebben, het staat op een rekening op An...'

Gaan Ollie! Zegt Charlies blik. Er klinkt een scherp gekraak als het hout loskomt.

Gallo volgt het geluid, wendt zich van me af en draait zich naar mijn broer. Hij kijkt naar de grond, maar Charlie is al overeind en zwaait de plank door de lucht als een honkbalknuppel. Met de platte kant raakt hij Gallo vol op de kaak, waardoor er een mondvul speeksel door de ruimte vliegt. Alleen het geluid is al de moeite waard... een misselijkmakende zoete klap waardoor hij – en zijn geweer – tegen de vlakke slaan.

Voor ik ook maar besef wat er gebeurt, voel ik een harde ruk aan de achterkant van mijn overhemd. DeSanctis smijt me naar achteren. Hij is getraind om te reageren op dreiging. Als ik tegen het beton knal, wendt hij zich tot Charlie en richt hij zijn pistool voor het dodelijke schot. Nu is mijn broer het doelwit. Instinctief houdt hij de plank omhoog, als een schild. Ik besef wat er gebeurt en krabbel overeind. Ik ben kansloos. Zonder te aarzelen haalt DeSanctis de trekker over. Het schot explodeert met een oorverdovende knal.

Het hout dreunt en er vliegt iets vlak over Charlies hoofd. Als hij zijn ogen opent, valt de plank uit zijn handen, in tweeën gespleten door het schot. Het hout klappt op de grond, zijn handpalmen branden en steken van de tientallen splinters. Hij kijkt op naar DeSanctis, die opnieuw richt. Recht op hem.

‘Nee!’ gil ik en beuk van achteren tegen DeSanctis aan. Het geweer schiet omhoog en het schot gaat af. De kogel slaat tegen de muur rechts van me, waardoor een stofwolk van betongruis in de hoek belandt. Door de impact is DeSanctis lang genoeg uit balans om op zijn rug te kunnen springen en hem in een snelle wurggreep te nemen. Binnen een paar seconden wint zijn training het van mijn verrassingseffect. DeSanctis stoot zijn hoofd achterover, keihard tegen mijn neus. De pijn is verschrikkelijk, maar ik laat hem niet los.

‘Ik vermoord je, klootzak!’ krijst DeSanctis terwijl ik blijf vasthouden. DeSanctis grijpt en klauwt over zijn schouder in een poging om me te pakken. Daardoor is zijn buik helemaal vrij en daar heeft Charlie precies

op gewacht. Hij pakt zijn gebroken plank op en stormt naar voren... zet zich schrap... en haalt uit. Als de plank DeSanctis' maag raakt, klapt hij voorover en durf ik te zweren dat zijn voeten loskomen van de grond. Ik vlieg van de bokkende stier af en tuimel op het beton – maar DeSanctis is er duidelijk beroerder aan toe.

'Alles oké?' vraagt Charlie en biedt me zijn hand.

Ik knik herhaaldelijk, niet in staat om op adem te komen.

Achter Charlie klinkt een hard schrapend geluid. Hij draait zich om en ziet Gallo over de vloer kruipen, naar zijn wapen toe.

Charlie rept zich naar hem toe, pakt zijn wapen en steekt het op zijn rug achter zijn broekband.

'Charlie...!' roep ik.

'Jullie zijn allebei dood,' fluistert Gallo, die bloed opspuugt.

'Weet je dat wel zeker?' vraagt Charlie, die zich opmaakt voor een volgende klap met het eind hout. Zo ken ik hem niet. Hij tilt de plank boven zijn hoofd als een houthakker en...

'Niet doen!' roep ik en grijp hem bij zijn schouders. DeSanctis krabbelt al op. Hier zijn we een maatje te klein voor.

'Kom op – wegwezen!'

Charlie laat het hout vallen en we vliegen naar de zware metalen deur in de hoek. Zodra ik zijn schoenen achter me hoor, kijk ik niet meer om. Het enige wat ik wil, is weg hier. Ik duw snel de deur open en ren over de voetgangersbrug. Vlak voordat Charlie me achterna komt, kijkt hij nog even snel de ruimte in. Zelf kan ik het van hier horen. Gallo is al op de been, onbedaarlijk hoestend, en DeSanctis volgt hem op de voet.

'We hebben een probleem,' roept Charlie.

Volledig in paniek laat ik de bouwketen achter me en spring het konijnenhol uit, recht in de hal met de eettentjes. Achter in de gang horen we de metalen deur tegen de muur slaan. Ze zijn sneller dan we dachten.

‘Controleer die keten!’ buldert Gallo. Dus DeSanctis zijn we kwijt.

Ik draai scherp naar links en ren terug naar waar we oorspronkelijk vandaan kwamen.

‘Verkeerde kant op!’ roept Charlie.

‘Ben je...?’

‘Geloof me maar,’ roept hij en gaat naar rechts.

Ik stop even, maar het is een simpele keuze. We weten allebei waar we onze vrijdagavonden doorbrachten.

Charlie controleert of ik hem wel volg, rent de gang in en oude instincten komen weer boven. Aan het eind van de gang springt hij op de nabije roltrap en klautert met twee treden tegelijk naar boven. Achter hem tikken mijn schoenen tegen de metalen groeven. ‘Zitten ze nog achter ons aan?’ vraagt hij.

‘Zorg maar dat we hier weggkomen,’ zeg ik en ik weiger om te kijken.

Boven aan de roltrap, die uitkomt bij een verzameling tijdschriftenwinkeltjes en kiosken, leidt de enige weg links terug naar de grote hal. Charlie blijft rechtdoor rennen – recht op de beige dienstdeur in de hoek af.

‘Die ziet er dicht uit,’ zeg ik.

‘Dat is-ie niet,’ beweert hij. ‘Dat was in elk geval nooit zo.’

Biddend dat de dingen niet zijn veranderd, zie ik hem tegen de deur knallen. Hij zwaait open en leidt naar een beige gang. Charlies passen worden groter. Hij is weer op vertrouwd terrein. En ik heb me nog nooit zo verloren gevoeld. Ik weiger achterop te raken, bal mijn vuisten en versnel. Mijn nagels graven zich diep in mijn handpalmen.

‘Alles oké?’ vraagt Charlie bezorgd.

‘Ja hoor,’ zeg ik en staar strak voor me uit.

Recht voor ons zijn twee automatische klapdeuren. We stampen op de sensor en de deuren zwaaien open. Ik ruik meteen de uitlaatgassen. Achter de deuren is het donkerder en strekt de ruimte zich uit. Bakstenen muren, geen ramen, en een oud houten kassahokje met een

tijdklok aan de buitenkant. Charlie kijkt rond, naar de ongeveer vijftig auto's die bumper aan bumper in de ondergrondse garage staan.

'Hebt u een ticket?' roept een man met een Puertori-caans accent vanuit het kassahokje.

'Nee, bedankt,' zeg Charlie, die op adem komt. Over zijn schouder controleert hij de automatische deuren, op zoek naar Gallo en DeSanctis. De deuren gaan auto-matisch dicht. Er is niemand. Tenminste, nog niet. Maar voor we ons kunnen ontspannen, draait mijn maag zich om en kan ik het niet meer binnenhouden. Met klette-rend geweld braak ik de melkbruine resten van mijn ontbijtgranen van die morgen tegen het beton. Alleen al van de stank wil ik het nog eens doen. Ik klem mijn kaken op elkaar om het binnen te houden.

'Zeker weten dat alles oké is?' vraagt Charlie opnieuw.

Voorovergebogen met mijn handen tegen mijn knie-en gedrukt spuug ik de laatste brokjes uit. Er hangt een straal speeksel aan mijn kin.

'Als je maar niet denkt dat ik dat ga opruimen,' bromt de Puertoricaan vanuit zijn hok.

Charlie negeert hem en legt een hand op mijn schou-der. 'Ze zijn weg,' bezweert hij. 'We zijn veilig.' Het zijn aardige woorden, maar hij heeft het niet helemaal be-grepen.

'Wat?' vraagt Charlie, die mijn groene gezicht bestu-deert. 'Wat is er?'

Mijn maag is leeg en ik sta op het punt om flauw te vallen. Maar pas als ik het speeksel van mijn onderlip veeg en moeizaam probeer rechtop te staan, kan mijn broer me voor het eerst goed in de ogen kijken. Ze dan-sen gespannen alle kanten op.

Zonder een woord begrijpt hij waarom ik niet achter-om wilde kijken toen we wegrenden. Natuurlijk, ik was bang – maar niet alleen van wat ons achterna zat. Het kwam ook door wat we hadden achtergelaten. Shep. Ik staar naar de plas braaksel bij mijn voeten. Dit is hele-maal geen angst. Dit is schuldgevoel.

‘Het is niet jouw schuld, Ollie. Zelfs toen je ze de rekening wilde geven, zei Shep zelf dat je moest zwijgen.’

‘Maar als we niet – verdomme hoe kon ik zo stupide zijn? Zo’n dumbo ben ik toch niet!? Als we daar niet waren geweest... Als ik niet zo stompzinnig woest was geworden op Lapidus...’

‘Als, als, als. Maar snap je het niet?’ vraagt hij. ‘Het maakt niet uit wat jij dacht – of waarom je jezelf ervan overtuigd hebt – Shep had dat geld anders ook gestolen, met of zonder ons. Punt. Uit.’

Ik kijk op. ‘D-denk je?’

‘Natuurlijk,’ zegt hij, ineens weer vol van zijn typische zelfvertrouwen. Maar het woord is nog niet over zijn lippen of zijn gezicht betreft. De werkelijkheid komt hard aan. En snel. Nu is hij degene die ineens groen wordt.

‘Alles goed met je?’ vraag ik.

Hij zegt niets. In plaats daarvan wijst hij naar de steile helling die naar de met sneeuw omzoomde straat voert. ‘Klaar om te gaan?’

Voor ik kan knikken, vertrekt Charlie en rent de helling op. Ik doe opnieuw mijn ogen dicht en zie Sheps doorzeefde lichaam, in een rare draai als een kapotte pop op de vloer liggend. Ik kan het beeld niet kwijt-raken – net zo min als de gedachte aan de overhaaste beslissing die ons daar bracht. Ik ren achter mijn broer aan, zo hard mogelijk naar boven. Helaas voor ons zijn er sommige dingen waarvoor je niet weg kunt rennen.

Via de helling komen we op 44th Street, waar we snel worden opgenomen in de lunchpauzemenigte, maar in de verte hoor ik al sirenes.

Ik kijk naar Charlie; hij bestudeert mij. We zijn niet meer alleen dieven nu. Als Gallo en DeSanctis klaar met ons zijn, zijn we ook moordenaars.

‘Moeten we ma niet bellen...?’

‘Geen sprake van,’ kaats ik terug en proef nog steeds braaksel op mijn lippen. ‘Dat is de eerste plek waar ze gaan kijken.’

De sirenes komen dichterbij en we gaan in de rij staan voor een pizzeria. Het geluid is inmiddels bijna oorverdovend. Aan het eind van de straat remmen twee politieauto's stevig af, om met piepende banden naar de ingang van Grand Central Station aan Vanderbilt Avenue te rijden. We houden ons hoofd omlaag, maar net als iedereen in de rij staren we dezelfde kant uit. Een paar seconden later slaan de autodeuren dicht en rennen er vier geüniformeerde agenten naar binnen.

'Kom op,' zeg ik en spring uit de rij.

Weet je wel zeker dat je wilt gaan rennen? vraagt Charles blik.

Ik neem niet de moeite om te antwoorden. Zoals hij al zei, dit gaat niet meer over mijn woede. Of over een heftige wraakneming op Lapidus. Dit gaat om overleven. Na bijna vijftien jaar tikkertje spelen, moet Charlie toch weten wat de waarde van een voorsprong is.

'Je weet waar we naartoe gaan?' vraagt hij als hij me volgt.

Ik ren al naar het einde van de straat. 'Niet echt,' zeg ik, 'maar ik heb wel een idee.'

14

Joey was de achtste die werd gebeld. De eerste was natuurlijk de assuradeur van KRG Verzekeringen zelf, die de polis had opgesteld. Lapidus maakte in een fractie van een seconde korte metten met hem en werd snel doorverbonden naar een analist in fraudeverzekering, die, toen hij het bedrag hoorde, het hoofd van zijn afdeling belde, die dan weer het algemeen hoofd belde en die belde op zijn beurt de directeur zelf. De directeur pleegde zelf twee telefoontjes: een naar een forensisch accountantsbureau en een naar Chuck Sheafe, hoofd van Sheafe International, om persoonlijk naar hun allerbeste speurder te vragen. Sheafe aarzelde niet. Hij beval meteen Joey aan.

‘Prima,’ zei de directeur. ‘Wanneer kan hij hier zijn?’

‘Zij, zul je bedoelen.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Niet zo seksistisch, Warren. Jo Ann Lemont,’ legde Sheafe uit. ‘Wil je onze beste kracht of wil je een padvinder?’

Dat was voldoende. Het achtste telefoontje ging naar Joey.

‘En heb je enig idee wie het heeft gestolen?’ vroeg Joey vanuit de stoel tegenover Lapidus’ bureau.

‘Natuurlijk weet ik dat niet,’ blafte Lapidus terug. ‘Wat is dat in godsnaam voor een stomme vraag?’

Stom? Misschien, dacht Joey – maar ze moest hem toch stellen. Alleen al om zijn reactie te zien. Als hij loog,

zou iets hem verraden. Even wegstijgen, een ongemakkelijke grijns, een lege blik die ze in zijn ogen zag. Ze veegde het korte kastanjebruine haar van haar voorhoofd, in de wetenschap dat dat haar gave was: ze kon scherp focussen en de dingen zien die iemand verrieden. Ze had het geleerd door te pokeren met haar vader en had het nog verder verfijnd tijdens haar rechtenstudie. Soms zat het in de lichaamstaal. Soms zat het... in iets anders.

Toen Joey Lapidus' kantoor in kwam, was het eerste wat haar opviel de ovalen, fraai bewerkte victoriaanse bronzen deurknop. Hij was versierd met een eierlijstmotief, voelde koud aan, was lastig om te draaien en paste niet bij alle andere deurknoppen in het gebouw. Maar, zoals Joey wist, daar ging het directeuren nu juist om. Als het maar indruk maakte.

'Is er verder nog iets, juffrouw Le...'

'Joey,' onderbrak ze en keek met haar chocoladebruine ogen op van haar notitieblok. Hoewel ze een pen in haar hand had en een notitieblok op schoot, had ze geen woord opgeschreven. Sinds ze haar eerste notitieblok voor een dagvaarding had moeten afstaan, wist ze wel beter. Maar door een notitieblok praatten de mensen makkelijker. Net als door het gebruik van voornamen. 'Zeg maar Joey.'

'Nou, niet om het een of ander, Joey, maar voor zover ik me herinner ben je ingehuurd om onze missende driehonderddertien miljoen te vinden. Dus waarom ga je je daar niet weer mee bezighouden?'

'Dat was eigenlijk ook wat ik wilde vragen...' begon ze, terwijl ze een digitale camera uit haar aktetas haalde. 'Vindt u het goed als ik wat foto's neem? Gewoon voor de verzekering...'

Lapidus knikte en ze nam snel vier foto's. Een in elke richting. Voor Lapidus was het een klein ongemak. Voor Joey was het de makkelijkste manier om een mogelijke plaats delict te documenteren. *Leg alles vast met een camera*, was haar al vroeg geleerd. *Dat is de enige die niet liegt.*

Via de lens bestudeerde Joey de kersenhouten wanden en het Aubusson-tapijt die de kamer in hun dieprode tinten drenkten. De kamer zelf was gevuld met Aziatische kunstvoorwerpen: links van haar een ingelijst kalligrafisch Japans gedicht dat de lente bezong; rechts van haar een step-tansoe van vóór de Tweede Wereldoorlog, een eenvoudige houten kast met kleine laatjes; en voor haar, achter Lapidus' bureau, de duidelijke trots van zijn collectie: een 13e-eeuwse samoerai-helm uit de Kamakura-periode. Hij was uit hout gesneden, voorzien van glanzende zwarte lak en ter hoogte van het voorhoofd ingelegd met een zilveren wassende maan. Zoals Joey wist van een geschiedeniscollege gebruikte de shogun deze zilveren insignes om zijn samoerais te identificeren en te bepalen hoe ze het er tijdens het gevecht van af brachten. *Gewoon de zoveelste baas die liever afstand bewaart*, dacht ze bij zichzelf.

'Hoe goed kunt u het vinden met uw werknemers, meneer Lapidus?' vroeg Joey, terwijl ze de camera terug in haar aktetas stak.

'Hoe goed ik het...?' Hij stopte en keek haar zorgvuldig aan. 'Probeert u me van iets te beschuldigen?'

'Helemaal niet,' deinsde ze snel terug. Maar ze had duidelijk een eerste gevoelige plek gevonden. 'Ik probeer alleen uit te vinden of iemand een motief...'

Aan de andere kant van de kamer vloog de deur van Lapidus' kantoor open. Quincy stapte binnen, maar zei niets. Hij hield alleen maar de ovalen deurknop vast.

'Wat?' vroeg Lapidus. 'Wat is er aan de hand?'

Quincy keek naar Joey en vervolgens weer naar Lapidus. Sommige dingen kon je beter onder vier ogen bespreken.

'Is hij daarbinnen?' riep een hese stem vanaf de gang. Vóór Quincy kon antwoorden, beenden agenten Gallo en DeSanctis het kantoor in. Joey grijsde om de onderbreking. Zakkig pak... brede borstkas... goedkope schoenen, geschaafd door hard rennen. Deze twee wa-

ren geen bankiers. Wat betekende dat ze óf van de beveiliging waren óf...

'Secret Service,' blafte Gallo en toonde haar even de penning aan zijn broekriem. 'Wilt u ons even alleen laten?'

Joey kon haar ogen niet van de gezwollen snee op Gallo's wang afhouden. Ze had hem niet gezien toen hij binnenkwam. Hij had zijn hoofd afgewend. 'Eigenlijk denk ik dat we hier allemaal bij betrokken zijn,' zei Joey, zo vriendelijk mogelijk. 'Ik ben hier namens Chuck Sheafe.' Zo heel vaak liet ze de naam van haar baas niet vallen, maar Joey wist maar al te goed wat vertrouwen wekte bij misdaadbestrijders. Vijftien jaar geleden was Chuck Sheafe nummer drie in de Secret Service. Voor mede-agenten betekende dat dat hij familie was.

'Dus u werkt voor de verzekeringsmaatschappij?' vroeg Gallo.

Het was niet de reactie waarop ze had gehoopt, dus knikte ze alleen maar.

'Dan bent en blijft u nog steeds een burger,' zei Gallo kortaf. 'Dus, zoals ik zei: wilt u ons even alleen laten?'

'Maar...'

'Tot ziens, mevrouw, het was me...'

'U kunt me Joey noemen.'

Gallo hield zijn hoofd scheef, met een roofdierachtige grijns, waardoor opnieuw de snee op zijn wang zichtbaar werd. Hij hield er niet van te worden onderbroken. 'Tot ziens, Joey.'

Joey was te slim om aan te dringen, pakte haar notitieblok en liep naar de deur. Alle vier mannen keken naar haar toen ze door de kamer liep, wat niet zo vaak gebeurde. Met haar redelijk atletische bouw was ze wel aantrekkelijk, maar nagekeken werd ze meestal niet. Toch liet ze niet blijken dat ze hen zag kijken. Ze verdiende de kost te midden van mannelijke ego's. Later was er nog tijd genoeg om te vechten.

Toen de deur dichtsloeg achter Joey wreef Lapidus met een handpalm over zijn kale hoofd. 'Zeg me alsjeblieft dat je goed nieuws hebt.'

Quincy probeerde te antwoorden, maar er kwam geen woord uit hem. Hij stak zijn handen in zijn zakken om ze niet te laten trillen.

'Alles oké?' vroeg Lapidus.

'Shep is dood,' bracht DeSanctis uit.

'Wát?' Vroeg Lapidus, met wijd open ogen. 'Ben je... hoe ...?'

'Driemaal in de borst geschoten. We renden naar binnen toen we het lawaai hoorden, maar het was al te laat.'

Opnieuw heerste er stilte in de kamer. Niemand bewoog. Lapidus niet, Quincy niet, niemand.

'Gecondoleerd,' zei Gallo.

Lapidus greep naar zijn eigen borst en zonk in zijn stoel: 'Ging het om het geld?'

'Dat proberen we nog steeds uit te zoeken,' verklaarde Gallo. 'We weten niet zeker hoe ze eraan gekomen zijn, maar het ziet ernaar uit dat ze hulp hebben gehad van Shep.'

'Wat bedoel je met "ze"?''

'Dat is het andere deel van het verhaal...' viel DeSanctis weer in. Hij keek even naar Gallo, alsof hij toestemming vroeg. Toen Gallo knikte, stak DeSanctis de kamer over en vlijde zijn slungelige lijf in een van de twee stoelen voor Lapidus' bureau. 'Voor zover we weten, is Shep vermoord door Charlie of Oliver.'

'Oliver?' vroeg Lapidus. 'Ónze Oliver? Die jongen kan nog geen...'

'Dat kan hij wel en dat heeft hij ook gedaan,' zei Gallo stellig. 'Dus kom niet aan met zo'n lulverhaal over onschuldige jongetjes. Dankzij die twee zit ik nu met een man met drie gaten in zijn borst en een fraudeonderzoek dat zojuist is veranderd in een moordzaak. Voeg daar de missende driehonderddertien miljoen aan toe en we hebben het soort zaak waar het parlement hoorzittingen over houdt.'

Lapidus zat nog steeds ineengedoken in zijn stoel – en voelde de consequenties al zwaar op zijn schouders drukken. In gedachten verzonken, meed hij de blikken van de anderen en staarde gespannen naar de Japanse bronzen briefopener op zijn bureau. Vervolgens stond hij ineens op en zei hij snel: ‘Vrijdag gebruikte Oliver mijn wachtwoord om geld over te maken naar Tanner Drew.’

‘Kijk, dat is iets dat we moeten weten,’ zei Gallo, terwijl hij naast DeSanctis ging zitten. ‘Als er een bepaald fraudepatroon is...’ hij onderbrak zichzelf, omdat hij iets op het kussen onder zich voelde. Hij greep onder zijn dijbeen en trok een blauw-gele pen tevoorschijn, met het logo van de universiteit van Michigan erop. *Michigan*, dacht hij. *Dat is de plek waar Joey’s baas, Chuck Sheafe, heeft gestudeerd...*

‘Waar heb je deze vandaan?’ vroeg Gallo en stak de pen richting Lapidus. ‘Is die van jou?’

‘Ik geloof ‘t niet,’ stamelde Lapidus. ‘Nee, absoluut nooit eerder gezien...’

Gallo verwijderde de dop, schroefde de pen furieus open en schudde beide delen leeg boven het bureau. Er viel een vulling uit... een metalen veertje... en uit het achterdeel van de pen een buisje met draden, een mini-batterijtje en een klein zendertje. Aan de onderkant zat een ingebouwd microfoontje.

‘Wel verdómmme nog aan toe!’ explodeerde Gallo. Hij smeed de pen tegen de muur, waar hij maar net het kalligrafische gedicht miste.

‘Pas op!’ riep Lapidus terwijl Gallo uit zijn stoel sprong.

Gallo gooide zijn stoel omver en stormde op de deur af, greep de ovale deurknop en trok er zo hard aan als hij kon.

‘Kan ik u ergens mee van dienst zijn?’ vroeg Lapidus’ secretaresse vanaf haar gebruikelijke plek achter haar bureau.

Gallo daverde langs haar heen en keek de gang in, bij de wc’s, bij de lift. Hij was te laat. Joey was allang weg.

15

De achterbank van de zwarte snortaxi is bedekt met een bevlekte bruine handdoek die naar voeten stinkt. Onder normale omstandigheden zou ik de getinte ramen opendraaien voor wat frisse lucht, maar nu – na het horen van die sirenes – zitten we veiliger achter het getinte glas. Charlie en ik zitten zo ver mogelijk onderuit gezakt, zodat niemand ons kan zien en we hebben geen woord gewisseld sinds ik de taxi heb aangehouden. Het is duidelijk dat we geen van beiden risico willen nemen door te praten in het bijzijn van de chauffeur. Maar als ik naar Charlie kijk, die tegen de deur gevouwen ligt en wezenloos naar buiten staart, weet ik dat hij niet alleen zwijgt omdat hij privacy wil.

‘Hier naar rechts,’ roep ik en kijk even boven de hoofdsteun uit om Park Avenue beter te zien. De chauffeur slaat rechtsaf 50th Street in en rijdt tot ongeveer halverwege de straat. ‘Perfect. Stoppen maar.’ Als de auto stopt, werp ik een briefje van tien tussen de armleuning en schop de deur open. Ik zorg ervoor dat hij me niet goed kan bekijken. We zijn maar een paar straten van Grand Central Station vandaan, maar ik ben niet van plan om me open en bloot over straat te bewegen.

‘Kom mee,’ roep ik naar Charlie, die al een paar passen achter me is. Ik loop recht naar de deur van de Italiaanse bakker waarvoor de taxi is gestopt. Maar zodra de taxi weggrijdt, draai ik me weer om. Dit is niet het

moment om risico's te nemen. Niet voor mezelf en al helemaal niet voor Charlie.

'Kom op' zeg ik, terwijl ik snel terugloop naar Park Avenue. De snijdende decemberwind probeert ons terug te blazen, maar het enige resultaat is dat de hele lunchende menigte in zijn kraag wegduikt en voorover leunt. Gunstig voor ons. Zodra we weer op Park Avenue zijn, ren ik de betonnen trap op. Achter me kijkt Charlie omhoog naar het fraaie gebouw van roze baksteen en eindelijk heeft hij het door. Genesteld tussen de investeringsbanken, advocatenkantoren en het Waldorf ligt dat ene eiland van vroomheid in wat verder een oceaan aan praalzucht is. Belangrijker nog is dat het de dichtstbijzijnde plek is die ik kon bedenken waar we niet naar buiten worden gegooid – hoe lang we ook willen blijven.

'Welkom in Sint-Bart,' fluistert een zachte stem als we het gewelfde stenen voorportaal betreden. Links van me knikt een gezette grootmoeder achter een tafel vol bijbels en andere religieuze boekwerken ons toe, om vervolgens snel weg te kijken.

Ik stop twee dollar in het doorzichtige offerblok en steven naar de deuren van het heiligdom zelf, waar ik – zodra ze opengaan – wordt getroffen door die typische kerkklucht van wierook en oud hout. Binnen welft het plafond omhoog naar een gouden koepel en op de grond staan veertig rijen essen kerkbanken. De hele ruimte is donker, slechts verlicht door een paar kroonluchters en het natuurlijke licht dat wordt gefilterd door de gebrandschilderde ramen in de muren.

Nu de lunch voorbij is, zijn de meeste banken leeg – maar niet allemaal. Her en der zitten nog een stuk of tien gelovigen en ook al zijn ze aan het bidden, één snelle toevallige blik van een van hen kan voldoende zijn om ons te herkennen op Opsporing Verzocht. Ik speur door de kerk, op zoek naar een plek waar het minder druk is. Als een kerk zo groot is als deze, dan is er meestal wel... Jawel. Op driekwart van het middenpad – langs

de linkermuur – zie ik een deur zonder verder opschrift.

Om niet op te vallen lopen Charlie en ik er zo achteloos en rustig mogelijk naartoe. Er klinkt een luid gekraak als de deur opengaat. Ik krimp ineen en duw snel door om een eind aan het lawaai te maken. We springen zo snel naar binnen dat ik letterlijk de stenen ruimte in struikel, die net groot genoeg is voor een paar banken en een koperen standaard met brandende votiefkaarsen. Verder zijn we de enigen in deze privékapel.

De deur slaat dicht en Charlie zwijgt nog steeds.

‘Alsjeblieft, doe dit jezelf niet aan,’ zeg ik tegen hem. ‘Luister naar je eigen raad: wat er met Shep is gebeurd... het is niet mijn schuld en het is ook niet de jouwe.’

Charlie ploft op een houten bank in de hoek en antwoordt niet. Hij zakt ineen en laat zijn hoofd willoos hangen. Hij is nog steeds in shock. Minder dan een halfuur geleden zag ik een collega neergeschoten worden. Voor Charlie was het een soort vriend. En ook al kenden ze elkaar amper – en ook al spraken ze over niets anders dan wat partijtjes school-football – voor Charlie betekende dat heel wat. Hij leunt voorover, met zijn ellebogen op zijn knieën.

Alleen al door die aanblik kan ik het braaksel in mijn keel proeven. ‘Charlie, als je erover wilt praten...’

‘Ik weet het,’ zegt hij met trillende stem. Hij doet zijn best om niet in te storten, maar sommige dingen zijn hem te machtig. Dit gaat niet alleen over Shep. Links van ons branden de kaarsen en onze schaduwen spelen over de stenen muur. ‘Ze gaan ons vermoorden, Ollie – net zoals ze hem hebben vermoord.’

Ik loop naar hem toe, leg mijn hand in zijn nek en ga naast hem zitten. Charlie is geen huilebalk. Hij liet geen traan toen hij zijn sleutelbeen brak bij een poging om met zijn fiets de trap af te rijden. Of toen hij in het ziekenhuis afscheid moest nemen van tante Maddie. Maar nu, als ik mijn armen open, laat hij zich daar gewillig in vallen.

‘Wat doen we nu?’ vraagt hij, nog steeds op fluistertoon.

'Ik heb wel een paar ideeën,' zeg ik. Het is een loze belofte, maar Charlie neemt er voorlopig genoeg mee. Hij houdt gewoon zijn hoofd tegen mijn schouder, op zoek naar steun. Op de muur zijn we nu één grote schaduw. Dan gaat mijn telefoon.

Het geluid snerpt door de ruimte. Ik schrik overeind; Charlie beweegt niet. Ik grijp in de zak van mijn colbert en zet snel het geluid af. Als er niet wordt opgenomen, wordt er opnieuw gebeld. Een volhouder, wie het ook is. De telefoon trilt tegen mijn borst. Ik pak hem weer en zet hem uit.

'Weet je zeker dat we hem niet op moeten nemen?' vraagt Charlie, die naar mijn gelaatsuitdrukking kijkt.

'Lijkt me niet,' antwoord ik snel.

Hij knikt, alsof dat ons in veiligheid houdt. We weten allebei dat het een leugen is. Tegen de achterwand dansen de kleine kaarsvlammetjes. En hoezeer we ook onze ogen willen sluiten, vanaf dit moment wordt het alleen maar erger.

16

'Nou?' vroeg Gallo.
'Geen gehoor,' zei Lapidus en hing de hoorn op. 'Niet dat me dat verbaast. Oliver is te slim om op te nemen.' Lapidus wendde zich tot de gefotokopieerde brief die Gallo op zijn bureau had gelegd en nam hem snel door. 'Dus zo hebben ze het gedaan?' vroeg Lapidus. 'Een nepbrief, ondertekend door Duckworth?'

'Volgens de technische jongens is dat het laatste document dat Oliver op zijn pc heeft getikt,' legde Gallo uit, hinkend over het antieke tapijt. Na het gebeurde met Joey was hij niet in de stemming om te gaan zitten. 'En gezien de uitdraai die zat verstopt achter in Sheps la, lijkt het er op dat Shep ze een handje hielp.'

'Dus het drietal ontmoette elkaar vanmorgen en toen het fout liep, hebben Oliver en Charlie hem een kopje kleiner gemaakt,' veronderstelde Quincy vanaf zijn gebruikelijke plek bij de deur.

'Dat is de enige zinnige verklaring,' zei DeSanctis, die Gallo zelfverzekerd aankeek.

'En hoe zit het met het onderzoek?' vroeg Lapidus. 'Zoals jullie weten hebben we een aantal belangrijke klanten die vertrouwen op onze garantie van privacy. Is er enige kans om het... hoe zeg je dat... uit de krant te houden?'

Daar had je het. Dat was precies waar Gallo op wachtte. 'Helemaal mee eens,' antwoordde hij, de ge-

legenheid met beide handen aangrijpend: 'Als de pers hier lucht van krijgt, kunnen Charlie en Oliver elke zet van ons volgen. Als een zaak zulke proporties aanneemt, kun je hem beter zo stil mogelijk houden.'

'Precies. Dat is precies ons punt,' zei Lapidus, driftig knikkend naar Quincy. 'Is het niet?'

Quincy knikte niet terug. Er waren nu wel weer even genoeg hielen gelikt voor vandaag.

'Dus je denkt dat je ze kunt vinden?' vroeg Lapidus terwijl Gallo de telefoon op de hoek van Lapidus' bureau pakte.

Gallo keek snel naar Quincy en vervolgens weer naar Lapidus. 'Waarom laat je dat niet aan ons over, hè?' Gallo draaide snel een nummer en bracht de hoorn tegen zijn oor. 'Hé, met mij,' zei hij tegen degene aan de andere kant van de lijn. 'Ik zoek een mobiel ergens in de stad – ben je klaar om hem te traceren?'

17

Ik zet mijn mobiel tien straten verder pas weer aan. Maar zelfs als hij aanspringt, kost het me nog anderhalve straat om moed te verzamelen en op te bellen. Ik put kracht uit de gedachte aan Charlie. Ik wacht tot er iemand opneemt en probeer ondertussen achterin de rijdende bus mijn evenwicht te bewaren als hij over de gaten in de weg dendert. Natuurlijk was de metro minder opvallend geweest, maar de laatste keer dat ik het probeerde, had ik geen ontvangst ondergronds. En ik moet in beweging blijven nu, en alles doen om me zo ver mogelijk te verwijderen van de kerk.

‘Welkom bij Greene & Greene Bankiers. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’ kirt een vrouwenstem in mijn mobiel. Ik weet niet zeker wie het is, maar het is niet een van de telebankiers die ik ken. Goed. Dat betekent dat zij mij ook niet kent.

‘Hallo, u spreekt met Marty Duckworth,’ zeg ik. ‘Ik had even een vraagje en misschien kunt u me daarbij helpen.’ Als ze mijn rekening- en sofinummer controleert, vraag ik me onwillekeurig af of het systeem van de bank eigenlijk nog wel draait. Als de Secret Service slim was, hadden ze het allang...’

‘Ik heb uw rekening voor me. Waar kan ik u mee van dienst zijn, meneer Duckworth?’ Ze zegt de woorden zo snel... zo gretig... dat ik aan een val begin te denken. Jammer dan. Ik heb de kaas nu eenmaal nodig.

‘Eigenlijk wilde ik alleen maar even de laatste acti-

viteit op mijn rekening checken,' zeg ik. 'Er is een groot bedrag binnengekomen en ik wil graag weten op welke dag dat is gestort.' Een onzinvraag natuurlijk, maar als we willen weten wat er aan de hand is, moeten we weten hoe Duckworths drie miljoen is veranderd in driehonderddertien.

'Het spijt me, meneer, maar de afgelopen week... ik zie geen stortingen.'

'Pardon?'

'Ik heb het hier voor me. Volgens onze gegevens is uw huidige saldo nul en de enige geregistreerde activiteit is een opname van driehonderddertien miljoen dollar gisterenmiddag. Buiten dat, waren er geen stortingen.'

'En eergisteren?' vraag ik, kijkend naar de passagiers in de bus. Niemand draait zich om. 'Wat was het saldo eergisteren?'

Er is een korte pauze. 'Zonder rente is het hetzelfde bedrag meneer. Driehonderddertien miljoen. En de dag daarvoor ook. Ik heb geen gegevens over recente stortingen.'

De bus stopt ineens en ik grijp een metalen stang om niet te vallen. 'Weet u zeker dat het saldo niet drie miljoen dollar was?'

'Het spijt me, meneer – ik kan u alleen maar vertellen wat ik op mijn scherm zie.'

Als ze die woorden zegt, glijden mijn handen naar beneden langs de stang. Het kan niet. Het is onmogelijk. Hoe kunnen we...?

'Meneer Duckworth? Kunt u even aan de lijn blijven? Ik ben zo bij u terug,' zegt de vrouw.

'Natuurlijk,' stem ik in. De telefoon zwijgt en dertig seconden lang maak ik me er niet druk over. Na een minuut ga ik me toch afvragen waar mijn telebankier is gebleven. De eerste regel die ze je leren voor de omgang met rijke mensen is dat je ze nooit in de wacht moet... wacht even. Mijn adem stukt. Ik sta hier wel te bellen met de bank. En hoe langer ze me aan de lijn houdt, hoe

makkelijker het voor de Secret Service is om me te tra...

Ik klap de telefoon dicht, in de hoop dat ik snel genoeg was. Het is onmogelijk dat ze het zo snel kunnen. Niet als...

De telefoon trilt in mijn hand en mijn nekhaar gaat overeind staan. Ik controleer het nummer, maar het zegt me niets. De laatste keer heb ik het genegeerd. Deze keer... als ze het aan het traceren zijn... moet ik het weten.

'Hallo,' zeg ik, zelfverzekerd.

'Waar zit je verdomme?' vraagt Charlie. Er is geen telefoon in de kapel. Als hij een telefoonsel op straat riskeert, hebben we kennelijk problemen.

'Wat mankeer je? Ben je...?'

'Je kunt maar beter terugkomen,' onderbreekt hij.

'Zeg nou maar gewoon wat er aan de hand is.'

'Oliver, terugkomen. Nú!'

Ik sla met mijn vuist op de stopknop van de bus. Vaarwel wal, welkom sloot.

18

‘**H**ebben we hem?’ vroeg Lapidus, leunend over DeSanctis’ schouder.
‘Wacht even...’ zei DeSanctis, starend naar zijn laptop. Met dank aan de provider was daar een overzicht op te zien van alle mobiele gesprekken van Oliver Caruso.

‘Waarom duurt het zo lang?’ wilde Gallo weten.

‘Wacht even...’

‘Je zei al...’

Het scherm op de laptop lichtte op en er verscheen plots een overzicht met nieuwe informatie. Gallo, DeSanctis en Lapidus bogen zich voorover en bestudeerden alles: tijd, datum, duur, huidig gesprek...

‘Dat zijn wij!’ riep Lapidus, die meteen het nummer van de klantendienst herkende. ‘Hij belt met iemand hier!’

‘In dit gebouw?’ vroeg Gallo.

‘J-ja... op de begane grond...’

‘Hij is in beweging,’ onderbrak DeSanctis. Op het scherm waren de zendpunten te zien die het gesprek doorzonden:

Eerste zendpunt: 303C

Huidige zendpunt: 304A

‘Hoe weet je...?’

‘Elk nummer is een andere zendmast,’ legde DeSanc-

tis uit. 'Als je belt, zoekt je telefoon de dichtstbijzijnde zendmast – maar hier, zijn gesprek begon op de ene plek en gaat door op een andere...' DeSanctis bekeek de kaart met zendmasten die naast zijn laptop op het bureau lag. '... 303C is op 79th en Madison; 304A is op 83rd en Madison.'

'Dus hij loopt over Madison Avenue?'

DeSanctis controleerde weer het scherm. 'Het gesprek duurt pas twee minuten. Om van 79th naar 83rd te komen... dat haal je niet te voet.'

'Misschien zit hij in de metro,' stelde Lapidus voor.

'Niet daar. De metro loopt niet parallel aan Madison,' zei Gallo. 'Maar hij rijdt wel – in een taxi of een bus.' Gallo rende al hinkend naar de deur en keek om naar Lapidus. 'Ik wil dat die persoon van de klantendienst hem zo lang mogelijk aan de lijn houdt. Een praatje maken... in de wachtstand zetten... verzin maar wat.'

'Wil je dat ik...'

'Bemoei je er vooral niet zelf mee – zodra hij jouw stem hoort, is-ie weg.'

'Hij is nog steeds bij 304A,' riep DeSanctis, die als een bezetene computersnoeren onder zijn oksel propte. Met de laptop balancerend op zijn hand, alsof hij een pizza aan het bezorgen was, rende hij de deur uit, de gang in. 'We hebben een straal van een huizenblok of vier.'

'Dus jullie denken dat...'

'Een vogel voor de kat,' zei Gallo terwijl ze naar de lift stormden. 'Hij ziet ons niet eens aankomen.'

19

Als de bus voor een goed geconserveerd oud appartementengebouw op de hoek van 81st Street stopt, draai ik het nummer van de Kings Plaza bioscoop in Brooklyn en druk op de knop. Als de voicemail antwoordt, pak ik een krant van de stoel naast me, wikkel er mijn mobiel in en schuif het pakje onder mijn stoel. Als ze hem traceren, moet dit ons minstens een uur voorsprong geven – en de eindeloze herhaling van de begintijden van films zorgt voor een werkend signaal waar ze helemaal tot in Harlem achteraan kunnen hollen.

Voor mijn medepassagiers beseffen wat er aan de hand is, komt de bus abrupt tot stilstand, openen de deuren en ben ik weg. Mijn reis is voorbij. Gelukkig hebben achtergelaten mobieltjes vrij reizen.

Het kost de kassier van Citibank nog eens tien minuten om de vijfendertighonderd dollar van mijn rekening te halen en het is een van de weinige keren dat ik blij ben dat ik me niet de minimuminleg van een privébank kan veroorloven. Via Lapidus zou de Secret Service een rekening bij Greene onmiddellijk hebben geblokkeerd.

Als ik weer bij de kerk ben, houd ik mijn hoofd omlaag en snel ik door de hoofdkerk, recht naar de privékapel. Ik zie de gloed van kaarsen onder de deur door schijnen. Ik neem de deurknop stevig in mijn vuist, kijk vlug over mijn schouders, en voor de zekerheid nog eens. Niemand kijkt op.

Ik duw de deur open, ga snel de door kaarsen verlichte ruimte in en speur de banken af naar Charlie. Hij zit nog op dezelfde als waar ik hem achterliet – in de hoek –, nog steeds voorovergebogen. Maar nu heeft hij wat in zijn handen. Zijn notitieblokje. Hij is weer eens aan het schrijven... nee, het is niet zomaar schrijven. Hij zit furieus te krabbelen. De man die niet kan worden gestopt.

Ik knik naar mezelf. Hij is eindelijk weer zichzelf aan het worden. 'Wat was nou het noodgeval?' vraag ik.

Dat is het enige moment dat hij ophoudt met schrijven. 'Ik kan ma niet bereiken.'

De woorden komen aan als een klap in de nieren. Geen wonder dat hij weer praat. 'Waar heb je het over?'

'Ik heb haar daarstraks gebeld en...'

'Ik zei toch dat je haar niet moest bellen!'

'Luister nou eens even,' smeekt Charlie. 'Ik heb haar uit een telefooncel gebeld, zeven straten verderop... maar ze nam maar niet op.'

'Dus?'

'Dus? Het is dinsdag, Oliver. Dinsdagmiddag en ze is niet thuis?' Hij zwijgt en laat het even doordringen. Als naaister is ma meestal thuis of in de stoffenwinkel. Maar dinsdag en donderdag zijn gereserveerd voor het passen. De salontafel gaat naar buiten en de klanten komen binnen. De hele dag door.

'Misschien was ze net maten aan het nemen,' stel ik voor.

'Misschien moeten we een kijkje gaan nemen,' kaatst hij terug.

'Charlie, je weet dat dat de eerste plek is waar ze gaan kijken. En als ze ons daar pakken, brengen we alleen maar ma in gevaar.'

Hij kijkt weer naar het notitieblokje. Vergeet maar wat ik net zei. Iedereen kan worden gestopt.

'Alles oké met je?' vraag ik.

Charlie knikt, wat wil zeggen dat hij liegt dat hij barst. Als hij eenmaal opgewonden is, is hij allergisch voor stiltes.

‘Sluit je nou niet opnieuw af,’ zeg ik. ‘Alles is goed met haar. Zodra we hier weggaan, bedenken we wel een manier om contact te leggen.’

‘Dat zal best,’ zegt hij. ‘Maar ik zal je vertellen – als ze ook maar bij haar in de buurt komen...’

Ik kijk op, want Charlies stem is veranderd. Met hem valt niet te spotten als het om ma gaat. ‘Er gebeurt haar niks,’ dring ik aan,

Hij knikt in zichzelf en probeert het te geloven. Met zijn rug naar me toe, zegt hij: ‘En vertel me eens hoe het zit met Duckworth. Ben je erachter waar hij het geld vandaan had?’

‘Niet echt,’ zeg ik, en doe zorgvuldig verslag van mijn gesprek met de vrouw van de bank. Zoals gewoonlijk reageert Charlie niet meteen.

‘Ik snap ‘t niet,’ zegt hij. ‘Toen wij het controleerden had die Duckworth drie miljoen, maar ondertussen had-ie eigenlijk al die tijd driehonderddertien...?’

‘Alleen als je gelooft wat de gegevens zeggen.’

‘Je denkt dat ze het verzon?’

‘Charlie, weet je hoeveel klanten meer dan honderdmiljoen hebben. Zeventien, bij de laatste telling... en ik kan ze allemaal opnoemen. Marty Duckworth zit daar niet bij.’

Charlie staart me zwijgend aan. ‘Hoe is ‘t dan mogelijk?’

‘Dat is nu de grote vraag,’ zeg ik. ‘Kennelijk heeft iemand het er op een heel slimme manier op laten lijken alsof Duckworth maar drie miljoen op zijn naam had. De echte vraag is: wie heeft dat gedaan en hoe hebben ze het verborgen voor de rest van de bank?’

‘Je gelooft echt dat iemand zoveel cash gewoon verborgen kan houden?’

‘Waarom niet? Daar wordt de bank elke dag voor betaald,’ zeg ik. ‘Ga maar na, dat is nou precies waar iedere rijkaard zo van houdt: geld verstoppen. Voor de Belastingdienst... voor ex-vrouwen... voor verwende koters...’

‘... dat is de reden waarom mensen überhaupt naar ons toe komen,’ vult Charlie aan, die het snel oppakt. ‘Dus als dat de specialiteit is, kan er heel goed iemand geweest zijn die heeft bedacht hoe je een rekening er heel anders uit kunt laten zien dan hij in werkelijkheid is. *Ja, meneer Duckworth, uw saldo is drie miljoen dollar – haha, maar niet heus.*’

‘En toen Mary het saldo overboekte, hebben wij stommelingen de hele poet gekregen.’

We staren naar de kaarsen en gaan de logica nog eens na. ‘Niet slecht...’ geeft Charlie toe. ‘Maar een insider die zoiets voor elkaar krijgt...’

‘Ik denk niet dat het alleen maar een insider was, Charlie – wie het ook geweest is, hij moet hulp van buitenaf hebben gehad...’

‘Gallo en zijn maatje van de Secret Service?’

‘Je hebt gehoord wat Shep zei. Hij heeft ze er niet bij gehaald. Ze doken op zodra hun geld in rook was opgegaan.’

We knikken tegelijk. Het is geen slechte theorie. ‘Dus ze zijn er vanaf het begin bij betrokken geweest?’ vraagt Charlie.

‘Wat denk je: hoe waarschijnlijk is het dat twee agenten van de Secret Service toevallig bij een zaak betrokken raken en dan Shep vermoorden om snel wat geld op te strijken? Het kan me niet schelen om hoeveel geld het gaat, maar Gallo en DeSanctis zijn niet willekeurig op deze zaak gezet. Ze zijn gekomen om hun investering veilig te stellen.’

‘Misschien zijn ze corrupt, verkopen ze hun diensten...’

‘Misschien werken ze al tijden samen met de bank.’

‘Je bedoelt om geld wit te wassen?’ vraagt Charlie.

Ik haal mijn schouders op en blijf het overdenken. ‘Wat het ook is, deze jongens waren met iets illegaals bezig, iets groots... en iets dat, als het goed was gegaan, hen driehonderd miljoen George Washingtons had opgeleverd.’

‘Niet slecht voor een dag werk,’ stemt Charlie in. ‘Maar met wie denk je dat ze onder één hoedje spelen?’

‘Moeilijk te zeggen. Ik weet alleen maar dat je Secret Service niet kunt spellen zonder ‘secret’.’

Ja, nou ja, en je kunt geen Lapidus of Quincy zeggen, zonder er “klootzak” aan toe te voegen,’ zegt Charlie beschuldigend.

‘Ik weet ‘t niet,’ weifel ik. ‘Je zag hun reacties – ze waren nog banger dan wij.’

‘Jaah... omdat jij, ik en iedereen toekeek. Er zijn geen acteurs zonder publiek. Bovendien, als het Lapidus of Quincy niet is, wie dan wel?’

‘Mary,’ daag ik uit.

Charlie zwijgt en strijkt langs een denkbeeldig sikje. ‘Geen slecht idee.’

‘Ik zeg je, het kan iedereen zijn. Al blijven we zitten met de oorspronkelijke vraag: waar heeft Duckworth driehonderddertien miljoen vandaan?’ De kaarsen dansen voort en ik zwijg.

‘Waarom vraag je het de man niet zelf?’ zegt Charlie.

‘Duckworth? Die is dood.’

‘Weet je dat wel zeker?’ vraagt Charlie, die een wenkbrauw optrekt. ‘Als al het andere één groot spiegelpaleis is, waarom denk je dan dat deze wand wél echt is?’

Daar zit wel wat in. Eigenlijk zit er heel veel in. ‘Heb je nog zijn...’

Charlie steekt een hand in zijn achterzak en haalt er een opgevouwen vel papier uit. ‘Dat is het voordeel als je twee dagen dezelfde broek aantrekt,’ zegt hij. ‘Ik heb het... hier.’ Hij vouwt het papier open en laat Duckworths adres zien dat we kregen van de Midland National Bank: Amsterdam Avenue 405. Charlies lont is ontstoken en hij stevent naar de deur.

‘Charlie...’ fluister ik. ‘Misschien kunnen we beter naar de politie gaan.’

‘Waarom – zodat ze ons aan de Secret Service kunnen overdragen, die ons een kogel door het hoofd zal schieten? Niet voor het een of ander, Ollie, maar het feit

dat wij het geld hebben... en de manier waarop ze er ons hebben ingeluisd met Shep – niemand gaat er een woord van geloven.'

Ik sluit mijn ogen en probeer me een ander beeld voor te stellen. Maar het enige wat ik zie is Sheps bloed... aan onze handen. Wat we ook zeggen, zelfs ik zou ons niet geloven. Ik stap naar achteren en ga op de bank zitten. 'We zijn ten dode opgeschreven, hè?'

'Zo moet je niet praten,' berispt Charlie. Ik weet niet zeker of hij het gewoon niet wil weten, of dat het jeugdige koppigheid is, maar ik vind allebei wel goed. 'Als we Duckworth vinden... is dat een eerste stap naar het vinden van antwoorden,' zegt hij stellig. 'Nu zijn wij aan de beurt om met de dobbelsteen te gooien. Die kans laat ik niet lopen.' Hij rukt de deur open en verdwijnt de kerk in.

Ik wend me naar de kaarsenstandaard en zie hoe de gesmolten was langs de kaarsen druipt. Het duurt niet lang meer of ze zijn allemaal opgebrand. Nog maar even. Dat is ook alle tijd die we hebben.

20

Joey sloeg Olivers straat in. Weggedoken in haar enkellange, olijfgroene winterjas zag ze er uit als alle voetgangers in Red Hood: het hoofd naar beneden, geen tijd om te praten, onderweg naar elders. Maar terwijl haar blik gericht bleef op Olivers verlopen huizenblok, waren haar vingers veel drukker in de weer: langzaam kneedde ze de lege zwarte vuilniszakken in haar linkerzak en de rode nylon hondenriem in haar rechter.

Toen ze ervan overtuigd was dat ze dicht genoeg bij was, stak ze haar hoofd omhoog, haalde de riem tevoorschijn en liet hem langs haar been bengelen. Nu was ze niet meer zomaar een speurneus die om het huizenblok heen sloop, op haar hoede voor nieuwsgierige burens. Met de hondenriem was ze een lid van de gemeenschap, op zoek naar haar hond. Natuurlijk was het een slap excuus, maar in al die jaren dat ze het gebruikte, had het altijd gewerkt. Met een riem zonder hond kwam je overal: op opritten... in tuinen... zelfs in het steegje dat langs het huizenblok liep en waar de drie plastic vuilnisbakken stonden vol vuilnis van Oliver en zijn burens.

Ze sloop het steegje in en telde elf ramen die erop uitkeken: vier in Olivers gebouw, vier in het gebouw ernaast en drie in het gebouw recht aan de overkant van de straat. Het was ongetwijfeld beter om dit in het donker te doen, maar tegen die tijd zou de Secret Service haar voor zijn geweest. Zo gaat het nu eenmaal in de race voor het afval: wie het eerst komt, het eerst maalt.

Ze verspilde geen tijd, ritste haar jas open en gooi-
de hem opzij. Er zat een microfoontje aan de bovenste
knoop van haar blouse en de draden liepen naar de mo-
biel aan haar riem. Ze deed een oortje in, drukte op *Ver-
zenden* en terwijl de telefoon overging opende ze snel de
drie vuilnisbakken.

‘Met Noreen,’ klonk een jonge vrouwenstem.

‘Met mij,’ zei Joey, die een paar latex handschoenen
aandeed. Dat was een les van de eerste keer dat ze in
afval was gedoken, toen de verdachte een pasgeboren
baby had en Joey midden in de vuile luiers greep.

‘Hoe is de buurt?’ vroeg Noreen.

‘Zijn beste tijd gehad,’ zei Joey, terwijl ze naar de ver-
sleten bakstenen muren keek en het gebroken glas van
de kelderramen. ‘Ik ging uit van een yuppenwijk voor
jong bankpersoneel. Dit is meer voor arbeiders die zich
nog geen appartement in de stad kunnen veroorloven.’

‘Misschien heeft hij daarom het geld achterover ge-
drukt – hij was het zat om tweederangs te zijn.’

‘Ja... misschien,’ zei Joey, blij dat Noreen actief mee-
deed.

Noreen had net haar avondopleiding rechten aan
de universiteit van Georgetown afgerond en was ver-
volgens een maand lang afgewezen door de grootste
advocatenkantoren van Washington. De twee maanden
daarna werd ze ook afgewezen door de middelgrote
en de kleine kantoren. In maand vier had haar oude
criminologieprofessor een telefoontje gepleegd naar
zijn goede vriend van Sheafe International. *Uitstekende
avondstudent... eerste indruk wat misachtig, maar ambi-
tious als geen ander... net als Joey op de dag dat haar vader
haar meebracht.* Dat waren de magische woorden. Een
gefaxt cv later had Noreen de baan en Joey een nieuwe
assistent.

‘Klaar om te dansen?’ vroeg Joey.

‘Kom maar op.’

Joey greep in de eerste vuilnisbak, scheurde de bo-
venste zak open en de geur van gemalen koffie sloeg

in haar gezicht. Ze hield de zak scheef om er goed in te kunnen kijken, op zoek naar iets met een... daar was het. Telefoonrekening. Besmeurd met koffiedrab, maar wel helemaal bovenaan. Ze veegde de koffiedrab weg en keek naar de naam op het eerste blad. Frank Tusa. Zelfde adres. Appartement 1.

Volgende.

De donkere zak eronder stonk na opening naar rotte sinaasappels. Een wenskaart gericht aan Vivian Leone. Appartement 2.

Volgende.

De middelste vuilnisbak was leeg, dus bleef de rechtse over, waarin een goedkope, bijna doorzichtige witte zak zat met een dunne rode bindstrip. Dit was er een van iemand die op de kleintjes probeerde te letten.

‘Heb je al iets?’ vroeg Noreen.

Joey antwoordde niet. Ze scheurde de zak open, keek erin en hield haar adem in vanwege de lucht van twee dagen oude banaan. ‘O-o.’

‘Wat is er?’

‘Hij doet aan recyclen.’

‘Hoe bedoel je “hij”?’ vroeg Noreen. ‘Hoe weet je dat hij van Oliver is?’

‘Er zijn maar drie appartementen – hij heeft het goedkoopste, in het souterrain. Geloof me, deze is van hem.’ Joey controleerde opnieuw de ramen, trok een zwarte vuilniszak uit haar zak om in de lege vuilnisbak te doen en kieperde snel Olivers bruine bananenschillen in de lege vuilnisbak. Als jurist wist ze dat het volkomen leaal was wat ze deed. Als je eenmaal je vuilnis op straat zet, mag iedereen ermee spelen – maar dat wilde nog niet zeggen dat je er mee te koop moest gaan lopen. Joey spitte systematisch door de troep, greep handvol oude spaghetti, weggegooid rotini en restjes macaroni met kaas. ‘Veel pasta – weinig geld,’ fluisterde ze naar Noreen, die een lijst moest bijhouden. ‘Uien en knoflook... een verpakking van voorgesneden portobello’s – dat is zijn eerste kleine stapje richting high society –

verder niks duurs in de vorm van groenten – geen asperges of exotische designer-sla.’

‘Oké...’

‘Er is gescheurd ondergoed – een boxershirt, om precies te zien – die op de een of andere manier indrukwekkend lijkt, maar eigenlijk nogal smakeloos is...’

‘Ik zal het noteren...’

‘Wat kaasverpakkingen... een plastic tas van de versafdeling van een supermarkt...’ Ze hield het label dichterbij om het te lezen. ‘...een pond kalkoen, het goedkope huismerk... lege zakken chips en zoutjes... hij neemt elke dag zijn lunch mee.’

‘Afhaalmaaltijden?’

‘Geen plastic bakjes... geen bakjes van de Chinees... nog geen pizzakorst,’ zei Joey, die doorging met in de natte troep graven. ‘Hij geeft geen cent uit aan bezorgmaaltijden. Op de paddenstoelen, draait hij elk dubbel-tje twee keer om.’

‘Verpakkingsmateriaal?’

‘Niks. Geen elektronica... geen batterijen... alleen een stuk plasticfolie van een videoband. Allemaal binnen zijn budget. De grootste uitspatting zijn dure scheermesjes en tweelaags wc-papier. Oeps... er is ook een verpakking voor superabsorberende Tampax – het ziet ernaar uit dat onze jongen een vriendinnetje heeft.’

‘Hoeveel hoesjes?’

‘Eentje maar,’ antwoordde Joey. ‘Ze is hier niet elke avond – misschien is ze nieuw... of heeft ze hem liever bij haar thuis.’ Onderin de zak schudde Joey vier oude koffiefilters leeg en ging ze met haar vingers door de berg drab. ‘Dat is het. Een week uit het leven,’ verkondigde Joey. ‘Al hebben we zonder het recycle materiaal natuurlijk maar de helft van het beeld.’

‘Als jij ’t zegt...’

‘Wat wil je daarmee zeggen?’

‘Ik weet niet... maar... denk je echt dat het doorzoeken van afval ons helpt om hem te vinden?’ vroeg Noreen schaapachtig.

Joey schudde haar hoofd. O, heerlijk om zo jong te zijn. 'Noreen, de enige manier om te weten waar mensen naartoe zijn, is te weten waar ze geweest zijn.'

Er was een lange stilte aan de andere kant van de lijn. 'Denk je dat we het recycle materiaal kunnen doorzoeken?' vroeg Noreen vervolgens.

'Jij mag het zeggen. Op welke dag...?'

'Morgen pas,' onderbrak Noreen. 'Ik heb de webpagina hier voor me.'

Joey knikte. Zelfs een muis moest soms brullen.

'Het is vast nog in zijn appartement,' voegde ze toe.

'Er is maar één manier om het uit te vinden...'. Joey schoof de vuilnisbakken weer op hun plaats, liet haar hondenriem uit naar de voorkant van het huis en ging Olivers wrakke stenen trap af. Naast de rood geverfde deur was een klein raampje met vier ruitjes met een blauw-witte sticker erop: *Waarschuwing! Dit pand wordt bewaakt door Ameritech Alarms!*

'Me reet,' mompelde Joey. *Deze jongen bestelt niet eens pizza's; dan is-ie ook te zuinig voor een alarm.*

'Wat doe je?' vroeg Noreen.

'Niets,' zei Joey, die haar neus tussen de tralies voor het raam stak. Ze kneep haar ogen tot spleetjes en tuurde het kleine appartement in. En toen zag ze ze – op de keukenvloer – de koningsblauwe recycle-emmer met lege blikken... en de felgroene vol met papier.

'Vertel me alsjeblieft dat je niet aan het inbreken bent,' zei Noreen, met een begin van paniek.

'Ik ben niet aan het inbreken,' zei Joey droog. Ze haalde een zwartleren etui met rits uit haar tas. Daar haalde ze een dun instrumentje uit dat ze in het cilinderslot van Oliver schoof.

'Je weet wat meneer Sheafe daarover heeft gezegd! Als je weer wordt betrapt...'

Met een snelle draai van haar pols, sprongen het slot en de deur open. Ze haalde haar laatste vuilniszak uit haar zak, keek even snel rond en grijnsde. 'Kom maar bij mama...'

‘Waar maak je je druk over?’ vroeg Joey, terwijl ze op haar knieën de dossierkast met twee laden doornam die fungeerde als Oliver’s nachtkastje. Om hem aan het zicht te onttrekken en zijn papieren veilig te houden, had Oliver een robijnrode lap stof over de kast gedrapeerd. Joey liep er meteen op af.

‘Ik maak me niet druk,’ zei Noreen, ‘ik vind het alleen raar, ik bedoel, Oliver zou het brein zijn achter een diefstal van driehonderd miljoen, maar volgens wat je me net hebt voorgelezen, schrijft hij maandelijks cheques uit voor de ziekenhuisrekeningen van z’n moeder en betaalt hij bijna de helft van haar hypotheek.’

‘Noreen, alleen maar omdat mensen naar je glimlachen, wil dat nog niet zeggen dat ze geen mes in je rug steken. Ik heb het al vijftig keer eerder gezien. Daar heb je je motief. Onze Oliver werkt al vier jaar bij de bank, met het idee dat hij een grote jongen gaat worden. Dan wordt hij op een dag wakker en beseft hij dat hij nog steeds niet verder is gekomen dan een stapel rekeningen en een vale teint van het tl-licht. Om het nog erger te maken, komt zijn broer er ook werken en die ontdekt dat hij in dezelfde val zit. De twee hebben allebei een bijzonder beroerde dag... er doet zich een kans voor... en voilà: het bord gaat er vandoor met de lepel.’

‘Ja... nee... zou kunnen,’ zei Noreen, die graag weer op gelijke hoogte wilde komen. ‘En die vriendin dan? Zie je ergens iets met een telefoonnummer erop?’

‘Ach, nummers – klaar voor het complete adres?’ Joey bladerde door de recycle-emmer en trok er snel alle tijdschriften uit. *Business Week... Forbes... SmartMoney...* ‘Daar gaan we,’ zei ze, pakte een nummer van *People* en zocht meteen naar de adressering. ‘Beth Manning. East 87th Street 201, appartement 23H. Als vriendinnetjes komen slapen, nemen ze altijd wat te lezen mee.’

‘Geweldig – je bent een genie,’ zei Noreen sarcastisch. ‘Kun je nu alsjeblieft maken dat je wegkomt voor de Secret Service binnenkomt en je een schop onder je kont geeft?’

‘Nu je ‘t er toch over hebt...’ Joey wierp het tijdschrift weer in de emmer, rende naar de badkamer en rukte het medicijnenkastje open. Tandpasta... scheermes... scheercrème... deodorant... niets bijzonders. In de afvalemmer lag een opgefroddeld zakje met in zwarte letters de woorden ‘Barney’s Apotheek’. ‘Noreen, de naam is Barney’s Apotheek – we willen een lijst van ongebruikelijke recepten voor Oliver en zijn vriendin.’

‘Prima. Kunnen we het dan nu voor gezien houden?’

Joey liep terug naar de woonkamer en zag een zwarte fotolijst op de keukentafel staan. Op de foto stonden twee jongens die exact hetzelfde gekleed waren in strakke rode coltruien en op een heel grote bank zaten met hun voeten bungelend over de kussens. Oliver leek een jaar of zes en Charlie iets van twee. Beide lazen een boek... maar toen Joey beter keek, zag ze dat Charlie zijn boek ondersteboven hield.

‘Joey, het is leuk geweest,’ zei Noreen boos in haar oortje. ‘Als ze je betrapten op inbraak...’

Joey kon de uitdaging gewoon niet weerstaan. Ze liep naar de tv, stak een hand achter het apparaat, pakte het snoer en volgde het naar de wandcontactdoos. Als het huis zo oud was als ze dacht...

‘Wat ben je aan het doen?’ vroeg Noreen.

‘Ik speel voor elektricien,’ plaagde Joey. Aan het eind van het snoer zag ze de oranje adapter waar de driepolige tv-plug in kon worden gestoken om hem te verbinden met het tweepolige stopcontact. Lang leve oude huizen, dacht ze, terwijl ze neerhurkte naast het stopcontact. Ze legde haar tas naast zich neer en pakte opnieuw het kleine etui. Daar zat een bijna identieke oranje adapter in.

Anders dan het op een batterij werkende zendertje dat ze had achtergelaten in Lapidus’ kantoor was deze speciaal bedoeld voor langdurig gebruik. Hij zag eruit als een adapter en werkte als een adapter, maar in een woonwijk had de zender een bereik van ruim zes kilometer. Niemand keek ernaar, niemand stond erbij stil

en het mooie was dat hij actief bleef zolang er stroom op stond.

‘Ben je nou een keer klaar?’ smeekte Noreen.

‘Klaar?’ vroeg Joey, die de plug uit de wand trok. ‘Ik begin net.’

‘Kun je het krijgen of niet?’ vroeg Gallo, leunend over Nguyens bureau.

‘Rustig aan,’ kaatste Nguyen terug. Andrew Nguyen, een slanke, maar gespierde Aziatische man met vroegtijdig grijze slapen, werkte inmiddels vijf jaar bij het Ministerie van Justitie. In die tijd had hij geleerd dat het niet alleen belangrijk was om je hard op te stellen tegenover criminelen, maar ook tegenover opsporingsambtenaren. ‘Wil je nóg een keer verliezen in hoger beroep...?’

‘Bespaar me de Grondwet. Deze twee zijn gevaarlijk.’

‘Ja,’ zei Nguyen lachend. ‘Ik hoor dat ze jou en De-Sanctis de hele middag achter bussen aan hebben laten hollen...’

Gallo negeerde de grap. ‘Wil je me helpen of niet?’

Nguyen schudde zijn hoofd. ‘Even dimmen, Gallo. Het is geen kleinigheidje, wat je vraagt.’

‘Dat is het stelen van driehonderd miljoen dollar en het doodschieten van een ex-agent ook niet,’ kaatste Gallo terug.

‘Ja... dat is niet zo fijn, nee,’ zei Nguyen, die geen zin had om verder in discussie te gaan. Hij legde zijn aantekenblok weg, in de wetenschap dat hij beter geen notities kon maken. Hij zat niet bepaald te wachten op een rechter die hem zou dwingen om ze aan de aan de andere partij te overhandigen. ‘Maar om terug te komen op je verzoek,’ ze hij, ‘zijn alle andere mogelijkheden al uitgeput?’

‘Kom op, Nguyen...’

‘Je weet dat ik dat moet vragen, Jimmy. Als het over afluisterapparatuur en video gaat, kan ik het grof geschut niet te voorschijn halen voor je me verklaart dat alle andere onderzoeksmiddelen zijn uitgeput, inclusief

al die creditcard- en belgegevens waar ik vanmorgen voor je beslag op heb laten leggen.'

Gallo pauzeerde en forceerde een grijns. 'Zou ik liegen tegen jou, vriend? We gaan dit helemaal netjes volgens het boekje afhandelen.'

Nguyen knikte. Meer wilde hij niet horen. 'Je gaat echt vol achter die twee aan, niet?'

'Reken maar van yes,' zei Gallo. 'Réken maar van yes.'

'Omnibank afdeling Fraude – u spreekt met Elena Ratner. Waar kan ik u mee van dienst zijn?'

'Hallo, mevrouw Ratner,' zei Gallo in zijn mobiel terwijl hij in zijn marineblauwe Ford op de rechterbaan over de Brooklyn Bridge reed. 'U spreekt met agent Gallo van de United States Secret Ser...'

'Natuurlijk, agent Gallo – sorry dat het zo lang duurde. We hebben net uw papieren binnen...'

'Dus het is allemaal geregeld?' onderbrak hij haar.

'Absoluut, meneer. We zullen beide rekeningen in de gaten houden – een Omnibank MasterCard van ene Oliver J. Caruso en een Omnibank Visa van ene Charles Caruso,' zei ze en las beide rekeningnummers voor. 'Maar weet u zeker dat u ze niet wilt laten blokkeren?'

'Mevrouw Ratner,' zei Gallo met ingehouden woede, 'als die kaarten worden geblokkeerd, hoe kan ik dan in godsnaam zien wat ze kopen en waar ze zijn?'

Er klonk een stilte aan de andere kant van de lijn. Dit was de reden dat ze zo'n hekel had aan Justitie. 'Het spijt me, meneer,' ze ze droog. 'Vanaf nu zullen we u waarschuwen zodra een van hen iets koopt.'

'En hoe lang duurt dat waarschuwen?'

'Tegen de tijd dat de aankoop wordt bevestigd, heeft de computer al uw nummer gebeld,' zei ze. 'Dat gebeurt meteen.'

'Hallo, dit is Fudge,' klonk het antwoordapparaat. 'Ik ben er nu niet, tenzij je van een callcenter bent, want

dan ben ik er wel en pest ik je alleen maar, omdat jouw vriendschap me, eerlijk gezegd, koud laat. Ik heb geen tijd voor slijmballen. Spreek je boodschap in na de piep.'

'Fudge, ik weet dat je er bent,' riep Joey tegen het antwoordapparaat. 'Neem op, neem op, neem...'

'Aah, lady Guinevere, hoe betov'rend klinkt uw lied,' zoemde Fudge, die zorgvuldig vermeed om Joey bij haar naam te noemen.

Joey rolde met haar ogen. Ze had geen zin om het spel mee te spelen. Met dit soort tussenpersonen kon je beter wat afstand bewaren. En wat Fudge betreft... nou ja, het was niet haar gewoonte om zich al te zeer in te laten met mannen die zich nog steeds bedienden van de naam van hun favoriete kinderboekenpersonage.

'Wat kan ik vanavond voor je betekenen? Privé of zakelijk?'

'Ken je nog steeds die vent van de Omnibank?' vroeg Joey.

Fudge pauzeerde. 'Misschien.'

Joey knikte bij het codewoord. Dat betekende ja. Het was altijd ja. Daar ging het bij dit soort tussenpersonen ook om: mensen kennen. En niet zomaar wat mensen. Boze mensen. Bittere mensen. Bij een promotie gepasseerde mensen. In elk kantoor zat wel iemand die baalde van zijn werk. Dat waren degenen die graag wilden verkopen wat ze wisten. En dat waren degenen die Fudge wist te vinden.

'Als het zo was, waar zou je dan naar op zoek zijn?' vroeg Fudge. 'Klantengegevens?'

'Ja... maar ik wil ook dat er twee rekeningen in de gaten worden gehouden.'

'O-o, dat klinkt als een serieuze zaak...'

'Als je het niet aankunt,' waarschuwde Joey.

'Ik kan het prima aan. Ik ken een secretaresse op de fraude-afdeling die nog steeds over de rooie is vanwege een onbeschofte opmerking op een personeelsfeestje met de...'

'Fudge!' onderbrak Joey hem, want de bron wilde ze

helemaal niet weten. Natuurlijk vond ze het lastig, als jurist, maar daar was de tussenpersoon dan ook voor. Iemand anders knapt het vuile werk op; zij krijgt het eindproduct. Zo lang ze niet weet waar het vandaan komt, heeft ze ook niks te maken met aansprakelijkheid. Oké, misschien rammelt het juridisch, maar voor de CIA werkt het al jaren prima zo.

‘Honderd voor de gegevens. Een rug voor de informant,’ zei Fudge. ‘Verder nog iets?’

‘Telefoonmaatschappij. Geheime nummers en misschien een paar telefoontaps.’

‘Welke staat?’

Joey schudde haar hoofd. ‘Waar haal je die mensen toch allemaal vandaan?’

‘Schat, je gaat naar een willekeurige chatroom en typt *“Wie hebben er allemaal een hekel aan hun werk?”* Als je dan een e-mail ziet met bijvoorbeeld *“AT&T.com”* in het adres, is dat degene die je terugmailt,’ zei Fudge. ‘Denk daaraan, de volgende keer dat je de loopjongen voor schut zet.’

‘Wat is dit?’ vroeg DeSanctis, bladerend door een document van twee pagina’s en leunend op de kofferbak van zijn door de winter getekende Chevy.

‘Een postvolmacht,’ zei Gallo, die zijn handen warm blies. ‘Je gaat ermee naar de lokale postkantoren en ze...’

‘... plukken Olivers en Charlies post eruit en fotokopiëren elke afzender,’ onderbrak DeSanctis. ‘Ik weet hoe het werkt.’

‘Mooi – dan weet je ook aan wie je het in het postkantoor moet geven. Als je klaar bent, ga je met het huiszoekingsbevel langs bij Oliver. Ik moet nog even iets anders afhandelen.’

‘Wat is dit?’ vroeg de latino-vrouw in de donkerblauwe trui van de posterijen.

‘Het is een bedankje,’ zei Joey, terwijl ze de vrouw een briefje van honderd voorhield.

De vrouw stond tussen twee gammele metalen kasten vol met door elastiek bijeengehouden stapels post, leunde voorover en verkende de grote open ruimte. Net als het sorteercentrum in de meeste postkantoren was het een menselijk mierennest van activiteit: overal werden zakken post neergezet, gescheiden en gesorteerd. Overtuigd dat ze niet in de gaten werd gehouden, bestudeerde ze de honderd dollar in Joey's hand.

'Ben je een smeris?'

'Privédetective,' zei Joey, die net voldoende advocatenkalmte uitstraalde om de vrouw op haar gemak te stellen. Ze deed dit niet graag zelf, maar zoals Fudge zei, bij de post is de schaal te groot. Als je echt een volledig beeld wilde krijgen – en je alle adressen van afzenders nodig had – moest je zelf op de plaatselijke postbode af stappen. 'Privé en bereid om te betalen,' verduidelijkte ze.

'Laat het op de grond vallen,' zei de vrouw.

Joey aarzelde en keek naar de hoeken van de ruimte of er geen camera's waren.

'Laat het gewoon vallen, herhaalde ze. 'Niks aan de hand.'

Joey liet haar arm zakken en liet het los. Het biljet dwarrelde op de grond. Toen het op de grond lag deed de vrouw een stapje naar voren en bedekte het met haar voet. 'En waar kan ik u mee helpen?'

Joey trok een vel papier uit haar tas. 'Gewoon wat dingetjes fotokopiëren van wat vrienden in Brooklyn.'

'Hoe bedoel je "weg"?' snauwde Gallo in zijn mobiel en ramde op de liftknop voor de derde verdieping. Met een felle ruk kwam de aftandse lift langzaam in beweging.

'Weg – zoals in "niet langer hier",' kaatste DeSanctis terug. 'Het afval is doorgespit en de recyclebakken staan op de stoep, helemaal geleeqd.'

'Misschien is het vuilnis langs geweest. Op welke dag worden die bakken geleeqd?'

‘Morgen,’ zei hij droog. ‘Geloof me, ze is hier geweest. En als ze er achter komt hoe wij...’

‘Stel je niet aan. Alleen maar omdat ze Oliver’s vuilnis heeft gejat wil dat nog niet zeggen dat ze weet wat er aan de hand is.’ De liftdeuren gingen open en Gallo volgde het alfabet naar appartement 4D. ‘En trouwens, als je het wat ruimer bekijkt, krijgen we zo meteen iets veel beters dan wat folders en ouwe kranten...’

‘Waar heb je ‘t over?’

Gallo belde aan en gaf geen antwoord.

‘Wie is daar?’ vroeg een zachte vrouwenstem.

‘United States Secret Service,’ zei Gallo, die zijn badge voor het kijkgaatje hield.

Er volgde een stilte... dan een snel geklik van een hele santekraam aan sloten die werden geopend. Langzaam knerste de deur open en er verscheen een stevig gebouwde vrouw in een geel vest. Ze haalde twee spelden uit haar mond en stopte die in een rood speldenkussen dat om haar linkerpols zat. ‘Kan ik u ergens mee helpen?’ vroeg Maggie Caruso.

‘Om precies te zijn ben ik hier in verband met uw twee zoons, mevrouw Caruso...’

Haar mond viel open en ze liet haar schouders zakken. ‘Wat is er? Is er iets met ze?’

‘Nee hoor, er is niks mis met ze,’ beloofde Gallo, die een hand op haar schouders legde. ‘Ze hebben alleen een probleempje op het werk en nou ja... eigenlijk hoopten we dat u met ons mee zou willen komen om een paar vragen te beantwoorden.’

Intuïtief aarzelde ze. De telefoon ging over in de keuken, maar ze nam hem niet aan.

‘Ik verzeker u, het is niets ernstigs, mevrouw Caruso. We hadden alleen het idee dat u ons zou kunnen helpen om het op te helderen. U begrijpt wel, voor de jongens.’

‘T-tuurlijk...’ stamelde ze. ‘Laat me even mijn tas pakken.’

Gallo zag haar weer het appartement in dribbelen, stapte naar binnen en sloeg de deur dicht. Zoals hem

was geleerd: als je wilt dat de ratten tevoorschijn komen, moet je eerst het rattennest overhoop halen.

21

‘Klopt dit wel?’ vraagt Charlie.
‘Het staat er,’ merk ik op. Ik check opnieuw het adres en kijk vervolgens omhoog naar de cijfers die op de vuile glazen deur zijn geplakt: Amsterdam Avenue 405. Appartement 2B. Duckworths laatste bekende adres.

‘Nee, onmogelijk,’ dringt Charlie aan.

‘Hoezo? Wat is er mis?’

‘Doe je ogen eens open, Ollie. Deze vent heeft een spaarvarkentje van driehonderd miljoen. Dit zou ergens in de Upper West Side moeten zijn, zo’n protserig optrekje met een arrogante portier. Maar hij woont in een morsig vrijgezellenflatje boven een slecht Indiaas restaurant en een Chinese wasserette? Vergeet die driehonderd miljoen maar... dit is nog geen driehonderd-duizend.’

‘Schijn kan bedriegen,’ werp ik tegen.

‘Ja, net zoals wanneer drie miljoen ineens driehonderd blijkt te zijn?’

Daar ga ik niet op in. Ik wijs op de bel zonder naamplaatje van appartement 2B. ‘Bel ik aan of niet?’

‘Ach ja, wat hebben we verder nog te verliezen?’

Dat is geen vraag die ik wil beantwoorden. De grijze lucht wordt donkerder. Over een paar uur zal ma in paniek raken. Tenzij de Secret Service al contact heeft gezocht, natuurlijk.

Ik bel aan.

'Ja?' roept een mannenstem.

Charlie ziet een lege bruine doos voor de wasserette liggen. 'Ik heb een pakje voor 2B,' zegt hij.

Een tijdje is het stil. Dan klinkt er plots een krakend gezoem en Charlie duwt de deur open. Hij houdt hem open en ik pak de bruine doos. Duckworth, *here we come!*

We beklimmen de trappen in de slecht verlichte hal die zwanger is van de krachtige geur van Indiaase curry en bleekmiddel. De verf op de muur bladdert af en is beschimmeld. Overal in de oude tegelvloer ontbreken stukken. Charlie werpt me weer een blik toe. De klanten van de bank wonen niet op dit soort plekken. Hij verwacht dat ik zal inhouden, maar ik ga er juist harder door lopen.

'Daar is 't,' zegt Charlie.

Ik stop bij 2B en houdt de bruine doos voor het kijk-gaatje.

'Bezorgdienst,' meld ik en klop op de deur.

Sloten knarsen en de deur zwaait open. Ik heb me voorbereid op een vijftigjarige man die op het punt staat in tranen uit te barsten en ons dolgraag zijn hele verhaal wil doen. In plaats daarvan staat er een studentje met een perfect scheef staand honkbalpetje van de Syracuse Chiefs en veel te grote lacrosse-broek.

'Yo! Heb je een pakje, man?' vraagt hij in zijn vlotte 'white boy'-accent

Ik kijk even naar Charlie. Zelfs in zijn Brooklyn-rap-perfase was hij nooit zo cliché als dit.

'Eigenlijk is het voor Marty Duckworth,' zeg ik. 'Woont hij hier?'

'Je bedoelt die kleine mafgozer? Die een beetje weg heeft van een mol?' lacht hij.

Ik heb geen idee en zeg niets.

'Ja, die,' valt Charlie in, gewoon om hem aan de praat te houden. 'Enig idee waar hij naartoe is?'

'Florida, man. Rentenieren aan zee.'

Rentenieren. Ik knik. Charlie denkt hetzelfde. Dat

betekent dat hij geld heeft. Het enige wat niet klopt, is dat stinkhol hier.

‘Heb je een adres?’ vraagt Charlie. ‘Heeft hij iets achtergelaten voor je om...’

‘In welk land denk je dat we leven?’ plaagt Studentje. ‘Iedereen is dol op post...’ Hij loopt het kleine appartement in en pakt zijn elektronische organizer van de tv. ‘Ik heb het opgeslagen onder de “M” van Mol,’ giert hij.

Charlie knikt waardierend. ‘Top, koning.’

Ik haal de brief uit mijn achterzak waarop we Duckworths andere adres hebben geschreven.

‘Komt-ie,’ kondigt Studentje aan en leest het voor van zijn organizer: ‘Tenth Street 1004. Zonovergoten Miami Beach, 33139.’

Charlie leest mee over mijn schouder om te kijken of het klopt. ‘Zelfde tijd, zelfde kanaal,’ fluistert hij.

We nemen afscheid en verlaten het appartement. We zwijgen allebei, tot we op de trap zijn.

‘Wat zeg jij?’ vraag ik.

‘Op de vraag of Duckworth dood of levend is? Geen idee – al deed die wandelende paspop daarboven niet alsof hij dood was,’ zegt Charlie.

‘En daar vaar jij blind op?’

‘Ik zeg alleen maar dat twee mensen hetzelfde adres in Miami hebben genoemd.’

‘En niet zomaar een adres – een renteniersadres.’

Het ruikt nog steeds naar gebleekte curry en Charlie weet waar ik op doel. Mensen wonen niet op dit soort adressen om te sparen voor een pensioen – ze wonen hier omdat ze wel moeten. ‘Wat betekent dat, als Duckworth renteniert in Florida...’

‘...hij opeens wat geld heeft gekregen,’ stem Charlie in.

‘Het enige probleem is dat hij, volgens de gegevens van de bank, al jaren volop geld had. Dus waarom doet de prins zich voor als een pauper?’

Onderaan de trap trekt Charlie de buitendeur open. ‘Misschien probeert hij zijn geld verborgen te houden...’

‘Of misschien probeert iemand ánders zijn geld verborgen te houden,’ merk ik op, sneller sprekend. ‘Het is in elk geval niet alleen deze hal waar een luchtje aan zit.’ Ik snel naar buiten, als een man met een missie. ‘Totdat we met Duckworth zelf hebben gesproken, zullen we er nooit achter komen.’

Ik gooi de kartonnen doos terug op zijn plek en steven recht op de telefooncel op de hoek af. Ik pak mijn telefoonkaart en draai snel het inlichtingenummer voor Florida.

‘In Miami... ik ben op zoek naar een Marty of Martin Duckworth op Tenth Street 1004,’ zeg ik tegen de computerstem die antwoordt. Er is een korte pauze en we wachten in stilte. Het is pas vijf uur, maar de lucht is bijna volledig zwart en er waait een harde avondwind over Amsterdam Avenue. Als mijn tanden beginnen te klapperen, doe ik een stapje terug en trek Charlie de cel in, in de hoop hem warm te houden. En uit zicht. Ik check over mijn schouder om er zeker van te zijn dat alles veilig is.

Charlie knikt dankbaar en...

‘Dúckworth zei u?’ onderbreekt een vrouwelijke telefoniste.

‘Duckworth,’ herhaal ik. ‘Voornaam Marty of Martin. Op Tenth Street.’

Opnieuw heerst er stilte.

‘Het spijt me,’ zegt ze ten slotte. ‘Dat is een geheim nummer.’

‘Weet u dat zeker?’

‘M. Duckworth op Tenth Street. Geheim nummer. Is er iets anders waarmee ik u van dienst kan zijn?’

‘Nee... is goed zo,’ zeg ik zwakjes. ‘Dank voor uw hulp.’

‘En?’ vraagt Charlie als ik ophang.

‘Geheim.’

‘Maar het bestaat wel,’ speculeert hij en stapt uit de telefooncel. ‘Waar Duckworth ook is, hij heeft nog steeds een bestaand telefoonnummer.’

Ik kijk op, niet overtuigd... en bedenk snel dat we open en bloot op straat staan. Ik wijs met mijn kin weer in de richting van het overdekte portiek bij de ingang van het gebouw van Studentje. We verkennen snel de straat en stevenen op het portiek af. Als ik er ben, zeg ik: 'Genoeg ge-Sherlock Holmest, Charlie. De telefoonmaatschappij heeft misschien de database nog niet bijgewerkt sinds Duckworths dood.'

'Mogelijk,' geeft hij toe en komt bij me staan in het portiek. 'Maar hij kan zich ook best verschuilen in Florida, in afwachting van een bezoekje van ons.' Voor ik daar iets tegenin kan brengen, tikt hij met zijn vinger tegen het papier met Duckworths adres in mijn handen. 'Zoals je zei: tenzij we met hem praten, komen we er nooit achter.'

'Ik weet 't niet... waarom controleren we niet eerst even of er een overlijdensakte is?'

'Ollie, gisteren zei de bank dat deze kerel maar drie miljoen dollar had. Geloof je nog steeds in dat soort gegevens?'

Leunend tegen de betonnen muur maak ik een zorgvuldige afweging.

'Maak het nou niet allemaal te analytisch, broer. Ga op je gevoel af.'

Daar zit wat in. Ook al komt het uit de mond van Charlie. 'Vind je echt dat we naar Miami moeten gaan?'

'Moeilijk te zeggen,' antwoordt hij. 'Hoe lang denk je dat we ons nog in de kerk kunnen verstoppen?'

Ik kijk naar een stroom forensen die in de buurt uit een bus stapt en zwijg.

'Komop. Ollie – zelfs ouders weten wanneer hun kinderen gelijk hebben. Tenzij wij kunnen bewijzen wat er echt is gebeurd, zijn het Gallo en DeSanctis die het scenario schrijven. Ook dat van ons. *Wij* hebben het geld gestolen... *wij* hebben Shep vermoord... en *wij* zijn degenen die ervoor zullen boeten.'

Opnieuw antwoord ik met stilzwijgen. 'Weet je zeker dat we geen hersenschim najagen?' vraag ik ten slotte.

'En wat is daar verkeerd aan?'

'Charlie...'

'Prima, zelfs als dat het geval is, alles is beter dan ons hier verstoppen.'

Daarop knik ik met mijn hoofd. Toen ik begon bij de bank zei Lapidus dat ik nooit moest proberen om feiten te bestrijden. Zonder nog iets te zeggen, ga ik rechtop staan en wend ik me tot mijn broer. 'Je weet dat ze de luchthavens in de gaten zullen houden...'

'Ga jezelf nou geen buikpijn bezorgen,' zegt Charlie. 'Daar heb ik al wat op bedacht.'

22

‘Klaar voor de strijd?’ zei Joey in zichzelf toen ze rustig over Avenue U wandelde. Met al die forenzen die van hun werk kwamen om haar heen had ze de rode halsband niet nodig. Nu maakte ze deel uit van de massa.

‘Je zult het vast nooit leren, toch?’ vroeg Noreen.

‘Pas als we gesnapt worden,’ zei Joey, terwijl ze de hoek omging naar Bedford Avenue en sneller begon te lopen. ‘Als iemand je binnen laat is het trouwens geen inbreken.’ Aan het eind van het blok zag ze het gebouw met zes verdiepingen waar Charlie en zijn moeder woonden.

‘Geen portier?’ vroeg Noreen.

‘Niet in deze buurt,’ zei Joey en bedacht ondertussen hoe ze binnen kon komen. Zou niet zo moeilijk moeten zijn. Zo lang hun moeder nog nergens van wist, was elk verhaal prima. *Hallo, ik ben een makelaar... Hallo, ik ben een collega van Charlie... Hallo, ik ben gekomen om in uw flat rond te snuffelen en wilde eigenlijk een paar van die geweldig slimme zendertjes in uw stopcontacten achterlaten.* Joey moest om haar eigen grapje lachen en keek opletend naar het gebouw. Twee kinderen met skateboards op de stoep. Een donkerblauwe sedan die verkeerd geparkeerd stond. En ervoor een man met een brede borst die de deur open hield voor een gezette vrouw. Joey herkende Gallo gelijk.

‘Ik kan het niet geloven...’

‘Wat?’ vroeg Noreen.

‘Raad eens wie hier is?’ gromde ze met haar hoofd omlaag, maar zonder haar blik af te wenden. Joey liep langzaam achteruit naar de tweedehandsboekwinkel op de hoek, schoot naar de ingang en liet haar nek precies zo ver naar voren steken dat ze kon zien wat er gebeurde.

‘Wie is het?’ smeekte Noreen. ‘Wat gebeurt er?’

Verderop deed Gallo de deur aan de passagierskant van zijn auto open en duwde mevrouw Caruso op haar plaats. Ze drukte haar tas stevig tegen haar borst, helemaal van streek. Gallo lette niet op haar en gooide de deur met een klap dicht.

‘Wat een heer,’ mompelde Joey. Maar toen Gallo naar de bestuurdersplaats liep, zag ze hoe hij het gebouw in zich opnam, net of hij iemand zocht. Iemand die er niet was. Maar zo zou komen.

‘O, shit,’ riep Joey, toen ze zag hoe gemeen hij keek.

‘Kun je alsjeblieft vertellen wat er aan de hand is?’ vroeg Noreen.

Gallo gaf een dot gas en reed weg. Joey rende gelijk terug naar het gebouw. ‘Hij stuurt zijn mannetjes,’ waarschuwde ze.

‘Nu gelijk?’

‘Ik denk van wel... over twee tot tien minuten...’

‘Gaan ze dan nu al afluisterapparatuur aanbrengen? Hoe zijn ze zo snel aan een bevelschrift gekomen?’

‘Geen idee,’ zei Joey terwijl ze de voordeur van het gebouw open duwde. Toen een oudere dame de hal uit kwam, greep Joey de binnendeur en rende naar de lift.

Het was even stil aan de andere kant. ‘Zeg alsjeblieft dat je niet naar het gebouw aan het rennen bent...’

‘Ik ben niet naar het gebouw aan het rennen,’ zei Joey terwijl ze het knopje van de lift bewerkte of ze een morsesseiner was.

‘Verdorie, Joey, wat stom.’

‘Nee, het is stom om het te proberen als de Secret Service de flat eenmaal in de gaten houdt.’

‘Dan kun je het misschien beter helemaal niet doen.’

‘Noreen, weet je nog wat ik je verteld heb over heimwee? Hoe flink die jongens ook zijn, zodra ze op de vlucht zijn, zullen ze er uiteindelijk last van krijgen. En in dit geval... als de ene de rekeningen voor zijn moeder betaalt en de ander nog bij haar thuis woont... Als de banden zo hecht zijn, is dat als een soort magneet in hun lijf. Misschien bellen ze maar een paar seconden, maar als dat gebeurt wil ik het horen en ze kunnen tracken.’

Noreen houdt weer haar mond. Wel een halve seconde. ‘Vertel me wat ik...’

Joey stapte de lift binnen en de verbinding werd verbroken. Zoals gebruikelijk bij mobieltjes en oude gebouwen. Ze inspecteerde de hal nog een keer, maar er was niets te zien. Toen de deuren dicht gingen was Joey alleen.

23

W weet je zeker dat dat wel handig is?' vraag ik als ik op de uitkijk sta terwijl Charlie het nummer intoetst bij de publieke telefoon van het Excelsior Hotel. Het is beslist niet het beste hotel van de stad, maar is wel het dichtst bij en heeft de beste verzameling telefoonboeken.

'Oliver, hoe wil je anders een vlucht boeken?' geeft hij terug als hij de hoorn tegen zijn oor houdt. 'Als we onze echte naam gebruiken, zijn we gek en als we onze creditcard gebruiken, vinden ze ons zo.'

'Dan moeten we misschien ander vervoer proberen.'

'Wat dan? Een auto huren en zelf rijden? Dan heb je toch een creditcard en een legitimatiebewijs nodig...'

'Of de trein?'

'Bedankt zeg... wil je echt twee dagen bij de Amtrak doorbrengen? Elke seconde die we verliezen geeft de Secret Service de kans om de duimschroeven nog steviger aan te draaien. Geloof mij nou maar, als we de stad uit willen is dit de beste keus.'

Zonder veel overtuiging buig ik naar hem toe en luister mee. Ik hoor de telefoon voor de derde keer overgaan. 'Kom nou...' bromt Charlie terwijl hij naar de Gouden Gids van New Jersey staart. 'Waar ben je verd...'

'Advocatenkantoor,' antwoordt Bendini, zonder ook maar even te haperen. 'Wat kan ik voor u doen?'

24

Het eerste kwartier was bedoeld om haar te kalmeren. Niemand om tegen te schreeuwen... niemand om tegen te praten – alleen zijzelf – alleen in een kamer met niets te zien behalve een houten bureau met vier bureaustoelen die niet bij elkaar pasten. Alle wanden om haar heen waren helemaal wit, geen schilderijen, niks om haar af te leiden, alleen een enorme spiegel die de hele muur aan de rechterkant in beslag nam. Natuurlijk was de spiegel het eerste dat Maggie Caruso opviel. Dat was ook de bedoeling. De Secret Service wist best dat er met de moderne nanovideotechnologie geen praktische noodzaak meer was om doorkijkspiegels te gebruiken. Maar zelfs als er niemand achter zat, hadden ze nog steeds hun psychologische werking. Alleen het zien ervan maakte al dat Maggie ongemakkelijk op haar stoel zat te draaien. En daar was het komende kwartiertje voor bedoeld.

Maggie probeerde er niet aan toe te geven en hield haar rechterhand boven haar ogen tegen het felle licht. Ze bedacht dat alles in orde was. Gallo had gezegd dat haar jongens het goed maakten. Dat waren zijn woorden. Maar als dat klopte, wat deed ze dan hier in de stad, bij het hoofdkwartier van de Secret Service van New York? Het antwoord kwam toen de deurknop kraakend omlaag bewoog. Ze keek naar links en de deur ging wijd open.

‘Maggie Caruso?’ vroeg DeSanctis, toen hij naar bin-

nen stapte. Hij had een aktemap bij zich en droeg een donkerblauw pak, maar had zijn jasje uitgetrokken en zijn mouwen tot aan zijn ellebogen opgerold. Serieus, maar niet echt bedreigend. Achter hem liep Gallo, die even knikte als groet. Omdat ze nu eenmaal naaister was, zag Maggie ongewild al gelijk hoe slecht zijn pak paste, duidelijk een teken van slechte smaak, ongeduld of een overdreven zelfbewustzijn (mannen denken altijd dat ze groter zijn dan ze werkelijk zijn). Hoewel ze al bijna drie kwartier van Brooklyn tot hier bij hem in de auto had gezeten, wist Maggie nog steeds niet wat op hem van toepassing was. Maar ze wist wat ze wilde. Met overslaande stem sprak ze de woorden uit.

'Alstublieft... wanneer kan ik mijn jongens zien?'

'Eigenlijk hoopten we dat u ons daarbij kunt helpen,' zei DeSanctis. Hij pakte de stoel links van haar; Gallo die rechts van haar. Geen van beiden zat precies tegenover haar, bedacht ze. Ze zaten allebei aan een kant.

'Dat begrijp ik niet...' begon ze.

Gallo keek naar DeSanctis, die de aktemap zachtjes op de tafel schoof. *'Mevrouw Caruso, gisteravond heeft iemand... eh... een aanzienlijk geldbedrag van de Greene Private Bank gestolen. Vanochtend, toen de dieven hierop werden aangesproken, zijn er schoten gevallen en ...'*

'Schoten?' onderbrak ze met bevende stem. *'Is er iemand...'*

'Oliver en Charlie zijn ongedeerd,' stelde hij haar gerust en legde zijn handen op die van haar. *'Maar daarbij is een man die Shep Graves heette doodgeschoten door de twee verdachten, die erin zijn geslaagd te ontsnappen.'*

Maggie keerde zich naar Gallo, die op een bloedrode snee in zijn lip zat te bijten. *'Wat heeft dat met mijn zonen te maken?'* vroeg ze aarzelend.

DeSanctis hield nog steeds haar handen vast en boog dichter naar haar toe. *'Mevrouw Caruso, hebt u de afgelopen uren iets van Charlie of Oliver gehoord?'*

‘Wat bedoelt u?’

‘Als ze zich ergens zouden verstoppen, hebt u enig idee waar?’

Maggie rukte haar handen los en sprong op van haar stoel. ‘Waar hebt u het over?’

Net zo snel als zij stond Gallo op. ‘Mevrouw, wilt u alstublieft weer gaan zitten?’

‘Alleen als u me zegt wat er aan de hand is! Beschuldigt u ze ergens van?’

‘Mevrouw, *gaat u zitten!*’

‘Mijn God – meent u het echt?’

‘Mevrouw...!’

DeSanctis pakte Gallo bij zijn pols en duwde hem terug op zijn stoel. Tegen Maggie zie hij, ‘Mevrouw Caruso, alstublieft, u hoeft u niet...’

‘Zoiets zouden ze nooit doen! *Nooit!*’ hield ze vol.

‘Ik zeg niet dat ze dat zouden,’ probeerde DeSanctis, met zachte en vriendelijke stem. ‘Ik probeer ze alleen te beschermen...’

‘Wat raar, omdat u juist klinkt als iemand die niets liever wil dan ze te pakken nemen.’

‘U kunt het noemen zoals u wilt, kwam Gallo tussenbeide. ‘Maar hoe langer ze wegblijven, hoe gevaarlijker het voor ze wordt.’

Maggie onderbrak hem. ‘Wat dan?’

Gallo ademde diep in en wreef over zijn snee. Maggie nam hem goed in zich op en vroeg zich af of hij gefrustreerd was... of echt bezorgd. ‘We willen u alleen maar helpen, mevrouw Caruso. U weet hoe dat soort dingen gaan... u kijkt toch ook naar het nieuws. Wanneer lukte het iemand die op de vlucht was om zonder ongelukken te ontsnappen? Of nog lang en gelukkig te leven?’ vroeg Gallo. ‘Dat gebeurt nooit, Maggie. En hoe langer u uw mond houdt, hoe waarschijnlijker het wordt dat een ijverige politieagent een van uw jongens een kogel door zijn hoofd jaagt.’

Als verlamd stond Maggie daar en probeerde zijn redenering te verwerken.

‘Ik weet dat u ze wilt beschermen – en ik begrijp uw aarzeling,’ voegde Gallo eraan toe. ‘Maar vraag u af: Wilt u uw eigen kinderen de dood in jagen? Want van nu af aan is de keus aan u, Maggie.’

Nog steeds niet in staat om te bewegen zag Maggie Caruso door haar tranen heen alles om haar heen wazig worden.

Bij Maggies flatgebouw parkeerde een Verizon-bestelwagen op een vrije parkeerplek vlak achter een zwarte auto vol deuken. Er werd niet gerend of geklommen en je hoorde ook geen remmen gieren. Het portier aan de zijkant van de wagen schoof open en er kwamen drie mannen met een uniform van Verizon uit. Alle drie hadden ze een legitimatie van de telefoonmaatschappij in hun rechterzak en een insigne van de Secret Service in hun linkerzak. Ze pakten rustig hun gereedschapskist uit de wagen. Onderdeel van hun training, want monteurs van de telefoonmaatschappij hadden nooit haast.

Als technische veiligheidsspecialisten van de Technische Veiligheidsdienst hadden ze genoeg aan twintig minuten om elke woning in een perfect functionerende opnamestudio te veranderen. Gallo had gezegd dat ze minstens twee uur de tijd hadden. Maar toch waren ze steeds in twintig minuten klaar. Terwijl ze naar binnen gingen schoof de grootste van de drie een minuscuul pincet met drie pootjes tegen het slot. In vier seconden was de deur open.

‘Telefoonkastje op de begane grond,’ riep de donkerharige.

‘In orde,’ zei de derde die door de hal naar het trapenhuis liep. Alleen beginnelingen stoppen af luisterapparatuur in de telefoon zelf. Dankzij Hollywood gaat iedereen daar gelijk zoeken.

In de lift zagen de andere twee de roestige metalen deur en de ouderwetse telefooncel. Oude gebouwen waren meestal iets lastiger. Dikke muren en dieper boren. Eindelijk bleef de lift met een schok op de vierde etage

stilstaan. De deur ging open en Joey stond te wachten. Ze zag de Verizon-uniformen en keek gelijk omlaag.

‘Nog een fijne avond,’ zei de grootste van de drie bij het uitstappen. ‘U ook,’ antwoordde Joey, terwijl ze om hem heen de lift in liep. Toen ze elkaar passeerden, raakte Joeys borst zijn arm. Hij glimlachte. Zij lachte terug. En toen was ze weg.

‘Ik zweer dat ik helemaal niks van ze heb gehoord,’ stamelde Maggie en veegde haar ogen met haar mouw droog. ‘Ik ben de hele dag thuis geweest... al mijn klanten... maar ze hebben helemaal niet...’

‘We geloven u wel,’ zei Gallo. ‘Maar hoe langer Charlie en Oliver weg zijn, hoe groter de kans dat ze zich zullen melden. En als dat gebeurt, moet u ons beloven dat u ze zo lang mogelijk aan de praat houdt. Luistert u naar me, Maggie? Dat is het enige wat u hoeft te doen. Wij zorgen voor de rest.’

Terwijl ze weer op adem kwam, probeerde Maggie zich het nut ervan voor te stellen. Er was nog zo veel dat niet leek te kloppen. ‘Ik weet niet...’

‘Ik besef dat het niet meevalt,’ zei DeSanctis nog. ‘Gelooft u me, mevrouw, ik heb zelf twee dochttertjes... dit is een situatie die je geen enkele ouder toewenst. Maar als u ze wilt redden, dan is dit de beste oplossing... voor iedereen.’

‘Wat zegt u?’ vroeg Gallo. ‘Kunnen we op u rekenen?’

25

Het is bijna een uur van het adres van Duckworth naar Hoboken, New Jersey, en als de trein het station binnenrijdt, knik ik onopvallend naar het andere einde van de metrowagon waar Charlie tussen de yuppies staat die van hun werk naar huis gaan. Ik ben liever voorzichtig.

Als een gigantische golf stromen de forenzen de trein uit naar de trappen en schuiven dan verder naar de straat. Zoals altijd loopt Charlie vooraan en baant zich een weg door de massa. Hij beweegt zich soepel. Zodra hij de straat heeft bereikt, gaat hij sneller lopen. Ik blijf minstens twintig passen achter hem, maar verlies hem niet uit het oog.

Zoals Bendini had gezegd, laat Charlie de New Yorks aandoende bars en restaurants achter zich liggen, loopt verder door Washington Avenue en gaat dan linksaf de Vierde Straat in. Daar ziet het er ineens heel anders uit. Koffieshops worden woonhuizen... in plaats van bakkerijen staan er zandstenen gebouwen... en de hippe kleedingzaken maken plaats voor flats met vijf verdiepingen zonder lift. Charlie kijkt even en blijft ineens staan.

‘Dit kan niet kloppen,’ roept hij uit.

Eigenlijk moet ik hem gelijk geven. We zoeken een winkelpand, maar dit is een woonwijk. Maar van Bendini kun je van alles verwachten. ‘Kijk gewoon naar het huisnummer,’ fluister ik als een oude Italiaan vanuit een raam nieuwsgierig naar ons kijkt. Het licht van zijn tele-

visie flinkt achter hem. 'Opschieten,' zeg ik nog.

Drie huizenblokken verder zien we het dan toch: midden tussen de rijtjeshuizen staat een vierkant bakstenen gebouw met slechts een verdieping en een zelfgeschilderd bord met 'Mumford Reizen' op het dak. De letters op het bord zijn dun en grijs, en, net als de koperen plaat bij de bank, bedoeld om makkelijk over het hoofd te worden gezien. Binnen brandt de verlichting, maar er is niemand behalve een vrouw van een jaar of zestig die achter een oud metalen bureau in een beduidend oud nummer van *Soap Opera Digest* bladert.

Charlie loopt gelijk naar de bel. *Bellen als u bediend wilt worden.*

'De deur is open,' roept de vrouw zonder op te kijken. We hoeven er alleen maar tegen te duwen om naar binnen te kunnen.

'Hallo,' zeg ik tegen de vrouw die ons nog steeds niet aankijkt. 'Ik heb een afspraak met...'

'Ik kom eraan...!' roept een krakende stem met een zwaar Jersey accent. Vanuit de achterkamer duwt een pezige man in een wit golfshirt een rood gordijn open en komt naar voren om ons te begroeten. Hij heeft nogal uitpuilende ogen en naar achteren gekamd, enigszins kalend haar. 'Hebben jullie een spoedgeval?' vraagt hij.

'Wel, we zijn hierheen gestuurd door...'

'Ik weet door wie jullie zijn gestuurd,' onderbreekt hij en kijkt over onze schouders om door het spiegelglas van de etalage de straat in de gaten te houden. In zijn branche gaat dat instinctief. Veiligheid voor alles. Als hij zeker weet dat we alleen zijn, gebaart hij dat we mee naar achteren moeten komen.

Als we achter hem aanlopen, zie ik de verschoten, ouderwetse reisaffiches aan de muren. Bahama's... Hawaï... Florida – vol vrouwen met enorme kapsels en mannen met snorren. Aan het korrelige lettertype te zien zijn ze van het eind van de jaren tachtig, maar ik weet zeker dat het bureau al jarenlang niet meer in gebruik is. Reisbureau, vergeet het maar!

‘Ik zal jullie gelijk helpen,’ roept de man terwijl hij het gordijn naar de achterkamer open houdt.

‘Let maar niet op de man achter het gordijn,’ zegt Charlie, die gelijk al grappig probeert te zijn.

‘Precies,’ beaamt de man. Maar als ik Oz ben, wie ben jij dan – de laffe leeuw?

‘Nee, hij is de laffe leeuw,’ zegt Charlie en wijst mijn kant op. ‘Ik?’ Ik zie mezelf eerder als Toto... of misschien een vliegende aap – de aanvoerder natuurlijk, niet een van die sullige apenlakeien op de achtergrond.’

Oz moet een glimlach onderdrukken, maar het lukt hem niet helemaal.

‘Ik hoor dat jullie naar Miami moeten,’ zegt hij, en loopt naar zijn bureau dat precies middenin de sjofele achterkamer staat. Deze is net zo groot als de kamer aan de voorkant, maar hier staan een kopieermachine, een papierversnipperaar en een computer met een high-techprinter. Overall om ons heen staan tientallen bruine dozen waar niks op staat langs de wanden gestapeld. Ik wil niet eens weten wat erin zit.

‘Hm... kunnen we beginnen?’ vraag ik.

‘Dat hangt van jullie af,’ zegt Oz, en wrijft met zijn duim over zijn wijs- en middelvinger.

Charlie werpt me een blik toe en ik pak de stapel bankbiljetten die ik in mijn portefeuille had gestopt. ‘Drieduizend, toch?’

‘Zo is het,’ antwoordt Oz, nu weer serieus.

‘Ik vind het echt geweldig dat u ons wilt helpen,’ voegt Charlie eraan toe, om het leuk te houden.

‘Het is geen gunst, jongen. Het is gewoon werk.’ Hij buigt zich naar de onderste la van zijn bureau, haalt er twee dingen uit en gooit ze onze kant op. Ik vang er een en Charlie vangt de andere.

‘Clairol haarverf, mooi en makkelijk,’ leest Charlie hardop. Op zijn doos staat een dame met prachtig zijdezacht blond haar. Op mijn verpakking is het haar van het model gitzwart.

Oz stuurt ons gelijk naar de badkamer in de hoek.

‘Als jullie echt weg willen,’ legt hij uit, ‘dan moet je met je hoofd beginnen.’

Twintig minuten later kijk ik in een smerige spiegel en verbaas me welke wonderen een goedkope haarverf kan doen. ‘Hoe staat het?’ vraag ik, terwijl ik mijn ondertussen zwarte haar in model borstel.

‘Net Buddy Holly,’ zegt Charlie, die over mijn schouder kijkt. ‘Alleen nog lulliger.’

‘Bedankt, Carol Channing.’

‘Skinhead.’

‘Aquaman.’

‘O, ik lijk tenminste niet op mamma’s vriendinnen,’ geeft Charlie terug.

Ik kijk in de spiegel hoe ik eruit zie. ‘Wie ben jij...?’

‘Zijn jullie al klaar?’ onderbreekt Oz ons. ‘We moeten verder!’

Weer terug in de werkelijkheid lopen we de badkamer uit. Ik speel nog steeds met mijn haar. Charlie heeft het zijne nog niet aangeraakt. Hij is er al aan gewend. Voor hem is het niet de eerste keer dat zijn haar een andere kleur krijgt. Blond in de vierde klas van de middelbare school en twee jaar later donkerpaars. Toen besefte ma dat hij een keer zo’n periode door moest maken. Ik ben benieuwd wat ze nu zou zeggen.

‘Kom hier staan en trek aan dat scherm,’ zegt Oz en wijst naar het raam achterin de kamer. Er zit een kruisje van plakband op de vloerbedekking. Charlie springt er naartoe en trekt aan het koordje van het scherm.

‘Blauw?’ vraagt hij, als hij ziet dat de binnenkant van het scherm lichtblauw is.

Op de computer van Oz wordt op het beeldscherm een blanco rijbewijs van New Jersey zichtbaar. De achtergrond voor de foto is lichtblauw, net als het scherm. Oz grinnikt om de technische handigheid en gaat voor Charlie staan met zijn digitale camera in zijn hand.

‘Ik tel tot drie en dan zeg je ‘Afdeling Motorrijtuigen...’

Charlie herhaalt de woorden en ik knipper met mijn ogen door het felle flitslicht.

26

Met uitgestrekte hals keek Joey omhoog naar het dertig verdiepingen tellende gebouw aan de Upper East Side van Manhattan. 'Weet je zeker dat ze thuis is?' vroeg ze, terwijl ze bijna duizelig werd van het omhoog kijken.

'Ik kreeg haar tien minuten geleden aan de lijn en heb net gedaan of ik iets wilde verkopen.' zei Noreen. 'Het is na etenstijd. Ze gaat niet meer weg.'

Joey knikte tegen zichzelf, ging weer onder de luifel staan en keek door de dubbele glazen deuren van de hal. Binnen hing een portier achter de balie en bladerde in de krant. Geen uniform, geen stropdas, geen gezeur. Gewoon een startersappartement voor verwende rijke meisjes.

'Jee, daar kan ik echt niet tegen!' zeurde ze in haar mobieltje. 'Panty's zijn zo burgerlijk.'

'Waar heb je het over?' vroeg Noreen.

'Je hebt toch gehoord wat ik zei!' schreeuwde Joey. Ze rende zonder met haar ogen te knippen de portier voorbij naar de lift. De portier schudde zijn hoofd. Typisch.

Drieëntwintig verdiepingen later belde Joey aan bij appartement 23H.

'Wie bent u?' antwoordde een vrouwenstem.

'Teri Gerlach van de Nationale Vereniging van Effectenhandelaars,' legde Joey uit. 'Oliver Caruso heeft onlangs een aanvraag ingediend om als makelaar in

categorie 7 te worden geregistreerd en noemde u als referentie, zodat we u graag enkele vragen zouden willen stellen.’ Terwijl ze dat zei, wist Joey heel goed dat er in categorie 7 geen referenties werden nagetrokken, maar daar had ze zich nog nooit iets van aange trokken.

Er klonk een zacht klikje en Joey voelde hoe ze door het kijkgaatje werd opgenomen. In New York hadden vrouwen redenen genoeg om geen vreemden binnen te laten nadat het donker was geworden.

‘Wie heeft hij nog meer als referentie genoemd?’ klonk Beths stem.

Joey pakte voor de vorm een aantekenboekje uit haar tas. ‘Even kijken... een moeder die Margaret heet... een broer, Charles... Henry Lapidus van de Greene Bank... en een vriendin die Beth Manning heet.’

De kettingen rinkelden en de sloten klikten. Toen de deur open ging, kwam Beths hoofd naar voren. ‘Ik dacht dat Oliver al in categorie 7 zat?’

‘Zijn registratie is bijna verlopen, juffrouw Manning,’ zei Joey koeltjes. ‘Maar we willen toch de referenties checken.’ Ze wees naar het aantekenboekje en glimlachte charmant. ‘Ik beloof u dat het maar een paar korte vragen zijn waar u geen centje pijn aan zult hebben.’

Beth haalde haar schouders op en maakte de deuropening vrij. ‘Let alstublieft niet op de rommel...’

‘Maakt u zich geen zorgen,’ zei Joey lachend toen ze naar binnen stapte en Beths onderarm even aanraakte. ‘Bij mij is het vijftig keer erger.’

Francis Quincy was geen heethoofd en ook geen pieke raar. Als de druk op de ketel te hoog dreigde te worden, als iedereen nerveus heen en weer liep te rennen, bleef Quincy rustig zitten en berekende hoe zijn kansen lagen. Zelfs toen zijn vierde dochtertje drie maanden te vroeg werd geboren, troostte hij zich zonder veel ophef te maken met het feit dat het met tachtig procent van zulke vroege baby’s helemaal goed komt. Toen spraken

de cijfers in zijn voordeel. Nu zaten ze tegen. Maar toch raakte hij niet in paniek.

‘Zei hij verder nog iets?’ vroeg Quincy droog.

‘Niets... echt helemaal niks,’ zei Lapidus, terwijl hij met de knokkel van zijn middelvinger tegen zijn bureau bleef kloppen. ‘Ze willen dat we onze mond houden.’

Quincy stond een stuk verderop bij het raam en knikte. Hij staaarde naar de elektrisch verlichte skyline en hield zich aan de bovenkant van het met vlinders bezette *shoji*-kamerscherm vast. ‘Misschien kunnen we beter een dag wachten voordat we het aan de partners vertellen.’

‘Ben je gek? Als ze ontdekken dat we iets verzwijgen... Quincy, dan brengen ze ons om.’

‘Nou, ik vind het erg vervelend voor je, Henry, maar ik denk dat ze ons toch wel om zullen willen brengen, en zo lang we Oliver en dat geld niet te pakken krijgen, kunnen we er niets aan doen.’

Lapidus klopte nog harder op het bureau. ‘Ik heb al twee keer gebeld, maar Gallo heeft niet teruggebeld.’

‘Als je denkt dat het helpt, Henry, doe ik ook graag nog een poging.’

‘Hoe bedoel je...’

‘Misschien moet Gallo het van twee kanten horen,’ stelde Quincy voor. ‘Voor het evenwicht.’

Lapidus was even stil en keek naar zijn partner. ‘Ja... nee... dat zou geweldig zijn.’

Nog geen seconde later liep Quincy naar de deur.

‘Je moet wel beseffen aan wiens kant Gallo en DeSanctis staan,’ riep Lapidus. ‘Als je het goed bekijkt, zijn die lui van ordehandhaving net als alle andere klanten – op hun eigen voordeel uit.’

‘Dat hoef je mij niet te vertellen,’ zei Quincy bij het weggaan. ‘Ik weet er alles van.’

‘Hoe staan we ervoor?’ vroeg DeSanctis, terwijl hij de telefoon met zijn kin tegenhield.

‘Lastig te zeggen. Natuurlijk hebben we een paar

verkeersdrempels geraakt, maar ik denk dat dat nog opgelost kan worden,' legde zijn partner uit. 'Hoe gaat het met Gallo en de moeder?'

Door de doorkijkspiegel turend zag DeSanctis hoe Gallo mevrouw Caruso in jaar jas hielp. 'We hebben het in bedwang,' zei DeSanctis droog.

'Je klinkt niet echt overtuigd...'

'Ik ben pas overtuigd als we ze hebben,' zei hij met nadruk. Charlie en Oliver waren één keer ontsnapt, maar dat zou niet nog eens gebeuren. Daarvoor was de inzet te hoog.

'Heb je eraan gedacht om andere agenten te laten komen?'

'Nee, dat beslist niet,' zei DeSanctis gelijk. 'Geloof me, daar hebben we alleen maar last van.'

'Dus je denkt echt dat Gallo en jij het aankunnen?'

'Als je het mij vraagt, zie ik geen andere oplossing – voor niemand van ons.'

'Wat bedoel je daar nou weer mee?'

'Niets,' zei DeSanctis koeltjes. Door het glas heen bracht Gallo mevrouw Caruso de verhoorruijnte uit. 'Jij doet je werk en wij doen het onze. Zo lang we daarop letten, maken ze geen schijn van kans.'

27

Alsjeblieft,' zegt Oz als hij met de wit-blauwe envelop van Continental Airlines naar Charlie wappert. Ik maak de mijne snel open, net als Charlie. Vlucht 201, vanavond om 21.50 uur, non-stop naar Miami.

'U hebt ons toch niet naast elkaar gezet? vraag ik.

Oz kijkt me aan met de blik van zie-ik-er-zo-dom-uit die ik meestal van Charlie krijg. Maar dit is niet het moment om iets te riskeren. '25C,' zeg ik tegen mijn broer.

Hij bestudeert zijn ticket. '7B.' En tegen Oz zegt hij nog: 'U hebt me klem gezet tussen twee mensen in, toch?'

Oz rolt met zijn ogen. Dat was altijd Charlies leukste kunstje, iedereen aan de praat houden. Oz grijpt naar de lamineermachine die op een stapel dozen staat, pakt het hoesje en buigt het open. 'Herinner je je dat goedkope namaak legitimatiebewijs waarmee je op de middelbare school bier kon kopen? broemt hij. 'Nu heb je een echt...'
Als een politieagent die zijn penning laat zien houdt Oz ons het gelamineerde pasje voor. Het is ongetwijfeld een perfect New Jersey-rijbewijs, compleet met mijn foto en mijn gloednieuwe zwarte haar.

'Geweldig,' voegt Charlie eraan toe.

Oz had ons aangeraden om makkelijk te onthouden namen te kiezen. Op dat van Charlie staat Sonny Rollins, een legendarische jazzmusicus. Op het mijne staat Walter Harvey, de eerste en tweede voornaam van mijn

vader. Fysiek en wat onze naam betreft zijn we geen broers meer.

Charlie kust zijn foto. 'Mmmmmm, mmmm – wat een schattige baby met zijn goud...'

'Maar niet onfeilbaar,' waarschuwt Oz met zijn Hobokense accent. 'Ik zeg het altijd tegen iedereen, reken niet te vast op je legitimatiebewijs. Je komt er waarschijnlijk mee in een vliegtuig... misschien ook in een motel... maar veel verder niet...'

'Wat bedoelt u daarmee?' onderbreek ik.

'Zo gaat het nu eenmaal,' legt Oz uit. 'Ook al denk je dat je nog zo handig bent, drie dingen zitten je altijd in de weg: je ego, hebzucht en seks.' Nu hij weet dat we luisteren, begint hij harder te praten met zijn hoge stem. 'Ego – je slaat grove taal uit tegen een kelner; je bent onbeschoft tegen de oberkelner – daardoor zal zo iemand in dat restaurant je niet vergeten en aan de politie verraden. Hebzucht – je koopt een duur horloge of je gaat vijf keer achter elkaar in een duur restaurant kreeft eten – en de barman herkent je foto. En seks – jongen, daarom zijn alle clichés waar. Er bestaat niets ergers dan een afgewezen vrouw.'

'Zie je dit streperige blonde haar?' vraagt Charlie en wijst naar zichzelf. 'En dat lelijke zwarte vogelnest? terwijl hij naar mij wijst. 'Van nu af aan hoeven we ons over vrouwen beslist geen zorgen meer te maken.'

'Als we de reis en verder alles meerekenen,' kom ik tussenbeide, 'hoe lang zou het dan duren voordat ze in de gaten hebben dat we verdwenen zijn?'

Oz draait zich naar zijn computer en bestudeert Charlies neprijbewijs dat ons nog steeds vanaf het beeldscherm aanstaart. 'Moeilijk te zeggen,' antwoordt Oz, ineens weer zachter. 'Dat hangt ervan af voor wie je op de loop bent.'

28

Hoe bedoel je, *Wonderbrood?*' vroeg Noreen door de mobiele telefoon.

'*Wonderbrood,*' herhaalde Joey, terwijl ze door Brooklyn terugreed. 'Ongeveer net als *geeuw... saai... witter dan wit*. Ik snap niet wat Oliver leuk aan haar vindt, ze is zo opwindend als een verkeersdrempel. Ik zag het meteen toen ik binnenkwam: een bank met gebloemde bekleding en met bijpassende sierkussens, een bijpassend vloerkleed en bijpassende onderzettertjes en een poster van Monet in bijpassende kleuren aan de muur...'

'Hee, geen kwaad woord over Monet...'

'Het was *'de Waterlelies,*' onderbrak Joey haar.

Het was even stil. 'Nou, dan had je haar gelijk kunnen laten vallen.'

'Je begrijpt niet wat ik bedoel,' ging Joey verder. 'Er is niet echt iets op haar aan te merken, ze is aardig, glimlacht de hele tijd en is leuk om te zien... maar verder niks. Soms kijkt ze heel verbaasd. Dat is alles.'

'Misschien is ze alleen maar introvert.'

'Ik vroeg haar om iets grappigs over Oliver te vertellen, en het enige wat haar te binnen schoot was *'Hij is aardig'* en *'Hij is lief.'* Enthousiaster wordt ze niet.'

'Goed, dan weet ze waarschijnlijk niet waar de broers mee bezig zijn. Zei ze verder nog iets over Oliver?'

'Weet je, dat is het gekke,' zei Joey, terwijl haar auto over de kuilen van Avenue U hobbelde. 'Oliver is mis-

schien best een aardige jongen, maar als hij met Beth uitgaat, is hij beslist geen held.'

'Dus?'

'Dus vraag ik me af hoe dat bij de andere puzzelstukjes past: een heel zuinige jongen van zesentwintig met de aloude droom uit Brooklyn weg te kunnen. Hij zorgt dat zijn broertje een baan krijgt, betaalt de hypotheek voor zijn moeder en speelt eigenlijk steeds voor vader. Op zijn werk is hij al vier jaar het hulpje van Lapidus, omdat hij hoopt op die manier carrière te kunnen maken. Natuurlijk heeft hij grotere idealen. Maar gaat hij weg en begint hij een eigen bedrijf? Beslist niet. In plaats daarvan probeert hij toegelaten te worden tot een als goed bekend staande economische hogeschool om op een veilige manier rijk te worden...'

'Misschien wilde Lapidus hem naar de economische faculteit sturen.'

'Het gaat niet alleen om die opleiding, Noreen. Let eens goed op de details. In Olivers recycle-emmertje zat een abonnement op *SpeedRead*. Weet je wat dat is?' Toen Noreen geen antwoord gaf, legde Joey uit, 'Ze geven maandelijks een boekje uit met uittreksels van de beste vakboeken voor economen, zodat je op cocktailparty's slimme opmerkingen kunt maken. Dat is Olivers wereld, hij gelooft echt dat dat belangrijk is. Volgens hem werkt dat. Daarom staat hij netjes achteraan in de rij te wachten en gaat hij met een meisje als Beth uit.'

'Ik kan je niet helemaal volgen...'

'Ik weet niet eens of er wel iets te volgen is,' geeft Joey toe. 'Ik kan het niet precies uitleggen... maar... mensen die omgaan met meisjes zoals Beth... zullen zelden driehonderd miljoen dollar willen stelen.'

'Wacht even,' liet Noreen zich ontvallen, 'dus je denkt dat ze...'

'Nee, ze zijn niet onschuldig,' zei Joey met nadruk. 'Als dat zo was, zouden ze niet op de vlucht zijn geslagen. Maar om Oliver zo ver te krijgen dat hij zijn veilige leventje op het spel zet... is er beslist iets wat we over

het hoofd hebben gezien. Mensen veranderen hun levensstijl alleen als ze daar een heel goede reden voor hebben.'

'Misschien ben je blij te horen dat Fudge me vertelde dat morgen het onderzoek bijna klaar zou moeten zijn.'

'Geweldig' zei Joey, toen ze de Bedford Avenue inreed. Anders dan de laatste keer was de lucht nu pikzwart in plaats van lichtgrijs, zodat het niet zozeer op een woonwijk leek, maar meer op een donkere laan. Maar zelfs in het donker was een ding duidelijk te zien: de geparkeerde bestelwagen van de telefoonmaatschappij vlak voor het gebouw waar Maggie Caruso woonde. Joey reed er vlak langs en keek in haar achteruitkijkspiegel. Er zaten twee agenten in de bestuurderscabine.

'Alles in orde?' klonk Noreens stem uit het mobieltje.

'Dat vertel ik je zo.' Joey reed tot halverwege het blok, zette haar auto op een privéinrit schuin tegenover het gebouw en zette de motor uit. Dichtbij genoeg om alles te kunnen zien maar ver genoeg er vandaan om niet te worden gezien. Ze gluurde naar de wagen en besepte dat er iets niet klopte. Undercoveropdrachten moesten altijd snel worden uitgevoerd. Als ze nog niet weg waren, was er iets aan de hand. Misschien hadden ze iets gevonden, dacht Joey. Of misschien wachtten ze op...

Voordat ze een conclusie kon trekken hoorde ze een auto met gierende banden op het blok afkomen.

'Wat gebeurt er?' vroeg Noreen.

'Sttt,' fluisterde Joey, hoewel Noreens stem alleen door het mobieltje te horen was. De auto reed keihard, maar was geen gewone passant. Hij gleed langs de bestelwagen en bleef precies voor de brandkraan staan. Joey schudde haar hoofd. Ze had het kunnen weten.

De deuren vlogen open en Gallo en DeSanctis stapten in het donker naar buiten. DeSanctis deed de andere deur open en stak Maggie Caruso zijn hand toe. Ze stapte met hangende schouders en een trillende kin uit, terwijl haar jas slordig zat en open stond. DeSanctis bracht haar naar het gebouw toe, maar alleen al aan

haar silhouet was duidelijk te zien dat ze er ellendig aan toe was. Zonder hulp lukte het haar niet om boven te komen. Ze waren beslist flink tegen haar tekeergegaan, dacht Joey.

‘Ik kom gelijk naar boven,’ riep Gallo toen hij om de auto heen liep. Maar zodra Maggie en DeSanctis verdwenen waren, liep hij recht op de bestelwagen af.

De bestuurder deed zijn raampje omlaag en Gallo stak zijn arm naar binnen om hem een hand te geven. Eerst leek het gewoon een gebaar waarmee twee vrienden elkaar bedankten, er werd geknikt en hartelijk gelachen. Toen verstijfde Gallo ineens en gaf de bestuurder hem iets. *Hoe lang al?* vroeg Gallo, terwijl hij zijn lach onderdrukte. De bestuurder stak zijn hand uit het raampje en wees langs het blok. Precies naar waar Joey stond.

‘Oh, shit,’ zei ze zachtjes.

Gallo draaide zich snel om en ze keken elkaar aan. Joey voelde een brok in haar keel en verstijfde door Gallo’s woedende blik. ‘Waar ben je verdomme mee bezig?’ bulderde Gallo toen hij recht op haar auto af rende.

‘Joey, alles goed?’ vroeg Noreen.

Er was geen tijd om antwoord te geven. Joey wilde eerst gas geven, maar het was al te laat. Hij was er al. Zijn stevige knokkels bonkten op het raampje. ‘Maak open,’ schreeuwde Gallo.

Omdat ze het protocol kende, deed Joey het raampje omlaag. ‘Ik doe niets wat verboden is,’ zei ze beslist. ‘Ik heb mijn legitimatie...’

‘Niks mee te maken – wat had je verdomme in dat appartement te zoeken?’

Joey keek Gallo strak aan en ging met haar tong langs de achterkant van haar tanden. ‘Sorry, ik weet niet waar je het over hebt.’

‘Doe niet net of je achterlijk bent!’ waarschuwde Gallo. ‘Je weet best dat je niet bevoegd bent!’

‘Ik doe alleen mijn werk,’ kaatste Joey terug. Ze haalde een leren hoesje met haar legitimatiebewijs uit haar

zak en zwaaide met haar inschrijving als detective. 'En de laatste keer dat ik het heb nagekeken, was er geen wet die verbood om...'

Plotseling schoot Gallo's hand naar voren, hij trok het legitimatiebewijs uit haar vingers en smeed het tegen het raampje aan de andere kant. *'Luister goed!'* blafte hij in Joeys gezicht. *'Ik heb niks met die waardeloze vergunning van je te maken. Als je het in je hoofd haalt om je nog een keer met dit onderzoek te bemoeien, dan sleur ik je met mijn eigen handen op je gat over de Brooklyn Bridge!'*

Die uitbarsting kwam zo onverwacht dat Joey er niks op wist te zeggen. De jongens van de Ordehandhaving bakenden altijd nauwkeurig de bevoegdheden af... maar in de Secret Service... verloren ze niet zomaar hun zelfbeheersing. Niet zonder reden.

'Verder nog iets?' vroeg Joey.

Gallo keek haar nog strakker aan, stak een gesloten vuist naar binnen en gooide een minigripzakje vol kapotte elektronica op Joeys schoot. Al haar onherstelbaar beschadigde afluisterapparaatjes en zendertjes. 'Geloof me, juffrouw Lemont, dit is geen spelletje voor jou.'

29

Mijn ene oog trilt altijd als ik nerveus ben. Niet echt erg, maar net genoeg om te voelen dat mijn lichaam helemaal in de war is. Meestal gaat het over als ik de herkenningmelodie van *Market Wrap* neurie of het alfabet van achteren naar voren opzeg. Als ik op Newark International Airport achteraan in de rij aansluit, ben ik volledig in beslag genomen door alles om me heen: de nerveuze bruinharige vrouw voor me en de vijftien andere mensen die voor haar zijn, en vooral de metaaldetectors voor ons en minstens zes mensen van de veiligheidsdienst waar ik over een halve minuut langs moet.

Als de Secret Service al een bericht heeft doorgegeven, wordt dit de kortste reis die ik ooit heb gemaakt. Maar als de rij naar voren schuift, lijkt er niets aan de... Verdomme.

Ik had hem eerst niet eens gezien. Achter de lopende band. Die kerel met brede schouders en een uniform van de veiligheidsdienst van het vliegveld. Hij heeft een metaaldetector in zijn hand, maar als je ziet hoe hij die vasthoudt, net of het een honkbalknuppel is, zou je zeggen dat vandaag de eerste keer is. En dan zijn postuur... alleen lui van de Secret Service zijn zo gebouwd.

Als hij mijn kant op kijkt, buig ik mijn hoofd omlaag om geen oogcontact te hoeven maken. Nog tien mensen voor me. Charlie buigt zijn hoofd alle kanten op om iemand te vinden met wie hij een praatje kan maken.

‘Wat duurt zo’n dag lang, hè?’ zegt hij tegen de vrouw die het röntgenapparaat bedient.

‘Er komt geen eind aan,’ antwoordt ze met een goedkeurende grijns.

Meestal vind ik die praatjes typisch voor Charlie. Maar vandaag... Hij maakt wel een grapje tegen die vrouw, maar ik zie precies waar hij naar kijkt. Recht naar die man met de brede schouders. En hoe Charlie met zijn hielen wipt, dat is iets soortgelijks als het trillen van mijn oog. We weten allebei wat er gebeurt als we worden gesnapt.

‘Geen bagage?’ vraagt de vrouw als Charlie bij de machine komt.

‘Heb ik ingecheckt,’ zegt hij zelfverzekerd, houdt zijn ticket omhoog en wijst naar het bagagestrookje.

In Hoboken hebben we in de leger-marinewinkel snel nog een blauwe sporttas vol ondergoed, hemden en wat toiletartikelen gekocht. Ik heb ook een klein, van binnen met lood bekleed doosje gekocht, dat in de bodem van de sporttas gestopt een ideale schuilplaats vormt voor Gallo’s pistool.

Natuurlijk is het niet echt handig, we zitten er niet op te wachten om met het moordwapen te worden gesnapt. Maar Charlie zei dat die kerels ons om willen brengen. En als we Shep niet achterna willen gaan, dan moeten we ons kunnen verdedigen.

‘Doorlopen,’ roept een zwarte bewaker terwijl hij Charlie door de detector sluist.

Ik houd mijn adem in en kijk weer omlaag. Niets om me zorgen over te maken... niets om me zorgen over te maken... Twee seconden later klinkt er een hoge piepton. O nee, ik zie nog net hoe Charlie geforceerd lacht. ‘Zeker het stukje meccano dat ik vanochtend heb ingeslikt...’

Lieve God, laat hem het niet verknoeien...

‘Man, wat had ik een hekel aan die meccano,’ lacht de bewaker, terwijl hij de detector over Charlies borst en langs zijn schouders omlaag beweegt. ‘Het lukte me

nooit er iets mee te bouwen.’ Op de achtergrond komt de bewaker met de brede schouders langzaam onze kant op.

‘Dan moet je ook Lego nemen,’ zegt Charlie nog, die niet meer op kan houden. Hij houdt zijn armen wijd en zwaait naar de bewaker met de brede schouders. Die knikt opgelaten en kijkt de andere kant op. Hij zoekt twee broers met bruin haar, geen vlasblond joch dat alleen op reis is.

De zwarte bewaker kan niks vinden en laat zijn detector zakken. ‘Een behouden vlucht,’ zegt hij tegen Charlie.

‘Insgelijks,’ antwoordt Charlie. Hij doet het geweldig, maar alle kleur is uit zijn gezicht verdwenen. Hij weet niet hoe snel hij weg moet komen.

De rest van de rij schuift langzaam verder, ieder op zijn beurt. Als ik door de detector loop, draait Charlie zich om en kijkt achterom. Als ik langs de twee bewakers ga, hou ik mijn mond en loop stil door. En dan zijn we er. We hoeven alleen nog maar naar het zuiden. Non-stop naar Miami.

30

Terwijl ze alleen de achterkant van zijn dikke nek nog zag, keek Joey hoe Gallo de straat overstak en weer naar het gebouw liep. Halverwege gebaarde hij naar zijn kornuiten in de bestelwagen, die met hun lichten terugseinden. Met een ruk schoot de wagen weg en zoefde langs Joeys auto.

‘Leuk je weer te zien!’ riep de bestuurder naar Joey.

Ze probeerde te lachen en deed of het haar koud liet. Typisch de sukkels van de technische dienst dacht ze, toen ze wegreden. Enkele seconden later waren alle undercovermannetjes weg. En aangezien Gallo het appartementenblok binnenliep, was haar ergste hindernis ook verdwenen.

‘Wat was er?’ hoorde ze Noreens stem in haar oor.

‘Niets,’ antwoordde Joey. Ze gooide het autoportier open en liep om de wagen heen naar de achterbak.

‘Misschien kun je beter onze baas bellen, hij heeft enkele vriendjes in de Service.’

‘Noreen, nu even niet,’ zei Joey. Haar stem weergalmde toen ze in de achterbak dook. Ze haalde er een glanzend metalen koffertje uit, zette het op de rand van de kofferbak en klikte de sloten open. Binnenin leek het een hightech gereedschapskist met uitklapbare en uitneembare bakjes met draad, microfoontjes en allerlei metalen apparaatjes die op miniatuur mobiele telefoons leken. Onder in de koffer zat een grote radio-ontvanger met opvouwbare koptelefoons.

‘Waar ben je mee bezig?’ vroeg Noreen angstig.
‘Waar ben je?’

Joey gaf geen antwoord. Ze stopte in haar zakken wat ze nodig had en strak de straat over.

‘Je gaat toch niet terug naar het appartement?’

‘Nee,’ zei Joey terwijl ze harder ging lopen.

‘Ik hoorde je met de toverdoos spelen. Ik hoef alleen maar te weten waar je heen gaat.’

Joey bleef voor de auto van Gallo en DeSanctis staan.

‘Ze hebben al mijn aftapapparatuur afgepakt, Noreen, en je weet wat het betekent om weer mee te kunnen luisteren...’

‘Wacht even... je gaat toch niet...’ De dichtslaande autodeur onderbrak Noreen. ‘Joey, ga me alsjeblieft niet vertellen dat je in de auto van de Secret Service zit.’

‘Goed, ik zit niet in hun auto.’ Joey keek op haar horloge. Ze had erg weinig tijd. Waarschijnlijk brachten ze alleen Maggie naar boven, maar het was misschien ook een poging van Gallo om nog even in haar woning rond te snuffelen. Joey keek nog een keer over haar schouder naar het gebouw. Hoogstens twee minuten.

‘Joey, ze schieten je dood...’

Joey greep vlak naast het glazen dak naar het binnenlicht van de wagen, schoof de plastic huls eraf en maakte snel de twee schroefjes los die het minuscule lampje op zijn plaats hielden. ‘Zij zijn begonnen, Noreen.’

‘Zij zijn begonnen? Je probeert de Secret Service van de Verenigde Staten af te tappen! De auto is eigendom van de staat.’

‘Ja, maar ook de enige plek waar die verwaande ellendelingen niet gaan zoeken,’ legde Joey uit. ‘Jee, ze zijn zo zeker van zichzelf dat ze zelfs de deuren open hebben gelaten.’ Ze verbond een microfoontje met de rode draad die naar het lampje liep. Dat trucje had ze jaren geleden geleerd. Het binnenlicht was een van de weinige punten die altijd stroom hadden, zelfs als de auto stilstond. Als je die aansluiting gebruikte, kon je maandenlang spioneren. Het was alleen een beetje riskant.

‘Joey, ik smeed je, ze kunnen elk moment komen...’

‘Bijna klaar...’ Ze klapte de bekleding van het dak weer op zijn plaats en dook van achterin de auto onder de bestuurdersplaats. Dat was een andere makkelijk te vinden plek waar altijd stroom was. En dankzij de modernisering van het wagenpark van de ordehandhaving was Gallo’s auto volledig met elektronisch verstelbare stoelen uitgerust.

Ze voelde waar de bedrading uit de vloer omhoog kwam, haakte er een rode draad aan vast en verbond het andere uiteinde met een zwart doosje dat op een ouderwets mobieltje zonder toetsenbord leek.

‘Joey, ze gooien je in de gevangenis...’

Ze tilde haar hoofd een beetje op om uit het zijraampje te kijken en zag een fel licht. In het gebouw. De liftdeuren gingen open. Ze komen eraan. Niet eens dertig seconden meer. Ze deed haar best om haar handen niet te laten trillen en haalde nog een laatste dingetje uit haar zak. Een glanzend uitschuifbaar staafje met een flauwe bocht aan het uiteinde. Ze schoof het helemaal uit tot het een meter lang was, bevestigde het aan de buigzame antenne die uit het zwarte doosje kwam en stopte het aan de onderkant onder de stoelbekleding.

‘Joey, maak dat je wegkomt...’

Met een flinke duw schoof ze het staafje – en de antenne – rechtop langs de achterkant van de stoel. Helemaal onzichtbaar, maar precies in de juiste positie om het signaal door het glazen dak te zenden. Een zelfgemaakt universeel plaatsbepalingssysteem.

‘Joey...!’

‘Bel hem,’ fluisterde ze.

‘Wat?’ vroeg Noreen.

‘Bel hem op.’

Joey schoof het zwarte doosje verwoed onder de stoel en bevestigde het op zijn plaats. Klaar. Tijd om te verdwijnen.

Door de achterrauit kon ze Gallo en DeSanctis aan zien komen. Hoogstens 15 meter van haar vandaan. Te laat...

Een hoge beltoon klonk door de nacht en Gallo bleef staan. De Sanctis ook. 'Ja, met Gallo,' antwoordde hij, terwijl hij zijn mobieltje open klapte. De twee agenten liepen terug naar het gebouw. Meer had Joey niet nodig. In een vloeiende beweging schoot ze door de achterdeur en rende de straat over.

'Sorry, verkeerd verbonden,' zei Noreen in Joeys oor.

Gallo klapte zijn telefoon weer dicht en liep terug naar zijn auto. Toen hij de deur open deed, loerde hij naar het donkere huizenblok. Joey leunde tegen de motorkap van haar auto.

'Hebben jullie nog iets gevonden?' riep ze.

Gallo reageerde niet, maar ging achter het stuur zitten en sloeg de deur dicht. Het binnenlicht floepte uit. Joey zat zachtjes te grinniken.

31

Als ik op Miami International Airport uit het vliegtuig stap ga ik op in de menigte en verdwijn tussen de net aangekomen passagiers die door hun geliefden worden platgedrukt. Je ziet gelijk het verschil tussen degenen die daar wonen en de gasten; wij hebben lange mouwen en jassen en zij lopen in shorts en shirtjes. Als iedereen naar de bagageband loopt, zoek ik het gebouw af naar Charlie. Hij is nergens te zien.

Overal om ons heen zijn de winkels en krantenkiosken gesloten. Voor alle etalages zitten metalen luiken en nergens brandt licht. Het is al na middernacht en het hele gebouw lijkt een soort toeristenspookstad. Ik zie een bordje met herentoiletten erop en omdat ik weet dat Charlie een zwakke blaas heeft, ga ik gelijk naar rechts en stap naar de urinoirs. Daar is alleen een gezette man met een turquoise shirt van de Florida Marlins. Ik loop verder en kijk in de douchehokjes. Allemaal leeg.

Ik ren terug naar de terminal, langs de kerstboom en de menora die er staan, ga nog sneller lopen en race naar de roltrap. Charlie weet dat hij op me moest wachten nadat we waren uitgestapt. Als hij maar niet... Ik onderbreek mijn gedachten. Onzin om gelijk het ergste te denken.

Ik spring van de roltrap naar de bagagehal en kijk in alle hoeken. Langs de huurwagenbalies... om de bagagebanden heen... nog steeds geen Charlie. Rechts van me telefoneert een Latijns-Amerikaanse vrouw die

hardop lacht. Verderop is er een e-mail- en faxapparaat waar een man met een donkere zonnebril...

Een donkere zonnebril?

Ik ga langzamer lopen en zou het liefst de andere kant op gaan. Als hij van de Secret Service is, ga ik het hem niet al te makkelijk maken. Maar precies op het moment dat ik van richting wil veranderen... als ik vlakbij hem ben... draait hij zich om alsof ik helemaal niet besta. Ik loop vlak langs hem heen. Hij kijkt niet eens op. En dan besef ik pas dat ik in Miami ben, waar zonnebrillen er gewoon bij horen. Zo lang niemand weet wie we zijn is er geen reden om...

'Sorry... meneer?' vraagt een schorre stem. Ik voel een stevige hand op mijn schouder.

Ik draai me snel om en zie een zwarte man met een kruiersuniform. Hij staart me aan en geeft me heel langzaam een opgevouwen briefje. Zijn stem is ijskoud. 'Dit is voor u...' zegt hij.

Ik pak het papiertje aan en maak het haastig open. Aan de binnenkant staan met een zwarte pen drie woorden geschreven: 'Wacht op me.' Zonder afzender.

De blokletters doen me aan Charlie denken, maar het is nogal vreemd. Net of iemand probeert zijn handschrift te imiteren.

Ik kijk over mijn schouder. De man met de zonnebril is verdwenen.

'Van wie hebt u dat gekregen?' vraag ik de kruier.

'Dat mag ik niet vertellen,' zegt hij. 'Ze zeiden dat dan de verrassing eraf zou zijn.'

'Ze?' vraag ik angstig. 'Wie zijn ze?'

De kruier draait zich om en loopt weg. 'Vrolijk Kerstfeest...'

Er klinkt een snerpende pieptoon door de hal. *Alarm*. Een seconde later begint de bagageband te lopen. Onze bagage is er eindelijk.

Ik kom weer op adem en kijk de kruier na die zijn bagagekar naar de band toe rolt. Om hem heen zoeken de andere passagiers een plek. Een student met een

t-shirt waar 'Capitalism rocks' op staat. Een advocaat met een inktvlek op het borstzakje van zijn pak. Een kwaad kijkende moeder met een door een New Yorkse zonnebank gebruide huid. En ik zweer je dat ze allemaal naar me kijken.

Ik kijk naar het briefje in mijn trillende hand. Wat is er verdomme aan de hand? We hadden afgesproken samen uit, samen thuis. Hij zou in geen geval op eigen houtje... tenzij iemand hem gedwongen heeft om...

Mijn borstkas staat op springen. Ik haast me naar de dichtstbijzijnde deur, baan me een weg door de menigte, maar als ik buiten kom, slaat de hete lucht van Florida me tegemoet en stroomt mijn longen binnen. Als een straaltje zweet mijn onderrug drijfnat maakt, besef ik ineens dat ik mijn winterjas nog aan heb. Mijn armen raken in de knoop als ik die uit probeer te doen. Het enige wat ik wil is Charlie vinden.

Achter me pakt iemand me bij mijn schouder. Ik maak een vuist, klaar om toe te slaan. Dan hoor ik de stem.

'Alles goed, kapitein? vraagt Charlie.

Ik draai me om en kijk zelf. Daar is hij, met zijn lachrimpeltjes en malle grijns. Ik weet niet of ik hem moet vermoorden of knuffelen, dus geef ik hem een stevige por tussen zijn schouders. 'Wat is er verd...' Een vrouw bij de taxistandplaats kijkt onze kant op en ik begin te fluisteren. 'Wat was er verdomme aan de hand? Waar was je gebleven?'

'Heb je mijn briefje niet gekregen?' fluistert hij terug.

'Dus je hebt...' Ik loods hem weg, weg van de rij voor de taxi's naar waar niemand ons kan horen. 'Je weet toch wat Oz zei? Met niemand contact. Ook niet met kruiers!' sis ik.

'Word nou niet boos, maar dit was een noodgeval.'

'Wat voor soort noodgeval?'

Hij kijkt op, maar geeft geen antwoord.

'Wat dan?' vraag ik. 'Wat heb je gedaan?'

Weer geen antwoord.

'Jee, Charlie, je hebt toch niet...'

'Ik wil er niet over praten, Oliver.'

'Je hebt haar opgebeld, toch?'

Hij praat zo zachtjes dat je het nauwelijks hoort. 'Maak je geen zorgen – ik heb gezorgd dat er niks kan gebeuren.'

'We hadden afgesproken dat we haar niet zouden bellen!' dring ik aan.

'Ze is onze moeder, Ollie. En wat nog belangrijker is, een van ons beiden woont nog steeds bij haar. Als ik me niet gemeld had, zou ze een hartinfarct hebben gekregen.'

'Ja, maar wat is volgens jou erger voor haar, een paar avonden niet weten waar we zijn of onze begrafenis moeten regelen omdat de Secret Service ons vindt en vermoordt? Ze trekken elk telefoontje na.'

'Echt?' Daar had ik nog niet eens aan gedacht. Hoewel je dat ziet in letterlijk elke film over mensen op de vlucht die er ooit is gedraaid.' Dan voegt hij er zonder sarcasme aan toe: 'Kun je eindelijk eens een keer op me vertrouwen? Geloof me, ik heb het slim aangepakt. Wie er ook afluistert... ze krijgen geen woord te horen.'

32

Hoe gaat het?' vroeg Gallo. 'Nog even geduld,' zei DeSanctis vanaf de plaats naast de chauffeur. Hij hamerde op zijn schoot op het toetsenbord van iets wat eruitzag als een gewone laptop. Wie goed keek zag dat alleen de cijfer-toetsen aan de bovenkant het deden en DeSanctis die gebruikte om de binnenin verborgen ontvanger in te stellen. Ongeveer net als bij het afstellen van een radio: je zoekt de juiste golflengte en dan hoor je jouw favoriete programma. Hij zocht en probeerde de hele rij en tikte de cijfers in die de jongens van de Technische Veiligheidsdienst hem hadden gegeven: 3,8 gigahertz... 4,3 gigahertz... Hoe dichter ze de microgolffrequenties benaderden, hoe moeilijker het voor derden werd om deze te onderscheppen. Gecombineerd met versleuteling door een signaal met wisselende frequentie was het nagenoeg onmogelijk. Met een signaal dat zich over de hele schaal heen bewoog was het nu een soort radiozender voor slechts twee luisteraars.

Hij beukte op de toetsen en tikte de laatste cijfers in. Op het beeldscherm begon een venstertje links onderaan te knippen. Toen het ingevloeid was en de kleuren duidelijker werden zagen ze een perfecte digitale afbeelding van Maggie Caruso die zich over de salontafel in haar woonkamer boog en er uitzag of ze zo moest overgeven. Haar vuisten kwamen tegen de tafel aan. Ze wankelde op haar benen en zakte langzaam door haar knieën.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Gallo. ‘Is ze ziek?’

‘Nog een ogenblik...’ DeSanctis tikte nog een laatste cijfer in en toen weerklonk de stem van mevrouw Caruso door de ingebouwde luidsprekerboxen.

‘... oh... dank u, mijn God!’ riep ze uit terwijl de tranen uit haar ogen stroomden. Ze schudde haar hoofd en er speelde een bedroefde maar toch duidelijke glimlach om haar mond. ‘Pas goed op ze... past u alstublieft goed op ze...’

‘Wat gebeurt er verdomme?’ bulderde Gallo.

DeSanctis mond viel open.

‘Ze hebben haar opgebeld!’ stamelde Gallo. ‘Die rotzakken hebben haar net gebeld!’

DeSanctis tikte woedend op het toetsenbord en opende een ander venster op de laptop. *Caruso, Margaret-Platform: Telefoon*. ‘Dat is onmogelijk,’ zei DeSanctis, terwijl hij las wat er op het scherm stond. ‘Ik heb alles hier voor me, maar er staat niks op, niets binnenkomend en niets uitgaand.’

‘Fax? E-mail?’

‘Niet bij de naaister. Ze heeft niet eens een computer.’

‘Misschien hebben de broers via een buurman gebeld.’

DeSanctis wees naar het videobeeld op het scherm. Op de achtergrond, achter mevrouw Caruso, kon je de voordeur duidelijk zien. ‘De jongens van de technische dienst hebben de hele tijd zitten kijken. Zelfs in de twee minuten die we nodig hadden om alles klaar te maken zouden we iemand hebben zien komen en gaan...’

‘Hoe hebben ze haar dan verdomme kunnen bereiken?’

‘Geen idee... misschien...’

‘Hou op met je *misschien!* We hebben geen tijd voor raadseltjes!’ schreeuwde Gallo. ‘Ze heeft duidelijk iets waarmee ze met haar jongens kan praten. Het kan me geen moer schelen of het een buurman is die via de verwarmingsbuizen in morse zit te seinen, maar ik wil weten wat het is!’

‘Ze heeft duidelijk iets waarmee ze met haar jongens kan pra-

ten. Het kan me geen moer schelen of het een buurman is die via de verwarmingsbuizen in morse zit te seinen, maar ik wil weten wat het is!

Joey leunde achterover op haar stoel en keek naar de auto van Gallo en DeSanctis terwijl ze het volume van haar ontvanger, die zo groot was als een walkie-talkie, zachter zette. Voor een microfoontje dat in het binnenlicht verstopt zat, deed die het prima.

Ze klapte de laptop op haar schoot open en bekeek de foto's van de bureaus die ze van haar digitale camera had gedownload. Dat van Oliver, Charlie, Shep, Lapidus, Quincy en Mary. Zes stuks, plus nog de gemeenschappelijke ruimte. Ze bestudeerde de kamers een voor een, op zoek naar details. De goedkope namaak-antieke notarislamp op het bureau van Oliver... de poster van *Kermit the Frog* in Charlies hokje... de foto's bij Shep aan de muur... zelfs het ontbreken van persoonlijke spullen op het bureau van Lapidus.

'Ik geloof dat je gelijk had,' onderbrak Noreen haar door het oortje. 'Ze zijn hun mamma al aan het bellen.'

'Ja... waarschijnlijk wel.'

Noreen hoorde aan haar stem dat er iets was. 'Wat is er?'

'Niets,' zei Joey, die verder door de foto's bladerde. 'Hoogstens... als Gallo en DeSanctis er een echte klopjacht van maken, waarom doen ze dan de hele surveillance met zijn tweeën?'

'Hoe bedoel je?'

'Alleen het protocol, Noreen. De FBI maakt misschien blunders, maar als het om surveillance gaat, is Secret Service iedereen de baas. Als ze een huis in de gaten houden sturen ze minstens vier mensen. Waarom dan nu ineens twee mannetjes in een auto en verder niemand?'

'Wie zal het zeggen? Misschien hebben ze weinig personeel... of hun budget overschreden... misschien komen de anderen morgen pas...'

'Of misschien willen ze niemand anders die in de

weg loopt,' opperde Joey.

'Toe nou, geloof je dat echt?'

'Joey dacht er niet verder over na. Door de ontvanger hoorde ze dat Gallo en DeSanctis het niet met elkaar eens waren.

'Toen Shep is doodgeschoten zijn ze een vroegere collega kwijtgeraakt,' bracht Noreen naar voren. 'Ik wed dat ze het daarom persoonlijk af willen handelen.'

'Ik hoop dat je gelijk hebt,' zei Joey terwijl ze de ontvanger dichtklapte. 'Maar als ik Charlie en Oliver was, zou ik bidden dat wij degenen zijn die hen als eerste vinden.'

33

Ik lig op mijn buik om de ochtendzon niet in mijn gezicht te laten schijnen, knijp mijn ogen dicht en klem mijn kussen vast of het mijn beste vriend is. De futon is ongeveer zo comfortabel als een jutezak vol deurenknoppen, maar altijd nog minder erg dan de herrie van de vuilniswagen die als glasscherven langs mijn trommelvlies schuurt.

‘Optrekken!’ schreeuwt een vuilnisman als de wagen verder de straat inschiet.

Ik draai me om. Mijn linkerarm is verdoofd. En als ik met mijn ogen begin te knipperen denk ik heel even dat ik geen idee heb waar ik ben. Dan doe ik mijn ogen open.

Vieze beige vloerbedekking. De geur van oude insectenspray. Het beschimmelde vinyl op de vloer van het smerige keukentje. Bij het zien ervan schiet het me vanzelf weer te binnen. Shep... het geld... Duckworth. Ik hoopte nog even dat het een boze droom was. Maar helaas. Het is ons leven.

Naast me ligt Charlie nog te slapen, met zijn eigen kussen in zijn armen geklemd en tevreden in zijn droomwereldje. Ik trek de gehavende deken verder over hem heen en loop naar de douche.

Tien minuten later is Charlie aan de beurt.

‘Charlie, opstaan!’ roep ik uit de badkamer.

Geen antwoord.

‘Toe nou, Charlie! Opstaan!’

Hij reageert eerst niet, draait zich ten slotte op zijn rug en kijkt me aan. Als hij zijn ogen uitwrijft kan hij zich ook niet herinneren waar hij is. Dan kijkt hij om zich heen en beseft dat we allebei in dezelfde boze droom terecht zijn gekomen. 'Shit,' mompelt hij.

'Er is geen warm water,' zeg ik terwijl ik mijn Johnny Cash-haar met wat overgebleven papieren handdoekjes afdroog.

'Ik doe beslist een briefje in de ideeënbus van de verhuurder.'

In New York noemen ze het een studio. Hier heet het een eenvoudig appartement. Wat mij betreft is het een krot zonder slaapkamer. Maar vannacht, toen we om twee uur 's ochtends in die buurt liepen te zoeken, was het precies wat we zochten: in een zijstraat met een bordje met 'Te huur' erop en het licht in het appartement waar 'manager' op stond nog aan. Ergens anders zouden ze misschien nieuwsgierig zijn geworden en de politie hebben gewaarschuwd. Maar aan de buitenrand van Miami's uiterst modieuze Zuidstrand zijn we gewoon net als de andere klanten. Bij al die drugsdealers en illegale buitenlanders zijn ze wel gewend aan huurders die om twee uur 's nachts komen opdagen.

'Kom, we moeten gaan' zeg ik, als ik schoon ondergoed aantrek. 'Ik wil er vroeg zijn.'

Hij zit rechtop in bed en rolt met zijn ogen. 'Wat is er verder nog voor nieuws?'

Ik loop terug naar de kamer en kleed me verder aan. Buiten schijnt de zon, maar we kunnen nauwelijks door de kranten kijken die op de ramen zitten. Vannacht dacht Charlie in het donker dat het kapotte verticale jaloezieën waren. Nu zien we wat het werkelijk is. Bladen van een gratis Budweiser-kalender met foto's van meisjes in bikini's die met plakband voor elk raam zijn geplakt. Wie hier als laatste heeft gewoond wilde niet gezien worden. Wij ook niet. De kalender blijft hangen.

'Kom Charlie, het is jouw beurt,' zeg ik als ik terugloop naar de badkamer. Ik draai de kraan van de dou-

che open. Dat deed mamma altijd als we moesten opschieten.

‘Dat trucje werkt niet meer,’ waarschuwt hij.

Tien minuten later wrijft hij zich droog met de papieren handdoekjes en trekt zijn nieuwe boxershorts aan.

‘Klaar?’ vraag ik.

‘Nog even...’ Hij grijpt weer in de sporttas en tast naar iets wat erin moet zitten.

‘Wat zoek je?’ vraag ik, hoewel ik het antwoord al weet. Het metalen kistje met Gallo’s pistool.

‘Niks,’ zegt Charlie, terwijl hij nog dieper graaft. Als hij niet vindt wat hij zoekt, begint hij kleren uit de tas te smijten. Een paar seconden later is die helemaal leeg. ‘Ollie, het kistje... is er niet...’

‘Maak je geen zorgen,’ zeg ik. Hij kijkt over zijn schouder en ik trek mijn loshangende shirt een stukje omhoog. Het pistool zit in de band van mijn broek.

‘Sinds wanneer ben jij...?’

‘Kunnen we eindelijk gaan?’ onderbreek ik hem.

Charlie kijkt op van de toon van mijn stem. ‘Zal ik eens raden,’ zegt hij. ‘Er is een nieuwe sheriff.’

Ik geef niet eens antwoord, draai me om en loop naar buiten. Charlie een paar passen achter me aan. Klaar of niet, Duckworth, we komen eraan...

‘Wat doe je?’ roept Charlie uit, terwijl hij achter me aan rent als ik rechts de hoek om ga, de Zesde Straat in en even verderop sneller begin te lopen. Voor ons op de Washington Avenue lopen toeristen die vroeg zijn opgestaan en lokale bewoners die laat naar hun werk gaan door elkaar heen. Hier in de zijstraten zijn we veilig. Een stuk verderop kan iedereen ons zien. Zelfs Charlie wil dat risico niet lopen en trekt me achter aan mijn shirt, zodat ik stil moet blijven staan. ‘Heb je zonnebrandolie gedronken?’ vraagt hij. ‘Ik dacht dat we naar Duckwor...?’

‘Houd je mond,’ onderbreek ik hem, terwijl ik goed om ons heen kijk. ‘Neem maar van mij aan dat dit net zo belangrijk is.’

Ik trek me los en vlieg naar de hoek van de straat waar een lange rij krantenautomaten staat. *Miami Herald, el Herald, USA Today...* en ook de krant waar ik op af vlieg, de *New York Times*. Ik stop vier muntjes in de machine, duw de klep naar beneden en pak een krant uit het midden van de stapel.

‘Hoezo neem je nooit de bovenste?’ vraagt Charlie.

Zonder op de opmerking van mijn kleine broertje te letten pak ik mijn krant er tussenuit.

‘Maar je hebt volkomen gelijk,’ gaat hij verder. ‘De bovenste heeft luizen.’ Als de klep van de krantenauto-maat dichtklapt schudt hij zijn hoofd.

‘We gaan,’ roep ik als ik terugren langs de Zesde Straat. Onder het lopen sla ik de krant open en lees snel de voorpagina door.

‘Staat er iets over ons?’ vraagt Charlie.

Ik lees verder op zoek naar iets over wat er gisteren is gebeurd. Geen geld; geen verduistering, geen moord. Eerlijk gezegd verbaast dat me niets. Lapidus houdt dit voor de media verborgen. Sommige dingen gaan echter elke dag door. Ik blijf aan de kant staan en vouw de krant open. Precies waar de overlijdensberichten staan.

‘Laat mij ook eens kijken,’ zegt Charlie, die naast me gaat staan.

We staan onder een verdroogde palmboom, ik houd de linkerhelft van de pagina vast en Charlie de andere. We zoeken allebei alfabetisch. Meestal lees ik en kijkt hij alleen naar de koppen. Vandaag is het andersom. ‘Graves, Shepard... 37... uit Brooklyn... ondervoorzitter van de Veiligheidsdienst... Greene & Greene... achter blijven zijn vrouw, Sherry... moeder, Bonnie... zuster, Claire... herdenkingsdienst nog nader te bepalen...’

‘Ik wist niet dat hij getrouwd was,’ zegt Charlie die al helemaal in beslag wordt genomen door Sheps leven. Maar hoe verder hij leest... ‘Die revisionistische schof-ten,’ ontvalt hem. ‘Er staat niet eens dat hij vroeger bij de Secret Service zat.’

‘Charlie...’

‘Hou op met je *Charlie!* Jij kende hem niet, Ollie, maar dat was zijn leven!’

‘Ik zeg niet dat het dat niet was, ik wil alleen dat je eindelijk een keer oplet! Het gaat er niet om wat er in zijn cv staat... maar dat het plaatje niet compleet is.’ Ik houd me ineens in en begin te fluisteren. ‘Er wordt driehonderd miljoen dollar verduisterd en het haalt niet eens het plaatselijke nieuws? Iemand die vroeger bij de Secret Service zat wordt doodgeschoten en niemand zegt er een woord over!? Zie je niet waar ze mee bezig zijn? Voor die lui betekent een vals overlijdensbericht nog niks. Wat ze ook zeggen, iedereen gelooft het. En wat er echt is gebeurd... dat wordt uitgewist. Dat willen ze met ons doen, Charlie. Ze schudden even met de toverlei en de hele tekening verdwijnt. En dan schrijven ze er alles op wat ze zelf willen. *De verdachten gesnapt met de miljoenen... onderzoek wijst uit dat het om moord gaat.* Dat zijn de nieuwe feiten, Charlie. En als ze eenmaal klaar zijn met schrijven kunnen wij er niks meer aan veranderen.’

Ik kijk Charlie strak aan en laat het tot hem doordringen. Precies synchroon lopen we richting de Tiende Straat. Duckworth is niet ver meer.

Met driehonderd miljoen dollar op zijn bankrekening en het plan om met pensioen te gaan had Marty Duckworth overal heen kunnen gaan. Ik dacht aan een artdeco-villa; Charlie aan een mediterrane bungalow. Als het een wedstrijd was geweest, hadden we allebei verloren.

‘Ik geloof er niks van,’ zegt Charlie als hij naar een soort vakantiehuisje uit de jaren zestig kijkt. Verweerd en met een laag afbladderende roze verf op de muren heeft het zijn beste tijd al lang gehad.

‘Het is echt het goede adres,’ bevestig ik nadat ik het nog een paar keer heb gecontroleerd.

Charlie knikt maar zegt niks. Na alle moeite om hier te komen... en nu dat... wat een ellende.

‘Misschien kunnen we nog een keer terugkomen,’ stelt hij voor.

‘Later terugkomen? Charlie, dit is de man die alle antwoorden weet. Kom op, we hoeven alleen maar aan te bellen... Ik loop de stoep af en steek de straat over. Als Charlie niet achter me aan komt, blijf ik plotseling staan en kijk achterom. ‘Alles goed?’

‘Natuurlijk,’ zegt hij. Maar hij steekt toch niet over.

‘Weet je het zeker?’

Dit keer komt er niet gelijk een antwoord. Charlie houdt er niet van als ik bang ben, en heeft een hekel aan zijn eigen angst. ‘Niets aan de hand,’ zegt hij nadrukkelijk. ‘Bel maar aan.’

Ik baan me een weg door de woekerende struiken en om de klassieke blauwe volkswagen heen die er geparkeerd staat en storm het straatje op, doe het roestige hekje open en druk angstig maar toch beslist op de bel.

Geen reactie.

Ik bel nog een keer, terwijl ik tegen het open hekje leun en ontspannen probeer te kijken.

Nog steeds geen reactie.

Ik ga op mijn tenen staan, rek mijn nek om door het ruitvormige ruitje van de voordeur te kijken.

‘Wat is er te zien?’ vraagt Charlie.

Ik druk mijn neus tegen het glas dat helemaal mat is van het stuifmeel om beter te kunnen zien... en dan... worden er binnen ineens sloten opengemaakt. De deurknop wordt omgedraaid. Ik spring naar achteren, maar het is al te laat.

‘Kan ik u ergens mee *helpen*?’ vraagt een jonge vrouw die de deur open doet. Ze heeft zwart krullend haar, dunne lippen en een kleine, spitse neus. Mijn ogen gaan gelijk naar haar versleten jeans en haar witte topje met smalle schouderbandjes.

‘Het spijt me,’ steek ik van wal. ‘Ik wilde niet... we waren alleen maar op zoek naar een vriend...’

‘We proberen Marty Duckworth te vinden,’ doet Charlie er een schepje bovenop.

Ik ben hem erg dankbaar als ik zie hoe de lichaamstaal van de vrouw verandert, ze vriendelijker kijkt en haar schouders omlaag gaan. 'Zijn jullie vrienden van hem?'

'Ja,' zeg ik voorzichtig. 'Hoezo?'

Ze zegt even niks, kiest haar woorden zorgvuldig. 'Marty Duckworth is al zes maanden dood.'

Die boodschap blijft in de lucht hangen, ik staar er naar, gebiologeerd. Net of ik verwacht dat Duckworth zelf tevoorschijn zou kunnen komen en schreeuwen: 'Een april, hier ben ik!' Maar dat gebeurt natuurlijk niet. Ik kijk om me heen, maar zie niets. Dat kan toch niet, na alle moeite...

'Dus hij is echt dood?' vraagt Charlie al een beetje paniekerig.

'Het spijt me,' zegt ze hulpvaardig als ze de uitdrukking op zijn gezicht ziet. 'Ik wilde je niet...'

'Geeft niet,' zegt hij. 'Je kunt er niets...'

'Heb je hem gekend?' kom ik tussenbeide.

'Sorry?'

'Duckworth... kende je hem?'

'Nee,' stamelt ze. 'Maar...'

'Hoe weet je dan dat hij dood is?'

'Ik eh... heb zijn naam op de overdrachtsakte zien staan,' voegt ze eraan toe. 'Toen ik het huis kocht.'

'Is er een adres waar de post naartoe gaat? Kunnen we hem ergens bereiken?'

De vrouw schudt aarzelend haar hoofd en weet niet goed wat ze moet zeggen. Dat kan me niet schelen, we hebben niet de hele reis gemaakt om helemaal geen antwoord te krijgen. 'Het spijt me,' herhaalt ze. 'Er is geen adres om de post na te sturen... hij is dood.'

Haar woorden lijken ergens niet te kloppen. 'Dat kan niet,' zeg ik met overslaande stem. 'Hoe zi...'

'Hij is erg geschrokken,' zegt Charlie. Hij buigt naar me toe en knijpt me in mijn rug. 'We moeten weg,' zegt hij knarsetandend. Hij doet net of hij naar de vrouw glimlacht en zwaait even naar haar. 'Nogmaals bedankt voor al je hulp...'

‘Het spijt me echt, roept ze als we weggaan. ‘Ik heb echt met jullie te doen.’

‘Ja,’ zegt Charlie zachtjes als hij me de straat in duwt. Wij ook.’

‘Wat is er met je aan de hand?’ vraagt Charlie als we teruglopen over onze binnenplaats. Hij stapt over de tuinslang en schiet langs de roterende sproeier die alles eromheen nat sproeit. Nadat hij heeft gecheckt of er niemand in de buurt is stevent hij regelrecht op ons nieuwe appartement af. ‘Waarom liet je haar niet met rust?’

‘Ze had toch iets kunnen weten.’

‘Ben je echt zo koppig?’ vraagt Charlie als hij naar binnen rent. Hij kijkt ongemakkelijk toe als ik tussen de woonkamer en het keukentje heen en weer loop. ‘Zag je niet hoe ze reageerde, Ollie? Ze wist echt nergens van. Het laatste nieuws van elf uur: Duckworth is dood. Eind van het verhaal.’

‘Dat kan niet waar zijn,’ houd ik vol. Als ik dat zeg hoor ik zelf hoe onzeker het klinkt.

Charlie hoort het ook. ‘Ollie, ik weet dat er voor jou meer vanaf hangt, maar...’

‘Als we nu eens iets over het hoofd zouden hebben gezien?’

‘Wat zouden we over het hoofd kunnen zien? In New York zeiden ze dat hij dood was... we zijn hierheen gekomen om zelf te kijken... en zij zegt het ook nog een keer. Duckworth is er niet meer, jongen. De voorstelling is afgelopen – tijd om een nieuwe drummer voor de band te zoeken.’

Ik loop nog steeds heen en weer en kijk omlaag. ‘Misschien kunnen we er nog een keer heen gaan en opnieuw met haar praten...’

‘Ollie...’

‘Duckworth zou zich ergens anders kunnen verbergen...’

‘Je hebt het toch gehoord? Die man is dood!’

‘Zeg dat niet!’ val ik uit.

‘Hou dan op je als een dwaas te gedragen!’ schreeuwt hij terug. ‘De wereld draait echt niet om Marty Duckworth!’

‘Denk je dat het om Marty Duckworth gaat!? Die kan me geen reet schelen. Ik wil gewoon mijn leven weer terug! Ik wil mijn appartement, mijn baan, mijn kleren en mijn haar zoals het vroeger was...’ Ik pak een pluk van het zwarte haar op mijn achterhoofd beet. ‘Ik wil mijn leven terug, Charlie! En als we er niet achter komen wat er aan de hand is, zullen Gallo en DeSanctis...’

Ineens bonkt er iets tegen het raam. We gaan gelijk allebei in dekking. Het geluid wordt niet minder, maar blijft tegen het glas bonken, net of er iemand in probeert te breken. Ik kijk op om te ontdekken wie er is, maar zie alleen een enorme straal water. Het beukt tegen het glas met de kalenderbladen en gutst dan langs de ruit omlaag. De sproeier... gewoon de tuinsproeier.

‘Waarschijnlijk heeft iemand op de slang getrapt...’ zegt Charlie.

Ik neem geen enkel risico. ‘Kijk jij buiten,’ gebied ik.

Ik ren naar het raampje van het keukentje; hij loopt naar het raam bij de deur. De sproeier bonkt nog steeds tegen het glas. Ik trek een stukje van de kalender weg en gluur naar buiten... precies op het moment dat een vage figuur onder de vensterbank langs schiet. Ik spring naar achteren en val bijna om.

‘Hee? Wat is er?’ vraagt Charlie.

‘Er is iemand buiten!’

‘Weet je het zeker?’

‘Ik heb hem net gezien!’

Charlie wankelt achteruit en doet zijn best om niet bang te worden, maar dat valt zelfs voor hem niet mee.

‘Heb je ons...?’

‘Ja, hier,’ antwoord ik als ik omlaag grijp om het pistool uit mijn broekriem te trekken. Ik schuif de pal terug en leg een vinger aan de trekker.

In de keuken snuffelt Charlie in de laden, op zoek naar een wapen. Messen, scharen, het geeft niet wat. Hij

trekt elke la open. Leeg, allemaal leeg. Bij de laatste la zet hij grote ogen op. Er zit een verroeste machete in waar een stuk vanaf is gebroken, zodat die precies in de la past.

‘Gezegend zijn de drugsdealers’ roept hij, terwijl hij het mes eruit sjort.

Als hij door de kamer naar de badkamer loopt, ga ik hem achterna. Dat hadden we gisteren afgesproken. Kleine appartementen hebben meestal geen achterdeur... maar hebben aan de achterkant wel ramen. Hij klimt op het toilet, doet het goedkope venster open en duwt het rooster weg. Ik spring naast hem.

‘Ga jij maar eerst,’ zegt Charlie terwijl hij met zijn gevouwen handen een opstapje vormt waarlangs ik omhoog kan.

‘Nee, jij eerst.’

Hij blijft erbij.

‘Charlie...’ Mijn stem en mijn afkeurende blik zijn net als die van mijn moeder. Hij weet dat het er sinds zijn geboorte in is gestampt: zorg voor je kleine broertje.

Hij beseft dat hij het nooit van me zal winnen, pakt de machete, zet zijn voet in het opstapje van mijn handen, schiet omhoog en is weg. Hij is in een oogwenk verdwenen. Met een keurige landing. Ik ga hem achterna, maar die van mij lijkt meer op een noodlanding.

‘Klaar om te rennen?’ vraagt hij als hij nogmaals de smalle betonnen doorgang bestudeert tussen ons gebouw en het volgende. Links van ons is een metalen hek naar de straat toe; rechts een open weggetje dat naar de binnenplaats loopt, exact waar wij ons verbergen. We kijken allebei precies dezelfde kant op als we naar het hek toe klauteren... en zien al snel de metalen ketting en het hangslot waarmee het dicht zit.

‘Klote,’ zegt Charlie als hij tegen het slot slaat.

Ik wijs met het pistool. *Ik kan het open schieten.*

Hij schudt zijn hoofd. *Ben je gek? Dat horen ze zo!* Zonder na te denken wil hij naar het andere uiteinde van de doorgang rennen. Maar ik grijp hem bij zijn mouw.

‘Je rent ze zo tegemoet,’ fluister ik.

‘Niet als ze al binnen zijn... en bovendien, weet jij een betere oplossing?’

Ik kijk om me heen, maar er is niks aan te doen en dus houdt alles op.

Kom, wijst Charlie. Hij rent door de doorgang en zorgt dat hij zo veel mogelijk op het dorre gras loopt, om geen herrie te maken. Bij de hoek van het gebouw staat hij stil en draait zich naar mij toe. *Klaar?*

Ik knik en hij kijkt voorzichtig om de eerste hoek. Alles in orde, wenkt hij me naar zich toe.

Als inbrekers in onze eigen achtertuin sluipen we achter het gebouw langs en bukken onder de raamkozijnen. We zagen hem om de volgende hoek. Ik hoor het water van de sproeier nog steeds tegen het glas tikken. Het geluid overstemt onze eigen voetstappen... en ook die van degene die ons daar opwacht.

‘Laat mij maar eerst gaan,’ fluister ik.

Hij schudt zijn hoofd en duwt me terug. Hij laat mij niet langer de beschermer spelen. Het kan me niks schelen. Ik wurm mezelf naast hem, controleer of ik verdwaalde schaduwen op de grond zie en steek langzaam mijn hoofd naar buiten. Om de hoek ligt een verloren springtouw op het grasveld, vlakbij een leeggelopen strandbal. Ik ga de binnenplaats van boom tot boom langs met mijn ogen, maar ik kan me niet goed concentreren. De sproeier beukt nog steeds tegen het raam. Naast me hoor ik Charlie hijgen. Niemand te zien, maar ik kan het gevoel niet van me afzetten dat er iets niet in de haak is. Maar ik heb geen keus. We kunnen geen kant op. Charlie likt een enorme druppel zweet uit het kuiltje boven zijn lip op en steekt een vuist op. Hij telt af op zijn vingers en knikt naar me. *Een... twee...*

We rennen zo hard we kunnen en duiken onder de sproeier door. Mijn hart bonst... ik zie alleen nog de straat... we zijn er bijna... het metalen toegangshek is al te zien...

‘Assepoester, waar ga je heen, te laat voor het bal? klinkt een stem vanaf onze trap.

We draaien ons ineens om en blijven staan. Ik steek het pistool omhoog en Charlie heft de machete.

‘Rustig aan, cowboy,’ zegt ze, met haar handen omhoog. Maar geen Secret Service. Het is de vrouw van Duckworths appartement.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt Charlie brutaal.

Ze geeft geen antwoord. Haar ogen blijven op mijn pistool rusten. ‘Willen jullie me vertellen wie jullie echt zijn?’ vraagt ze.

‘Dit is niet voor jou bedoeld,’ waarschuw ik.

‘Waarom vroegen jullie naar hem?’

‘Dus je kent Duckworth *wel?*’ laat ik me ontvallen.

‘Ik vroeg je iets...’

‘Maar ik ook,’ geef ik terug. Ik speel met het pistool om haar aandacht te krijgen. Ze kent ons niet goed genoeg om te weten of het verstandig is om ons uit te dagen.

‘Hoe komt het dat je hem kende?’ vraagt Charlie.

Ze laat haar handen zakken, maar blijft strak naar me kijken. ‘Weet je dat echt niet?’ vraagt ze. ‘Marty Duckworth was mijn vader.’

34

Maggie Caruso sliep altijd al slecht. Zelfs toen alles nog goed ging, zoals op haar huwelijksreis in het Poconogebergte, lukte het Maggie zelden om vijf uur aan een stuk door te slapen. Toen ze ouder werd, en de creditcardfirma's aan het eind van de maand begonnen te bellen, mocht ze al blij zijn als ze aan drie uur toekwam. En vannacht, nadat haar jongens waren verdwenen, zat ze rechtop in bed, trok aan de lakens en sliep niet eens twee uur door – precies waar Gallo op had gerekend toen hij haar vanochtend liet komen.

'Ik dacht dat u wel trek in koffie zou hebben,' zei Gallo toen hij de stralend witte verhoorkamer binnen kwam. In tegenstelling tot de dag ervoor was DeSanctis er niet bij. Vandaag was het alleen Gallo, met zijn slecht zittende kostuum en een verbazingwekkend warme glimlach. Hij hield de koffie die hij Maggie gaf met twee handen vast. 'Voorzichtig, het is heet,' zei hij met een echt bezorgd klinkende stem.

'Dank u,' zei Maggie, terwijl ze hem oplettend aankeek en zijn nieuwe houding bestudeerde.

'Hoe gaat het vandaag?' vroeg Gallo terwijl hij een stoel aanschoof. Net als de vorige keer zat hij schuin voor haar.

'Met mij gaat het prima,' zei Maggie, die hoopte dat het niet lang zou duren. 'Is er iets wat ik voor u kan doen?'

‘Ja, eigenlijk is er...’ Hij liet de woorden in de lucht hangen. Dat was een tactiek die hij geleerd had toen hij pas bij de Secret Service zat. Om mensen aan het praten te krijgen was er geen beter wapen dan stilte.

‘Agent Gallo, als u Charlie en Oliver zoekt, dan moet u weten dat ze gisteravond allebei niet thuis zijn gekomen.’

‘Werkelijk?’ vroeg Gallo. ‘Dus u weet nog steeds niet waar ze zijn?’

Maggie knikte.

‘En u weet ook nog niet hoe het met ze gaat?’

‘Geen idee,’ zei ze snel.

Met zijn armen over elkaar maakte Gallo nogmaals gebruik van doodse stilte.

‘Wat, u gelooft me niet?’ vroeg Maggie.

‘Maggie, hebben Oliver en Charlie gisteravond contact met u opgenomen?’

Heel even hield Maggie haar mond. ‘Ik weet niet waar u...’

‘Vertel geen leugens,’ waarschuwde Gallo. Hij kneep zijn ogen dicht en de vriendelijke agent verdween. ‘Als u tegen mij liegt moeten zij ervoor boeten.’

Ze beet haar tanden op elkaar en reageerde niet op die dreiging. ‘Ik zweer dat ik nergens vanaf weet.’

Voor de derde keer liet Gallo de stilte zijn werk doen. Dertig seconden zonder iets. ‘Maggie, hebt u een idee waartegen u zich probeert te verzetten?’ vroeg hij uiteindelijk.

‘Ik zei toch al...’

‘Ik zal u iets vertellen over een geval waar we vorig jaar mee bezig waren,’ onderbrak hij haar. ‘We hielden iemand in de gaten die een schrijfmachine gebruikte om met een andere verdachte te corresponderen. Dat is tamelijk geraffineerd: vernietig het lint, fax het bericht naar een onvindbare plek, zodat er dus voor ons niets is om te onderscheppen, toch? Maar helaas voor die verdachte zenden alle elektrische schrijfmachines hun eigen elektromagnetische stralen uit. Die zijn niet zo

makkelijk te lezen als die van een computer, maar onze jongens van de technische dienst konden ze zonder problemen ontvangen. En toen we hen het merk en model van de schrijfmachine hadden doorgegeven, konden ze binnen drie uur de boodschap reconstrueren aan de hand van het geluid dat de verschillende toetsen maken. Hij sloeg een A aan en wij zagen een A. We hebben ze binnen een week te pakken kunnen nemen.'

Maggie rechtte haar schouders en deed haar best om zich niet te laten intimideren.

'Ze kunnen ons niet ontsnappen,' voegde Gallo eraan toe. 'Het is alleen een kwestie van tijd.' Zonder pauze ging hij verder, 'Als u ons helpt hen te vinden, kunnen we elkaar tegemoet komen, Maggie, maar als ik het helemaal zelf moet doen... dan ziet u uw jongens alleen nog terug achter dik pantserglas. Aangenomen dat ze zo ver komen natuurlijk.' In een en dezelfde vloeiende beweging krabbelde Gallo op zijn achterhoofd en ging zijn jasje aan de voorkant een stukje open. Daar zag Maggie Gallo's pistool in zijn leren holster zitten. Gallo keek haar recht in haar ogen en hoefde niks te zeggen.

Haar kin beefde. Ze probeerde op te staan maar haar benen leken verlamd.

'Het is afgelopen, Maggie, vertel gewoon waar ze zijn.'

Ze keerde zich om en perste haar lippen op elkaar. Er liepen tranen over haar wangen.

'Dat is de enige manier om ze te helpen,' hield Gallo aan. 'Anders kleeft hun bloed aan uw handen.'

Maggie droogde haar ogen met haar handpalm en zocht wanhopig naar iets, wat dan ook, waar ze haar aandacht op kon richten. Maar het heldere wit van de muren bracht haar weer terug naar Gallo.

'Het is in orde,' zei hij nog terwijl hij zich naar haar toe boog. 'Je hoeft het alleen maar te zeggen en dan zorgen wij ervoor dat hen niets overkomt.' Hij legde een hand op haar schouder en tilde voorzichtig haar kin omhoog. 'Wees een goede moeder, Maggie. Het is de enige

manier om ze te helpen. Waar zijn Charlie en Oliver?’

Maggie staarde omhoog en voelde hoe de wereld onder haar voeten verging. Haar jongens waren het enige wat er nog over was. Ze waren alles wat ze had. En alles wat ze nodig had. Terwijl ze rechtop ging zitten trok Maggie Caruso haar schouder onder Gallo’s hand vandaan en deed eindelijk haar mond open. ‘Ik weet niet waar u het over hebt,’ zei ze zacht en beheerst. ‘Ik heb helemaal niks van ze gehoord.’

‘Wees toch niet zo’n moederskindje,’ schold Joey door de telefoon. Ze zat in haar auto en keek naar het gebouw tegenover zich, waar Maggie woonde. ‘Vertel me gewoon wat er in die dossiers staat.’

‘Je weet dat ik dat niet kan,’ antwoordde Randall Adenauer met de tongval van zijn geboortestreek Virginia. ‘Maar vraag het gerust.’

‘O, toe nou,’ jammerde Joey, terwijl ze met haar ogen rolde. Als ze dingen over Charlie en Oliver te weten wilde komen op het niveau van ordehandhaving dan was er maar een manier om het spelletje te spelen: ‘Zijn ze het soort mensen dat ik graag in dienst zou nemen?’ vroeg Joey.

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. Als bijzondere agent in dienst van de afdeling Zware Misdaaden van de FBI beschikte Adenauer over de beste dossiers en databanken van de FBI. En als een oude vriend van Joeys vader had hij al lang nog iets goed te maken. ‘Beslist,’ zei hij. ‘Ik zou ze allebei vandaag nog aannemen.’

‘Echt waar?’ vroeg Joey verbaasd, maar niet echt geschrokken. ‘Dus helemaal onschuldig?’

‘Brandschoon,’ antwoordde hij. ‘De jongste had wat problemen omdat hij op straat rondhing, maar verder niks. Volgens onze gegevens zijn het twee engelen. Hoezo, wat had je verwacht?’

Dit keer aarzelde Joey even. ‘Nee... niks,’ antwoordde ze. Voor ze verder nog iets kon zeggen klonk er een

biep op de andere lijn. Op het display zag ze dat het Noreen was. 'Zeg, ik moet er vandoor,' zei Joey nog. 'Je hoort nog van me. Bedankt, joh.'

Ze klikte verder naar haar assistente. 'Zijn Gallo en de moeder al terug?' vroeg Noreen.

Joey keek omlaag naar de stoel naast haar, waar een digitaal beeldscherm een knipperend blauw driehoekje liet zien dat zich over een elektronische kaart naar Brooklyn Bridge toe bewoog. 'Ze rijden terug naar huis,' gaf ze door. 'En bij jou? Iets interessants?'

'Alleen wat oude cijferlijsten uit het personeelsbureau van de bank. Oliver haalde goede cijfers, maar geen uitmuntende...'

'Klein visje, grote vijver... volgend wedstrijdnieveau...' '... maar uit zijn cv blijkt dat hij twee banen tegelijk had, en steeds een ervan als eigen bedrijf. Hij verkocht de ene helft van het schooljaar t-shirts, organiseerde de rest van het jaar autotochtjes, had zelfs aan het eind van elk jaar zijn eigen verhuisbedrijfje. Je kent dat type wel.'

'Altijd de jonge ondernemer. En Charlie?'

'Twee jaar kunstacademie, toen hield hij ermee op en kwam op het City College terecht. Op allebei de opleidingen haalde hij maar net voldoende: uitstekende cijfers voor vakken die hij leuk vond, maar verder zesjes en onvoldoendes.

'En waarom hield hij ermee op? Angst voor succes of faalangst?'

'Geen idee, maar hij is duidelijk onvoorspelbaar.'

'Feitelijk is Oliver pas echt onvoorspelbaar,' bracht Joey naar voren.

'Vind je?'

'Kijk nog eens naar de details. Charlie is misschien beter als het om afspraakjes maken gaat, maar als het op het nemen van risico's aankomt, is Oliver degene die zich in een wereld waagt waar hij eigenlijk niet thuishoort.' Joey wachtte, maar Noreen gaf haar geen ongelijk. 'Wat heb je verder nog gevonden behalve de afschriften?'

‘Dat was alles,’ zei Noreen. Niks, geen lor, helemaal niets. Behalve het appartement van hun moeder hebben Charlie en Oliver alleen een paar verlopen credit cards en een bankrekening waar nu niets meer op staat.’

‘En je hebt alles gecontroleerd?’

‘Ik luister toch als jij iets zegt? Rijbewijs, sociale verzekering, verzekeringspolissen, bedrijfs- en vermogensgegevens en elk stukje van ons privéleven dat de overheid jarenlang aan de kredietinstellingen heeft doorverkocht maar waar nu pas, zogenaamd door de schuld van het internet, in de media aandacht aan wordt besteed. Verder niets verdachts. Hoe ging het met de FBI?’

‘Precies hetzelfde, geen veroordelingen, geen aanhoudingen, geen recente arrestaties.’

‘Dat is alles?’ vroeg Noreen.

‘Ben je gek?’ Dit is pas het begin. Wanneer zei Fudge dat we de details van de credit cards en de telefoon kunnen krijgen?’

‘Zo snel mogelijk,’ antwoordde Noreen en begon sneller te praten. ‘O, en hier is nog iets wat je misschien zal interesseren. Weet je nog dat je me vroeg om die apotheek na te trekken? Ik heb ze gebeld en gezegd dat ik van Oliver's ziekteverzekering was en heb gevraagd of ze nog onbetaalde recepten voor de heer Caruso hadden.’

‘En?’

‘Niets voor Oliver...’

‘Verrek...’

‘Maar wel een voor een meneer Caruso Charles.’

Joey pauzeerde. ‘Vertel me alsjeblieft dat je...’

‘Oh, het spijt me. Heb ik *Oliver* gezegd? Ik bedoelde *Charles*. Precies, Charlie Caruso.’

‘Prachtig, geweldig,’ lachte Joey. ‘En wat heb je gevonden?’

‘Wel, hij heeft een recept voor een middel dat mexiletine heet.’

‘Mexiletine?’

‘Precies wat ik zei. En toen heb ik de dokter die het

heeft voorgeschreven gebeld die maar al te graag behulpzaam wilde zijn bij een verzekeringszaak...'

'Je begint het echt prima door te krijgen, toch?' vroeg Joey. 'En het uiteindelijke resultaat?'

'Charlie heeft ventriculaire tachycardie.'

'Wat zeg je?'

'Een hartritmestoornis. Vanaf zijn veertiende,' legde Noreen uit. 'Daar zijn al die rekeningen van het ziekenhuis van. We dachten de hele tijd dat ze van hun moeder waren. Dat is dus niet zo. Ze zijn allemaal voor Charlie. De enige reden waarom ze op naam van de moeder stonden is dat hij toen nog minderjarig was. Na zijn eerste aanval was er helaas een operatie van honderdtien duizend dollar nodig om hem weer op de been te helpen. Hij schijnt een soort slechte elektrische bedrading in zijn hart te hebben waardoor het bloed niet goed wordt rondgepompt.'

'Dus het is ernstig?'

'Alleen als hij zijn medicijnen niet inneemt.'

'Oh, shit,' zei Joey en schudde haar hoofd. 'Denk je dat hij ze bij zich heeft?'

'Ze zijn van Grand Central gelijk vertrokken; ik denk niet eens dat hij schone sokken bij zich heeft, dus al helemaal geen dagelijkse dosis mexiletine.'

'En hoe lang kan hij zonder?'

'Moeilijk te zeggen. De dokter denkt ongeveer drie of vier dagen onder ideale omstandigheden, maar als hij veel rond moet rennen of onder stress staat, dan korter.'

'Je bedoelt zoiets als moeten verdwijnen en voor je leven vechten?'

'Ja, precies,' zei Noreen. 'Vanaf nu tikt Charlies innerlijke klok als een tijdbom. En als we hem niet snel vinden, kun je het geld en de moord wel vergeten omdat hij dan heel andere problemen aan zijn hoofd heeft.'

35

Je vader?' roept Charlie uit.
'Dus hij leeft nog?' voeg ik eraan toe.
De vrouw kijkt naar ons allebei, maar gaat dan op mijn vraag in. 'Hij is al zes maanden dood,' zegt ze bijna te rustig. 'En wat willen jullie van hem?' Haar stem klinkt schel, maar wel sterk en beslist niet bang. Ik doe een stap naar voren; zij doet geen stap naar achteren.

'Waarom heb je gelogen over wie je bent?' vraag ik.

Tot onze verbazing moet ze grijnzen en wrijft met haar voet over het gras. Nu besef ik pas dat ze blootsvoets is. 'Grappig, ik wilde jullie precies dezelfde vraag stellen.'

'Je had toch kunnen zeggen dat je zijn dochter bent,' verwijt Charlie haar.

'En jullie hadden meteen kunnen zeggen waarom jullie echt naar hem op zoek zijn.'

Ik bijt op mijn onderlip. Ik besef heel goed wanneer ik klem zit. Als we informatie willen hebben, moeten we die ook geven. 'Walter Harvey,' zeg ik terwijl ik haar een hand en mijn valse naam geef.

'Gillian Duckworth,' zegt ze en beantwoordt mijn handdruk.

Op straat doet de postbode zijn ochtendrondje. Charlie verbergt de machete achter zijn rug en wijst mijn kant op. 'Hmm... misschien kunnen we die beter mee naar binnen nemen...'

‘Ja... eigenlijk wel,’ zeg ik als ik het pistool weer onder mijn broekriem steek. ‘Waarom kom je geen kopje koffie drinken?’

‘Met jullie beiden? Nadat jullie met een pistool en een zeeroversmes hebben bedreigd? Denk je soms dat ik mijn foto op elk pak melk wil tegenkomen?’ Ze draait zich om en wil weglopen. Charlie staart me aan. *Ze is alles wat we hebben.*

‘Wacht even, alsjeblieft,’ zeg ik, terwijl ik haar arm grijp.

Ze trekt haar arm weg, maar blijft vriendelijk. ‘Leuk je ontmoet te hebben, Walter. Het ga je goed.’

‘Gillian...’

‘We kunnen alles uitleggen,’ roept Charlie.

‘Ze gaat niet eens langzamer lopen. De postbode verdwijnt in het gebouw ernaast. Laatste kans. Omdat hij weet dat we de info hard nodig hebben, geeft Charlie wat extra gas.

‘We denken dat je vader misschien vermoord is.’

Gillian blijft opeens staan en draait zich om, haar hoofd een beetje scheef. Ze duwt drie zwarte krullen uit haar gezicht.

‘Vijf minuten,’ smeek ik. ‘Daarna laten we je met rust.’ Terwijl ik een pagina uit Lapidus’ Boek met Onverzettelijke Overeenkomsten scheur, ren ik naar onze voordeur en geef haar geen kans om nee te zeggen. Gillian komt achter me aan.

Als ik ons appartementje binnenloop geef ik haar de kans om een leuke opmerking of grapje te maken. De kale muren... de met papier dichtgeplakte ramen... ze zal toch wel ergens iets van zeggen. Maar ze zegt niks. Net als een kat die op verkenning uitgaat loopt ze een rondje door de huiskamer. Haar dunne armen bungelen langs haar zij en haar vingers frommelen aan de rafelige zakken van haar verschoten jeans. In de keuken bied ik haar de klapstoel naast me aan. Charlie biedt haar de futon aan. Ze komt naar mij toe. Maar in plaats van op de

stoel gaat ze op het witte formicablad van de bar zitten. Haar blote voeten bungelen omlaag. Ik kijk net iets te lang naar haar en Charlie schraapt plotseling zijn keel. *Toe nou!* zegt zijn blik. *Net of je nog nooit in de kleedkamers van de meisjes bent geweest.*

Ik schud mijn hoofd en concentreer me weer op Gillian. 'Dus je vertelde ons iets over je vader...' begin ik.

'Ik heb je helemaal niks verteld,' antwoordt ze. 'Ik wil alleen maar weten waarom jullie denken dat hij vermoord is.'

Ik kijk naar Charlie. *Pas op*, waarschuwt hij met een knikje. Maar zelfs hij beseft dat we ergens moeten beginnen.

'Tot gisteren woonden we allebei in New York en werkten bij een bank,' begin ik aarzelend. 'Vorige week vrijdag hebben we alle oude rekeningen doorgenomen...'

'... en vonden er een op naam van een zekere Marty Duckworth,' vult Charlie nogal haastig aan. Ik wil hem eerst de mond snoeren, maar besluit hem dan zijn gang te laten gaan. We weten allebei wie van ons twee beter kan liegen. 'Voor zover we dat konden beoordelen was de rekening van je vader niets bijzonders, een oude rekening die nog in het systeem was blijven zitten. Maar nadat we die gevonden hadden en doorgegeven aan het hoofd van de veiligheidsdienst, nou... waren we gisteren met zijn drieën op de vlucht; en zijn vandaag alleen wij tweeën nog in leven.' Charlie kan zijn zin nauwelijks afmaken en wendt zijn hoofd af. Hij heeft het nog steeds moeilijk met wat er is gebeurd. Nu hij het verhaal opnieuw vertelt, hoort hij beslist Shep... hoe hij viel en op de houten planken te pletter sloeg. De ogen van mijn broer spreken duidelijke taal. *God, waarom hebben we zo iets stoms gedaan?*

Charlie kijkt omhoog naar Gillian, die hem aanstaart. Dat was me nog niet eerder opgevallen, ze wendt haar blik bijna nooit af, maar blijft kijken. Ze maken oogcontact en dan kijkt ze ineens toch weg. Haar voeten bun-

gelen niet langer. Ze zit op haar handen, onbeweeglijk. Wat ze ook bij mijn broer zag, het moet iets zijn dat ze maar al te goed kent.

‘Alles goed?’ vraag ik haar.

Gillian knikt en stamelt ‘Ik wist... Ik wist het...’

‘Wat wist je?’

Eerst aarzelt ze en wil geen antwoord geven. We zijn nog steeds mensen die ze helemaal niet kent. Maar hoe langer we blijven zitten... hoe duidelijker ze beseft dat wij net zo wanhopig zijn als zij.

‘Wat wist je? houd ik vol.’

‘Dat er iets niet klopte. Ik wist het op het moment dat ik het verslag in handen kreeg.’ Als ze de verbazing op onze gezichten ziet legt ze uit: ‘Zes maanden geleden is een dag als alle andere. Ik pak wat Cheerios als plotse-ling de telefoon gaat. Er wordt me gezegd dat mijn vader op de fiets een ongeluk heeft gehad, hij over de Rickenbacker Causeway reed toen een auto uit zijn baan vloog...’ Ze rilt nog als ze er weer aan denkt. Terwijl ze het van zich af probeert te zetten zegt ze nog: ‘Hebben jullie de Rickenbacker wel eens gezien?’

We schudden allebei tegelijk ons hoofd.

‘Dat is een brug die zo steil is dat het wel een berg lijkt. Toen ik zestien was vond ik het al zwaar. Mijn vader was tweeënzestig. Hij had al moeite met de geplaveide weg langs het strand. Hij kon op de fiets de Rickenbacker beslist niet aan.’

We zwijgen alle drie. Charlie is de eerste die iets zegt. ‘Heeft de politie...?’

‘De dag na het ongeluk ben ik naar zijn huis gereden om het kostuum uit te zoeken waarin hij begraven zou worden. Toen ik de deur opendeed, zag de woning eruit of er een orkaan had gewoed. Kasten uit elkaar gebroken... laden opengetrokken... maar voor zover ik kon zien was er behalve zijn computer niets gestolen. Het interessantste is dat in plaats van de politie te laten komen, de inbraak is onderzocht door...’

‘De Secret Service,’ zeg ik.

Gillian kijkt me van opzij aan. 'Hoe kun jij dat weten?'

'Wie zit er volgens jou achter ons aan?'

Dat is alles. Net als bij Charlie, staart Gillian nu mij aan. Ik weet niet of ze achter de waarheid wil komen of alleen menselijk contact zoekt. In elk geval heeft ze gevonden wat ze zocht. Haar lichtblauwe ogen kijken recht door me heen.

Charlie doet net of hij hard moet kuchen. 'Dus waar waren ze volgens jou naar op zoek?' vraagt hij.

'Wie? De Secret Service?' vraagt ik.

'Natuurlijk, de Secret Service.'

'Dat heb ik nooit kunnen ontdekken,' legt Gillian uit, haar stem nog steeds zacht en afwezig. 'Toen ik hun bureau in Miami belde, hadden ze geen ondervragingsrapport. Ik zei tegen hen dat ik met de agenten had gesproken, maar zonder hun namen konden ze niets voor me doen.'

'En dat is alles? Je liet het er gewoon bij zitten?' vraagt Charlie. 'Vond je dat niet een tikkeltje vreemd?'

'Charlie...!'

'Nee, hij heeft gelijk,' zegt Gillian. 'Maar je moet weten dat er bij mijn vaders zaken altijd geheimzinnigheid in het spel was. Dat is juist... zo was hij nu eenmaal.'

Charlie kijkt haar opletterend aan, maar ik geef haar een geruststellend knikje. Wat die stommerik van een vader van ons betreft, heb ik hem kunnen vergeven. Charlie zal het nooit vergeten. 'Geeft niet,' zeg ik. 'Ik weet er alles van.' Ik wil Gillians arm aanraken en zie hoe haar behabandje onder haar topje vandaan schuift en van haar schouder glijdt. Ze schuift het netjes weer op zijn plaats.

'Wacht even,' valt Charlie in de rede. 'Ik snap het nog niet helemaal. Je vader is zes maanden geleden gestorven, toch? Was dat voor of nadat hij uit New York verhuisde?'

'New York?' vraagt Gillian perplex. 'Hij heeft nooit in New York gewoond.'

Hij kijkt naar mij en bestudeert Gillian. 'Weet je dat zeker? Heeft hij nooit een appartement in Manhattan gehad?'

'Niet daartoe voor zaken. Ik weet dat hij de afgelopen zomer geld bij elkaar moest krijgen voor een reis erheen, maar verder heeft hij zijn leven lang in Florida gewoond.'

Zijn hele leven. De woorden dansen door mijn hoofd zoals de balletjes van een flipperkast die tegen een stootrand ketsen. Er klopt iets niet. We dachten de hele tijd dat we op zoek waren naar iemand uit New York die wat geld bij elkaar had gespaard en naar Florida verhuisde. En nu ontdekken we dat hij iemand uit Florida is die nauwelijks geld had voor de paar reisjes die hij naar New York maakte. Marty Duckworth, waar was je verdomme mee bezig?

'Kan iemand me alsjeblieft zeggen wat er aan de hand is?' vraagt Gillian terwijl haar ogen nerveus van de een naar de ander schieten.

Ik knik naar Charlie en hij knikt terug. Tijd om haar een nieuw puzzelstukje te geven. Charlie heeft tien minuten nodig om alles te vertellen wat we weten over het goedkope appartement dat haar vader in New York had.

'Ik begrijp het niet,' zegt ze, terwijl ze weer op haar handen gaat zitten. 'Hij heeft een woning in New York?'

'Als je het mij vraagt, zou ik zeggen dat hij die waarschijnlijk huurde,' leg ik uit.

'Hoe lang zei je dat hij de afgelopen zomer weg was?' voegt Charlie eraan toe.

'Ah, dat weet ik niet precies,' reageert Gillian. 'Tweeënhalve week... misschien drie. Ik heb er niet zo op gelet... Ik zag hem bijna nooit als hij er was...' Haar stem wordt zachter en het lijkt wel of iemand haar een stomp in haar maag heeft gegeven. Haar lichte huid wordt bijna albinowit. 'Hoe veel geld stond er op die rekening die jullie hebben gevonden?' vraagt ze.

'Gillian, je hoeft er niet aan...'

‘Ik wil alleen maar weten hoe veel!’

Charlie ademt diep in. ‘Drie miljoen dollar.’

Haar mond valt wijd open. ‘Wat? Mijn vader? Dat kan niet. Hoe kon hij...?’ Ze maakt haar zin niet af en de radertjes beginnen snel te draaien... en vliegen door alle mogelijkheden heen. Ze kijkt de hele tijd naar mij, ook al is Charlie degene die haar het nieuws vertelt. ‘Jullie denken dat ze hem daarom hebben vermoord, toch?’ vraagt ze ten slotte. ‘Omdat er iets met het geld is gebeurd...’

‘Dat willen we nu juist ontdekken,’ leg ik uit, in de hoop haar zo aan de praat te kunnen houden.

‘Kende je vader iemand bij de Secret Service?’ vraagt Charlie nog.

‘Eh, dat weet ik niet,’ antwoordt ze nog steeds erg onder de indruk. ‘We hadden niet zo veel contact, maar... maar ik dacht toch dat ik hem iets beter kende.’

‘Heb je nog spullen van hem in huis?’ vraagt hij.

‘Ja, nogal wat, ja...’

‘En heb je die wel eens uitgezocht?’

‘Niet echt,’ zegt ze, terwijl haar stem iets hoger wordt. ‘Maar zou de Secret Service niet...’

‘Misschien hebben ze iets over het hoofd gezien,’ zegt hij tegen haar. ‘Misschien zijn ze iets vergeten.’

‘Waarom zoeken we niet met zijn drieën?’ voeg ik eraan toe. Het ideale voorstel. Een veilig aantal.

Prachtig, grijnst Charlie.

Ik durf het compliment niet goed aan te nemen en voel me al schuldig. Ook al is het voor ons een geweldige hulp, het blijft toch het huis van haar overleden vader. Ik zag het al eerder in haar ogen. De pijn gaat niet zomaar weg.

Als Gillian aarzelend knikt, springt Charlie al op en loop ik achter hem aan naar de deur. Achter ons blijft Gillian op het formicablad van de bar zitten.

‘Alles goed met je?’ vraag ik.

‘Ik wil een ding weten,’ onderbreekt ze me. ‘Denk je echt dat ze mijn vader hebben omgebracht?’

‘Eerlijk gezegd weet ik niet wat ik ervan moet den-

ken,' zeg ik. 'Maar vierentwintig uur geleden heb ik gezien hoe die kerels een vriend van ons hebben vermoord. Ik heb ze de trekker zien overhalen en zag ook hoe ze hun pistool op ons richtten... alleen maar omdat we die rekening hadden gevonden met de naam van jouw vader erop.'

'Maar dat wil nog niet zeggen...'

'Je hebt gelijk... dat wil niet zeggen dat ze hem hebben vermoord,' geeft Charlie toe. 'Maar als zij het niet waren, waarom zijn ze dan niet hier om degene te vinden die het heeft gedaan?'

Soms vergeet ik hoe agressief en scherp Charlie kan zijn. Ze weet er niets op terug te zeggen.

Ze kijkt nog een keer ons appartement rond en neemt elk detail in zich op. Dat er bijna geen meubels zijn, de met papier dichtgeplakte ramen en zelfs de machete. Als we gevaarlijke jongens waren, was ze nu al dood.

Gillian glijdt voorzichtig van de bar af, zet haar blote voeten stevig op het linoleum en wacht even voordat ze de deur open doet. Ze doet haar best om relaxed over te komen, maar als haar hand de deurknop al vast heeft, moet ze alles toch nog even verwerken. Zonder zich om te draaien zegt ze : 'Ik hoop dat het geen truc is.'

Charlie en ik lopen verder. Zij komt naar buiten. De zon schijnt al bijna.

'Gillian, je zult er geen spijt van hebben,' zegt Charlie.

36

Terwijl hij de zijkanten van zijn computerbeeldscherm in zijn eeltige handen klemde, keek Gallo naar de laptop die hij tussen zijn buik en de onderkant van het stuur balanceerde. Hij keek twee uur lang hoe Maggie Caruso haar middageten klaarmaakte, de afwas deed, twee broeken zoomde en drie zijden overhemden op de waslijn vlak buiten haar raam ophing. In die tijd kreeg ze twee telefoontjes: een van een klant en de andere was verkeerd verbonden. *Kan het donderdag klaar?* en *Het spijt me, maar die woont hier niet.* Dat was alles. Verder niks.

Gallo zette het geluid harder en opende de gegevens van de vier digitale camera's. Dankzij het laatste verhoor en haar contact met haar zonen konden ze hun volmacht uitbreiden en er nog een in haar slaapkamer, een in Charlies kamer en een in de keuken plaatsen. Gallo had dus de beelden van elk vertrek van het appartement op zijn beeldscherm. Maar de enige persoon die er te zien was was Maggie, gebogen over haar naaimachine op de eettafel. In de hoek liet een oud televisietoestel talkshows horen. Als je dichterbij kwam maakte de naaimachine een herrie als een pneumatische boor. Twee uur lang. Verder niks.

'Zal ik je aflossen?' vroeg DeSanctis toen het portier aan de andere kant open ging.

'Waar heb je verdomme zo lang gezeten?' vroeg Gallo zonder van de laptop op te kijken.

‘Geduld, man. Weet je niet wat geduld is?’

‘Zeg eens wat je hebt gevonden. Iets waar we wat aan hebben?’

‘Natuurlijk hebben we er wat aan...’ Terwijl hij zelf buiten bleef staan smeed DeSanctis twee zilverkleurige aluminium diplomatenkoffertjes boven op elkaar op de voorbank, ging er zelf naast zitten en nam de bovenste op zijn schoot.

‘Viel het tegen?’ vroeg Gallo.

DeSanctis antwoordde met een sarcastisch lachje en het klikkende geluid van de openspringende sloten van het koffertje. ‘Je weet hoe ze zijn bij Delta Dash, je zegt wat je nodig hebt en dat het dringend is en dan komen je James Bond-gadgets met de volgende pendeltrein. Je hoeft ze alleen maar op te halen in de bagage-afhaalruimte.’

Uit het zilverkleurige koffertje pakte DeSanctis een in een zwarte piepschuimvorm gepakt ding dat eruitzag als een dikke, ronde camcorder met een brede, enorm grote lens. Op een plakkertje er onderop stond ‘Eigendom van DEA.’ Typisch, knikte DeSanctis. Als het om hightech bewakingsapparatuur ging kregen de drugs-politie en grensbewaking altijd de beste speeltjes.

‘Wat is dat?’ vroeg Gallo.

‘Germanium bevattende lens... indium antimonide detector...’

‘Zeg dat eens duidelijker!’

‘Een handbediende infrarood-videocamera met volledig thermische beeldvorming,’ legde DeSanctis uit terwijl hij door de zoeker tuurde. ‘Als ze ’s avonds laat nog naar buiten gaat, stelt de camera scherp op haar lichaamstemperatuur en volgt haar zelfs in het donkerste steegje.’

Gallo keek omhoog in de heldere winterhemel. ‘Wat heb je verder nog?’

‘Kijk me niet zo aan,’ waarschuwde DeSanctis. Met de infraroodcamera op zijn schoot duwde hij de eerste koffer op de achterbank en klikte de tweede open. Daar

zat een hightech radarpistool in met een lange loop die er uitzag als een signaallicht van de politie. 'Dit is een prototype,' legde DeSanctis uit. 'Er wordt beweging mee gemeten, van stromend water tot het bloed dat door je aderen stroomt.'

'Wat houdt dat in?'

'Dat houdt in dat je dwars door onbeweeglijke voorwerpen kunt kijken. Zoals muren.'

Gallo deed sceptisch zijn armen over elkaar. 'Da's verdomme...'

'Het werkt. Ik heb het zelf gezien,' weerlegde DeSanctis. 'De ingebouwde computer geeft ook aan of het een ventilator is of een kind dat rondjes loopt. Dus als ze iemand in de hal ontmoet of zich buiten het bereik van de camera bevindt...'

'We krijgen haar wel,' zei Gallo, die het radarpistool pakte en op Maggies appartement richtte. 'We hoeven alleen maar af te wachten.'

37

Waar willen jullie beginnen?' vraagt Gillian als we het verschoten roze huisje van haar vader binnenstappen.

'Waar je maar wilt,' zegt Charlie als ik me door de stampvolle woonkamer probeer te bewegen. Het lijkt wel een openbare verkoping, zo vol staat de kamer met... ja... eigenlijk met van alles. Uitpuilende boekenkasten volgepropt met technische boeken en sciencefiction langs twee van de vier witgekalkte wanden en een oude rieten stoel, bedolven onder stapels papieren, terwijl er minstens zeven verschillende sierkussens, onder andere in de vorm van een roze flamingo en een in de vorm van een laptop, schots en scheef op de gevlekte leren bank gestapeld liggen.

Middenin de kamer staat een salontafeltje uit de Woodstock-periode vol afstandsbedieningen, vergeelde foto's, een elektrische schroevendraaier, allerlei soorten kleingeld, zachte plasticfiguurtjes van Happy en Bloosje van Sneeuwwitje en de Zeven Dwerfen, een stapel onderzettertjes van Sun Microsystems en minstens vijftwintig hazenpootjes in allerlei felle kleuren.

'Jeetje,' stamelt Charlie. 'Deze kamer is nog erger dan die van mij.'

'Je hebt de rest nog niet gezien,' zegt Gillian. 'Hij gaf meer om de functie dan om de vorm.'

'Dus al die rommel is van hem?'

'Dat zou je kunnen zeggen,' antwoordt Gillian. 'Ik

was van plan om het allemaal uit te zoeken, maar... het is niet makkelijk om iemands hele leven zomaar weg te gooien.'

Ze slaat de spijker op zijn kop. Mijn moeder kon het na bijna een jaar nog niet over haar hart verkrijgen om de tandenborstel van mijn vader weg te gooien. Hoewel ze hem toen haatte.

'Laten we hier beginnen,' stelt ze voor, terwijl ze ons in de logeerkamer laat die haar vader als kantoortje gebruikte. Daar vinden we een L-vormig zwart formica-werkblad dat uit de achterwand komt en de hele rechterkant van de kamer in beslag neemt. De helft ervan ligt vol papieren, de andere helft met gereedschap en elektronica: draden, transistors, een miniatuur soldeerboutje, puntbektangetjes, een setje juweliersschroevendraaiertjes, en zelfs een paar tandtechnische gereedschapjes om fijn metaaldraad mee te bewerken. Boven de werktafel hangt een ingelijste afbeelding van Gepetto uit *Pinocchio* van Walt Disney.

'Was hij een fan van Walt Disney?' vraagt Charlie.

'Daar werkte hij, vijftien jaar als medewerker in Orlando.'

'Werkelijk? En heeft hij ooit iets bijzonders gecreëerd?' vraagt Charlie.

'Eerlijk gezegd weet ik het niet precies; ik had als kind nauwelijks contact met hem. Hij stuurde me elk jaar een Minnie-speelgoedknuffel voor mijn verjaardag, maar dat was ongeveer het enige. Daarom is mijn moeder weggegaan, wij waren voor hem een soort bijbaan.'

'Wanneer is hij dan weer naar Miami verhuisd?'

'Dat moet zo'n vijf jaar geleden geweest zijn, hij ging weg bij Walt Disney en vond hier een baan bij een bedrijf dat computerspelletjes maakte. Het salaris was minder dan de helft, maar gelukkig had hij flink wat aandelen van Walt Disney. Op die manier kon hij het huis kopen.'

'En misschien kon hij zo ook de rekening bij Greene openen,' zegt Charlie met een blik die boekdelen spreekt. Maar we weten allebei heel goed dat al zijn

aandelen van Walt Disney nooit driehonderd miljoen dollar waard konden zijn.

Ik knik begrijpend. 'Hij was niet zo enorm belangrijk bij Walt Disney, toch?'

'Mijn pa?' vraagt ze met haar ontwapenende glimlach. 'Nee, zelfs met zijn ingenieursdiploma was hij een gewone werkbij. Zijn grootste heldendaad bestond uit het zodanig schakelen van de computersystemen dat alle souvenirwinkels in het park een bericht kregen dat ze paraplu's en Mickey-Mouse regencapes op moesten hangen zodra het centrale meteorologisch station van Walt Disney regen aan zag komen. De voorraden werden al aangevuld voordat de eerste regendruppel was gevallen.'

'Dat is best cool.'

'Ja... eigenlijk wel, maar mijn vader kennende, zou het best kunnen dat zijn rol hierbij eh... minder belangrijk was dan hij het voor deed komen.'

'Welkom bij de club,' zeg ik met een knikje. 'Onze vader was...'

'Onze vader? komt ze tussenbeide. 'Zijn jullie dan broers?'

Charlie werpt me een woedende blik toe en ik kan mijn tong wel afbijten.

'Wat?' vraagt Gillian. 'Wat is daar zo belangrijk aan?'

'Niets,' zeg ik tegen haar. 'Alleen... na wat er gisteren is gebeurd ... proberen we zo weinig mogelijk op te vallen.' Als ik dat zeg kijk ik hoe ze ons allebei in zich opneemt. Maar net zoals Charlie als hij een goede bui heeft, gaat Gillian er verder niet op in. 'Geen probleem,' zegt ze. 'Ik houd mijn mond.'

'Ik wist dat ik daarop kon vertrouwen,' glimlach ik terug.

'Zullen we verdergaan?' onderbreekt Charlie ons. 'We moeten het hele huis nog doen.'

Twintig minuten later zitten we over de papieren gebogen. Charlie doet de stapels op het bureau, ik de laden

eronder en Gillian is bezig met de dossierkast in de hoek. Voor zover we dat kunnen beoordelen is het meeste ervan onbelangrijk. 'Moet je horen,' roept Charlie die een stapel technische nieuwsbrieven doorworstelt. '*Verenigingsorgaan van de Vereniging van Elektro- en Elektronische Laser-Ingenieurs en Elektro-Optische Instrumenten.*'

'Willen jullie nog iets leukers horen?' vraag ik. 'Beste Martin, Als Abby aan de andere kant van de zee woonde, zou je beslist geweldig goed kunnen zwemmen. Een fijne Valentijnsdag gewenst. Je vriend Stacey B.'

'Vind je dat beter dan de Laser en Elektro-Optische Vereniging?'

'Het is een Valentijnskaart uit de jaren vijftig!' roep ik, terwijl ik met de enigszins mufte kaart wapper. Voor me zie ik dat de onderste la van de kastje vol zit met nog duizenden andere kaarten. 'Hij heeft alle ansichtkaarten, bedankbriefjes en verjaardagskaarten die hij ooit heeft gekregen bewaard. Vanaf zijn geboorte!'

'Dit zijn allemaal tijdschriften en oude kranten,' zegt Gillian als ze haar eigen dossierla dichtgooit. 'Alles van het Ingenieursmanagementstijdschrift tot de nieuwsbrieven aan de medewerkers van Walt Disney, maar niets waar we iets aan hebben.'

'Ik snap het niet goed,' zegt Charlie. 'Hij bewaart alles wat hij ooit in zijn vingers kreeg, maar heeft geen enkel bankafschrift of telefoonrekening?'

'Waarschijnlijk bewaarde hij die *hier...*' zeg ik, terwijl ik de lade boven die van de verjaardagskaarten open trek. Daar hangt een tiental lege dossiermappen op de metalen richels.

'Die hebben ze beslist meegenomen toen ze de computer hebben gestolen,' zegt Gillian.

'Dat was het dus, we zijn verloren,' laat Charlie zich ontvallen.

'Dat moet je niet zeggen,' reageer ik.

'Maar als de Secret Service alles al heeft doorzocht...'

'Wat dan nog? Moeten we het zomaar opgeven? Of ervan uitgaan dat zij alles hebben meegenomen?'

'Ze hebben beslist ook alles meegenomen!' roept Charlie.

'Niet waar!' snauw ik. 'Kijk om je heen, Duckworth heeft overal rommel laten slingeren, hazenpootjes in minstens vijftien verschillende kleuren. En aangezien wij geen idee hebben wat de Secret Service misschien is vergeten, ga ik hier niet vandaan voordat ik elk onderzettetje heb omgedraaid, elke la binnenste buiten gekeerd, het zaagsel uit de hoofden van Happy en Bloosje heb gehaald om te kijken wat er misschien in verstopt zit. Als jij een beter alternatief weet, dan hoor ik het graag. Maar zoals je net zelf al zei, moeten we eerst het hele huis doorzoeken!'

Charlie doet een stapje terug, geschrokken door mijn uitbarsting, maar haalt dan zijn schouders op en gaat verder. 'Als jij de keuken doet, neem ik de badkamer.'

38

Ze weet het,' zei Gallo.
'Hoe kan ze dat nou weten?' vroeg DeSanctis.
'Je hoeft alleen maar naar haar te kijken,' zei hij, en wees met een vette vinger naar de computer die op de stoel tussen hen in stond. 'Haar zonen worden vermist... ze is nog een nacht alleen in huis... maar doet ze aangifte? Zit ze huilend aan de telefoon en stort haar hart uit bij een vriendin? Nee, ze zit gewoon te naaien en kijkt naar de kookstudio op de televisie.'

'Altijd nog beter dan naar soaps kijken,' zei DeSanctis, en richtte de thermische videocamera op het donkere gebouw.

'Daar gaat het niet om, klootzak. Als ze weet dat we zitten te kijken, dan zal ze niet zo snel...'

Het geluid van een deurbel klonk door de speakers van de laptop. Gallo en DeSanctis schoten omhoog in hun stoel.

'Ze krijgt bezoek,' zei DeSanctis.

'Kwam dat van beneden?'

DeSanctis richtte de camera op de glazen ruiten van de hal. In de camera werd een wazig donkergroen beeld van de hal scherp gesteld. Groen was koud; wit was warm. Maar toen hij het stuk tussen het paneel met de bellen en de hal scande, zag hij alleen twee witte rechthoekige stralenbundels langs het plafond. Geen mensen, alleen het licht van tl-buizen. 'Er is niemand beneden.'

'Ik kom eraan...!' riep Maggie naar de deur.
'Hoe konden ze erlangs? Is er een achterdeur?' schreeuwde Gallo.

'Misschien een van de burenen,' merkte DeSanctis op.

'Wie is daar?' vroeg Maggie.

Het antwoord was niet goed te horen. Een microfoon werkt niet door een deur heen.

'Wacht even...' zei Maggie terwijl ze de tv uitzette. Met haar ene hand deed ze de deur van het slot en met de andere streek ze haar bloesje en haar kapsel glad.

'Ze probeert netjes voor de dag te komen,' fluisterde DeSanctis. 'Beslist een klant.'

'Zo laat nog...?'

'Sophie! Leuk dat je er bent,' riep Maggie terwijl ze de deur open deed. Over Maggies schouder zagen ze een vrouw met grijs haar en een bruin gebreid vest met een kabelpatroon, maar zonder jas.

'Buurvrouw,' zei DeSanctis.

'Sophie...' herhaalde Gallo. 'Ze zei Sophie.'

DeSanctis trok het handschoenenvak open en haalde er een stapel papieren uit. *4190 Bedford Avenue – Bewoners – Onroerend Goed.*

'Sophie... Sofia... Sonja...' opperde Gallo toen DeSanctis als een gek met zijn vinger over de lijst ging.

'Ik heb een Sonia Coady in 3A en een Sofia Rostonov in 2F,' zei DeSanctis.

'Hoe gaat het ermee?' vroeg Sophie met een sterk Russisch accent.

'Rostonov dus.'

'Prima... echt prima,' antwoordde Maggie terwijl ze haar binnen liet.

'Let op haar handen!' brulde Gallo toen Maggie haar arm uitstak en Sophies schouder aanraakte.

'Denk je dat ze iets doorgeeft?' vroeg DeSanctis.

'Ze moet wel. Geen fax, geen e-mail, geen mobieltje, niet eens een elektronische agenda, dus haar enige hoop is iets dat van buitenaf komt. Misschien een semafoon of iets kleins waarmee je tekstberichtjes kunt sturen.'

DeSanctis knikte. 'Neem jij de moeder; ik heb Sofia.' De twee agenten hurkten zwijgend voor de laptop. In het donker gloeiden hun gezichten in het zwakke licht van het beeldscherm.

'Ik heb alle mouwen bijna twee en een halve centimeter korter gemaakt, ik haal ze gelijk van de lijn...' zei Maggie, terwijl ze naar het keukenraam liep. In het panoramaperspectief van de rookmelder kon Gallo alleen haar rug zien, maar hij keek goed wat ze allemaal aanraakte. Haar handen langs haar lichaam. Hoe ze het keukenraam open deed. De waslijn naar zich toe trok. De twee damesblouses losmaakte en over een kleeerhanger plooidde.

'Hang je ze met dit weer buiten?' vroeg Sophie.

'Kou is goed voor ze, daarvan wordt de stof gladder dan toen je ze kocht.' Maggie hing de twee hangers op een van de drie kapstokken aan de muur van de woonkamer.

'Kijk goed als ze betaalt...' waarschuwde Gallo.

'Oh jee, wat dom van me' zei Sophie terwijl ze naar haar portemonnee zocht. 'Ik heb mijn...'

'Geen probleem,' zei Maggie. Zelfs op het onscherpe digitale beeld kon Gallo zien hoe pijnlijk ze lachte. 'Kom het maar brengen wanneer je wilt. Ik ben toch steeds thuis.'

'Verrek!' schreeuwde Gallo.

'Je bent altijd zo aardig,' zei Sophie. 'Je bent een lief mens en er zullen goede dingen in je leven gebeuren.'

'Ja,' zei Maggie, terwijl ze omhoog keek naar de rookmelder. 'Dat zou fijn zijn.'

Maggie deed de deur achter Sophie dicht, zuchtte zachtjes en liep terug naar het keukenraam. Langs de muur maakte de oude radiator van de verwarming een scherp, rommelend geluid, maar Maggie merkte het nauwelijks. Ze had haar aandacht bij allerlei andere dingen, haar jongens... en Gallo... en zelfs haar dagelijkse routine. Vooral haar dagelijkse routine.

Ze bonkte met haar handpalmen net onder de bovenkant van het venster, sloeg er twee keer hard tegen en kreeg het raam eindelijk open. Een vlaag koude lucht kwam naar binnen, maar dat kon Maggie niet schelen. Nu de blouses van Sophie er niet meer hingen, was er een open plek op de waslijn. Een open plek die ze zo snel mogelijk weer wilde vullen.

Ze pakte het vochtige witte laken dat over de strijkplank hing, leunde uit het raam, pakte een knijper uit haar schortzak en zette de ene hoek vast. Stukje voor stukje liet ze het laken verder rollen boven het steegje en zette het vast met de knijpers. Aan het uiteinde trok ze het laken glad. Een windvlaag probeerde het weg te laten waaien, maar Maggie hield het stevig vast. Gewoon een avond net als anders. Alleen moest het moeilijkste nog komen.

Toen de wind minder werd, stopte ze haar handen weer in haar schortzak. Met haar linkerhand zocht ze een knijper en haar rechterhand tastte naar iets anders. Nog geen seconde later gleden haar vingers langs de rand van het briefje dat ze eerder op de avond had geschreven. Ze zorgde dat ze met haar rug naar de keuken toe stond en stopte het opgevouwen stukje papier in de palm van haar trillende hand. Vanuit haar ooghoeken zag ze het vage lichtschijnsel in de auto van Gallo en DeSanctis. Ze ging toch gewoon door.

Ze vocht tegen haar tranen, klemde haar tanden op elkaar en zette haar voeten stevig op de grond. Toen boog ze in een vloeiende beweging uit het raam, stopte ze haar rechterhand onder het laken en zette het briefje met een knijper vast. Aan de andere kant van de straat brandde geen licht achter het raam van het buurhuis, maar toch kon Maggie het pikzwarte silhouet van Saundra Finkelstein zien. Half verborgen achter haar raam knikte mevrouw Fink voorzichtig. En zo trok Maggie Caruso voor de derde keer sinds gisteren, en onder het toeziend oog van vier digitale videocamera's, zes richtmicrofoons, twee volledig gecodeerde zenders

en de beste bewakingsapparatuur van de overheid die normaliter alleen voor militaire doeleinden werd gebruikt en ruim vijftig duizend dollar kostte, aan haar waslijn die twee dollar had gekost en stuurde zo, verstoppt onder een goedkoop en versleten nat laken, een met de hand geschreven briefje naar haar buurvrouw.

39

Je kunt veel over iemand te weten komen door in zijn badkamer te kijken. Een versleten tandenborstel... tandpasta met natriumbicarbonaat... nergens wattenstaafjes. Soms ontdek je zelfs meer dan je lief is. Ik lig op mijn knieën onder de wastafel, stoot met mijn arm tegen de roestige afvoerbuizen en snuffel tussen allerlei toiletartikelen die allang over datum zijn.

‘Hoe zit het met het medicijnkastje?’ vraagt Charlie terwijl hij op de rand van de badkuip klimt.

‘Dat heb ik al uitgezocht.’

‘Het deurtje van het medicijnkastje gaat met een magnetische klik open. Ik kijk omhoog en zie dat Charlie het leeghaalt.

‘Ik zei toch dat ik dat al had gedaan.’

‘Weet ik wel, maar voor de zekerheid,’ zegt hij als hij snel de stapel bruine medicijnflesjes bekijkt. ‘Lopressor voor de bloeddruk, Glyburide voor suikerziekte, Lipitor voor te hoge cholesterol, Allopurinol tegen jicht...’

‘Charlie, wat doe je?’

‘Wat denk je, Arendsoog? Ik wil weten wat voor medicijnen hij gebruikte.’

‘Waarom?’

‘Gewoon. Ik wil erachter komen wie hij was, hoe hij overal over dacht, hoe hij in elkaar zat...’

Hij overdrijft het een beetje. Ik kijk hem nog eens aan en dan begint hij snel de bruine flesjes weer op hun plaats te zetten.

‘Waarom zeg je niet gelijk waar je echt mee bezig bent?’ vraag ik.

‘Nou, volgens mij zie je ze vliegen,’ zegt hij met een geforceerd lachje. ‘Ik zei toch dat ik alleen maar op zoek ben naar zijn...’

‘Je hebt je medicijnen niet bij je, toch?’

‘Waar heb je het..?’

‘De mexiletine, die heb je niet ingenomen.’

Hij rolt met zijn ogen als een pruilende tiener. ‘Wil je alsjeblieft niet zo overdrijven, we zijn hier niet in *General Hospital*...’

‘Verdomme, ik wist dat er iets aan de hand was...’ Ik hoor een geluid in de hal en maak mijn zin niet af.

‘Gered door de schone,’ fluistert Charlie.

‘Wat gebeurt hier?’ vraag Gillian in de deuropening.

‘Niks,’ zegt Charlie. ‘We plunderen alleen je vaders medicijnkastje. Wist je dat hij ook tampons heeft?’

‘Die zijn van mij, slimmerik.’

‘Dat dacht ik al... ik vermoedde dat ze van jou waren.’ Hij springt om me heen, sluipt de badkamer uit, maar ondertussen volgen mijn ogen Gillian als ze de hal in loopt.

‘Pas op, je hebt spuug op je lip,’ fluistert hij in het voorbijgaan. ‘Ik bedoel, je kunt er niets aan doen, met al dat hippie- en voodoo-gedoe van haar begin ik zelf ook te zweten.’

‘Daar hebben we het later nog over,’ snauw ik.

‘Dat weet ik wel zeker,’ zegt hij. ‘Maar als ik jou was, zou ik nog even wachten om een kadoetje voor haar te gaan kopen en eerst het probleem dat we nu hebben oplossen.’

Tegen zevenen hebben we alleen de keuken, de garage en de twee kasten in de hal nog over.

‘Ik neem de keuken,’ zegt Gillian. Dan zijn dus de andere twee nog over. Charlie grijnst naar me. Ik knijp mijn ogen dicht. Je zou wel gek zijn om de garage te kiezen.

‘We tossen drie keer...’ daagt hij me uit. ‘Wie twee keer wint mag kiezen.’ Nu moet ik lachen, en houd mijn hand achter mijn rug.

‘Een, twee, drie, af!... Zijn steen verslaat mijn schaar.

‘Af!... Mijn schaar verslaat zijn papier.

‘Af!... Steen verslaat schaar... alweer.

‘Verdomme!’ zeg ik kwaad.

‘Jij trapt er ook altijd in met die schaar...’

In plaats van mijn schaar steek ik mijn middelvinger omhoog en ren naar de garage.

Hij glimlacht stralend, keert zich om en loopt naar de hal.

Voor ik de hoek om ga, keer ik me om en wil eigenlijk nog een allerlaatste poging doen: verdubbelen of alles kwijt. Charlie zou met de kasten in de hal bezig moeten zijn. Maar hij staat voor de dichte deur aan de andere kant van de hal. Duckworths slaapkamer. De enige plek waar we niet zijn geweest. Eigenlijk hoeft dat niet omdat Gillian zei dat zij die al had gedaan. Maar ik ken mijn broer al langer. Ik zie hem sluipen. Hij bestudeert de deur alsof hij er doorheen kan kijken. Nadat hij negen uur in het leven van de dode heeft zitten wroeten wil hij ook weten wat er daarbinnen is.

‘Waar ga je heen?’ vraag ik.

Hij kijkt over zijn schouder en fronsst alleen plagend zijn wenkbrauwen. Hij drukt de deurknop omlaag en verdwijnt in Duckworths slaapkamer. Ik blijf staan en besef dat hij mij erbuiten wil houden. Daar trapte ik in toen ik tien was, maar nu speel ik zijn spelletje niet mee. Als ik terugloop naar de garage hoor ik de slaapkamerdeur dicht slaan. Ik doe nog drie stappen voordat ik stil blijf staan. Wie houd ik voor de gek? Ik draai me ineens om en ren naar de dichte slaapkamerdeur.

‘Charlie?’ fluister ik, hoewel ik weet dat hij niet zal reageren.

Er komt echt geen antwoord. Ik loer over mijn schouder de hal in om te kijken of de kust veilig is. Dan draai ik zachtjes de deurknop om en stap naar binnen. De deur

valt achter me dicht. Er brandt geen licht, maar dankzij de goedkope verticale luxaflex komt er nog genoeg schemerlicht binnen om de kamer enigszins te verlichten.

‘Best griezelig, heh?’ vraagt Charlie. ‘Welkom in het heilige der heiligen...’

Mijn ogen hebben een paar seconden nodig om aan het donker te wennen, maar dan zie ik gelijk waarom Gillian deze kamer zelf wilde doen. Net als de woonkamer en het kantoortje heeft Duckworths slaapkamer hetzelfde vrijgevochten stijlgevoel: een simpel bed staat tegen een groezelige witte muur geschoven, een ruw houten nachtkastje met een simpele oude wekker erop, en om het bij elkaar geraapte effect nog te versterken een amandelkleurige formica commode die eruitziet of hij zo van een vrachtwagen is geplukt. Maar hoe beter ik kijk, hoe duidelijker ik beseft dat er ook iets anders is: een roomkleurige gewatteerde deken op het bed, een pot met een bordeauxrode bloeiende eucalyptus op de commode en in de hoek een soort Mondriaan-schilderij dat tegen de muur staat, klaar om te worden opgehangen. Dit was beslist Duckworths kamer, maar nu is die helemaal van Gillian. Hier bivakkeert ze dus. Een schuldig gevoel gaat door me heen. Het is haar privésfeer.

‘Kom, Charlie, we moeten hier weg...’

‘Ja... nee... je hebt helemaal gelijk,’ zegt hij. ‘We vertrouwen ons leven blindelings aan haar toe, dus waarom zouden we meer over haar willen weten?’

Ik wil zijn arm vastpakken, maar zoals altijd is hij sneller dan ik. ‘Ik meen het, Charlie.’

‘Ik ook,’ zegt hij als hij vlak langs me heen loopt. Hij gaat verder naar binnen en zoekt de vloer, het bed en de andere meubels af naar aanknopingspunten. Tien stappen verder blijft hij ineens stomverbaasd staan.

‘Wat is er aan de hand?’ vraag ik.

‘Ik zou willen weten waar haar leven verstopt is?’

‘Wat bedoel je in godsnaam?’

‘Haar leven, Ollie, kleren, boeken, tijdschriften, alles wat er nodig is om je een beeld van iemand te maken.’

Kijk goed om je heen, behalve de bloemen en het schilderij is er niks!’

‘Misschien houdt ze niet van rommel.’

‘Zou kunnen,’ beaamt hij. ‘Of misschien is ze...’

Ergens achter ons wordt een deur hard dichtgeslagen. Ik keer me om en beseft dat het geluid uit de hal komt. We weten zelf ook wel dat we al te lang zijn blijven plakken. Ik kijk naar de wekker op het nachtkastje om te zien hoe laat het is en draai mijn hoofd snel een slag om. Het is geen wekker, maar een oude...’

‘Een acht-track speler!’ roept Charlie opgewonden. Maar als hij door de donkere kamer speurt, ziet hij dat de gleuf waar normaliter de acht-track in zit iets breder is dan normaal. Aan de zijkanten is het zilverkleurige plastic weggesneden. Net of iemand het open heeft geknipt of groter gemaakt. Hij komt nieuwsgierig dichterbij en hurkt voor het toestel.

‘Verdomme,’ zegt hij zachtjes.

‘Wat is er nou weer?’ Ik ga achter hem staan, probeer zo goed mogelijk van het zwakke licht te profiteren en leun over zijn schouder. Hij wijst naar de 8-track.

‘Ik snap niet wat je bedoelt,’ zeg ik.

‘Hier.’ Hij wijst naar het nachtkastje waar de speler op staat. ‘Kijk eens naar het stof,’ legt hij uit.

Ik draai mijn hoofd tot ik de dikke laag stof op het nachtkastje zie.

‘Zo gaaf dat je het nauwelijks opmerkt,’ zegt Charlie. ‘Net of er al maanden lang nooit iemand iets op heeft gelegd of het zelfs maar aangeraakt, ook al staat het vlak naast haar bed...’ Hij kijkt nu weer naar mij.

‘Wat dan?’

‘Nou zeg, Ollie. Hoe is het mogelijk dat ze...’

‘Hè, wat krijgen we nou, een inval in de meisjes-slaapzaal?’ zegt een vrouwenstem achter ons.

Charlie draait zich om en kijkt Gillian aan.

Zij doet het licht aan, zodat we met onze ogen knippen.

‘Wat doen jullie in mijn kamer?’

40

‘O, is dat jouw kamer?’ vraagt Charlie. ‘We wilden alleen... we keken alleen naar deze geweldige acht-track-speler.’ Hij wijst er over zijn schouder naar, maar ze reageert niet eens. Haar donkere ogen kijken hem strak aan en laten hem niet los. Ze staat daar met haar armen over elkaar. Ergens heeft ze gelijk. We hadden niet in haar spullen mogen neuzen.

‘Zeg, het spijt me echt,’ breng ik naar voren. ‘Ik zweer je dat we nergens aan hebben gezeten.’ Ze kijkt mij precies net zo aan. Maar anders dan Charlie lieg ik niet, draai er niet omheen en doe niet arrogant. Ik zeg haar wat ik echt denk en hoop dat dat voldoende is. ‘Ik... ik wilde je alleen maar beter leren kennen,’ voeg ik eraan toe.

Prachtig, grijnst Charlie.

Hij denkt dat ik net doe alsof, maar in veel opzichten is dit het eerlijkste wat ik die dag heb gezegd. Terwijl verder iedereen achter ons aan zat, was Gillian de enige die ons wilde helpen. Als ze me zo aanstaart, heeft ze haar armen nog steeds over haar borst gekruist. De vrije geest is verdwenen. En dan... zomaar opeens... is die weer terug.

‘Hij is echt geweldig, toch?’ vraagt ze als ze haar schouders weer laat zakken.

Ik lach dankbaar naar haar. Charlie vertrouwt haar vriendelijkheid niet en kijkt net of ze het tegen iemand

anders heeft.

‘Ik bedoel de acht-track,’ zegt ze nog, en loopt enthousiast naar het nachtkastje.

Met een ruk duwt ze mijn broer opzij en gaat op het bed zitten, vlak naast me. Ze schuift naar achteren, dan naar voren en weer wat naar achteren. ‘Je hebt nog niet eens gezien wat hij ermee heeft gedaan,’ zegt ze vol vuur tegen mij. ‘Druk eens op de *pauzetoets*.’

Ze lacht net zo melodieus als daarvoor. Naast haar wijst Charlie echter omlaag, waar haar blote tenen als gebalde vuisten in het vloerkleed haken.

Zie je wel? fronst Charlie met een blik van ik-had-het-je-toch-gezegd die hij in de regel voor Beth reserveert. Maar we weten allebei heel goed dat Gillian Beth niet is.

Gillian zet het apparaat aan en leunt op haar handen. ‘Druk eens op *pauze*,’ zegt ze.

Ik doe wat ze zegt en druk op de toets waar *pauze* op staat. Het oude apparaat laat een mechanische zoemtoon horen. Het is zo’n bekend geluid... en zodra ik het thuis kan brengen, schuift er ineens een plastic cd-houder met een zilverig glanzende cd naar buiten uit de breder gemaakte gleuf waar je anders de acht-track in stopt.

‘Geweldig gedaan, toch?’ vraagt Gillian.

‘Waar kwam je ook alweer vandaan?’ roept Charlie uit.

‘Wat zeg je?’

‘Waar je vandaan komt? Waar je bent opgegroeid?’

‘Hier,’ antwoordt Gillian. ‘Vlak buiten Miami.’

‘Oh, wat raar,’ zegt Charlie. Want toen je net *Geweldig gedaan* zei, zou ik gezworen hebben dat ik iets van een New Yorks accent hoorde.’

Gillian schudt geamuseerd haar hoofd, maar blijft mijn broer aankijken. ‘Niks, gewoon Florida,’ roept ze onbezorgd. De beste manier om het tegen hem op te nemen is als je er helemaal niet op ingaat. Ze concentreert zich weer op mij en de cd/acht-track. ‘Kijk eens naar de

cd,' zegt ze tegen me.

Ik grijp omlaag en duw er met een vinger tegen. *De verzamelde redevoeringen van Adlai E. Stevenson.* 'Die heeft je vader waarschijnlijk gemaakt?'

'Ja, nadat hij bij Walt Disney weg was had hij veel te veel tijd, zodat hij altijd...'

'En wanneer ben jij hier dan weer komen wonen?' komt Charlie tussenbeide.

'Wat zeg je?' vraagt ze. Als ze zich misschien ergert, laat ze er niets van merken.

'Je vader is zes maanden geleden gestorven, maar wanneer ben jij hier komen wonen?'

Ze lacht plagend, springt van het bed en loopt naar het voeteneind van het matras.

Zie je wel? Charlie kijkt woest mijn kant uit. *Dat is hetzelfde trucje dat ik met jou doe. Afstand om de confrontatie te vermijden.*

'Ik weet het niet precies,' begint ze. 'Ik denk ongeveer een maand geleden... moeilijk te zeggen. Eerst moesten alle papieren in orde worden gemaakt... en toen moest ik mijn spullen verhuizen...' Ze draait zich naar het raam, maar wordt niet nerveus. Ik let op of ik een New Yorks accent hoor, maar ik hoor alleen haar Florida-accent met de korte o. 'Het valt nog steeds niet mee om in zijn oude bed te slapen, dus kruip ik 's nachts meestal op de bank,' zegt ze nog terwijl ze Charlie aankijkt. 'Maar de hypotheek is betaald, dus ik mag niet klagen.'

'Heb je geen baan?' vraagt Charlie. 'Werk je nog?'

'Zie ik er soms uit als een rijk grietje dat altijd op het strand ligt?' plaagt ze. 'Op donderdag, vrijdag en zaterdagavond in *Waterbed*.'

'*Waterbed*?'

'Dat is een club in Washington. V.I.P.-gedoe, mannen op zoek naar geweldig knappe fotomodellen die nooit komen opdagen... dat soort zielige toestanden.'

'Oh, ik denk dat je in een sexy zwart t-shirt achter de bar staat.'

'Charlie...' brom ik.

Ze haalt haar schouders op zonder zich er druk om te maken. 'Vind je me zo'n clichétype? Ik ben daar manager, leukerd.' Ze probeert grappig te zijn, maar Charlie hapt niet. 'Het voordeel is dat ik op die manier overdag tijd heb om te schilderen, een prima compensatie,' zegt ze nog.

'Schilderen? Ik kijk goed naar het doek in de hoek en probeer er een handtekening op te vinden. G.D. Gillian Duckworth. 'Dus *jij* hebt het gemaakt,' zeg ik. Ik vroeg me al af...'

'Heb jij dat geschilderd?' vraagt Charlie sceptisch.

'Vind je dat zo gek?' vraagt ze.

'Hij vindt het niet gek,' bemoei ik me ermee, terwijl ik mijn toon luchtig probeer te houden, 'maar hij houdt niet van concurrentie.' Terwijl ik naar Charlie wijs, zeg ik nog, 'Weet je wie de kunstacademie heeft bezocht en nu ook nog graag iets met muziek zou willen doen?'

'Echt waar?' vraagt Gillian. 'Dan zijn we allebei kunstenaars.'

'Ja, we zijn allebei kunstenaars,' zegt hij zonder veel enthousiasme. Hij kijkt even snel naar haar vingers, als je het mij vraagt, dan zou ik zweren dat hij kijkt of ze ook verf onder haar nagels heeft zitten. *Volgende ronde*, waarschuwt hij, net of dat ergens op slaat. 'Verkoop je wel eens iets?' gaat hij verder.

'Alleen aan vrienden,' zegt ze zachtjes. 'Hoewel ik nu aan het proberen ben om ze in een galerie te krijgen...'

'Heb *jij* ooit al liedjes verkocht?' Voeg ik eraan toe. Ik laat hem niet zulke gemene dingen zeggen. Want wat hij ook allemaal verzint, Gillian laat ons toch maar mooi het hele huis inspecteren. Maar natuurlijk blijft Charlie naar de laag stof op het nachtkastje staren.

'Heb ik iets verkeerd gezegd?' vraagt Gillian.

'Nee, je hebt het geweldig gedaan,' zegt Charlie als hij naar de deur toe loopt.

'Waar ga je heen?' roep ik uit.

'Ik ga weer aan het werk,' is zijn antwoord. 'Ik moet nog een hele kast uitzoeken.'

41

Om middernacht zat Maggie Caruso aan de eettafel met de krant voor zich en een kop hete thee ernaast. Een kwartier lang raakte ze geen van beiden aan. *Nog even geduld* zei ze tegen zichzelf, terwijl ze naar Charlies schilderij van de Brooklyn Bridge keek. *Liever wachten tot er weer twee uur om zijn.* Zo hadden ze het om negen uur gedaan en ook om elf uur. Ze zou dolgraag opstaan, maar wilde de uitdrukking op haar gezicht verborgen houden, dus draaide ze haar pols onmerkbaar en zag hoe de secondewijzer van het plastic horloge met de boze heks van de *Wizard of Oz*, dat ze van Charlie voor moederdag had gekregen, langzaam verder tikte. Ze hoefde alleen maar geduld te hebben.

‘Ik word er gek van als ze dat doet,’ zei DeSanctis, die naar de laptop keek. ‘Net als gisteravond, ze zit naar het kruiswoordraadsel te kijken, maar vult nooit een woord in.’

‘Het gaat niet om de puzzel,’ begon Gallo. ‘Dat heb ik al vaker gezien, als mensen weten dat ze in de gaten worden gehouden, raken ze van slag. Ze zijn zo bang om iets verkeerd te doen dat ze als het ware helemaal verlamd zijn.’

‘Ga verdomme naar bed,’ schreeuwde DeSanctis naar de Maggie op het beeldscherm. ‘Maak het je gemakkelijk!’

‘We hebben allemaal onze gewoontes,’ zei Gallo. ‘Dit is zo te zien die van haar.’

Vijftig minuten later schoten Maggies ogen nog steeds tussen haar horloge en de krant heen en weer. Op een normale avond zou ze alleen van het wachten al lang in slaap zijn gevallen. Maar nu tikte ze met haar voeten op de grond om wakker te blijven. *Nog twee minuten*, rekende ze onhoorbaar.

Geërgerd en flink nerveus knipte DeSanctis de thermische camera aan en richtte die op het blok. Door de zoeke zag de wereld er donkergroen uit. Straatlantarens en de verlichting van de huizen gloeiden helder wit. Net als de kap van Joeys auto, die nu zelfs weggestopt in een steegje duidelijk zichtbaar bleef. Als ze de verwarming aan wilde hebben, moest de motor tenminste op de laagste stand blijven draaien.

‘Raad eens wie nog steeds naar ons zit te kijken?’ vroeg DeSanctis.

‘Ik wil er niks over horen,’ gromde Gallo. En wijzend naar de laptop ‘Kijk eens wie ondertussen klaar is om naar bed te gaan...’

Maggie viel bijna om van de slaap, slofte naar de keuken en deed net of ze nog een slok thee nam. Terwijl ze haar hoofd achterover gooide, stak ze haar hand in haar schortzak en tastte naar het laatste briefje. Tijd om in beweging te komen. Uit haar losse pols goot ze de hele kop thee in de gootsteen. Maar in plaats van naar haar slaapkamer te gaan, liep ze terug naar het keukenraam.

‘Wat doet ze nou?’ vroeg Gallo.

‘Precies wat ze de hele dag al doet, het geld van de stomerij uitsparen.’

Uit het raam leunend trok Maggie met beide handen de waslijn met de laatste was van die avond naar zich toe. Halverwege hield ze even op om haar vingers te strek-

ken, die plotseling brandden van de pijn. Niet alleen haar artrose en al die uren aan de naaimachine, maar vooral de stress eiste zijn tol.

‘Ze staat op instorten,’ zei Gallo, terwijl hij het display bestudeerde en haar lichaamstaal interpreteerde. ‘Dit houdt ze niet nog een avond vol.’

‘Let goed op, je kunt haar armen zien,’ verkneukelde DeSanctis zich, terwijl hij door de thermische camera keek. Hij klapte het lcd-schermpje naast de camera open zodat Gallo ook iets kon zien. Er staken waarachtig twee bleke witte armen uit het groengekleurde gebouw, die als gloeiende, lichtgevende slangen door de nacht bewogen.

‘Wat is dat voor spul?’ vroeg Gallo toen hij naar de kleine witte vlekjes op het draad van de waslijn wees.

‘Dat is waar ze het heeft aangeraakt,’ legde DeSanctis uit. ‘De lijn is zo koud dat die elke keer als ze die beetpakt de warmte vasthoudt en ons dan de thermische weerschijn laat zien.’

Gallo kneep zijn ogen samen terwijl hij de witte plekjes op de transportband bestudeerde. Naarmate het verder van Maggie weg rolde, werd elk plekje eerst waziger en verdween dan.

Maggie controleerde elk stuk wasgoed van de lijn. Wat droog was haalde ze naar binnen en wat nat was bleef hangen. Toen ze klaar was hing er alleen nog het witte laken dat nog niet droog was. Met haar hoofd omlaag keek Maggie naar het donkere raam aan de overkant van het steegje. En net als eerder knikte Sandra Finkelman in het donker naar haar.

Op het lcd-schermpje zagen Gallo en DeSanctis hoe Maggie de knijpers losmaakte, onder het laken greep en het een halve slag draaide. Door de lage temperatuur van de natte stof waren haar armen eronder enigszins zichtbaar. Ze zette de knijpers weer vast en gaf nog een laatste ruk aan de lijn om het laken op zijn plaats te krij-

gen. En net als eerst veranderden de thermische witte vlekjes in een vage horizontale streep, alleen bleef er dit keer iets anders over: vlak onder de lijn, waar de knijper op het laken zat, vloog er een witte komeet zo groot als een golfbal over het steegje. En verdween toen.

‘Wat was dat verdomme?’ vroeg Gallo.

‘Wat bedoel je?’

‘Op het laken! Spoel gelijk terug?’

‘Even wachten...’

‘Nee, nu!’ bulderde Gallo.

Terwijl hij verwoed op allerlei knoppen op de camera drukte, zette DeSanctis het beeld stil en drukte op *Rewind*. Op het beeldscherm werd de film achteruitgespoeld en bewoog Maggies laken terug naar het keukenraam.

‘Daar!’ schreeuwde Gallo. ‘Druk op *Play!*’

De band liep weer op normale snelheid. Gallo en DeSanctis bogen zich diep over de camera op het dashboard. Ze keken voor de tweede keer hoe Maggie het laken weer ophing. Met haar linkerhand zette ze de knijper vast. Haar rechterhand eronder, om het op zijn plaats te houden. Met een snelle beweging stak Maggie haar hand uit en schoof het laken een stuk verder het steegje over, en net als eerder was er een onduidelijk wit puntje te zien precies onder de plek waar de knijper zat.

‘Daar!’ zei Gallo terwijl hij het beeld stil liet staan. Hij wees de witte plek aan. ‘Wat is dat?’

‘Eh, geen idee,’ zei DeSanctis. ‘Misschien heeft ze met haar arm het laken aangeraakt...’

‘Ja, natuurlijk heeft ze het laken aangeraakt, klootzak, ze had het wel een minuut vast, maar toch is alleen die stip verlicht!’

DeSanctis boog zich nog dieper over het apparaat. ‘Denk je dat ze daar iets onder heeft verstopt?’

‘Zeg jij het maar, jij bent toch de expert? Wat zou de warmte zo lang vast kunnen houden?’

Naar het scherm turend, schudde hij zijn hoofd. ‘Als ze iets in haar hand heeft gehouden... als haar handen transpireerden... dan zou het van alles kunnen zijn,

plastic... een stukje stof... of zelfs een opgevouwen stukje papier...'

DeSanctis ging niet verder.

Gallo keek omhoog. Vier verdiepingen hoger wapperde Maggie Caruso's witte laken in de avondkoelte. Aan de andere kant van het steegje was het raam tegenover dat van Maggie donker. Zonder iets te zeggen zette DeSanctis de band stil en pakte de thermische camera op. En toen het donkergroene beeld verscheen, was er iets nieuws in het raam zichtbaar, een vaag, bleekgrijs silhouet van een oudere vrouw die naar de waslijn stond te kijken. En die geduldig wachtte.

'*Godallemachtig!*' schreeuwde Gallo en sloeg tegen het autodak. Het lampje ging door de schok eerst aan en toen weer uit. '*Hoe kon ons dat verdomme ontgaan?*'

'Zal ik soms...?'

'Zoek uit wie die buurvrouw is!' schreeuwde hij verder. 'Ik wil weten wie ze is, hoe lang ze haar al kennen en ik wil vooral een lijst van alle gesprekken die daar de laatste achtenveertig uur binnen zijn gekomen en uitgegaan.'

'Als ze iets in haar hand heeft gehouden... als haar handen transpireerden... dan zou het van alles kunnen zijn, plastic... een stukje stof... of zelfs een opgevouwen stukje papier...'

Het bleef lang stil nadat de stem van DeSanctis wegbeide. Joey keek naar de plek waar de twee agenten omhoog stonden te kijken naar...

'*Godallemachtig!*' donderde Gallo's stem en toen kwam er een scherpe echo uit Joeys ontvanger. Ze schrok van het geluid en draaide het volume lager. Toen ze het weer harder zette, hoorde ze alleen ruis.

'Nee toch,' kreunde ze, terwijl ze op de ontvanger klopte. Niets dan een krakend geluid. Ze drukte nogmaals op *Power* en herstartte het systeem. Alleen gekraak en nog eens gekraak. 'Nee, nee, nee...' smeekte ze, terwijl ze als een gek aan de knoppen draaide om de juiste frequentie terug te vinden. 'Alstublieft... nu

niet...’ Toen ze aan het eind van de frequentieschaal was, keek ze achterom. Gallo bonkte met zijn vuisten op het stuur en schreeuwde iets tegen DeSanctis. Ze zag ineens rode remlichten en Gallo die plotseling weg probeerde te rijden.

‘Jullie houden me voor de gek,’ mompelde Joey.

Banden gierden toen ze op volle toeren in een hoopje vuile sneeuw rond bleven draaien. Toen ze eenmaal grip vonden, raasde de auto de straat in en botste bijna bovenop een bruine Plymouth die halverwege de straat stond. Toen Joey de rode remlichten de hoek om zag gaan en zag verdwijnen, besepte ze dat dit pas het begin was van een nacht die eindeloos lang zou duren.

42

Welkom in Sukkelstad, aantal inwoners: twee,' zegt Charlie droog terwijl hij tot zijn knieën in een zee van kartonnen archiefdozen staat.

'Kun je alsjeblieft ophouden met klagen en deze even nakijken?'

'Die heb ik al gedaan.'

'Weet je het z...?'

'Ja, Oliver, ik weet het ze-ker,' zegt hij terwijl hij elke lettergreep apart uitspreekt. 'Voor de vijfnegentigste keer, weet ik het absoluut zeker.'

Charlie is me al drie uur aan het helpen in het Magazijn van Waardeloze Rommel annex Duckworths garage. Het eerste uur waren we hoopvol. Het tweede uur begonnen we ongeduldig te worden. Nu zijn we gewoon geïrriteerd.

'Hoe ziet het met die?'

Charlie kijkt naar een stapel bruine dozen tussen een hoop roestige tuinstoelen en een kapotte barbecue. 'Heb. Ik. Bekeken,' brult hij.

'Wat zit er dan in?' dring ik aan.

Zijn oren worden vuurrood. 'Even denken... Nu weet ik het weer, *nog een* doos vol beduidmelde science-fiction romans en computerboeken uit de oertijd...' Hij rukt het deksel van de bovenste doos en haalt er twee boeken uit: een paperbackuitgave van *Fahrenheit 451* met waterschade en een verschoten handboek met als titel *De Commodore 64 - Welkom in de toekomst*.

Ik kijk hem strak aan en wijs naar de andere dozen van die stapel. 'En die eronder?'

'Klaar... Ik kan niet meer,' kondigt Charlie aan als hij naar de deur rent. Hij struikelt over een van Gillians enorme doeken die in de weg staan, maar komt dit keer niet zo goed terecht als anders. Hij hervindt zijn evenwicht pas nadat hij een andere stapel dozen heeft geraakt en de hele stapel op de grond kiepert. Tientallen boeken vliegen over de vloer.

'Charlie, wacht op me!'

Als ik hem de woonkamer in stuur, zie ik ineens Gillian in elkaar gedoken op de armleuning van haar vaders rieten stoel zitten. Met haar hoofd omlaag en haar ellebogen op haar knieën. Als ze opkijkt zie ik dat haar ogen helemaal rood zijn, net of ze heeft gehuild.

Charly loopt vlak langs haar heen en verdwijnt naar de keuken. Ik blijf staan.

'Wat is er?' vraag ik. 'Alles goed?'

Ze knikt alleen maar, zonder iets te zeggen. In haar handen houdt ze een blauw houten fotolijstje waar rechtsonder in de hoek een kleine Mickey Mouse op is geschilderd. In het lijstje zit een oude foto van een dikke man die in een zwembad staat en trots zijn eenjarige dochttertje laat zien. Hij glimlacht stralend maar een beetje onhandig, en het meisje heeft een slap zonnehoedje op en een roze badpak aan. Zelfs de zonderlinge computerman heeft een zonnige dag beleefd. Het meisje klapt juist in haar handen, hij houdt haar dicht tegen zich aan met zijn armen om haar heen. Net of hij haar nooit in de steek zal laten.

Ik ken Gillian Duckworth niet zo goed, maar weet wel hoe het is om een ouder kwijt te raken.

Naast haar knielend probeer ik haar aandacht te trekken. 'Het spijt me dat we zo in zijn leven zijn komen snuffelen...'

'Het is jullie schuld niet.'

'Eigenlijk wel. Als wij je niet kwamen lastigvallen, dan had je...'

‘Ja, maar als ik die spullen nu niet had uitgezocht, dan had ik het toch over een paar maanden moeten doen. En bovendien,’ voegt ze eraan toe terwijl ze naar de foto kijkt, ‘hebben jullie me helemaal niets beloofd.’ Ze wil nog iets anders zeggen, maar er komt niets. Ze staart alleen naar de foto en schudt haar hoofd. ‘Ik weet dat het zielig klinkt, maar ik beseft nu pas hoe slecht ik hem kende.’ Ze houdt haar hoofd omlaag en haar krullende zwarte haar valt schuin naar beneden.

‘Gillian, ik weet niet of je er iets aan hebt, maar wij hebben thuis precies zo’n foto; ik heb mijn vader al acht jaar niet meer gezien.’

Ze kijkt op en eindelijk maken we oogcontact. Ze veegt met de achterkant van haar hand de tranen weg. Er zit een klein spleetje tussen haar lippen. Ik wil mijn hand op haar schouder leggen, maar ze heeft zich al omgedraaid. Ze verbergt haar gezicht in haar handen en als haar tranen beginnen te stromen, huilt ze alleen voor zichzelf. Hoewel ik naast haar kniel, wil Gillian haar verdriet met niemand delen. Maar uiteindelijk ontdek ik dat we allemaal wel eens behoefte hebben om ons hart bij iemand uit te storten... Ze buigt opzij en leunt met haar hoofd tegen mijn schouder, slaat haar armen om mijn nek en gooit de rest eruit. Haar heftige snikken zijn nauwelijks hoorbaar, maar ik voel hoe haar tranen mijn hemd helemaal nat maken. ‘Het is goed zo,’ zeg ik tegen haar als ze weer rustiger begint te ademen. ‘Het is normaal dat je hem mist.’

Over haar schouder zie ik hoe Charlie vanuit de keuken naar ons kijkt. Hij is op zoek naar iets in haar blik... iets in haar stem... alleen maar om te bewijzen dat ze net doet alsof. Maar er is niets te zien. En als hij ziet hoe ellendig ze zich voelt, kan zelfs hij niet de andere kant op kijken.

Als hij beseft dat ik naar hem kijk, draait mijn broer zich ineens om en doet net of hij de keukenkastjes nog een keer uitzoekt. Als Gillian ophoudt met huilen, komt hij weer naar ons toe.

‘Wil er iemand naar de tv kijken?’ brengt Charlie naar voren. ‘We zouden...’ Hij houdt ineens zijn mond en doet een beetje verbaasd. ‘Het spijt me, ik wilde niet...’

‘Nee, geen probleem,’ zegt Gillian, terwijl ze rechttop gaat zitten en haar zelfbeheersing weer terugvindt.

Wat doe je? zegt mijn blik. Ik weet niet zeker of hij jaloers is of haar alleen maar tot rust probeert te laten komen, hoewel ik moet toegeven dat wat afleiding haar beslist geen kwaad zal doen.

‘Kom op,’ zegt Charlie, ineens heel aardig, terwijl hij naar de televisie gebaart. ‘Niet meer aan denken, tijd om je te ontspannen met wat dom amusement.’

Ze kijkt mijn kant op om mijn reactie te peilen.

‘Eigenlijk heb je gelijk,’ stem ik toe. ‘Even iets anders voor onze hersenen...’

‘Eindelijk eens een verstandige opmerking,’ zegt Charlie als hij langs ons heen schiet. Hij vliegt van het vloerkleed naar de bank en heeft zijn voeten al op de salontafel liggen. Gillian komt achter me aan als ik naar de woonkamer loop, terwijl haar vingers mijn hand grijpen.

‘Prima, plaats voor ons allemaal, net een gelukkige familie,’ zegt Charlie plagend als hij de afstandsbediening pakt. Hij zwaait ermee naar het toestel en drukt op de knopjes, maar er gebeurt niets. Hij drukt nog een keer. Weer niets.

‘Heb je wel op *Power* gedrukt? vraag ik.

‘Nee, op *Mute*, maar helaas kan ik je nog steeds horen.’ Charlie keert de afstandsbediening om en drukt met zijn duim tegen de achterkant om het vakje waar de batterijen in zitten open te maken.

Hij trekt een wenkbrauw op en kijkt naar Gillian. Het feest is afgelopen. ‘Er zit niks in.’

‘Oh, dat klopt,’ zegt ze. ‘Ik wilde er nieuwe in doen.’

‘Geen probleem, zeg ik. ‘Charlie, jij had toch gezegd dat er ergens batterijen in een kast lagen?’

‘Ja,’ zegt hij zonder veel enthousiasme, terwijl hij naar Gillian blijft kijken. ‘Een hele gereedschapskist vol. In alle soorten en maten.’

Ik ren naar de kast en kom terug met een handvol nieuwe AA's. Gillian heeft de tv al met de hand aangezet, maar Charlie gaat verder met de afstandsbediening. Hij schuift de batterijen erin en klikt nog een keer. Er gebeurt niets.

'Misschien is hij kapot.'

'In dit huis?' vraagt Gillian. 'Pa repareerde alles.'

'Geef hem maar even aan mij,' zeg ik tegen Charlie terwijl ik op het randje van de salontafel zit. Tijd voor het trucje van mijn oude walkman. Ik haal de batterijen eruit, breng de afstandsbediening naar mijn lippen en blaas snel een flinke hoeveelheid lucht in het lege batterijvakje. Tot mijn verbazing hoor ik een snel, trillend geluid, ongeveer net zoals wanneer je hard tegen een grasriet blaast... of tegen de zijkant van een blad papier.

Charlies hoofd schiet opzij. Ik weet wat hij denkt.

'Misschien is-ie echt kapot,' geeft Gillian toe.

'Dat kan niet,' houdt Charlie vol. Hij heeft grote ogen en een hongerige uitdrukking op zijn gezicht. In elk ander huis is een kapotte afstandsbediening iets normaal, maar hier... Zoals Gillian al zei, Duckworth repareerde altijd alles. 'Geef eens aan mij,' vraagt Charlie.

Ik ben al een stap verder. Met twee vingers in het vakje begin ik af te tasten wat dat geluid kan hebben gemaakt. Er zit niets.

Charlie is opgestaan en buigt zich popelend over me heen. 'Breek hem open.'

Gillian schudt haar hoofd. 'Denk je echt dat hij...'

'Openbreken!' herhaalt hij.

Met mijn vingers er nog in sla ik stevig op de achterkant van de afstandsbediening. Die geeft niet mee. Te weinig hefboomkracht.

'Hier,' zegt Charlie als hij een balpen naar me toe gooit. Ik steek hem in het vak en probeer het los te wrikken. Een luid gekraak... afbrekend plastic... dan breekt de hele achterkant van de afstandsbediening eraf en komt precies op Gillians schoot terecht.

'Ik ben helemaal verpletterd,' zegt Charlie.

Ik snap niet helemaal waar hij het over heeft. Dan kijk ik omlaag en zie binnenin de behuizing, vastgeklemd met twee dikke krammen, een blaadje papier dat zo stevig is opgerold dat het ongeveer het formaat van een platgetrapte sigaret heeft. De Secret Service heeft dan wel het hele huis doorzocht, maar is er beslist niet aan toe gekomen om naar de tv te kijken.

Gillians mond valt open.

‘Wat is dat?’ vraagt Charlie.

Ik wrik met de punt van de pen de krammen los. Met een zuchtend geluid waaiert het opgevouwen papier langzaam open. Ik ben zo opgewonden dat ik er nauwelijks in slaag...

‘Maak open!’ roept Charlie.

Ik vouw het met bevende vingers open, en uit het eerste blaadje valt nog een glanzend, veel kleiner stukje papier op de grond. Charlie schiet erop af.

Eerst lijkt het wel een bladwijzer, maar aan Charlies verbaasde gezicht te zien...

‘Wat staat erop?’ vraag ik.

‘Geen idee.’ Charlie draait de bladwijzer om en ziet op de achterkant vier foto’s, portretjes, op een rij. Een oudere man met peper-en-zoutkleurig haar, naast hem een bleke man van in de veertig, een soort bankierstype, en daarnaast een vrouw met sproeten en rood kroeshaar, en als laatste een vermoeid uitziende man met een zwarte huidskleur en een kuiltje in zijn kin. Het lijkt een beetje op zo’n fotostrip van een automaat, alleen zitten de foto’s naast elkaar in plaats van onder elkaar, zodat het meer op een rij gevangenen lijkt.

‘Wat staat er op dat van jou?’ vraagt Charlie.

Dat was ik bijna vergeten. Ik pak het er juridisch uitziende document en lees zo snel als ik kan: Vertrouwelijk... Geheimhoudingsplicht... Niet slechts beperkt tot formules, tekeningen, modellen... ‘Ook al heb ik geen juridische opleiding, dan herken ik na vier jaar onderhandelen met paranoïde rijke klanten een NDA op het eerste gezicht.’

'Een wat?' vraagt Charlie.

'NDA, *non disclosure agreement*. Die worden bij zakelijke afspraken ondertekend, zodat beide partijen hun mond houden. Op die manier wordt voorkomen dat een nieuw idee uitlekt.'

'En deze...?'

Ik houd het document omhoog en wijs naar de handtekening onderaan het blad. Priegelig geschreven in uitgelopen zwarte inkt. Maar de naam is duidelijk: Martin Duckworth.

43

‘Dat snap ik niet,’ zegt Gillian. ‘Denk je dat hij een uitvinding heeft gedaan?’
‘O, hij heeft beslist iets uitgevonden,’ zeg ik opgewonden. ‘En het ziet er naar uit dat hij met iets enorm groots bezig was.’

‘Waar hebben jullie het over?’ vraagt Charlie.

Ik wapper nog een keer met het gekreukelde papier. ‘Kijk maar eens naar de andere handtekeningen op het contract.’

Hij pakt mijn pols beet om het stil te houden. *Voor akkoord getekend, Brandt T. Katkin, Hoofd Strategie, Five Points Capital.* ‘Wie is Brandt Katkin?’ vraagt Charlie.

‘Het gaat niet om Katkin, ik heb het over Five Points Capital. Met zo’n naam en zo’n document verwed ik mijn laatste onderbroek dat het een VC is.’

‘VC?’ vraagt Gillian.

‘*Venture Capital,*’ leg ik uit. ‘Ze lenen nieuwe bedrijven geld... geven ondernemers een kans doordat ze geld in hun ideeën investeren. In elk geval kun je van me aannemen dat als een Venture Capital Fonds een geheimhoudingscontract ondertekent, er heel veel geld in het spel is.’

‘Hoe weet jij dat?’

‘Zo werkt dat nu eenmaal. Deze VC-fondsen bekijken dagelijks honderden nieuwe ideeën: iemand vindt een product A uit; iemand anders een product B. Allebei de uitvinders zouden graag een geheimhoudingscontract

krijgen voordat ze naar binnen gaan en zich binnenste buiten laten keren. Maar de VC's houden niet van geheimhoudingscontracten. Ze willen eerst alles dat ze te pakken kunnen krijgen binnenstebuiten keren. En wat nog belangrijker is: een VC die zo'n contract heeft ondertekend, is daardoor automatisch zelf aansprakelijk geworden. Toen we vorig jaar een klant naar Deardorff Capital in New York begeleidden, zei een van de partners dat de enige manier om hen zo ver te krijgen dat ze een NDA zouden tekenen was als Bill Gates zelf binnen kwam lopen en zou zeggen: 'Ik heb een geweldig idee, en vertel er alles over als jullie dit tekenen.'

'Dus dat Duckworth ze zo ver heeft gekregen dat ze hebben ondertekend..'

'... wil zeggen dat hij een idee had dat zo geniaal was als Bill Gates,' bevestig ik. Dan vraag ik aan Gillian: 'Heb je een idee waar hij mee bezig was?'

'Nee, eigenlijk... wist ik niet eens dat hij iets aan het maken was. Al zijn andere uitvindingen waren onbelangrijk, ongeveer net als de platenwisselaar.'

'Nu niet meer,' zeg ik. 'Als dit klopt, dan heeft hij iets verzonnen waardoor de platenwisselaar er alleen maar uitziet als een... nou ja, als een platenwisselaar.'

'Waarschijnlijk iets met computers,' zegt Charlie nog.

'Echt? Zou je denken?' vraagt Gillian sarcastisch.

'Niet echt, het was zomaar een idee,' geeft hij terug.

'Jongens, ophouden,' waarschuw ik. 'Gillian, weet je zeker dat je niets kunt bedenken? Iets wat hij had kunnen proberen te verkopen?'

'Hoezo denk je dat hij het wilde verkopen?'

'Je gaat alleen maar naar een VC als je geld nodig hebt. Hij kreeg ze dus zo ver dat ze geld wilden investeren, of hij verkocht zijn uitvinding direct aan hen.'

'Dus daar kwam zijn geld vandaan?' vraagt Charlie. 'Denk je dat zijn idee zo goed was?'

'Als ze hem drie miljoen dollar geven,' voegt Gillian eraan toe, 'dan moet het erg goed zijn.'

Charlie werpt me een blik toe. *En bij driehonderd mil-*

joen moet het dan wel zo goed zijn als King Kong.

'En hoe zit het met de foto's?' roept Gillian ineens. Ze lijkt ongelooflijk opgewonden, maar zoals Charlie gelijk al aanduidt, houdt ze haar blote voeten weer als een soort klauwen in het vloerkleed geklemd. Wat verwacht hij dan? Ze zitten alle drie in spanning.

'Dus het is geen familie of zo?' vraagt Charlie haar.

'Ik heb ze nog nooit eerder gezien.'

'Of vrienden?' vraag ik.

'Ik wed dat een van hem Brandt Katkin is,' zegt Charlie terwijl hij met zijn kin naar het geheimhoudingscontract wijst.

'Of ook zomaar iemand,' zeg ik nog, terwijl ik steeds opgewondener word. Ik proef de hoop op mijn tong en kijk naar de vier portretjes. 'Ik wed dat het zijn contactpersonen bij de VC waren.'

'Of misschien mensen met wie hij samenwerkte,' gaat Charlie verder. 'Misschien de mensen die hij vertrouwde.'

'Of misschien juist de mensen die hem hebben vermoord,' zegt Gillian. 'Ze zouden allemaal van de Secret Service kunnen zijn.'

Geen van ons drieën zegt meer iets. Alles zou kunnen.

'Dus wat doen we nu?' voegt ze er nog aan toe.

'We zouden die Brandt Katkin kunnen bellen en vragen stellen over Five Points Capital,' stelt Charlie voor.

'Om twee uur 's nachts?' vraagt Gillian.

'Hoe later hoe beter,' antwoordt hij uitdagend en zonder pardon. 'We zouden erheen kunnen gaan en door een raam naar binnen klimmen. Op de middelbare school heeft Joel Westman me ooit laten zien hoe je met een magneetje de alarminstallatie kunt blokkeren. Dan kunnen we net als bij Watergate in de dossiers rommelen.'

'Nee maar, wat een idee,' doe ik er een schepje bovenop. Dan kunnen jullie me aan een touw door de luchtkokers laten zakken, waar ik dan mijn best zal

doen om geen zweetdruppel op de keurig verzorgde vloer te laten vallen terwijl ik de lijst van de noc pak.'

Charlie knijpt zijn ogen dicht. 'Doe je sarcastisch?'

'Let op,' zeg ik tegen hem. 'Waarom zou je alles op het spel zetten door via de achterdeur naar binnen te sluipen terwijl we ook gewoon door de voordeur binnen kunnen komen?'

'Hoe dan?'

'Maak gebruik van wat je hebt,' zeg ik en wijs naar Gillian. 'Als ze zo veel in Duckworths toekomst hebben geïnvesteerd, denk je dan niet dat ze iemand uit zijn naaste familie willen leren kennen..?'

'Dus je wilt er echt naartoe?' vraagt Charlie.

'Gelijk morgenvroeg,' zeg ik, nog steeds euforisch. 'Jij, Gillian en ik... en al onze nieuwe vrienden bij Five Points Capital.'

44

J e zult er niet blij mee zijn,' waarschuwde DeSanctis toen hij Gallo's bureau op het hoofdkantoor van de Secret Service in de stad binnen kwam lopen. Het was bijna twee uur 's nachts. De gangen waren doodstil en leeg, maar toch deed DeSanctis de deur achter zich dicht.

'Ik wil alleen maar weten wat er staat,' vroeg Gallo.

'Ze heet Sandra Finkelstein, zevenenvijftig jaar...' begon DeSanctis op het bovenste blad van de stapel te lezen. 'De Belastingdienst zegt dat ze die woning al bijna vierentwintig jaar lang huurt, dus tijd genoeg om dikke vrienden te worden.'

'En de telefoongesprekken?'

'We zijn zes maanden terug gegaan. Gemiddeld hangt ze minstens een kwartier per dag aan de telefoon met Maggie. Maar sinds gisteravond geen enkel gesprek.'

'En interlokaal?'

'Juist, daar wordt het vervelend. Vannacht om een uur heeft ze voor het eerst van haar leven een gesprek met betaling door de opgeroepene geaccepteerd. Afkomstig van een nummer dat we konden identificeren als... houd je vast... een openbare telefoon op Miami International Airport.'

Gallo zat op de knokkel van zijn duim te bijten, maar hield daar ineens mee op.

'Wat?'

'Kijk me niet zo aan...'

'Wie moet ik verdomme anders aankijken!?' vroeg hij en sloeg met zijn vuist op de tafel. 'Als ze bij Duckworth...'

'Natuurlijk besef ik heel goed wat de consequenties daarvan zijn.'

'Heb je gekeken wanneer er een vlucht gaat?'

'Twee tickets. Ze zijn er al mee bezig.'

Gallo duwde zijn stoel met zo'n ruk naar achteren dat die tegen het lage kastje achter hem botste. Hierdoor begon de verzameling onderscheidingen van de Secret Service en de foto's aan de muur te trillen. 'Daar is niets te vinden,' hield hij vol.

'Niemand heeft beweerd dat er iets te vinden was.'

'We zouden toch kunnen bellen naar...'

'Is al gebeurd,' zei DeSanctis.

Gallo knikte in zichzelf en vloog naar de deur. Hoe laat zei je dat we vertrekken?'

'De volgende uitgaande vlucht, om zes uur naar Miami,' zei DeSanctis nog, terwijl hij achter hem aan rende. 'Bij het ontbijt hebben we ze te pakken.'

'Fudge, ik weet dat je er bent!' schreeuwde Joey in het antwoordapparaat. 'Doe niet net of je slaapt, ik weet dat je me kunt horen! Neem op, toe nou...' Ze wachtte, maar er kwam geen antwoord. 'O God, ben je er, ik ben het, Joey.' Nog niets. 'Goed, dan zeg ik het alfabetliedje van mijn nichtje op. A is een Acrobaat, B dat zijn Belle-tjes, C is Charlotte, het Paard, D is van...'

'D is van Dood, lieve schat,' antwoordde Fudge met een schorre, slaperige stem. En ook van Destructief, Drammerig, Door...'

'O, dus jij kent dat liedje ook?' vroeg Joey, die erg haar best deed om haar stem niet te dramatisch te laten klinken.

'Meis, het is verdomme veertien over twee 's nachts. Je kunt niemand anders dan de duivel in eigen persoon zijn.'

'Luister, ik maak het morgen weer goed, maar ik heb

die telefoongegevens van Margaret Caruso echt eerder nodig.'

'Ja, maar het is nu verdomme kwart over twee 's nachts...'

'Ik maak geen grapjes, Fudge! Het is een noodgeval!'

'Wat moet ik dan voor je doen?'

'Kun je iemand naar de telefoonmaatschappij sturen?'

'Nu?' vroeg hij, nog steeds niet helemaal wakker. 'Mijn mensen werken op dit uur van de nacht niet, dat is voor devianten, voor rocksterren en... en devianten.'

'Ik smeeek je, Fudge...'

'Bel morgen, liefje, na negenen ben ik topfit.' Met een klik was hij weg.

Joey haalde het oortje uit haar oor en keek naar de digitale kaart van haar globale trackingsysteem. Vijftien minuten geleden bewoog een knipperend blauw driehoekje langzaam naar de stad toe. Wat Gallo en De-Sanctis ook hadden gezien, in elk geval brachten ze het terug naar het hoofdkwartier. Toen ze de garage van de Secret Service binnen reden, verdween het knipperende blauwe driehoekje en knerpte een hoge pieptoon door Joey's auto. *Sytem Error*, schoot er over het beeldscherm. *Transfer interrupted*. Joey keek er helemaal niet van op. Iedereen wist dat er met de Secret Service niet te spotten viel als het aankwam op het uitschakelen van vreemde zenders.

45

Toen hij nog op de middelbare school zat liep Charlie dolgraag om twee uur 's nachts door stille straten. Die heerlijke leegte en stilte. De donkere straathoeken. Het besef als enige nog wakker te zijn. Hij genoot ervan. En nu haat hij het.

Als we gehaast naar ons appartement teruglopen, blijft hij angstvallig dicht bij de huizen, verbergt zich onder de rijen palmbomen en kijkt om de paar stappen angstig over zijn schouder.

'Wie zoek je?' vraag ik.

'Kun je niet zachter praten?' sist hij. 'Niks aan de hand, maar ik wil zien of ze ons volgt.'

'Wie, Gillian? Die weet toch al waar we wonen,'

'Goed, dus dan hoeven we ons eigenlijk geen zorgen te maken...'

'Nou zeg, ben je paranoïde geworden?'

'Toe, Ollie, ook al ben je weer eens verliefd, daarom hoef je niet gelijk je hersens op nul te zetten.'

'O, vind je? Mijn hersens op nul?' Als we de straat oversteken, heb ik genoeg van het ruziemaken. En van zijn jaloezie.

'Kom terug,' scheldt hij en gebaart naar het trottoir.

'Je lijkt ma wel,' zeg ik. Hij trekt een lang gezicht, maar ik vind het zelf een geweldige opmerking. De maan boven ons hoofd is bijna vol, maar hij let er niet eens op. 'Waarom doe je trouwens zo lelijk tegen Gillian?'

'Wat denk je zelf?' vraagt Charlie terwijl hij nog een

keer over zijn schouder kijkt. 'Heb je die laag stof in haar slaapkamer niet gezien?'

'Daar maak je je druk om? Ze gebruikt gewoon dat nachtkastje niet, toch?'

'Het gaat niet alleen om het nachtkastje, maar ook om de badkamer, de kasten en de laden en verder alles waar we hebben gekeken... Als jij in het huis van je overleden vader ging wonen, zou je dan zijn spullen overal laten staan?'

'Heb je niet gehoord dat ze het erover had dat ze op de bank slaapt? En bovendien heeft ma ook een jaar...'

'Haal ma er niet bij. Gillian woont daar al een maand, maar het ziet eruit of ze er vorige week is komen wonen.'

'O, dus nu werkt ze ons ineens tegen?' vraag ik.

'Ik zeg alleen maar dat ze wat bij elkaar geraapte kleren heeft en een stuk of tien moderne schilderijen, neoplastische nepkunst. Waar is de rest van haar leven? Haar meubels, haar cd's, en wil je me wijsmaken dat ze nu nog geen eigen tv heeft?'

'Ik beweer niet dat ze helemaal niet eigenaardig is, maar dat komt wel vaker voor bij kunstenaars...'

Nu wordt hij echt ongeduldig. 'Doe me een lol en noem haar geen kunstenaar. Gewoon een oud schilderij van Mondriaan natekenen maakt nog geen kunstenaar van iemand. En heb je op haar nagels gelet? Die griet heeft nog nooit een penseel in haar vingers gehad.'

'O, en plotseling ben jij de expert wat kunst betreft? Jij wast je handen in onschuld, Charlie, een geweldig idee. Je bent alleen maar nijdig omdat ze jouw spelletje beter speelt dan jij zelf.'

'Wat bedoel je?'

'Je hebt toch gezien hoe ze leeft... dat ze gelukkig en tevreden is met het minimale... en niet mee wil doen aan de wedloop... Begint er iets te dagen? Net als jij... En zelfs toen ze achter ons aan kwam... ze wordt nooit boos, ze kijkt als het ware door je heen, net of ze nergens bang voor is.'

‘Moordenaars zijn ook nergens bang voor.’

‘Kun je er alsjeblieft over ophouden?’ smeed ik als we er bijna zijn. ‘Jij zegt altijd tegen mij dat ik geen gevoel voor avontuur heb. Zou je liever willen dat ik met zo iemand als Beth uitga?’

‘Uitgaan? Jij gaat toch niet met Gillian uit... je maakt niet eens een kans. Jullie zijn gewoon twee mensen die toevallig vlak naast elkaar in een extreme situatie terecht zijn gekomen. Het is zoiets als verliefd worden tijdens een jongerenreis, maar dan zonder de liedjes van James Taylor.’

‘Je kunt zo veel grapjes maken als je wilt, maar we weten allebei dat je er een hekel aan hebt als iemand je jouw rol als meneer Non-Conformist af dreigt te pakken. Daarom wil je ook nooit in een band spelen, omdat je je bedreigd voelt zodra je met concurrenten te maken hebt.’

‘O, nu snap ik wat je bedoelt. Concurrentie? Jij mag haar hebben, Ollie. Maar volgens mij heeft het niks met concurrentie te maken, maar eerder met verdeel-en-heers. Want dát doet ze.’

‘Hoe kun jij dat weten?’

Nadat hij het blok nog een laatste keer heeft geïnspecteerd, rent hij naar de overkant, duwt het goedkope metalen hekje open en vliegt over de binnenplaats naar ons appartement. We zeggen pas weer iets nadat ik de sleutel in het slot heb gestoken en we binnen zijn. We ruiken meteen de insectenspray. ‘Toch nog beter dan bij Gillian thuis,’ zegt Charlie snuivend.

‘Je kent haar niet eens,’ zeg ik om hem uit te dagen.

‘Dat wil niet zeggen dat haar uitstraling normaal is,’ antwoordt Charlie als hij zijn schoenen uittrekt en zich uitkleedt om naar bed te gaan.

‘O, neem me niet kwalijk, ik besepte niet dat je met je innerlijke Boeddha bezig was. Jij bent net zo’n wichelroede als het om de uitstraling van de mensen gaat.’

‘Bedoel je dat ik dat niet ben?’

‘Ik bedoel alleen maar dat *ik* nooit mijn beste geluids-

box aan een volslagen vreemde heb uitgeleend en die toen later terugvond in een goor pandjeshuis op Staten Island.'

'Ten eerste was dat ding oud en had ik sowieso een nieuwe nodig. En verder hoef ik je alleen maar één naam te noemen: Ernie. Ernie Dellacosta.'

'Ernie Dellacosta?' vraag ik. Ma's vroegere verloofde?'

'Ja, wel zeven en een halve maand lang,' voegt Charlie eraan toe. 'Weet je nog wat er is gebeurd toen ma hem voor het eerst meebracht om kennis met ons te maken? Hij was aardig en vriendelijk en is er zelfs in geslaagd mijn hart te stelen omdat hij Chicken Delight had meegebracht voor het avondeten. Maar vanaf het moment dat ik die doos met kip uit zijn handen heb gegrist, had ik een hekel aan hem. Ik haatte zijn naar voren gekamde haar... zijn nep-guccischoenen... zo lang ze met elkaar gingen heb ik die kerel gehaat als de pest. En het mooiste? Ik heb me niet vergist.'

Ik duw hem een stukje opzij bij de wastafel en was mijn gezicht. We proberen even wie de sterkste is, maar dan draait Charlie zich om en rent naar de futon. Ik ga achter hem aan en zeg nog: 'Maar als je wilt weten hoe het verder zat, wat er gebeurd is terwijl jij op je gitaar zat te tokkelen...'

'Het is geen gitaar, maar een bas.'

'Maakt niet uit, maar toen jij op je bas zat te tokkelen en in een soort droomwereld leefde, was Ernie Dellacosta degene die me in mijn eerste jaar die baan bij Moe Ginsburg bezorgde. Zonder hem had ik nooit het geld gehad om op de NYU te kunnen blijven.'

'Weet je, dat baantje als verkoper was ik alweer vergeten. Je hebt gelijk, hij heeft ons allemaal enorm geïnspireerd,' zegt hij nog sarcastischer.

'Wat betekent dat nou weer?' vraag ik.

'Niks. Vergeet het maar.'

'O, nee, hou op met je passief-agressieve spelletjes. Zeg gewoon wat je bedoelt.'

Charlie zegt niks, wat betekent dat hij iets verzwijgt. 'Hou er maar over op,' zegt hij tenslotte.

'Erover ophouden? Maar jij wilde het er toch juist over hebben? Kom, Charlie, ik ben juist zo benieuwd. En je had toch beslist een reden waarom je over Delacosta bent begonnen, dus voor de draad ermee. Dat ik hem vleide om aan een baantje te komen? Dat ik altijd zo hard om zijn stomme grapjes moest lachen? Dat ik net als iedere andere Amerikaanse arbeidersjongen mijn best deed om me ooit geen zorgen meer te hoeven maken over incassobureaus die aan de deur kwamen en me de laatste veertig dollar op mijn bankrekening afpakten? Vertel me gewoon waar je je zo druk om maakt.'

'Om jou! Om jou en je zelfingenomen geklaag over hoe ongelukkig en arm je was!' valt Charlie uit. Het heeft niks met jou te maken, Oliver, en als je daar ooit eens bij stil zou staan, dan zou je misschien ook merken wat er onder je eigen dak allemaal gebeurde!'

'Waar heb je het over?'

'Die vent was een klootzak, Ollie. Een absolute klootzak. Vraag je je dan niet af waarom ma zo lang bij hem bleef hangen?'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Wist je dan niet dat ze doodsbang was dat jij je baantje kwijt zou raken? Of dat ze na twee maanden eigenlijk al genoeg van hem had, maar bang was dat jij zonder je salaris de universiteit niet af kon maken? Je kunt je verleden onder stapels cv's verbergen, maar uiteindelijk was zij degene die met het misbruik moest zien om te gaan.'

Ik ben ineens helemaal in de war. 'H-hoe bedoel je, misbruik...?' vraag ik.

'O, ineens praat je weer met je oude Brooklyn-accent...'

'Waar heb je het over, Charlie? Sloeg hij haar?'

'Ze heeft er nooit iets over gezegd, maar ik hoorde ze wel eens ruzie maken; je weet hoe dun de muren bij ons zijn.'

‘Daar gaat het niet om,’ houd ik vol. ‘Heb je ooit gezien dat hij haar sloeg?’

Dit keer probeert Charlie niet te bluffen. ‘Ik kwam binnen toen ze in de keuken waren,’ begint hij. ‘Zij huilde, en hij sloeg taal tegen haar uit die niemand tegen je moeder zou mogen gebruiken. Hij draaide zich bliksemsnel om, om mij weg te jagen. En ik riep dat hij moest verdwijnen en dat ik anders zijn bek zou dichttimmeren. Ma begon nog harder te huilen, maar liet hem gaan. We hebben hem nooit meer teruggezien. Dat was dus jouw geweldige Mr. Dellacosta.’

Ik sta te wankelen op mijn benen en heb het gevoel dat mijn borstkas zal barsten. Met trillende kin kijk ik Charlie aan alsof ik hem nog nooit eerder heb gezien. Ik had altijd gedacht dat ik er het ergste aan toe was. En al die tijd had ik het mis. ‘Charlie, ik wist niet...’

‘Zeg maar liever niks,’ waarschuwt hij, niet in de stemming om te luisteren. Hij kruipt in bed, draait zich om en trekt het vieze dekentje dat we in de kast hebben gevonden over zijn hoofd. De sigarettenlucht van de wol is waarschijnlijk nog erger dan de insectenspray, maar voor Charlie is het beslist een stuk beter dan met mij te moeten praten. ‘En vergeet niet wat ik over Gillian heb gezegd,’ roept hij nog, als hij onder de dekens verdwijnt. ‘Verdeel en heers, zo gaat het altijd.’

46

Ik kan niet slapen. Ik slaap altijd al slecht. Zelfs toen we klein waren en Charlie en ik elkaar om de beurt griezelverhalen vertelden over *Old Man Kelly* en alle griezels die in onze flat woonden, viel Charlie altijd als eerste in slaap. Vannacht is het precies zo.

Ik lig naar de grillige zwarte spleet in ons plafond te staren en hoor in gedachten mijn moeder huilen. En zie hoe Dellacosta vertrekt. Waarom heeft niemand me er ooit iets over verteld?' Terwijl ik nog over het antwoord lig te piekeren, hoor ik Charlie zwaar in en uitademen. Toen hij ziek was, was dat nog veel erger, een vochtig krakend gepiep waardoor ik als een soort levende hartmonitor over hem waakte. Het is een geluid dat me blijft achtervolgen, net als dat van mijn moeders snikken. Maar als ik me omdraai en naar Charlie kijk terwijl de minuten verstrijken en zijn ademhaling regelmatig wordt, probeer ik mezelf te troosten met de gedachte dat we nu eindelijk even rust hebben. Tussen de foto's, het geheimhoudingscontract en Five Points Capital zie ik eindelijk een lichtpuntje aan het eind van de tunnel. Dat dan plotsklaps, zomaar ineens, wordt onderbroken door een zacht tikken tegen het raam aan de voorkant.

Ik schiet overeind.

Het tikken houdt op. Ik beweeg me niet. En dan begint het opnieuw. Het doordringende tikken van een knokkel tegen het glas.

'Charlie, word eens wakker,' fluister ik.

Hij beweegt zich niet.

'Oliver,' klinkt een stem van buitenaf.

Ik spring uit bed en doe mijn best om geen herrie te maken. Als ik begin te schreeuwen, dan weten ze dat we wakker zijn. Ik probeer de dekens bij mijn broer weg te trekken...

'Oliver, ben jij het?' vraagt de stem.

Ik keer me om en laat de deken los. Dat is niet zo-
maar een stem...

'Oliver, ik ben het.'

... dat is een stem die ik ken. Ik vlieg naar de deur en druk mijn oog voor de zekerheid op het kijkgaatje.

'Doe eens open...'

Ik doe de deur van het slot. En terwijl ik de deur open duw, kijk ik naar buiten.

'Het spijt me, heb ik je wakker gemaakt?' vraagt Gillian zachtjes lachend. Zoals altijd kan ze niet stil blijven staan. Ze stopt haar handen in haar achterzakken, verplaatst haar gewicht van de ene voet op de andere en dan weer terug. Ze wiegt als een folkzangeres.

'Wat doe je hier?' fluister ik.

'Ik weet het niet... Ik moest steeds aan die afstandsbediening denken... en aan de foto's en... en toen kon ik niet slapen, dus dacht ik...' Ze maakt haar zin niet af en kijkt even naar mijn boxersshort. Ik moet blozen en zij lacht. *'Zeg, ik weet wel dat jij je eigen beweegredenen hebt, maar ik vind het toch fijn wat je voor mijn vader doet. Hij... hij zou je er beslist dankbaar voor zijn.'*

Mijn gezicht wordt nog roder.

'Ik meen het,' zegt ze.

'Dat weet ik.'

Ik zie dat ze het leuk vindt. Dan zegt ze: *'Wanneer ben je jarig?'*

'Hoezo?'

'Wat ben je, een Ram of een Leeuw? Melville en Hitchcock waren Leeuw, maar...' Ze wacht even en kijkt hoe ik reageer.

'Jij bent een Ram, toch?'

‘Maar hoe kun je...? Hoe wist je dat?’

‘Kom nou, het staat duidelijk op je voorhoofd, je perfectionisme, je vaderlijke vermaningen als je tegen je broer praat, en zelfs je stralend witte boxersshort...’

‘De boxersshort is gloednieuw.’

‘Ja, beslist,’ zegt ze als ze er geboeid naar kijkt. Ik bloos alweer en zij lacht. ‘Kom mee,’ voegt ze eraan toe. ‘Kleed je aan. Dan kun je me ergens op een kop vieze koffie trakteren.’

Ik kijk over haar schouder naar de lege straat. Zelfs op dit uur van de nacht is het niet handig om me buiten te vertonen. ‘Een andere keer, je houdt het tegoed.’

Ze wil weglopen, net als een jong hondje dat een klap heeft gekregen.

‘Maar dat wil niet zeggen dat ik je wegjaag...’ zeg ik.

Ze blijft staan en komt snel terug. ‘Dus je wilt dat ik bij je blijf?’

Het is maar een grapje en dat weten we allebei. Charlie zou zeggen dat ik beter de deur dicht kan doen. Maar dan zou ik alleen in het donker wakker blijven liggen. ‘Ik zeg alleen maar dat ik voorzichtig moet zijn.’

‘O, vanwege de... daar dacht ik niet eens aan...’ stamelt ze lief. Zo lief dat ze onmogelijk net zou kunnen doen alsof. ‘Natuurlijk wil ik dat je voorzichtig bent. Eigenlijk...’ Een plagend lachje speelt om haar mond.

‘Wat dan?’

‘Pak je gymschoenen,’ zegt ze, alweer stralend. ‘Ik heb een idee.’

‘Om weg te gaan? Ik denk niet dat dat...’

‘Vertrouw maar op mij, boxerkoning, je zult me later dankbaar zijn. Niemand komt te weten waar we zijn.’

Ze zegt nog iets, maar ik zit nog te peinzen waarom ze *boxerkoning* zei. ‘Weet je zeker dat het veilig is?’

‘Anders zou ik het toch niet voorstellen,’ zegt ze, op eens ernstig. ‘Vooral ook omdat we in hetzelfde schuitje zitten.’

Dat geeft de doorslag. Als ze ons kwaad wilde doen, dan waren Gallo en DeSanctis al uren eerder hier ge-

weest. In plaats daarvan hebben we een hele dag rust gehad. En hoe langer ze nu bij ons blijft, hoe meer gevaar ze zelf loopt. Haar kan het niet schelen. Ze wil de waarheid over haar vader weten. Wij ook. Ik schrijf snel een briefje voor Charlie en kijk nog even naar hem om zeker te zijn dat hij nog slaapt.

‘Maak je geen zorgen,’ zegt Gillian. ‘Hij zal niet eens merken dat je weg bent.’

Op weg naar de havenkade moet ik haar gelijk geven. In een stad waar iedereen gezien wil worden heeft ze de enige mooie plek weten te vinden waar niemand naar ons kijkt.

‘Verlaten genoeg?’ vraagt ze als je onze schoenen over de houten planken van de jachthaven van Miami Beach kunt horen knerpen. Om ons heen zijn alle aanlegsteigers doodstil. Aan wal maakt een waker van de veiligheidsdienst zijn nachtelijke ronde, maar een vriendelijke zwaai van Gillian houdt hem op afstand.

‘Kom je hier vaak?’ vraag ik.

‘Zou jij dat niet doen?’ is haar antwoord als ze ineens stilstaat.

Ik snap pas wat ze bedoelt als ze naar het kleine verweerde vissersbootje wijst dat aan de kade dobbert. Er passen hoogstens zes mensen in en het heeft gerafelde kussens met bekleding van de Miami Dolphins en een windscherm met een scheur in het midden. Gillian schopt haar sandalen uit en laat ze in de boot vallen.

‘Is die van jou?’ vraag ik.

‘Het laatste geschenk van mijn vader,’ zegt ze trots. ‘Zelfs goddeloze ingenieurs genieten van het heerlijke gevoel om bij zonsopgang te gaan vissen.’

Als ze de touwen losmaakt, zie ik hoe haar dunne armen bewegen en in het maanlicht stralen. Zonder aarzelen stap ik in de boot. Ze start de motor en grijpt met zachte maar zekere hand het stuurwiel. Het is ongeveer vier uur ‘s nachts, maar we hebben nog steeds een prachtig uitzicht op zee.

We verlaten de haven met een scherpe bocht naar links. Gillian trekt zich niets aan van de bordjes met ‘Verboden Toegang,’ schuift de hendel naar voren, laat de motor draaien en laat ons bootje over het water glijden. We varen zo snel dat we op onze zitplaats worden gedrukt, maar pakken allebei het dashboard beet en proberen overeind te blijven staan. *‘Als je niet boven het windscherm uitkomt, kun je de oceaan niet proeven!’* roept ze boven het geluid van de motor uit. Ik knik en lik de zoute smaak van mijn lippen. Toen ik pas bij Greene was begonnen, heeft Lapidus me een keer in zijn privévliegtuig meegenomen naar St. Bart, naar het jacht van een van onze klanten. Daar waren workshops wijnproeven, Thai-massage en steeds twee butlers die voor je klaar stonden. Maar vergeleken met dit was het helemaal niks.

Dankzij een mistlamp voor op de boot kunnen we een klein stukje in het donker kijken, maar met de maan achter de wolken is het net of je met je groot licht aan door een verlaten gebied rijdt. In de verte wordt de oceaan steeds vager en is alles zwart. Het enige wat we zien zijn de evenwijdige pieren links en rechts van ons, een soort natuurlijke vangrails die ons vanzelf naar de oceaan brengen.

‘Klaar voor een ritje met de toverbus?’ roept ze als we bij het open water zijn. Ik verwacht dat ze de motor harder zal laten draaien. Maar ze gaat juist langzamer varen. Aan het eind van de pier maakt ze een scherpe bocht naar links om de rotsen heen en zet de motor af.

‘Wat doe je?’

‘Dat zul je wel zien,’ zegt ze plagend als ze naar de voorkant van de boot gaat.

We zijn bijna honderdvijftig meter van de kust vandaan, maar ik kan de golven nog op het strand horen breken.

‘Kan iemand ons zien?’ vraag ik terwijl ik naar de nauwelijks nog zichtbare stoel van de badman kijk.

‘Nu niet meer,’ zegt ze als ze de mistlamp uitdoet.

Nu is het helemaal donker en worden we door de duisternis opgeslokt.

Op zoek naar hulp gaan mijn ogen onwillekeurig naar de roze, blauwe en felgroene neonreclames bovenop de art-decohotels langs de Ocean Drive. Van deze afstand lijken het wel Day-Glo landingslichten. Verder is er helemaal niets.

‘Weet je zeker dat dit verstandig is?’

Een plonzend geluid en een lichte schok aan de voorkant van de boot. Dan valt het anker.

‘Gillian...’

Ze springt naar het achterdek, gooit de Dolphinkussens van de bank, tilt de houten zitting op en opent zo de berging onder de bank. Daaruit haalt ze twee duikerspakken, maskers en zwemvliezen...

‘Help eens even,’ roept ze als ze met nog iets zwaarder bezig is.

Ik ren naar haar toe en help haar om een koud metalen reservoir uit de berging te halen. En dan nog een. Zuurstofflessen.

‘Probeer je me iets duidelijk te maken?’ vraag ik, terwijl ik mijn best doe om mijn toon luchtig te laten klinken.

Ze pakt een zaklamp en schijnt ermee in mijn gezicht. ‘Ik dacht dat je wel zin had in een avontuurtje...’

‘Dat heb ik ook,’ zeg ik terwijl ik mijn hand voor mijn ogen houd tegen het licht. ‘Daarvoor zijn we toch naar de boot gekomen.’

‘Nee, we zijn naar de boot gekomen om af te dalen. Het avontuur moet nog beginnen.’ Ze stroomt over van de adrenaline, legt de zaklamp op de bank en grijpt naar de uitrusting. Dan controleert ze de meters, verschuift knopjes, haalt slangen uit de knoop... ‘Wacht maar tot je het ziet,’ zegt ze met een stem die trilt van de opwindning.

‘Gillian...’

‘Het is een feest voor al je zinnen, je ogen, je oren, je gevoel, net of je vlakbij een enorme luidspreker staat.’

‘Misschien kunnen we beter...’

‘En het allerbeste is dat alleen de lokale bevolking de plek kent. Niet zoals de toeristenparade van South Beach, maar alleen voor mensen van hier. Hier, trek dit aan.’ Ze gooit een duikerspak naar me dat tegen mijn borst aan komt.

Ook al maak ik me misschien belachelijk, toch wil ik iets zeggen...

‘Gillian, maar ik kan helemaal niet duiken.’

‘Maak je geen zorgen, het gaat allemaal prima.’

‘Maar dat is toch gevaar...’

Ze ritst haar jeans open en laat die tot op haar enkels zakken. Dan stapt ze eruit, maakt de knoopjes van haar shirt los en gooit het van zich af. ‘Ontspan je,’ zegt ze, terwijl ze daar staat met alleen haar beha en een wit katoenen slipje aan. ‘Ik leer je hoe het moet.’ Vlak boven de smalle tailleband zit een kleine tatoeage van een paarse vlinder. Ik kan mijn ogen er niet van afhouden.

‘Pas op, anders word je blind,’ plaagt ze terwijl ze zich in haar duikerspak wurmt.

‘Had ik je al eens verteld dat ik dol ben op duiken?’ vraag ik terwijl ik nog steeds naar de vlinder sta te kijken.

Lachend wijst ze naar mijn broek. Ik kleed me ook uit tot ik alleen mijn boxersshort nog aan heb en probeer mijn duikerspak aan te krijgen, dat veel strakker zit dan ik had verwacht, vooral in het kruis.

‘Geen probleem,’ zegt Gillian als ze mijn gezicht ziet. ‘Dat wordt wel soepeler zodra het nat wordt.’

‘Ik of het pak?’

‘Hopelijk allebei.’

Ik steek mijn armen er ook in en moet me haasten om haar bij te houden. Achterin de boot zet ze de zuurstofflessen overeind en draait ze open. ‘Dit is jouw regelknop,’ zegt ze terwijl ze naar de ene fles wijst, waar ze een zwart dingetje aan vastmaakt met vier verschillende slangetjes die allemaal een andere kant op lopen. ‘En dit is je mondstuk,’ voegt ze eraan toe terwijl ze me de korte zwarte rechterslang aangeeft.

Ik volg haar voorbeeld, steek het in mijn mond en adem diep in. Er volgt een langzame *Darth Vader*-pieptoon en dan gaat er een koude luchtvlaag door mijn keel en vult mijn longen.

‘Zo... we gaan,’ zegt ze, als ik twee keer heb uitgeademd. ‘Lekker op je gemak. Je bent een natuurtalent.’

Dat is een snel verdiend compliment. Maar als mijn adem hijgend door de slang gaat, wordt mijn testosteronspiegel steeds lager. ‘Waar zijn al die andere slangetjes voor?’ vraag ik nerveus.

‘Laat je niet door al die details van de wijs brengen,’ zegt ze als ze de voorkant van mijn pak dichttrist en me op mijn borst klopt. ‘Als je duikt, is er maar één regel van levensbelang: steeds doorgaan met ademen.’

‘Maar hoe zit het dan met die regelknop en die slangetjes...’

‘De hele uitrusting werkt automatisch. Zo lang je blijft ademen, zorgt het apparaat ervoor dat de lucht blijft stromen en regelt ook de druk. Het is eigenlijk net als autorijden, daar hoef je ook niet precies te weten hoe de motor werkt en de verbranding en de rest; je hoeft alleen te weten hoe je moet sturen.’

‘Maar ik heb dat nog nooit eerder...’

Ze luistert niet eens naar me, maar laat me zien dat ik mijn handen in de lucht moet steken, dan haakt ze een dikke gele riem om mijn middel en zet die vast met iets wat er uitziet als een plastic versie van een veiligheidsgordel in een vliegtuig. ‘Hoe zwaar ben je?’ vraagt ze nog als ze de klittenbandvakjes van de riem volstopt met vierkante loden gewichten.

‘Ongeveer vijfenzeventig kilo. Hoezo?’

‘Prima,’ zegt ze als ze het laatste vakje dichtmaakt. ‘Dan zink je hiermee als een baksteen. Zonder ook maar even te wachten loopt ze ineens weg. Ik draai me om en wil achter haar aan lopen, maar het extra gewicht van de loodgordel en het deinen van de boot brengen me enigszins uit mijn evenwicht.’

‘Heb ik hier geen diploma voor nodig?’ vraag ik nog.

‘Jij bent dol op regels, toch?’ geeft ze terug terwijl ze haar eigen gordel omdoet. ‘Het enige wat je op zulke cursussen leert is om niet in paniek te raken.’ Dan steekt ze mijn armen nog door een opblaasbaar rood vest. Aan de achterkant van het vest wordt de zuurstoffles gesespt met de buisjes als tentakels. Als ik omlaag klauter tilt ze het vest op mijn schouders en val ik bijna achterover door de vijftien kilo extra gewicht. Gillian is er gelijk om me op te vangen.

‘Weet je,’ belooft ze, terwijl ze controleert of mijn vest goed zit, ‘ik zou je nooit mee naar beneden nemen als het niet veilig was.’

‘En hoe zit het met caissonziekte? Ik wil niet in zo’n decompressieruimte terechtkomen.’

‘We dalen maar zes meter af. Decompressie speelt pas een rol als je een meter of twintig duikt.’

‘En dit is niet meer dan zes meter?’

‘Niet meer dan zes meter,’ herhaalt ze. ‘Of hoogstens negen.’ Terwijl we naar beneden klauteren, hijst ze haar eigen vest en zuurstoffles op haar schouders. ‘Dat is nauwelijks meer dan de lengte van deze boot.’ Nadat ze haar eigen vest in orde heeft gebracht, pakt ze een van mijn vier slangetjes en drukt op een knopje aan het uiteinde. Ik hoor een scherp sissend geluid. Het vest wordt opgeblazen en zit dan stevig om mijn ribben heen. ‘In het ergste geval heb je zelfs nog een reddingsvest,’ legt ze uit, waarbij ze net laat klinken of ik bang ben om in het kinderbadje te verdrinken.

Terwijl ze haar eigen vest opblaast, pakt ze een masker en een zaklamp, trekt haar zwemvliezen aan en stapt op de achterstevan van de boot.

‘Gillian, wacht op me...’

Ze draait zich niet eens om. Ik hoor een plons en voel hoe de boot schommelt doordat haar gewicht plotseling ontbreekt. Ze is ineens niet meer te zien, en komt dan weer naar boven. ‘O, dat moet je voelen!’ roept ze uit.

‘Is het warm?’

‘Het is ijskoud! Net een ijsberg in mijn broek!’ lacht

ze uitbundig, net of het het feest van het jaar is. En hoe langer ik naar haar kijk, hoe duidelijker ik beseft dat het echt zo is.

‘Kom!’ schreeuwt ze. ‘Je moet in elk geval in het water komen. Als je het dan niet leuk vindt, kun je gewoon blijven dobberen.’

Het is unfair, maar ik probeer me Beth in dezelfde situatie voor te stellen. Zij heeft een hekel aan kou. En zo laat? Ze was niet eens in de boot gestapt.

‘Vooruit!’ roept Gillian als ik een masker en zwemvliezen pak. ‘Niet bang zijn, gewoon op de achtersteven gaan staan en overboord springen!’

Ik trek het masker over mijn gezicht en pak nerveus alle slangetjes in mijn hand. ‘Weet je zeker dat dit de beste manier is om te water te gaan?’

‘Jacques Cousteau zou het zelf niet beter doen, een grote stap voor de hele mensh...’

Ik doe mijn ogen dicht, spring van de boot en daal heel snel af. Het extra gewicht trekt me meteen naar beneden, maar dankzij mijn zwemvest schiet ik weer terug naar boven. De temperatuur geeft me een schok. Zonder de zon op het water... en zelfs met mijn duikerspak aan... echt een ijsberg in mijn broek.

‘Vind je het koud genoeg?’ vraagt Gillian.

‘Nee, het is heerlijk, ik vind het geweldig als ik mijn penis absoluut, beslist niet meer voel.’

Het is een flauw grapje, maar ze weet best dat niet alleen de kou me laat bibberen. Het water is pikzwart en verlaten, het masker zit strak om mijn gezicht, en ik hoor alleen het liedje van De Haai.

‘Dus je bent klaar om naar beneden te gaan?’ vraagt ze.

‘Nu meteen?’

Ze kijkt me door haar masker heen opletten aan, schiet dan naar voren en pakt me bij mijn schouders. ‘Je doet het vast geweldig, geen twijfel mogelijk.’

‘Denk je ...?’

‘Ik weet het zeker,’ belooft ze.

Als ze wegdrijft, grijp ik over mijn rechterschouder en pak de slang met het mondstuk eraan. 'Ik hoef ik alleen maar hierdoor te ademen, toch?'

'Dat is het hele leerboek. Ademen, ademen en ademen. Waarom probeer je niet een rondje...'

Net als daarvoor steek ik het mondstuk tussen mijn tanden en verschijnt *Darth Vader* weer. Nadat ik drie of vier keer heb geademd wijst Gillian omlaag naar het water. Ik bijt stevig in de rubber uitsteeksels die het mondstuk op zijn plaats houden, buig voorover en houd mijn gezicht in het water.

Het duurt even voordat ik weer ademhaal, maar dan denk ik automatisch aan Gillians spoedcursus. Ademen, ademen, ademen. Ik laat mijn longen volstromen, zuig wat lucht op... en blaas die snel weer uit. Een stroom kleine luchtbelletjes schiet uit het apparaat. Daarna is elke ademhaling kort en aarzelend, maar het gaat wel.

Gillian klopt stevig op mijn schouder. Ik til mijn hoofd op en haal het mondstuk weg.

'Klaar voor de wedstrijd?' roept ze.

Ik knik, in de hoop dat ze dan langzamer zal gaan. Maar ze gaat alleen maar sneller.

'Goed, dan nu nog een spiekbriefje. Ten eerste: als je je richtingsgevoel kwijtraakt, ga dan de luchtbellena achterna, die brengen je altijd naar het wateroppervlak terug.'

'De luchtbellena achterna. Begrepen.'

'Ten tweede: als we naar beneden gaan, vergeet dan niet je oren te decompresseren, omdat anders je trommelvlies kan beschadigen.'

Ik knijp even in mijn neus om het uit te proberen.

'En ten derde, en dat is het belangrijkste: blijf ademen als je naar de oppervlakte komt. Je zult de neiging hebben om je adem in te houden, maar daar moet je je tegen verzetten.'

'Wat bedoel je?'

'Dat is instinctief. Je bent onder water... je raakt in paniek. Het eerste wat je dan gegarandeerd doet is je

adem inhouden. Maar als je ineens naar de oppervlakte komt, en dan niet in en uitademt, dan worden je longen opgeblazen als een luchtballon. Ze doet haar masker weer op en kijkt me nog even aan. 'Klaar voor de start?'

Ik knik weer, maar heb mijn aandacht nog bij het beeld dat ik voor me zie. Mijn longen die worden opgeblazen als een luchtballon. Onder de golven beweeg ik mijn voeten ..

'Wat is er?' vraagt ze. 'Ben je bang?'

'Vind je dat raar?'

'Ik vind helemaal niks. Als je niet durft, dan moet je dat zelf weten.'

'Het gaat niet om niet durven...'

'Echt niet?' onderbreekt ze me een beetje geërgerd. 'Waarom gedraag je je dan ineens als een rat die als eerste het schip wil verlaten?'

Haar vraag dringt als een kurkentrekker in mijn borst. Ik heb haar nog nooit zo horen praten.

'Hoor eens,' zeg ik tegen haar, 'ik doe wat ik kan. Ieder ander zou je alleen naar beneden hebben gestuurd.'

'O, maar ik weet zeker...'

'Geloof je me niet? Noem mij iemand die een duikerspak aan zou trekken en in een ijsskoude oceaan zou springen om zijn leven te wagen voor een opwindend spelletje om vier uur 's nachts?'

'Je broer,' geeft ze terug, terwijl ze me triomfantelijk aankijkt. Voordat ik kan reageren, doet ze haar mondstuk in en pakt de slang die op haar linkerschouder rust. Ze houdt hem boven haar hoofd en drukt op een knopje aan het uiteinde. Een sissend geluid van ontsnappende lucht klinkt door de stilte. Als haar vest leegloopt begint ze langzaam te zinken.

Ik doe mijn eigen mondstuk in, til mijn slang op en druk met mijn duim verwoed op het knopje. Het vest gaat lossen om mijn ribben zitten. Het water staat al tot mijn lippen.

'Je zult er geen spijt van krijgen, Oliver,' roept ze, terwijl ze het mondstuk wegschuift om nog een keer ge-

woon te ademen. Als ze op het punt staat onder water te verdwijnen, zegt ze nog: 'Je zult me er later dankbaar voor zijn.'

Ik schud mijn hoofd en probeer niet op haar plotse-linge enthousiasme te letten. Maar als ik wegzink, als het zwarte water langs mijn wangen loopt en in mijn oren komt, besef ik ineens dat ik haar nooit verteld heb dat ik in werkelijkheid Oliver heet.

47

Om drie uur 's nachts, met haar auto nu vlak voor de brandkraan voor Maggie Caruso's flatgebouw geparkeerd, had Joey zich voorgenomen om niet in slaap te vallen. Om half vier draaide ze het raampje omlaag, zodat de kou haar wakker zou houden. Om vier uur knikkebolde ze. Om half vijf bonkte ze tegen de hoofdsteun. En precies om tien voor vijf werd ze wakker van een scherpe, schelle pieptoon.

Ze moest eerst even bijkomen en besepte toen dat het geluid afkomstig was van het verlichte scherm van haar trackingsysteem. Het blauwe driehoekje bewoog zich weer op de digitale kaart, recht op de West Side Highway af. Ze trok het scherm op haar schoot en keek hoe Gallo's auto naar de buitenkant van de stad toe bewoog. Het leek wel een eenvoudig videospelletje waar ze zelf geen invloed op had. Eerst dacht ze dat ze terugreden naar Brooklyn, maar toen ze de oprit van de brug links lieten liggen en in plaats daarvan naar de FDR Drive reden, verstijfde ze. Daar was zo laat bijna alles dicht. Of zo vroeg. *O jee, ga me niet vertellen dat ze...*

Het driehoekje boog de brug van de 59e Straat in, en toen Joey zag hoe het naar de Grand Central Parkway schoof, gaf ze gas en reed weg. Aan de bovenkant van de digitale kaart schoot het blauwe driehoekje er precies heen. Naar de populairste bestemming die je om vijf uur 's ochtends in Queens kon bedenken: La Guardia Airport.

48

Ik verdwijn onder de golven, zweef als een astronaut en stort neer in een donker gat. Overal om me heen gaan er luchtbellens omhoog en botsen tegen de voorkant van mijn masker. Ik kijk omhoog naar de enige lichtbron die er is, maar hoe dieper ik afdaal, hoe sneller het licht minder wordt. Zeegroen wordt donkerblauw en dan een pikzwarte wolk. *Gewoon ademen*, zeg ik tegen mezelf als ik met een krassend geluid wat lucht door het mondstuk in probeer te ademen. Ik zuig nog een keer in en het klinkt als een beademingsapparaat. Geen golven, geen, wind, geen achtergrondgeluiden. Alleen de gorgelende echo van mijn eigen adem. En Gillian die mijn naam roept, Oliver.

Ik denk er niet eens over na, nu niet. Maar sommige dingen kun je niet zomaar van je afzetten. Ze heeft hem waarschijnlijk van Charlie gehoord. Die heeft me in de garage minstens tien keer bij mijn naam genoemd. Ik probeer wanhopig om kalm te blijven en kijk om me heen om iets van geruststelling te vinden. Maar waar ik ook kijk, alles is donker. Ik knijp mijn neus dicht om mijn oren te klaren en zie een school kleine lichtgevende visjes langs mijn gezicht schieten. Ik buig naar links en ze zijn al verdwenen. Alles is weer zwart. Net of je in een inktplas zwemt. En dan doorklieft ineens een witte lichtstraal het donker. Gillians zaklamp. Ze schijnt naar mij en dan weer naar zichzelf. Ze was de hele tijd vlakbij.

Ze gebaart dat ik haar achterna moet komen. Ik aarzel, maar besef ook meteen dat zij de enige is die licht heeft. En bovendien ben ik niet van plan haar gelijk te geven met wat ze over Charlie zei.

Ze beweegt haar benen en haar zwemvliezen schieten door het water. Met de beweging van haar sierlijke armen lijkt het net of ze vliegt. Ik moet mijn best doen om haar bij te houden en sla mijn armen in een woedende borstslag uit. Het is moeilijker dan ik dacht. Bij elke paar centimeter die ik vooruitzwem lijkt de onderstroom me weer terug te duwen. Ze kijkt over haar schouder of ik achter haar aan kom en gaat dan nog harder zwemmen. Wat ze me ook wilde laten zien, we zijn er bijna...

Ze zwemt verder en laat het licht tegen een beige wand aan schijnen. Dan zie ik hoe de luchtbellens langs haar rug naar beneden lopen. Dat is geen wand, het is de bodem. We zijn beneden.

Instinctief draai ik me zo dat ik rechtop kom te staan. Mijn ademhaling versnelt, maar ik weet niet precies waarom.

Ik kijk naar rechts, maar door het masker kan ik niet goed om me heen kijken. Ik draai mijn hoofd snel naar weerskanten. Er is niets te zien. Er is niemand. Tot ik ineens iets langs de linkerkant van mijn nek omhoog voel glijden.

Ik sla om me heen, draai me om en pak het stevig vast. Voor me draait Gillian zich snel om en schijnt met het licht mijn kant op. Daar is hij, mijn aanvaller: de levenloze luchtslang die bij het zwemmen naast me hoort te drijven. Aangevallen door mijn eigen inktvis.

Alles in orde? gebaart Gillian met een sarcastische hand op haar heup.

Ik dobber hulpeloos in het rond en knik alleen maar.

Ze duikt weer het donker in. En weer volg ik haar.

Ze gebruikt het lichtschijnsel om de oceaانبodem te verkennen, maar het enige wat daar te zien is zijn een paar wuivende groene planten, wat schelpen en iets wat er uitziet als een roestig, verlaten kreeftenfuijk. Als

Gillian weer rechtop gaat zwemmen beweegt ze haar zwemvliezen zo dat het zand om haar heen opdwarrelt, net als in een sneeuwbol.

We zijn er bijna, gebaart ze met haar wijsvinger een paar centimeter van haar duim vandaan. Ze ademt uit zodat er luchtbellens tussen ons in komen. Ze volgt de helling omlaag en gaat nog lager zwemmen. Als ik borstslag achter haar aan kom, gaat ze steeds verder. Vanaf de plek waar ik ben en door de manier hoe ze de lamp tegen haar borst houdt, zendt haar silhouet een lichte straling uit. Net of ik in een onderzees oerwoud een vuurvliegje probeer te vangen.

Een holle zwarte muur rijst op uit het zand en loopt vlak boven onze hoofden smal toe. Aan de linkerkant loopt die verder dan het licht ons laat zien. Gillian laat haar hand langs het onregelmatige metalen oppervlak glijden, zwemt naar rechts en dan de bocht om. Boven een kapot roer en een verdwenen schroefas lopen de woorden *Mon Dieu II-Les Cayes, Haiti* loodrecht naar de oceanabodem toe. En ook al ligt het op zijn kant, toch zie je duidelijk dat het een gezonken schip is.

Zodra ik het zie gaat mijn ademhaling sneller. Het is net of je voor een onbewoond huis staat. Het is bizar en apart, maar je hebt geen reden om naar binnen te gaan. Gillian denkt daar natuurlijk anders over. Ze zwemt gelijk naar het achterdek en laat mij in een zee van luchtbellens achter. Als ik haar inhaal, is ze al druk aan het verkennen en laat het licht naar alle kanten over het nog nauwelijks vergane dek schijnen. Er is wat groenachtig bruin mos, maar niet veel – het ligt er beslist nog niet lang.

Precies boven ons zie ik een zilveren glans. Ik ga er eerst vanuit dat het de metalen reling is die langs het dek loopt, maar als Gillian het licht omhoog laat schijnen, besef ik gelijk dat er nog meer is. Boven onze hoofden, aan het dek bevestigd en haaks op de bodem, staat een opengebroken, rood met witte Coca Cola-automaat. Alle blikjes zijn eruit verdwenen. Eén ding is zeker:

deze verroeste oude schuit is op een rots gelopen en toen leeggeroofd. Haiti pakt ons onze cola af, maar wij pakken ze terug. Dat kan alleen in Miami.

Ik draai me om en wil het grapje ook aan Gillian vertellen, maar tot mijn verbazing zie ik alleen de lamp die op de oceaانبodem ligt en naar de Coca Cola-automaat wijst. Verward kijk ik om het schip heen. Er is niemand. Boven mijn hoofd blijft de klep van de automaat met de stroming mee bewegen.

'Gillian...?' fluister ik door mijn mondstuk, hoewel ik weet dat ze me niet kan horen. Ik draai me in het rond en tuur alle kanten uit. Een koude waterstroom raakt mijn borst. Ik snap er niks van. Gillian is verdwenen.

Ik grijp omlaag, pak de lamp en schijn ermee over het horizontale vlak. Voor me gaat een spoor van lichtbellen direct naar de dubbele cabine van de boot. Er zit geen deur meer in en het glas is uit de patrijspoorten verwijderd. Maar zelfs van hieruit kan ik zien hoe donker het is. Ik schud mijn hoofd. Daar ga ik in geen geval naar binnen.

Een minuut later zijn de lichtbellen allang verdwenen. En nog steeds geen Gillian. Ik laat het licht langs de deuropening van de cabine schijnen. Geen beweging. Geen lucht die beweegt. Langzaam zwem ik ernaartoe, en spoel in mijn hoofd alle avonturenfilms af die ik als jongen ooit heb gezien. Bij de deur klop ik met de zaklantaren tegen de metalen scheepsromp. Het maakt een dof galmend geluid. Dat hoort ze beslist. Tenzij ze natuurlijk ergens klem zit... of hulp nodig heeft.

Ik beweeg mijn zwemvliezen en zweef naar de deur. Het licht schijnt om me heen, maar toch kan ik me moeilijk oriënteren. Het is een kleine kombuis, groot genoeg voor drie of vier personen, en het aanrecht, het fornuis en zelfs de werkbladen liggen allemaal op hun kant. In de hoek loopt een trap die eigenlijk naar de tweede verdieping gaat nu horizontaal. Net als de trap die naar het laadruim gaat. Het plafond is rechts van me; de vloer is links. En als ik omhoog kijk, hangen twee houten kastjes

net zo open als de cola-automaat. Ertussenin bevindt zich een open patrijspoort. De gewichtloosheid krijgt effect en de kombuis begint voor mijn ogen te draaien.

Ik doe mijn best om de luchtballen te volgen, maar de nauwe ruimte speelt me parten. De muren golven of ze van kwikzilver zijn gemaakt. Het is net of ik door gesmolten glas heen kijk. Mijn maag begint te draaien en ik voel de zurige smaak van braaksel achterin mijn keel. O God, als ik in de luchtslang over moet geven... Ik keer me verwoed om en zoek de deur. Maar zie alleen de linoleumvloer voor me. Er klopt iets niet. Ik draai als een gek in het rond, maar herken helemaal niets. De hele wereld is versplinterd als ik steeds verwarder word. Ik grijp naar mijn borst, hijg als een dolle hond. Ik zweer dat de kombuis kleiner wordt. En donkerder. Alles om me heen wordt grijs.

Ik krijg een flinke stoot in mijn rug en voel twee armen om mijn borst geklemd. We gaan opzij en ik weet niet zeker wat boven is. Door die klap valt de zaklamp uit mijn handen en buitelt in slow motion omlaag. Tijdens het vallen is er net zo'n flikkerend licht als in een discotheek te zien. Ik bevrijd me uit haar greep, draai me om en kijk Gillian aan. Ik kan haar door de luchtballen heen nauwelijks zien. Haar armen maaien wild om de onderkant van mijn vest van voren te pakken te krijgen. Dat is het enige dat mijn lucht op zijn plaats houdt. Waarom probeert ze het dan los te maken? Ik raak in paniek en pak haar bij haar polsen. Ze gebruikt haar nagels. Ze wil niet opgeven, maar komt weer op me af en trekt er heftig aan. Maar dit keer kan ik haar ogen zien.

'Alsjeblieft... vertrouw me,' smeekt haar blik.

Wanhopig steekt ze haar hand uit. Een plastic haak schiet open en mijn gordel met de gewichten gaat los. Gillian pakt me bij mijn revers beet en duwt me naar achteren. Ik volg haar blik, kijk recht omhoog en op het moment dat ik de open patrijspoort zie, laat ze me eindelijk los. Zonder de loodgordel schiet ik omhoog als een kurk die je onder water houdt en dan loslaat. Ze

geeft me nog een zetje om zeker te zijn dat ik met mijn gasfles nergens tegenaan stoot, maar dan vlieg ik gelijk naar de oppervlakte.

Gillian zwemt zo hard ze kan om me bij te houden en wijst naar haar mond om me eraan te herinneren dat ik moet ademen. Ik adem diep uit en kijk omhoog door het water. Zwart wordt eerst donkerblauw en dan zee-groen. Ze pakt mijn hand beet om te zorgen dat ik niet te snel naar boven ga. Verknoui het nu niet, Oliver. Ademen, ademen, ademen.

We komen uit het water omhoog en de koele nachtlucht slaat tegen mijn gezicht. Vlak naast me blaast Gillian haar vest al op.

‘Alles goed? Kun je ademhalen?’ vraagt ze gespannen als ze naast me komt zwemmen. Ze ondersteunt me en drukt op het knopje van mijn blaaspijpje zodat het vest een fluitend geluid begint te maken. Het omklemt mijn ribben en drukt op mijn maag. Ik voel hoe mijn maag begint te draaien, maar geef niet over.

‘Gaat het beter? Alles goed?’ vraagt ze nog een keer.

In het water dobberend hoor ik haar vraag nauwelijks. Langzaam begin ik alles weer helder en duidelijk te zien. ‘W-waarom heb je me alleen gelaten?’ vraag ik haar.

‘Alleen gelaten?’

‘Op dat schip, ik draaide me om en toen was je weg.’

‘Ik dacht dat je me had gezien, ik gebarde naar je dat ik wegging...’

‘Maar waarom heb je me dan niet meegenomen?’

‘Precies om dezelfde reden als waarom ik je naar buiten moest trekken, afdalen is een ding, maar *binnenin* een wrak zwemmen... doordat je je niet kunt oriënteren... dat is iets wat je niet moet proberen als je voor het eerst gaat duiken.’

‘En de *echte* reden?’

‘Wat voor andere reden zou er kunnen...?’ Haar ogen worden zo groot alsof ik een mes tussen haar ribben heb gestoken. ‘D-denk je echt dat ik... ik zou je nooit in de

steek laten... ik zou *niemand* zo achterlaten.' Haar stem klinkt helemaal schor als ze dat zegt. Net of ze het niet kan begrijpen. Ze wil niet meer met me praten en drijft langzaam weg.

'Gillian...'

'Ik zou je nooit pijn doen...'

'Ik zeg niet dat je dat zou doen, maar... toen je mijn echte naam noemde...'

'Die hoorde ik je broer zeggen bij mij thuis.'

'Dat dacht ik al... maar toen ik me omdraaide, en je weg was, toen schrok ik.'

'Maar om te denken dat ik... God! Dit is... hier kom ik altijd voordat ik ga schilderen... toen ik klein was, en zelfs nu, is dit mijn plekje. Als ik geweten had dat je me niet vertrouwt, dan... dan zou ik je nooit hebben gevraagd om mee te komen.'

Ik strek mijn hand uit over het water en pak de schouder van haar vest beet. 'Als ik je niet had vertrouwd, Gillian, dan was ik nooit meegekomen.'

Ze kijkt me lang aan, en laat elk woord op zich inwerken.

'Ik meen het,' voeg ik er snel aan toe. 'Ik zou niet hier zijn als ik...'

Haar hand komt ineens naar voren, grijpt me achter in mijn nek en trekt me naar zich toe voor een zachte en tedere kus. De zoute smaak van haar tong prikkelt heerlijk. Daaronder raken haar vingers de ritssluiting op mijn borst.

Als we in het water dobberen is de wind ijskoud en is het helemaal donker en moeten we een flink eind zwemmen om terug te komen bij de boot. Maar nu, met de neonreclames achter ons, geniet ik alleen maar van mijn kus.

49

‘Zeg alsjeblieft dat het een grapje is,’ smeekte Joey door haar mobieltje toen haar wagen op de parkeerplaats van USAir de hoek om kwam.

‘Hoe kan ik je overtuigen dat het echt zo is?’ vroeg Debbie. Als medewerkster van de USAir ticketbalie had ze vaak te maken met gehaaste en ongeduldige klanten. Maar als Joeys beste vriendin sinds de middelbare school wist ze ook dat ze haar niet kon laten wachten en helemaal achter aan de rij laten aansluiten. ‘De computers zijn uitgevallen, het hele systeem is geblokkeerd. Hou op met jammeren. Over tien minuten is alles weer in orde.’

‘Maar ik heb geen tien minuten,’ zei Joey terwijl ze met gierende remmen een open plek in beslag nam. ‘Ik heb het nu nodig.’

‘Ja, en ik heb een magische push-up beha nodig en een echtgenoot die weet hoe hij me in de zevende hemel kan brengen, maar soms moet je het gewoon doen met wat je hebt.’

‘Hoe zit het met de frequent flyers? Kun je ze daar niet vinden?’

‘Joey, de computers doen het niet, het zit allemaal in hetzelfde systeem. En bovendien, hoe weet je dat ze met USAir vliegen?’

‘Waarom zouden ze anders hun auto op de parkeerplaats van USAir hebben gezet?’ vroeg Joey terwijl ze de motor af zette. Ze keek nog een keer naar het blauwe

driehoekje op het elektronische beeldscherm, sprong naar buiten, rende in de langzaam opkomende zon en zocht koortsachtig de hele stampvolle parkeerplaats af. Volgens haar informatie zou de auto precies...

Daar.

In de hoek... vlak bij het terminalgebouw, stond Gallo's marineblauwe Ford, staatseigendom, illegaal geparkeerd op een parkeerplek voor gehandicapten.

'Shit,' zei Joey zachtjes terwijl ze zich omdraaide en haar tassen uit de kofferbak griste. De gereedschapskist onder haar ene arm en de plunjezak onder de andere. Met het oortje nog steeds in haar oor rende ze slingerend naar het terminalgebouw. Op het zebrapad botste ze bijna tegen twee toeterende taxi's op. 'Waarom zoek je niet bij de tickets die door de regering zijn geboekt? of op de passagierslijst?' riep ze naar Debbie. 'Zo hebben jullie toch ook ontdekt naast wie Marsha's misdadige echtgenoot zat?'

'Wat moet ik nog meer zeggen om het je duidelijk te maken? Het zit allemaal in hetzelfde...'

'En hoe zit het met de LEO-lijst?' vroeg Joey, die de speciale passagierslijst van de ordehandhavingsagenten bedoelde. 'Die hebben toch een speciaal formulier nodig als ze hun pistool bij zich dragen als ze vliegen?'

Het was even stil aan de andere kant van de lijn. 'Weet je wat...' begon Debbie. 'Wacht even. Ik bel de gate...'

Nadat Joey zich door de automatische deuren had gewurmd en zonder de roterende bagageband te gebruiken, ging ze rechts af en vloog de roltrap op. Boven aangekomen keek ze langs de ticketbalies naar het groepje mensen dat in de vroegte vertrok. Een zakenman met een gekreukt pak, een middelbare scholier met een oversized sweater, een oude dame met een lichtgele rolkraagtrui, maar niemand die op Gallo of DeSanctis leek.

'Godzijdank zijn er die zinloze papieren van de regering,' klonk een bekende stem opeens in haar oor.

‘Heb je ze gevonden?’ vroeg ze aan Debbie.

‘Ik zweer je, soms denk ik dat dat de CIA dat soort dingen heeft uitgevonden om ons in de gaten te houden...’

‘En wat heb je...’

‘Volgens onze gegevens hebben Agent James Gallo en Agent Paul DeSanctis zojuist de LEO-lijst voor onze vlucht van 6:27 uur naar Miami ingevuld.’

Joey greep gelijk naar haar horloge. 6:31 uur. ‘Dus zijn ze...?’

‘Al weg.’

‘Wanneer gaat de volgende...?’

‘Over anderhalf uur. Ik heb al tegen ze gezegd dat ze een plaats voor je moeten reserveren zodra de computer het weer doet.’

Joey keek naar het televisiescherm en schudde haar hoofd. Miami - Vlucht 412 - Vertrokken. ‘Hoe kon ik ze verdomme mislopen?’

‘Maak je niet druk,’ zei Debbie. ‘Ze hebben alleen een kleine voorsprong.’

50

Welke verdieping?’ vraagt Charlie donderdag vroeg in de ochtend als we de lift ingaan. ‘De zevende’ zeg ik, als hij op de knop drukt. Ik doe mijn das netjes; Charlie spuugt in zijn hand en strijkt zo zijn blonde haar glad. Als we de bankiers willen uithangen, dan moeten we er ook zo uitzien. Naast ons doet Gillian hetzelfde met haar lange bloemetjesrok. Als die eindelijk netjes zit, kijkt ze mijn kant op. Ik laat mijn ogen even op haar benen rusten en kan er niets aan doen dat ik langer kijk dan nodig. Maar dan besef ik dat Charlie me in de gaten houdt. Ik kijk omlaag en hij schudt zijn hoofd. Je kunt kleine broertjes niet voor de gek houden.

De lift staat opeens stil en de deuren gaan open. In de hal hangt een smaakvol en – voor Miami – bescheiden zilver met gouden logo aan de muur in de vorm van een ster met een bolletje aan het uiteinde van elke punt. De zilveren letters aan de onderkant ervan geven aan dat we op onze bestemming zijn aangekomen: Five Points Capital, de firma waar Duckworth zaken mee had gedaan.

Gillian zweeft langs de koperen spijlen van de lift naar buiten. Voordat ik achter haar aan kan gaan, pakt Charlie me bij mijn arm. ‘Ze heeft je van haar snoepjes laten proeven, toch?’ fluistert hij.

‘Waar heb je het over?’ vraag ik nijdig als ik de lift uitstap.

‘Dat is alles? Boos, maar je durft het niet te ontkennen?’

Dit keer geef ik geen antwoord.

‘Wanneer dan? Gisteravond? Of toen je vanochtend de kleren bent gaan halen?’

Ik worstel me los, ga meteen naar links en loop op de glazen deuren van de receptie af. Charlie vlak achter me aan. Hij hoeft het niet eens te zeggen. Van nu af aan zal hij me niet meer uit het oog verliezen.

‘Weet je zeker dat je er klaar voor bent?’ vraagt Gillian, die angst op mijn gezicht meent te lezen.

‘Ik voel me prima,’ zeg ik, terwijl nog steeds naar Charlie kijk. Maar als ik diep inadem, moet ik toegeven dat de werkelijkheid anders is. Hij ziet het aan mijn gezicht. Opbellen om een afspraak te maken is een ding. Maar er werkelijk naartoe gaan is heel iets anders.

Rechts van de deuren zit een klein bordje waarop staat: *Hier bellen voor de receptie*. Maar boven de bel zit iets dat onze aandacht trekt, een grijs paneeltje dat er net zo uitziet als die we bij de bank hebben. Naast de cijfertoetsen zit een vlakje dat precies groot genoeg is voor de vingerafdruk van een duim. *Biometrische ID* staat erboven.

Ik druk op de bel en Charlie trekt een wenkbrauw op. ‘Vingerafdrukken?’ vraagt hij. ‘Ze vinden zichzelf wel heel erg belangrijk.’

Een receptioniste met getoupeerd bruin haar kijkt op en drukt op de knop om ons binnen te laten. Charlie loopt voorop, als een glimlachende ambassadeur. Alle belangrijke mensen hebben een assistent nodig. ‘Hallo, we hebben vanochtend gebeld...’ zegt hij, terwijl hij mijn klantgerichte stem nadoet en mijn kant uit gebaart. ‘Ik kom van de Greene Bank, samen met de heer Henry Lapidus die een afspraak heeft met de heer Katkin.’

‘Natuurlijk,’ zegt ze als ze naar me knikt. ‘Ik zal hem voor u oproepen, meneer Lapidus.’

Charlie knarst met zijn tanden als ze die naam uitspreekt. *Weet je zeker dat je goed bezig bent?* vraagt zijn blik.

Vertrouw nou maar op mij. De afgelopen vier jaar heb ik zoveel klanten begeleid op hun promotietour voor venture capital. En zelfs in Florida moet je met grote namen smijten om een grote deur voor je open te laten gaan.

Op de roomkleurige bank zit Charlie te wriemelen met de das die hij van Duckworth heeft geleend. Zodra Gillian naast hem gaat zitten staat hij op en begint te ijsberen. Ik frons mijn voorhoofd, maar hij doet net of hij het niet ziet en doet alsof hij door de enorme glazen ruiten naar het verkeer op Brickell Avenue staat te kijken.

'Meneer Lapidus, kunt u alstublieft hier tekenen?' vraagt de receptioniste. Ze wijst naar een aparte computer die vlak naast haar eigen bureau staat. Op het beeldscherm is een vakje om je naam in te vullen. Ik tik *Henry Lapidus* in en bevestig met *Enter*. Achter de receptioniste begint een hightech laserprinter te zoemen en spuugt vervolgens een ID-sticker naar buiten. *Henry Lapidus - bezoeker*. Maar anders dan een normaal bezoekerspasje zit op deze een soort vloeibare, bijna doorzichtige laag. En als je op de juiste manier het licht erop laat vallen, dan zie je in bleekrode letters het woord *Ongeldig* verschijnen.

'Waar is dat van gemaakt?' vraag ik terwijl ik met mijn duim over het soepele pasje wrijf.

'Zijn ze niet geweldig?' kwinkeleert de receptioniste. 'Na acht uur lost de inkt aan de voorkant op en wordt het woord *Ongeldig* vuurrood.

Ik knik, onder de indruk.

'Jullie vinden veiligheid erg belangrijk, zo te zien,' zeg Charlie nog.

'We moeten wel,' zegt de receptioniste lachend. 'Ik bedoel... als je in aanmerking neemt dat we een partner zijn van...'

'Inderdaad, ja,' zegt Charlie terwijl hij zelf ook probeert te lachen.

'Absoluut,' voeg ik eraan toe.

We kijken de vrouw aan. Zij kijkt terug. Net of we gek zijn.

‘Hoe is het eigenlijk om voor hen te werken?’ vraagt Charlie, op zoek naar details.

‘Als je het echt wilt weten, niks bijzonders. Ik dacht eerst dat ze donkere pakken zouden dragen en een zonnebril, maar ze zijn net als iedereen, en als ze hun t-shirt aantrekken stoppen ze in elke mouw maar een arm tegelijk.’

Charlie kijkt naar mij; ik kijk naar Gillian.

‘Het enige verschil is dat we nu t-shirts dragen die staats eigendom zijn,’ voegt ze er lachend aan toe.

Mijn gezicht betreft. ‘Horen jullie bij de regering?’

‘Niet direct, maar...’ Ze onderbreekt zichzelf en voegt eraan toe: ‘O, het spijt me, ik dacht dat u dat wist. Het staat in al onze persberichten...’ Ze overhandigt me een mediamap met een groen omslag.

Ik sla de map open en Charlie en Gillian lezen over mijn schouder mee. Het staat op de eerste bladzijde: *Welkom bij Five Points Capital, Venture Capital Fonds van de Secret Service van de Verenigde Staten.*

Achter ons gaat ineens een deur open. ‘Meneer Lapidus?’ klinkt een bariton. We draaien ons om naar een grote man met militaire schouders en stevige bovenarmen die ons de hand drukt. Zijn horloge heeft een gouden dollar als cijferblad. ‘Brandt Katkin,’ stelt hij zichzelf voor. ‘Komt u binnen... alstublieft.’

51

‘Secret Service, u spreekt met Marta.’
‘Hallo Marta,’ zei Quincy rustig in zijn conferentietelefoon. ‘Ik zou Agent Jim Gallo graag willen spreken...’

‘Een ogenblikje, ik verbind u door met een van de...’

‘Ik wil niet worden doorverbonden, ik ben al twee keer doorverbonden.’ Quincy zat met zijn handen krampachtig in elkaar geslagen aan zijn bureau, maar was vastbesloten om rustig te blijven. Na de vergadering van de avond ervoor was er al genoeg geschreeuwd en gescholden. En zelfs bedreigd. Maar nu was het belangrijk om kalm te blijven. ‘De meerdere met wie ik heb gesproken, heeft me weer met de voicemail van Agent Gallo doorverbonden. Daar heb ik niets aan,’ legde hij uit. ‘Kunt u hem alstublieft voor me zoeken? Het is een noodgeval.’

‘Verkeert er iemand in fysiek gevaar, meneer?’

‘Nee, maar hij...’

‘Dan zal Agent Gallo contact met u opnemen zodra hij weer terug is.’

Quincy pakte zijn telefoon steviger beet en trommelde met zijn vingers op de kristallen schaal met snoepjes op de hoek van zijn bureau. De zuurtjes waren voor de klanten. Daardoor gingen volwassen mannen zich net kleine jongens voelen. Achter de kristallen schaal zag Quincy door de glazen panelen naast zijn deur de stroom mensen die over de zevende verdieping heen en

weer liepen. Aan het andere eind van de gang ging de deur van Lapidus' kantoor plotseling open en kwam zijn partner naar buiten rennen. Als Lapidus zo'n haast had, kon hij wel raden naar wie hij waarschijnlijk op weg was.

'Mevrouw, u hebt me niet begrepen,' hield Quincy vol. 'Ik moet Agent Gallo spreken. *Nu.*'

'Het spijt me, meneer, de leidinggevende heeft u doorverbonden en Agent Gallo zit niet aan zijn bureau.'

'Natuurlijk zit hij niet aan zijn bureau. Daarom wil ik juist weten waar hij is.'

'Maar in dat geval, meneer, gaat het om informatie die u van ons niet zult krijgen.'

'Maar hij moet...'

'Het spijt me, meneer, maar ik kan niets voor u doen.'

'Maar...'

'Het spijt me, meneer. Een fijne dag nog.' De verbinding werd verbroken en er werd op de deur geklopt. Quincy hield de hoorn stevig vast toen Lapidus naar binnen stapte.

'Ja... nee... geen probleem, iedereen moet rustig afwachten,' zei Quincy in de telefoonhoorn. 'Prima... Bedankt, Jim... We spreken elkaar nog.'

'Heb je Gallo gevonden?' vroeg Lapidus toen Quincy op had gehangen.

'Vraagt en u zal gegeven worden.'

'Wat zeiden ze?' vroeg Lapidus.

'Eigenlijk niets, hij geeft geen details.'

'Weet hij waar ze zijn?'

'Lastig te zeggen,' zei Quincy terwijl hij een snoepje pakte. 'Maar als je het mij vraagt, vermoed ik dat het niet lang meer zal duren; het is alleen een kwestie van afwachten.'

52

‘Brandt Katkin, aangenaam kennis te maken,’ zegt hij als hij ons alle drie de hand schudt. ‘Jeff Liszt,’ zeg ik, en noem een andere naam van onze bank. Katkin kijkt naar mijn naamkaartje, waar *Lapidus* op staat.

‘Sorry...’ zegt Charlie, precies zoals we hadden geoeffend. ‘De heer Lapidus had een andere afspraak en toen hebben we de heer Liszt verzocht om mee te komen...’

‘O, natuurlijk,’ zegt Katkin, te beleefd om zelfs maar een spoor van ergernis te tonen. In de wereld van de VC waar het gaat om grote namen en indruk maken, is hij gewend aan de tactiek van lokaasreclame. Hij baant zich een weg door de grijze gangen van het bedrijf als hij ons voorgaat naar zijn bureau. Ik loop voorop, daarachter Gillian en Charlie als laatste.

Hoe verder we van de receptie vandaan komen, hoe rustiger het wordt. Ik kijk om me heen en probeer bij de verschillende kantoren naar binnen te kijken, maar besef al snel dat alle deuren dicht zijn.

‘Dus dit is altijd al een afdeling van de Secret Service geweest?’ vraagt Charlie. Zijn stem lijkt net zo luchtig als anders, maar er klinkt ook angst in door.

‘Ik zou het geen afdeling noemen,’ legt Katkin uit als we naar links de hoek om en zijn kantoor binnen gaan. Hij draagt een khakibroek, moccassins en een Doralgolfshirt. Het nette kostuum van Miami. Maar de neusklank van zijn accent uit Minnesota zorgt ervoor dat hij

enigszins uit de toon valt. 'Het is eerder een partnerschap.'

Gillian en ik nemen plaats op de twee stoelen voor Katkins enorme bureau met glazen tafelblad. Charlie zoekt een plekje op de moderne zwartleren bank. Het kantoor is nep-hightech binnen het budget van staats-eigendom. In de hoek staat een zwart gelakt kastje met tientallen luxe spulletjes erop, het soort prullen dat een bedrijf cadeau geeft als er een belangrijk contract wordt ondertekend: een speelgoedbrandweerauto, een namaak-injectiespuit, een boekensteun in de vorm van een microchip. Een typisch zakenmannelukje dus. Precies daarboven hangt een ingelijst certificaat als herinnering aan Katkins benoeming als Special Agent van de Secret Service. Charlie kijkt er precies recht tegenaan.

Vergeet die partnerschap maar, wil hij zeggen.

Ik knik bevestigend. Secret Service is Secret Service. Maar toch schijnt Katkin ons niet te kennen, wat dus wil zeggen dat Gallo en DeSanctis zich nog rustig houden, waar ze ook zijn.

'Hoe werkt de stichting precies?' stamel ik terwijl ik mijn best doe om niet in paniek te raken.

'Laat u niet op een dwaalspoor brengen door de inbreng van de Secret Service,' zegt Katkin. 'Dit is alleen de logische volgende stap bij Onderzoek en Ontwikkeling. Met de huidige technologie die zich met de snelheid van het licht ontwikkelt, zouden de staatsbedrijven al snel een achterstand hebben. Zodra we een veiligheidssysteem hadden ontwikkeld, kwam er al een ander voor in de plaats. CIA... FBI... die liepen allemaal minstens vijf jaar achter op de privésector. Toen heeft de CIA *In-Q-Tel* ontwikkeld om die lacune te dichten. Twee jaar geleden hebben wij *Five Points* geopend. Als u er goed over nadenkt, is het erg eenvoudig,' gaat hij verder. 'Waarom zou je je gek maken om te proberen het tegen Silicon Valley op te nemen, als je ook kunt zorgen dat ze bij je voordeur in de rij staan? Dat is het mooie van het spel: elk nieuw idee heeft geld nodig, zelfs ille-

gale ideeën. Op die manier zorgen we dat het allemaal in ons voordeel werkt. Als iemand bijvoorbeeld een kogel uitvindt waarmee je door kevlar heen kunt schieten, dan laten we hem die niet op de zwarte markt verkopen, maar kopen de uitvinding zelf, zoeken uit hoe het werkt en rusten onze agenten dan uit met de geschikte tegenmaatregelen. Op die manier profiteren we dubbel: we kunnen het zelf gebruiken of onschadelijk maken als het tegen ons wordt gebruikt. Als het zover is, krijgen onze ondernemers hun geld en wij zien als eersten de beste bouwtekeningen.'

'Dus de regering houdt de winst?' vraag ik.

'Welke winst?' zegt Katkin gekscherend. We zijn een *vijfhonderdeen-c-drie*. Dus per definitie zonder winstoogmerk... Op die manier zijn de politici tevreden, de concurrentie ziet ons niet als een bedreiging en wij kunnen onze vingers in de zakenwereld steken. Welkom in de toekomst. Bij de firma die Regering heet.'

'Als je ze niet kunt verslaan...' begint Charlie.

'Dan vreet je ze op,' grapt Katkin. Helaas is hij de enige die erom kan lachen. 'Wat kan ik voor u doen?'

'Het gaat om mijn vader,' zegt Gillian, die eindelijk haar mond open doet. 'Marty Duckworth...'

'Was Duckworth uw vader?' vraagt Katkin geamuseerd. 'Ik vond hem een leuke vent. Hoe gaat het met hem?'

Gillian slaat haar ogen neer. 'Hij is kortgeleden gestorven.'

'O, eh... dat spijt me,' zegt Katkin keurig netjes. Ik let op zijn reactie. Zijn ogen wijd open gesperd. Niet verschrikkelijk geschrokken, maar toch duidelijk bezorgd. Ik kijk over mijn schouder en zoek bij Charlie de bevestiging van wat ik denk. Hij ziet het ook.

Die vent doet net alsof, verdient een prijs als beste acteur van het jaar, is Charlie het met me eens.

'Ik wist niet...' gaat Katkin verder.

'Geen probleem,' onderbreek ik hem, en ben weer helemaal bankier. 'Zoals u misschien al vermoedde,

vertegenwoordigen wij het vermogen van de heer Duckworth en dachten dat u ons met enkele dingen zou kunnen helpen. Ziet u, toen we zijn papieren hebben uitgezocht, hebben we dit gevonden...' Ik steek mijn hand in de zak van mijn jasje, haal er de geheimhoudingsovereenkomst uit en geef die aan Katkin.

Katkin knikt in zichzelf en kan met moeite een glimlach onderdrukken. 'Daar is het, het verloren...'

'Sorry?'

'Hij was geniaal, maar wel apart. Een rasechte ondernemer. We liepen bijvoorbeeld een keer op een loopband op de luchthaven en toen zei ik voor de grap: "Hoe lang duurt het volgens u om op zo'n ding een reis om de wereld te maken?" Hij denkt een seconde na en zegt dan tegen me: "2.633,3 uur, als u tenminste de weg via de Noord- en Zuidpool kiest en niet via de evenaar."

Gillian wil lachen, maar krijgt er de kans niet voor.

'Dus u kunt zich herinneren dat u hem hebt ontmoet?' vraagt Charlie.

'Hoe zou ik hem kunnen vergeten? Hij belde uit zichzelf op. Hij had onze naam in het telefoonboek zien staan. Eerlijk gezegd hadden ze dit bureau geopend om de contacten met Latijns-Amerika te bevorderen... Wie had er verwacht dat er zo iemand als hij binnen zou komen lopen?'

Gillian leunt naar voren, doet haar armen over elkaar en drukt haar handen tegen haar buik. 'Wat heeft hij gezegd?' vraagt ze met verdrietige stem.

'Hij kwam gewoon binnenlopen. Laptop onder zijn ene arm en een oud tekenbord onder de andere. We hebben een stagiair het gesprek laten voeren, aangezien we hier op kantoor nooit iemand ontvangen die geen afspraak heeft. Tien minuten later zijn ze met hem naar de commerciële afdeling gegaan. En nog tien minuten later brachten ze hem bij mij.' Terwijl hij met het geheimhoudingscontract wappert, zegt Katkin nog: 'We hebben nog een grapje gemaakt en gezegd dat hij het document waarschijnlijk van de website van een advocatenkan-

toor had gedownload. Maar hij was wel zo slim dat hij ons pas liet zien hoe het werkte nadat we het hadden getekend.'

'Was het zo goed?'

'Weet u hoe veel van die contracten we vorig jaar hebben ondertekend?' vraagt Katkin. 'Twee,' antwoordt hij zelf. 'En het tweede was van die kerel die...' Hij onderbreekt zichzelf. 'Laten we zeggen... van iemand over wie u al hebt horen praten.'

Charlie zit rechtop, hij weet dat we in de buurt komen. 'Dus u hebt ondertekend?'

'Hij liet de documentatie hier achter. We hebben flink gearzeld... maar uiteindelijk ondertekend. Maar verder dan een paar afspraken, ik denk dat het ongeveer acht maanden geleden is, zijn we nooit gekomen en we hebben niets meer van hem gehoord.'

'Hoe kan dat?' zeggen Charlie en ik tegelijk.

'Dat is precies wat wij ook dachten. We waren klaar om van start te gaan, we hadden ons team... er was budget voor, we lieten zelfs onze expert voor financiële misdrijven uit New York komen.'

Op het moment dat hij onze woonplaats noemt, voel ik ineens een stekende pijn tussen mijn schouders. Net of een aasgier met zijn snavel in mijn nek pikt.

'New York?' vraag ik.

'We hebben enkele vrienden in het kantoor in New York,' voegt Charlie eraan toe. 'Hoe heet hij?'

Gillian kijkt afkeurend, maar het werkt wel.

'O, het is een van onze beste mensen,' zegt Katkin terwijl de aasgier zijn klauwen nog dieper in mijn vlees zet. Ik staar als verdwaasd door het glazen tafelblad en zie hoe zijn voeten soepel op het vloerkleed rusten. 'Een leuke vent,' zegt Katkin. 'Hij heet Jim Gallo.'

52

'Alles in orde?' vraagt Katkin, enigszins van zijn stuk gebracht omdat we niets zeggen. 'Natuurlijk,' zegt Charlie aarzelend. 'Alleen... kennen wij daar geen Jim Gallo...'

'Het is ook een groot bureau,' geeft Katkin toe.

'Dus mijn vader heeft zijn idee meegenomen toen hij vertrokken is?' vraagt Gillian, die haar best doet om het gesprek weer op de uitvinding te brengen.

'Dat gebeurt zo vaak,' antwoordt Katkin. 'Er komen ondernemers op ons af, ze hemelen hun uitvinding op en als ze dan een beter aanbod krijgen, horen we nooit meer iets van ze. Zo gaan de zaken. En met zo'n goudmijn, ik bedoel, het soort dingen waar hij mee bezig was... ik weet niet hoe hij het heeft klaargespeeld, maar ik was ervan uitgegaan dat hij waarschijnlijk een nieuwe partner had gevonden en zijn eigen weg was gegaan.'

'Weet u, we hadden juist gehoopt dat u ons daarbij kon helpen,' onderbreek ik hem. 'Door de te summiere documentatie over het vermogen van de heer Duckworth hebben we moeite met het vaststellen van de waarde die zijn uitvindingen vertegenwoordigen...'

'We willen alleen maar weten wat hij heeft uitgevonden,' valt Gillian me bij.

Charlie zit onrustig te draaien. *Vaarwel geduld; hallo wanhoop*, zie ik hem denken.

'Het spijt me,' begint Katkin. 'Die informatie mag ik niemand geven.'

'Maar het gaat toch om de heer Duckworths enige erfgename,' zeg ik met nadruk.

'Het gaat om een geheimhoudingscontract,' geeft Katkin gelijk terug.

'We vragen niet om diagrammen of...'

'Nee, u vraag me om een bindend juridisch contract te breken, en daarbij ons bedrijf bloot te stellen aan een zware wettelijke aansprakelijkheid.'

'Kunt u ons ten minste vertellen wat de foto's ermee te maken hebben?' vraagt Gillian smekend.

'Wat bedoelt u?'

'Deze...' Ik haal de strook met de vier pasfoto's naast elkaar uit mijn zak.

Katkins gezicht is onbewogen. Hij heeft geen idee wat hij daar ziet.

'Dat hebben we bij de overeenkomst gevonden,' legt Charlie uit.

'Weet u wie dat zijn?' vraagt Gillian.

'Ik ken er niemand van,' zegt hij met zijn langgerekte Minnesota-accent. 'Ik heb ze alle vier nog nooit eerder gezien.'

'Dus het heeft niets met de uitvinding te maken?' vraag ik.

'Ik zei toch al...'

'Ja, dat weet ik. Maar dit is nog ingrijpender dan het afsluiten van het debat in een rechtszaak zodra de eiser overleden is,' houd ik vol. Misschien iets te vasthoudend.

Katkin staat op van zijn stoel en kijkt ons strak aan. 'Ik denk dat we klaar zijn.'

'Alstublieft... u moet begrijpen...' bedel ik nog.

'Aangenaam kennis te hebben gemaakt,' zegt Katkin onbewogen.

Charlie springt op en loopt gelijk naar de deur. Gillian gaat achter hem aan. 'We gaan,' roept Charlie.

'Maar het is zo dringend dat we...'

'*Oliver, we gaan!*'

Katkin kijkt mijn kant op en er is ineens geen zuurstof meer in het vertrek. Shit. De namen.

Ik verstijf van schrik. Gillian en Charlie staan doodstil. Katkin werpt ons zo'n nijdige blik toe dat het echt pijn doet.

'Jongeman, ik weet niet wie je denkt te zijn, maar neem een goede raad van me aan: dit is geen gevecht dat jullie kunnen winnen.'

Charlie legt een hand op mijn schouder en trekt me mee naar de deur. In vier seconden zijn we weg.

'Wat heeft hij uitgevonden? Wat heeft hij uitgevonden?' mompelt Charlie op de achterbank van Gillians vintage blauwe volkswagentje. *'Waarom begon je zo raar te kletsen?'*

'Ik begon te kletsen?' snauwt Gillian terug, terwijl ze hem via de achteruitkijkspiegel boos aankijkt. *'En jij dan? Oliver... Oliver. Hopla! Zijn we soms dankzij mij net het gebouw uitgegoid? Het spijt me, ik dacht even niet na. In feite heb ik helemaal geen enkele hersencel gebruikt.'*

'Kunnen jullie alsjeblieft ophouden?' smee ik als we over de weg terugrijden terwijl ik voorin zit. *'We hebben geluk gehad dat we zo veel te weten zijn gekomen.'*

'Wat zeg je?' vraagt Charlie.

'Je hebt het nu van Katkin gehoord, het verhaal van Duckworth... en hoe Gallo erin verzeild raakte, nu weten we tenminste waar het om gaat.'

'Dus jij denkt dat Gallo mijn pa een beter voorstel heeft gedaan?' vraagt Gillian.

'Zeg nou zelf,' begin ik. *'Eerste bedrijf: je vader is op zoek naar geld via VC om zijn uitvinding te steunen. Tweede bedrijf: hij gaat met zijn idee naar Five Points Capital, dat deel uitmaakt van de Secret Service. Derde bedrijf: Gallo komt op het toneel. Vierde bedrijf: je vader verandert ineens van mening, verdwijnt van de aardbodem en huurt een vervallen appartement in Gallo's woonplaats. Wat is volgens u het meest voor de hand liggend, Miss Marple?'*

'Dus Gallo werd naar Five Points gehaald als adviseur, maar toen hij de uitvinding had gezien...'

'...besepte hij dat hij die beter zelf op de zwarte markt

kon verkopen. Dan gaat hij met Duckworth praten: *Waarom zou je met de VC delen, terwijl wij alles ook zelf kunnen houden?'*

Charlie leunt tussen de kuipstoelen naar voren. 'Maar als ze samenwerkten, waarom zou Gallo hem dan in de steek hebben gelaten?'

'Omdat de opbrengst voor zichzelf houden beter is dan die met iemand anders te delen: *Natuurlijk, Marty, wij helpen je bij het bouwen van een prototype... Ja, Marty, het is veel beter voor je als je direct met ons samenwerkt... Bedankt voor je hulp, Marty, nu pakken we jouw idee, zetten al het geld op een bankrekening op jouw naam, en dan mag jij de zondebok zijn. Zodra Duckworth beseftte wat er aan de hand was, hebben ze hem buiten gevecht gesteld. Alleen hadden ze toen zijn boreling al te pakken.'*

Gillian staart uit het raam zonder een woord te zeggen.

'Je weet wel wat ik bedoel,' voeg ik eraan toe.

Ze geeft geen antwoord.

'En hoe zit het dan met het geld zelf?' vraagt Charlie. 'Zelfs als jouw theorie klopt, dan zegt die niet waarom ze het bij de bank hebben verborgen.'

'Daarom denk ik dat ze daar ook een mannetje hadden,' zeg ik.

'Misschien hebben de foto's er iets mee te maken,' zegt Gillian, die dan ineens terugdeinst. Ik klap de zonneklep met het spiegeltje erin nog net op tijd omlaag om te zien hoe Charlie een gezicht trekt.

'Wie Gallo heeft geholpen om het geld te verstoppen staat misschien op een van de foto's,' zegt Gillian nog.

'Ik weet niet,' zeg ik, als ik de strook met foto's uit mijn jasje haal. 'Ik heb deze mensen nog nooit gezien.'

'Zouden ze niet van een ander kantoor kunnen zijn? Jullie hebben toch overal filialen?'

'Een paar... maar alle partners zitten in New York. En hoe de rekening verborgen was... daar kan alleen een van de hogere managers bij.'

Charlie zit weer te draaien om in mijn spiegeltje te

kijken. Hij denkt zeker dat ik iets verberg. Daar heeft hij gelijk in. 'Heb je iemand op het oog?' vraagt hij, terwijl hij de Lapidus-blik op mijn gezicht probeert te ontcijferen. Charlie slaat weer eens de spijker op zijn kop. Gallo kwam niet toevallig het onderzoek doen, maar hij kwam kijken waar zijn geld was gebleven. En te oordelen naar wat we bij de bank hebben gezien, waren Lapidus en Quincy de enigen met wie hij samenwerkte.

'Dus Duckworth heeft iets uitgevonden, Gallo en DeSanctis hebben het overgenomen en ondertussen vonden ze een mannetje bij de bank die ze heeft geholpen om het geld daar te begraven,' voegt Charlie eraan toe. 'Jouw beurt, Ollie, wie is crimineel, Lapidus of Quincy?'

Ik schud mijn hoofd en denk terug aan de twee seconden in Lapidus' kantoor. Er was nog iemand bij. 'Dat lijkt me logisch, maar... Hoe weet je dat het Shep niet was? Ik bedoel, hij zat toch ooit bij de Secret Serv...'

'Het kan Shep niet zijn geweest,' valt Charlie me in de rede. 'Geloof me, hij zou zoiets nooit doen.'

'Maar als hij...'

'Het kan Shep niet zijn!' houdt hij vol.

Ik kijk naar Charlie op de achterbank. Gillian kijkt in haar spiegel. Liever geen ruzie maken. Maar toch moet iemand Duckworth hebben geholpen.

'Misschien hebben de foto's er iets mee te maken,' ga ik verder. 'Misschien waren dat de anderen die er iets mee te maken hadden... van de zwarte markt... of andere valse agenten van de Secret Service, zodat Duckworth hun foto's bewaarde als een soort zekerheid.'

'Maar waarom had hij dan geen foto's van Gallo en DeSanctis?' vraagt Gillian.

Een goeie vraag! Ondertussen stuurt Gillian op de uitrit af, laat de weg achter zich en rijdt de Alton Road op. Ik kijk nog eens naar de foto's. Ze glanzen niet zoals echte foto's. Ze zijn dof, net of ze afkomstig zijn van een fotokopieerapparaat.

'Heb je een idee?' vraagt Gillian.

‘Niet echt. Maar als je ze zo naast elkaar ziet... zo geposeerd... lijken het wel bijna pasfoto’s, toch?’

‘Je bedoelt net als op een rijbewijs?’ vraagt Gillian.

‘Of een paspoort,’ zegt Charlie.

‘Of misschien een personeelspasje van een bedrijf...’ zeg ik zelf.

‘We hebben tenminste gezien hoe Katkin reageerde,’ zegt ze. ‘Dat is al een bewijs dat het geen mensen van de VC waren.’

‘Ik geloof nog steeds dat het mensen waren op wie jouw pa vertrouwde,’ zegt Charlie. ‘Het is ongeveer net als met die geheimhoudingsovereenkomst; je gaat geen dingen veilig opbergen waardoor je zelf in moeilijkheden zou kunnen komen, je bewaart juist de dingen die je beschermen.’

De auto blijft voor een rood stoplicht staan en Gillian knikt in de achteruitkijkspiegel naar Charlie. Ze heeft het gelijk door als iemand een goede theorie heeft. ‘Zouden het de mensen kunnen zijn die hem bij zijn oorspronkelijke idee hebben geholpen?’

‘Of mensen in wie hij vertrouwen had,’ flapt Charlie eruit.

‘Wat was dat bedrijf van de computergames waar hij na Disney werkte?’ vraag ik, terwijl ik ineens de opwindend door me heen voel gaan.

‘Neoworks, ik denk dat ze in Broward...’

‘Ik heb het adres op een oud loonstrookje gezien,’ valt Charlie bij. ‘Tussen de akten.’ Er volgt een lange pauze. Alle drie kijken we elkaar aan en proeven de adrenaline die in de lucht hangt.

Gillian buigt naar rechts de Tiende Straat in en stopt dan vlak voor haar huis.

‘Hoe ver is het naar Broward?’ vraagt Charlie.

‘Minstens drie kwartier,’ antwoordt Gillian.

‘Ik kan bellen en een afspraak proberen te maken,’ bied ik aan terwijl ik de autodeur open doe en Charlie help om zijn plek op de achterbank te verlaten. Gillian blijft zitten.

‘Kom je niet mee?’ vraag ik.

‘Ik kan beter even gaan kijken of ik mijn baan nog niet kwijt ben, ik kom over tien minuten.’ Ze gooit de huissleutels naar me toe en zwaait voordat ze wegrijdt.

‘O, ik mis haar nu al,’ zegt Charlie. Hij pakt me de sleutels af, rent het betonnen weggetje op en vliegt naar de voordeur. Hij gaat binnen op zoek naar de ordners en ik sla de deur dicht en ren naar de telefoon. Maar als we de deur achter ons in het slot horen vallen, volgen we het geluid en draaien ons om. Dan beseffen we pas dat alle luiken dicht zijn. De hele woning is donker. En dan... in de hoek... horen we iets klikken. In de woonkamer gaat een lamp aan. Ik heb het gevoel dat ik zal stikken.

‘Leuk je te zien, Oliver,’ zegt Gallo vanaf zijn plek op de bank. ‘Nu gaat het pijn doen...’

Bij de deur buigt een schaduw om de hoek en komt op ons af. Charlie draait zich om en probeert weg te rennen, maar het is al te laat. Een arm vliegt door de lucht op hem af. Achter me pakt Gallo me in mijn nek. En het laatste wat ik zie is DeSanctis’ vuist die keihard het gezicht van mijn broer raakt.

54

‘Welkom op Miami Airport, wat kan ik voor u doen?’
‘Hallo, ik kom een auto ophalen,’ zei Joey tegen de tengere blonde vrouw aan de balie van National Car Rental. ‘Hij staat waarschijnlijk op de naam Gallo.’

‘Gallo...’ herhaalde de vrouw terwijl ze de naam in de computer intikte. ‘Niets onder Gallo...’

‘Weet u, dan heeft hij hem waarschijnlijk op naam van DeSanctis geboekt,’ voegde Joey er zonder blikken of blozen aan toe. De formicabalies van de andere autoverhuurbedrijven liepen door de hele terminal, maar toen Joey uit de lift kwam, ging ze direct op National af. Er waren maar drie bedrijven die zo veel korting gaven dat de Secret Service ze als ‘voorkeursleverancier’ op hun lijst hadden staan. En National was nummer een.

‘Iets gevonden?’ vroeg Joey.

‘Het spijt me... maar hier staat dat de wagen al is afgehaald.’

‘O, die ellendige enthousiastelingen,’ lachte Joey. ‘Ik dacht al dat ze de vroege vlucht zouden nemen, ze hebben er alles voor over om een linke jongen te snappen.’ Ze sloeg haar portefeuille open en zei zachtjes: ‘United States Secret Service,’ en trok er een goudkleurig insigne uit. Ze bedekte de woorden ‘Fairfax County Police’ met haar vingertoppen. Maar in de loop der jaren had Joey geleerd dat een insigne niet zomaar een insigne

was. Vooral dat van haar vader. 'We hadden in Miami afgesproken en... Kan ik uw telefoon even gebruiken?' vroeg ze. 'Ik probeer hun mobiele nummer te bereiken.'

De autoverhuurdame trok de telefoon op de balie aan het snoer naar zich toe en toetste het nummer in dat Joey haar had gegeven. Door de hoorn hoorde Joey haar eigen antwoordapparaat. Ze was ineens ernstig en keek naar de autoverhuurdame. 'Ik krijg alleen de voicemail...'

'Eh... is dat een probleem?'

'Hebt u een idee waar ze heen zijn?' vroeg Joey nerveus.

'Eigenlijk is het niet de bedoeling dat we...'

'Het zijn mijn partners,' hield Joey vol. 'Als er iets gebeurt...'

De dame wilde eerst iets zeggen, maar aarzelde even.

'Het is een noodgeval,' voerde Joey aan. 'Alstublieft...'

De dame pakte een papieren plattegrond van de stapel en legde die nerveus op de balie. 'Ze vroegen de weg naar South Beach... En die heb ik hen uitgelegd...'

'Een bepaalde plek?'

'De Tiende Straat, ze hebben geen adres genoemd, maar het is maar een kleine wijk...'

'Ik vind het wel,' zei Joey terwijl ze de plattegrond pakte. 'Hoe snel kan ik een wagen krijgen?'

55

De derde klap komt op mijn kaak terecht, en ik proef de ijzerachtige smaak van bloed. 'Blijf van hem af...!' schreeuwt Charlie, maar hij krijgt de woorden nauwelijks uit zijn keel. DeSanctis' arm schiet naar voren en drukt de kolf van zijn pistool tegen Charlies kin.

'Waar is het gebleven!?' brult Gallo in mijn gezicht, terwijl hij zich klaarmaakt om opnieuw te slaan. Hij grijpt me bij mijn das en slingert me terug op de bank. 'Zeg waar het is, Oliver! Je hoeft het alleen maar te zeggen en dan ben je van ons af!'

Het is een simpele belofte en tegelijkertijd een absolute leugen. De enige reden waarom we nog leven is omdat wij hebben wat zij willen.

'Niks zeggen!' schreeuwt Charlie, terwijl het bloed van zijn kin druipt. DeSanctis haalt uit en treft Charlie dit keer op zijn oor. Charlie zakt schreeuwend van de pijn door zijn knieën en houdt zijn hand op zijn oor.

'Charlie!'

'Geen beweging!' waarschuwt Gallo, die me tegenhoudt door me aan mijn nek te trekken.

'Als je hem nog een keer raakt, dan krijg je niks!' schreeuw ik uit.

'Geloof je echt dat we aan het onderhandelen zijn?' brult Gallo, die nog steeds mijn das niet heeft losgelaten. Hij smijt me tegen de boekenkast, waaruit een stuk of tien technische boeken op de vloer vallen. Hij laat me niet op

adem komen, maar pakt me bij mijn revers en slingert me terug naar het bijzettafeltje. De lamp breekt in stukken en schilderijlijsten vliegen door de lucht. Ik struikel... probeer op de been te blijven... maar verlies mijn evenwicht, en als ik niet oppas ook de revolver die aan de achterkant tussen mijn broekriem gestoken zit. *'Weet je hoeveel je al van mijn tijd hebt verknoeid?'* tiert hij verder. *'Beseft je wel wat dat me heeft gekost?'*

Zoals een bokser in de ring grijpt hij weer de knoop van mijn stropdas vast, sleurt me in het rond en gooit me nog een keer tegen de boekenkast. Daarbij snijdt de scherpe kant van de plank in mijn nek en schiet mijn hoofd naar achteren. Een seconde lang zie ik niets. Gallo sleurt me naar voren, haalt uit en gooit me weer terug. En dan nog een keer. En elke keer als ik de kast raak, komt er weer een stapel boeken over me heen. *'Waar is het geld, Oliver? Waar hebben jullie het verdomme gelaten?'*

Zijn speeksel vliegt in het rond. Er zit een klein spleetje tussen zijn gelige tanden. Bij elke klap knippert de wereld aan en uit. Ik ga bijna van mijn stokje, maar Gallo houdt niet op. Tot slot klemt hij zijn klauwen om mijn hals en drukt me zo tegen de boekenkast. Ik krijg geen adem. Als zijn greep iets losser wordt, snak ik naar adem. Maar er komt niets, alleen een droge snik. *'O, alstublieft...'*

Over Gallo's schouder zie ik dat Charlie nog steeds op de grond ligt en zijn oor vasthoudt. DeSanctis buigt zich met een gemene grijns over hem heen. En daarachter... ik zweer dat er in de keuken iets beweegt. Voor dat ik kan reageren begint de hele kamer te draaien en wordt alles vaag voor mijn ogen. Het is net alsof die onder water door de stroming mee worden gezogen. Gallo drukt nog harder en mijn gedachten zijn ineens weer bij gisternacht. Terug bij Gillian. Ik zie alleen haar, en als ik mijn ogen weer open doe, kan ik nauwelijks geloven dat zij er echt is...

Gillian rent de woonkamer in en slingert een zware glazen keukenmachine naar DeSanctis' achterhoofd.

Er klinkt een harde, doffe dreun als het glas tegen zijn schedel bonkt. De klap veroorzaakt een grillige breuk langs de zijkant van de kom, en laat ook DeSanctis naar voren buitelen en over Charlie struikelen.

Als Gallo zich omdraait om te kijken waar het geluid vandaan komt, grijp ik een stevig boek uit de boekenkast en smijt dat naar zijn achterhoofd. Hierdoor verliest hij zijn evenwicht, wat voor Gillian genoeg is om vlak bij hem te kunnen komen. Gallo probeert zijn pistool te grijpen, maar heeft geen schijn van kans. Gillian heeft de glazen kom al klaar om te gooien en raakt er de zijkant van Gallo's hoofd mee. Maar op het moment dat de kom zijn schedel raakt, klinkt er een enorme knal... de scheur gaat verder... zodat het glas uiteenspettert in duizend stukjes die tegen mijn borst vliegen. En Gillian houdt alleen nog maar het dikke glazen handvat in haar hand. Op het vloerkleed ligt Gallo, versuft, maar niet bewusteloos.

'*We gaan!*' schreeuwt Gillian, als ze mijn hand vastpakt. Ik hoest en probeer weer op adem te komen, stap over Gallo heen en loop naar Charlie toe, die ondertussen zo ver is dat hij zijn hoofd op kan tillen. Zijn ogen schieten heen en weer, eerst naar Gillian, dan naar mij en weer terug naar Gillian. Hij is in shock. Gillian pakt zijn ene arm en ik de andere. We pakken hem onder zijn oksels en zetten hem rechtop.

'Charlie? Kun je me horen?' vraag ik.

Hij knikt en vindt snel zijn evenwicht terug. 'Laten we hier weggaan,' zegt hij. Er klinkt geen angst in zijn stem. Alleen boosheid.

Gillian gaat voorop. Niet naar de voordeur, maar naar de slaapkamers aan de achterkant. Waar ze ook naar binnen was gekomen. Zij eerst... dan Charlie... en dan ik. Maar op het moment dat ik naar voren schiet, word ik met een harde draaibeweging bij mijn enkel gepakt. Een elektrische pijnscheut gaat door mijn been en ik val op de vloer. Achter me pakt DeSanctis mijn enkel beet en laat die niet meer los. Hij ligt op zijn buik en

komt steeds dichterbij. Er druppelt een straaltje bloed uit zijn haar, over zijn voorhoofd naar zijn wang.

Ik schuif op mijn ellebogen naar achteren en schop wild om me heen om me uit zijn greep te bevrijden. Zijn nagels boren zich in mijn enkel. Ik raak hem niet kwijt. *'Charlie!'*

Ik kijk verwilderd om, maar Charlie is er al. De zware zwarte schoen van mijn broer treft DeSanctis' pols. Brullend van de pijn laat DeSanctis los en kijkt omhoog naar Gillian.

'Waar ben je mee...?'

Gillian laat hem niet uitspreken, maar geeft hem een geweldige stoot tegen de zijkant van zijn hoofd. Zijn nek schiet met een enorme knal opzij. Gillian laat zich daar niet door intimideren. Ze haalt uit en schopt nog een keer. En nog een keer. Haar schoen raakt hem keer op keer.

'Nu is het genoeg,' zegt Charlie terwijl hij haar tegenhoudt. Van waar ik op het vloerkleed lig lijkt hij minstens zes meter lang. Mijn nieuwe grote broer. *'We gaan!'* roept Charlie terwijl hij zich bukt om me overeind te zetten.

Niet goed wetend wat hij aan de voorkant kan verwachten, rent hij naar de achterkant van het huis. Ik let niet op de pijn in mijn enkel en ga zo snel als ik kan achter hem aan en strompel door de gang. Gillian loopt achter me met een hand op mijn schouder. *'Gewoon verder gaan,'* fluistert ze. We lopen de slaapkamer in, waar de glazen schuifdeur naar de achterplaats wijd openstaat.

'Naar rechts!' schreeuwt Gillian.

Charlie kijkt hoe hij naar buiten wil en gaat naar links.

Als we naar buiten rennen, bevinden we ons op een terrasje van cement. Vlak voor ons is de muur te hoog. Links loopt het pad langs de achterplaatsjes van de burens, waarbij elk terrasje in verbinding staat met dat ernaast. Charlie is al aan het einde, en springt van iemands verroeste en door de zon gebleekte tuinstoel omhoog om over de betonnen muur te komen.

‘Snel!’ roept Charlie, met een been al aan de andere kant over de muur hangend.

‘De auto staat deze kant op,’ zegt Gillian terwijl ze me naar rechts trekt.

Ik kijk beide kanten op, maar het antwoord is simpel. ‘Charlie, wacht op me!’ schreeuw ik terwijl ik naar mijn broer ren.

‘Ben je gek, deze kant is veiliger!’ houdt Gillian vol, die niet van plan is om toe te geven.

Ik blijf niet eens staan.

‘Ik meen het,’ zegt ze nog. ‘Als je me nu in de steek laat, ben je alleen.’ Dat is een gigantisch dreigement, maar zelfs Gillian zal niet graag alleen vluchten. Ze schudt haar hoofd als ze op het cement stampt, maar komt achter me aan.

‘Kom, ze komen er zo aan!’ schreeuwt Charlie, terwijl hij zijn andere been over de muur zwaait. Hij gaat aan zijn armen hangen, springt van de muur en verdwijnt.

‘Wacht nou...’ Het is al te laat. Hij is weg.

Ik spring op de tuinstoel, steek mijn hoofd over de muur om zeker te weten dat het goed met hem gaat. Maar precies op het moment dat ik Charlie aan de andere kant zie, hoor ik een stukje verderop een schot. Een paar centimeter links van me vliegt de bovenkant van de muur aan stukken en schieten de stukjes cement in alle richtingen. Het is net een berg zand die je in je gezicht waait. Ik tuur door het zand en probeer te kijken wat er gebeurt. Aan de andere kant van de muur hinkt Gallo zo snel hij kan de hoek om en richt zijn pistool op me.

‘Buk je!’ schreeuwt Charlie.

Een tweede schot klinkt.

Ik duik onder de rand en val zo, helemaal uit balans, van de tuinstoel af en op de grond. Ik lig op mijn gat en staar naar de muur die er tussen mijn broer en mij zit.

‘Oliver!?’ roept Charlie.

‘Lopen!’ schreeuw ik terug. ‘Zorg dat je wegkomt!’

‘Alleen als jij ook...’

‘Loop, Charlie! Nu!’

Geen tijd voor discussies. Ik hoor zijn schoenen over het gras schuiven als hij wegrent. Gallo zit beslist vlak achter hem.

Ik krabbel op, trek het pistool onder mijn broekband vandaan en bestudeer de muur alsof ik er doorheen kan kijken. Gillian raakt zachtjes mijn rug aan. ‘Is hij...?’

Er klinkt een derde schot, zodat ze haar zin niet af kan maken. Dan nog een vierde. Mijn hart bonst en ik blijf naar de muur staren. Ik houd mijn adem in, doe mijn ogen dicht en luister of ik voetstappen hoor. In de verte klinkt een gedempt getrappel. God, laat dat alstublieft Charlie zijn.

Ik doe mijn best om over de muur heen te kijken, maar Gillian trekt me de andere kant op. ‘We moeten hier weg,’ houdt ze vol en trekt me met zich mee. Als ik me niet beweeg, zegt ze nog: ‘Oliver, alsjeblieft...’

‘Ik laat hem niet in de steek.’

‘Luister, als je teruggaat, kun je net zo goed een schietschijf op je voorhoofd plakken. Charlie hoeft nergens bang voor te zijn, hij is tien keer zo snel als Gallo.’

‘Ik laat hem niet in de steek,’ zeg ik nog een keer.

‘Niemand zei iets over in de steek laten, maar als we nu niet verdwijnen...’

Een vijfde schot schalt door de straat. Opgeschrikt door het geluid duiken we allebei omlaag.

‘Hoe ver is het naar je auto?’ vraag ik.

‘Kom mee.’ Ze pakt mijn hand en we rennen terug over de open terrasjes. Als we er bijna zijn, vliegen we door de glazen schuifdeur van Gillians slaapkamer, precies op het moment dat DeSanctis’ hand naar buiten schiet en Gillians zwarte krulhaar stevig vastgrijpt.

‘Klaar voor de tweede ronde?’ vraagt DeSanctis, die er zo te zien erg slecht aan toe is. De rechterkant van zijn gezicht zit vol bloed en nog voordat hij ook maar een stap opzij kan doen, draait Gillian zich ineens om en raakt hem met haar knie in zijn ballen. Hij valt op de grond en ik bewerk hem met de kolf van mijn pistool.

Dan rennen we verder naar het andere eind van de achterplaats. Als we bij de muur komen, lijkt het op het spiegelbeeld van toen Charlie eroverheen klom, totdat ik naar links kijk en het zwarte metalen hek in de muur zie zitten. Op de spijlen zit een registerkaart in een minigripzakje bevestigd. *Open laten - Nooduitgang bij brand* staat er in hanenpoten op geschreven.

Gillian pakt de spijlen en gooit het hek open. Het valt met een klap achter ons dicht. We staan nu op de parkeerplaats van een laagbouw-appartementencomplex. We gaan linksaf zodra we bij de straat zijn.

‘Hierheen,’ zegt ze en stapt in haar blauwe vw die bij een boom is geparkeerd.

Met een snelle polsbeweging start ze de auto. Ik kijk over mijn schouder waar DeSanctis blijft. ‘Snel, rij weg...’

‘Welke kant op?’ vraagt ze.

‘Rechtdoor. We krijgen hem wel.’

De banden gieren en we blijven met moeite op onze stoel zitten. We houden ons hoofd omlaag, voor het geval dat we Gallo toch tegenkomen. Maar als we aan het eind van het blok komen, op de hoek waar Charlie heen is gelopen, is er niemand te zien. Geen Gallo... geen Charlie... helemaal niemand. Helemaal in de verte horen we sirenes loeien. Als er wordt geschoten, komt de politie.

‘Oliver, we moeten echt...’

‘Blijf kijken,’ houd ik vol, en doorzoek elk laantje naast elk roze huis waar we langskomen. ‘Hij is hier ergens.’ Maar als de wagen verder rijdt, zijn er alleen lege opritten, slecht verzorgde gazons en een paar scheve palmbomen. Achter ons wordt het geluid van de sirenes steeds luider.

Als ik op de vlucht was, zou ik bij het volgende stoplicht naar rechts gaan. ‘Linksaf,’ zeg ik tegen Gillian. Ik ken mijn broer precies. Maar als we de hoek om komen is daar alleen een oude man met een huidskleur die op bruin leer lijkt en een hemelsblauw strandhemd uit de

jaren vijftig. Hij zit op zijn veranda en maakt met een zakmes een grapefruit schoon.

‘Hebt u iemand voorbij zien rennen?’ roep ik, terwijl ik het raampje omlaag draai en het pistool verborgen houd.

Hij kijkt me aan of ik gek ben...

‘Spaans,’ legt Gillian uit.

‘O, eh... have you veras un muchacho?’

Nog steeds geen antwoord. Hij gaat verder met zijn grapefruit. De sirene is nu vlakbij.

Gillian staart naar haar achteruitkijkspiegel en weet dat ze in de buurt zijn. Ze moet beslissen. ‘Oliver...’

‘Blijf staan,’ zeg ik. ‘Por favor – es muy importante. Es mi hermano!’

Hij kijkt niet eens op.

‘Oliver, alsjeblieft...’

Achter ons gieren de banden de hoek om.

‘Rijden, laten we zorgen dat we weggkomen,’ geef ik eindelijk toe.

Ze geeft ineens gas en de wielen zoeken weer grip op de weg. We vliegen naar rechts en doordat we de maximumsnelheid aan onze laars lappen ziet de buurt er ineens uit als een roze-met-groene vlek. Ik kijk uit het raampje, wachtend op Charlie die uit de bosjes komt en roept dat hij in veiligheid is. Maar hij komt niet. En ik blijf kijken.

Naast me legt Gillian haar hand zachtjes in mijn nek. ‘Ik weet zeker dat het prima met hem gaat,’ belooft ze.

‘Ja,’ antwoord ik, terwijl South Beach – en mijn broertje – achter ons verdwijnen. ‘Ik hoop dat je gelijk hebt.’

56

Als ze tien minuten eerder was gekomen, had Joey alles kunnen zien: de rode lichten van de politiewagen, de agenten in uniform die naar buiten kwamen rennen, en zelfs Gallo en DeSanctis die hun snel verzonnen uitleg gaven: Ja, dat waren wij; ja, ze zijn ontsnapt; nee, we kunnen het prima alleen af, maar toch bedankt voor de moeite. Maar zelfs nu er niemand meer was – en zonder dat Gallo's auto van National ergens te zien was – was het fel gekleurde geel met zwarte afplakband van de politie op Duckworths voordeur duidelijk zichtbaar.

Joey sprong uit haar auto en liep direct naar de deur waar ze zo hard ze kon op bonkte. 'Ik ben het, is er iemand?' riep ze om zeker te zijn dat er niemand was.

Nu hoefde ze alleen nog maar over haar schouder te kijken en het slot even aan te raken. Toen de deur opening, bukte ze en bewoog zich net als een limbodanser onder het politieband door. Binnen was de keuken keurig netjes, maar in de woonkamer was alles vernield. De lamp aan scherven, het bijzettafeltje omgegooid, boeken van de planken gerukt. Het gevecht was maar kort geweest en beperkt tot een enkele plek. Onder in de boekenkast lag een stapel oude *Wired*-tijdschriften. Joey liep er gelijk heen, pakte het bovenste en zocht naar de adressticker. *Martin Duckworth?* las ze zachtjes en nogal verbaasd. Op een andere plank zag ze het kapotte fotolijstje met een kiekje van Gillian en haar vader. Eindelijk

iets tastbaars. Joey haalde de foto eruit en stopte die in haar tas.

Nog lager bij de grond glinsterden stukjes van het glas van de keukenmachine op het lichte vloerkleed, dat vlakbij de deur een donkere vlek had. Joey bukte zich om het beter te zien, maar het bloed was al opgedroogd. Naar de gang toe liep het bloedspoor verder, fijne druppeltjes die uitliepen als planeten om een donkere zon heen. Hoe verder ze ging, hoe kleiner ze werden, om uiteindelijk naar de slaapkamer te verdwijnen. En naar de glazen schuifdeur.

Door het glas keek een vierjarig Cubaans jongetje in een rood onderbroekje en een blauw Superman-t-shirt haar aan, met zijn handen in zijn broek gestopt. Joey glimlachte en schoof de deur voorzichtig open om hem niet aan het schrikken te maken. 'Heb je mijn broer gezien?' vroeg ze lachend.

'Beng-beng!' riep hij, hield zijn hand als een pistool en wees naar de muur links van haar een stuk verderop. Toen ze zich omdraaide om die kant op te kijken zag Joey het losgerukte stukje graspol bovenop het cement liggen. Aan de onderkant stond er een tuinstoel tegenaan geschoven. Eroverheen geklommen, dacht Joey.

Ze pakte haar mobiele telefoon uit haar tas en belde via de sneltoets.

'Hoe was je vlucht? Heb je gratis pinda's gekregen?' antwoordde Noreen.

'Wel eens van een zekere Martin Duckworth gehoord?' vroeg Joey terwijl ze naar de opgerolde *Wired* staarde.

'Dat is toch die kerel waarvan de naam op de bankrekening stond?'

'Precies. Volgens Lapidus en de gegevens van Greene woont hij in New York, maar ik wed dat we als we even goed zoeken, nog iets anders te weten zullen komen.'

'Geef me vijf minuten de tijd. Verder nog iets?'

'Ik wil ook dat je hun familie en vrienden probeert te vinden,' legde Joey uit terwijl ze dichterbij de muur

toe liep. 'Van Charlie en Oliver – letterlijk iedereen die ze in Florida zouden kunnen kennen.'

'Kom nou, baas, denk je echt dat ik dat nog niet heb gedaan zodra je in het vliegtuig naar Miami bent gestapt?'

'Kun je me de lijst sturen?'

'Er staat maar één naam op,' zei Noreen. 'Maar ik dacht dat je zei dat ze te slim waren om zich bij familie te verstoppen.'

'Maar nu niet meer. Want het lijkt er op dat ze een verrassingsbezoekje van Gallo en DeSanctis hebben gekregen.'

'Denk je dat ze ze te pakken hebben gekregen?'

Met de bloedvlek op het vloerkleed in haar achterhoofd, ging Joey op de tuinstoel staan en haalde haar vingertoppen over het stukje ontbrekend cement van de muur. Nergens bloed te zien. 'Ik kan het niet van allebei zeggen, maar ergens denk ik dat minstens een van de twee weg heeft kunnen komen, en als hij op de vlucht is...'

'... dan is hij beslist wanhopig,' bevestigde Noreen. 'Geef me tien minuten en dan weet je alles.'

57

Toen ik twaalf jaar was, ben ik Charlie een keer in het winkelcentrum van Kings Plaza kwijtgeraakt. Ma was in een van de goedkopere oude winkels om te kijken welke spullen ze weg wilde laten leggen; Charlie struinde door Spencer Gifts, en snuffelde tussen de erotische kaarsen 'alleen voor volwassenen'. En ik... ik moest eigenlijk op hem passen. Maar toen ik me om-draaide om hem hun collectie speelkaarten met naakte meisjes erop te laten zien, besepte ik dat hij verdwenen was. Ik wist het ineens, hij hield zich niet ergens verstoppt of liep in een uithoek van de winkel. Hij was echt weg.

Vijfentwintig minuten lang rende ik nerveus van de ene naar de andere winkel en riep zijn naam. Totdat we hem vonden, met zijn neus tegen de etalage van JoAnns Gekkenhuis, voelde ik een stekende pijn diep in mijn borst. Dat was niets vergeleken met wat ik nu voel.

'Kan ik iets voor u doen?' vraagt de veiligheidsbeambte aan de balie, een man van middelbare leeftijd met een *Kalo Security*-uniform en witte orthopedische schoenen. Welkom bij de Wilshire Condominium van Miami Beach North, Florida. De enige plek waar we in geval van nood heen konden.

'Ik kom mijn grootmoeder bezoeken,' zeg ik met mijn nette stem.

'Vul hier je naam in,' zegt hij terwijl hij naar het gastenregister wijst. Ik krabbel iets onleesbaars en bekijk

snel alle handtekeningen boven die van mij. Die van Charlie staat er niet bij. Toch hebben we het er minstens tien keer over gehad. Als we elkaar ooit kwijtraken, ga dan naar die veilige plek. Onder *Bewoner* schrijf ik: 'Oma Miller.'

'O, dus je bent familie van Dotty?' vraagt hij, ineens veel vriendelijker.

'Eh, ja, van Dotty,' zeg ik terwijl ik de hal binnen ga. Natuurlijk is het een leugen, maar aan de andere kant ben ik hier geen vreemde. Bijna vijftien jaar lang woonde mijn oma, Pauline Balducci, hier in dit gebouw. Drie jaar geleden is ze hier gestorven, en dus heb ik de naam van haar oude buurvrouw gebruikt om binnen te komen.

'Dottys kleinzoon!' roept de veiligheidsman tegen een paar bewoners die door de hal lopen. 'Hij heeft net zo'n neus als zij, toch?'

Ik trek Gillian aan haar arm, loop de hal door en voorbij de rij liften, en volg de bordjes met 'uitgang' erop door de gangen waar het behang overal loslaat en het naar chloor ruikt. Zwembad, rechtdoor. Ma stuurde ons hier wel eens heen om wat *quality time* door te brengen bij de *goede* kant van de familie. In plaats daarvan waren het twee weken vol watergevechten, spannende wedstrijden en klachten van de bewonerscommissie dat we te luidruchtig doken, hoewel nooit erg duidelijk was wat ze daar precies mee bedoelden. Als ik naar buiten stap zijn er nu ook een broertje en zusje tot hun knieën in het water een wild spelletje Marco Polo aan het spelen. Het jongetje knijpt zijn ogen dicht en schreeuwt: 'Marco!' 'Polo!' gilt het meisje. Als hij dichterbij komt, vliegt ze het trapje op, rent om het zwembad heen en springt er weer in. Overduidelijk gemeen spelen. Net als Charlie bij mij altijd deed.

'Oliver, waar gaan we...?'

'Wacht hier op me,' zeg ik als ik Gillian een strandstoel aanwijs.

Bij het zwembad bestudeert een opa met een wit shirt,

een witte short en tot zijn knieën opgetrokken zwarte sokken een gokbriefje van de paardenrenbaan. 'Sorry dat ik u kom storen, meneer, maar kan ik uw sleutel van het clubhuis even lenen?' vraag ik hem. 'Mijn oma heeft die van ons mee naar boven genomen.'

Hij kijkt met zwarte knopjesogen op van zijn gokbriefje. 'Bij wie hoor je?'

'Dotty Miller.'

Hij neemt me nog eens op en haalt de sleutel uit zijn zak. 'Breng hem wel gelijk weer terug,' waarschuwt hij.

'Natuurlijk!' Ik knik naar Gillian die me langs de sjoelbakken en over het voetpad in de schaduw van de bomen naar het lage clubhuis volgt. Zodra Gillian binnen is, breng ik de sleutel naar de man met de zwarte sokken terug en ga dan gelijk weer naar haar toe.

De binnenkant van het 'clubhuis' is precies zoals het er jaren geleden uitzag: twee smerige toiletten, een kapotte sauna en een roestig krachtstation uit de tijd van vóór Jack LaLane. Het was bedoeld als een gemeenschappelijke ruimte waar de oudere bewoners elkaar konden ontmoeten en nieuwe vrienden maken. Het was echter nooit gebruikt. We zouden hier dagenlang kunnen blijven zonder dat er iemand ons kwam storen.

Gillian gaat op het rode rubber van de halterbank zitten. Ik kijk naar de met spiegels bedekte wanden en ga op de grond zitten.

'Oliver, weet je zeker dat hij deze plek weet?'

'We hebben het er honderden keren over gehad. Toen we klein waren, verstopten we ons hier in de sauna. Ik kwam binnen en deed net of ik Han Solo was die in carboniet was ingevroren. Dan kwam hij me redden en... en...' Mijn stem sterft weg en ik staar weer in de spiegel. Een half mens.

'Doe jezelf dat niet aan,' smeekt Gillian. 'We hebben veertig minuten nodig gehad om hier te komen, maar wij hadden een auto. Als hij een taxi of een bus neemt, doet hij er beslist langer over, dat heeft niks te betekenen. Ik weet zeker dat alles prima is.'

Ik geef haar niet eens antwoord.

'Je moet positief denken,' voegt ze eraan toe. 'Als je het ergste verwacht, dan krijg je ook het ergste. Maar als je het beste verwacht...'

'Dan gaat alles in rook op! Heb je de clou nog niet begrepen? Het is allemaal nep. Klop, klop. Wie is daar? En dan een schop onder je kont. Dat was het, eind van het verhaal. Een enorm succes, toch?'

'Oliver...'

'Net als meedoen aan de marathon van Boston, je traint je een ongeluk... doet enorm je best, en dan, precies op het moment dat je aan de finish komt, steekt de een of andere klootzak zijn been uit en strompel je terug naar huis met twee gekneusde enkels, terwijl je je afvraagt waar al je inspanning goed voor was. Voordat je het beseft ben je alles kwijt, je leven, je werk.. en je broer...'

Gillian kijkt me opmerkzaam aan en tilt haar hoofd enigszins op. Net of ze iets ziet wat ze nog nooit eerder heeft gezien.

'Misschien kunnen we beter naar de politie gaan,' onderbreekt ze me. 'Ik bedoel, ontdekken hoe het zit met mijn vader is één ding, maar als ze op ons beginnen te schieten... ik weet niet... misschien is het dan tijd om de witte vlag te hijsen.'

'Dat kan ik niet.'

'Hoe bedoel je? We hoeven alleen het alarmnummer in te toetsen. Als je ze de waarheid vertelt, zullen ze je beslist niet aan de Secret Service uitleveren.'

'*Dat kan ik niet,*' zeg ik nog eens nadrukkelijk.

'Natuurlijk kun je dat,' kaatst ze terug. 'Je hebt alleen maar een bankrekening op een computerbeeldscherm gezien, je hebt toch niets verkeerd gedaan...'

Ik kijk de andere kant op terwijl de stilte de spanning nog versterkt.

'Wat is er?' vraagt ze. 'Wat verzwijg je?'

Ik geef weer geen antwoord.

'Oliver...'

Stilte en verder niks.

‘Oliver, kun je me niet ge...’

‘We hebben het gestolen,’ roep ik uit.

‘Sorry?’

‘We dachten dat het geld van niemand was... we hebben jouw vader opgezocht, maar die was dood... en de Staat kon geen familie vinden, dus dachten we dat niemand er de dupe van...’

‘Jullie hebben het *gestolen*?’

‘Ik wist wel dat we het niet moesten doen – en dat heb ik ook tegen Charlie gezegd – maar toen ik ontdekte dat Lapidus me voor de gek hield... en Shep zei dat het ons best zou lukken... Toen leek het allemaal zo logisch. Maar het volgende wat we te weten kwamen was dat we ineens met die driehonderd miljoen dollar van de Secret Service zaten.’

Gillian hoest of ze bijna stikt. ‘Hoeveel miljoen?’

Ik kijk haar strak aan. Als ze tegen ons zou zijn, dan had ze beslist Gallo en DeSanctis niet aangevallen. Maar dat deed ze wel. Ze heeft ons gered. Net zoals ze me de afgelopen nacht bij het duiken heeft gered. Het is mijn beurt om iets voor haar te doen. ‘Driehonderddertien.’

‘Driehonderddertien *miljoen*?’

Ik knik.

‘Jullie hebben driehonderddertien miljoen dollar gestolen?’

‘Niet met opzet... en niet dat hele bedrag.’ Ik verwacht dat ze zal gaan schreeuwen, me een klap in mijn gezicht zal geven, me mijn nek om zal draaien, maar er gebeurt niets. Ze blijft gewoon zitten. Als een indiaan. Zwijgend. ‘Gillian, ik weet wat je denkt. Ik weet dat het jouw geld is...’

‘Het is niet *mijn* geld!’

‘Maar je vader...’

‘Door dat geld is hij nu dood, Oliver! Nu kan alleen zijn doodskist er nog mee worden bekleed.’ Ze kijkt op met haar ogen vol tranen. ‘Hoe kon je er tegen mij je mond over houden?’

‘Wat had ik dan moeten zeggen? *Hallo, ik ben Oliver, ik heb net driehonderddertien miljoen dollar van je vaders geld gestolen, kom je mee als ze op me gaan schieten?* We wilden alleen weten of hij nog leefde. Maar nadat ik jou had ontmoet... en beter had leren kennen... wilde ik je beslist geen kwaad doen, Gillian, vooral nu niet...’

‘Je had het me vannacht kunnen vertellen...’

‘Dat was ik ook van plan, ik zweer het.’

‘Waarom heb je het dan niet gedaan?’

‘Ik wilde alleen... ik vond het zo pijnlijk.’

‘Is dit dan niet pijnlijk?’

‘Gillian, ik wilde niet liegen...’

‘Maar je deed het wel, je loog,’ houdt ze met bevende stem vol.

Ik durf haar niet aan te kijken. ‘Als ik het opnieuw kon doen, zou ik het allemaal heel anders doen,’ fluister ik.

Ze snikt om wat ik zeg, maar het wordt er niet beter van.

‘Gillian, ik zweer je...’

‘Het gaat niet eens om die leugen,’ valt ze me in de rede. ‘En al helemaal niet om al dat smerige geld,’ voegt ze eraan toe terwijl ze met haar handpalm haar ogen droog wrijft. Ze is nog steeds van slag, maar ik hoor ook een vleugje boosheid in haar stem. ‘Snap je het nu nog niet, Oliver? Ik wil alleen maar weten waarom ze mijn vader hebben vermoord!’

Als ze dat zegt, maakt haar trillende stem me doodsbang en besef ik ineens weer waarom we hier eigenlijk zijn. Ik til mijn hoofd op en kijk in de spiegel. Wallen onder mijn ogen. Zwart haar op mijn hoofd. En mijn broer is nog steeds verdwenen.

Charlie, alsjeblieft, waar je ook bent, kom terug.

58

Zoekt u iets?' vroeg een oudere vrouw, en ze tikte Joey op haar schouder.
'Neemt u me niet kwalijk, ik zoek een sok,' antwoordde Joey terwijl ze achterwaarts de wasruimte uitliep. Toen ze zich in de gang omdraaide om de vrouw aan te kijken, zag ze het woord *vuilnis* op een metalen deur vlakbij.

'Woont u hier eigenlijk wel?' vroeg de vrouw uitdagend. Ze had een plastic wasmand bij zich en droeg een armbandje van Medic-Alert.

'Jazeker,' zei Joey. Ze liep langs de vrouw en stak haar hoofd om de hoek van de metalen deur. De geur van rotte sinaasappels. Stortkoker in de hoek. Geen Oliver of Charlie.

'Luister eens even – ik praat tegen u,' drong de vrouw aan.

'Sorry,' zei Joey, 'maar het is de favoriete sok van mijn moeder. Ze wilde dat ik de was hier deed omdat de drogers van de lagere verdiepingen beter zijn...'

'Ja, die zijn beter.'

'...en dat is zo maar nu is die sok weg en, nou ja... het was haar favoriete sok.' Joey haastte zich bij de vrouw vandaan, drukte op de knop van de lift en sprong direct naar binnen toen de deuren open gingen.

'Ik zal kijken of ik hem zie!' riep de vrouw nog, maar voordat ze haar zin af kon maken, waren de deuren al dicht.

'Het was haar favoriete sok?' plaagde Noreen door haar oortje.

'Ach, krijg de pip,' zei Joey. 'Het werkte wel.'

'Jawel mevrouw, u was alweer slimmer dan de negentig jaar oude gepensioneerden in dat spionnenhol – de Wilshire Condominium & Communist Lodge.'

'Wat bedoel je daarmee?'

'Ik bedoel dat ik de zin niet zie van het doorzoeken van een bejaardenflat – en zeker de derde verdieping met zijn wasruimte – alleen maar omdat de oma van Charlie en Oliver er ooit heeft gewoond.'

'Ten eerste, als oma op de derde verdieping heeft gewoond, is dat de plek die ze het beste kennen. Ten tweede is een wasruimte een uitstekende plek om dingen te verstoppen. Ten derde, als we het hebben over menselijk gedrag is er één ding waar je absoluut op kunt rekenen...'

'Vaste gewoonten,' zeiden Joey en Noreen tegelijkertijd.

'Ga me niet uit zitten lachen,' waarschuwde Joey toen de liftdeuren weer open gingen in de hal. 'Gewoonte is het enige dat alle mensen gemeen hebben. We kunnen er niets aan doen. Dat is de reden dat we altijd dezelfde weg naar huis nemen, dat we op dezelfde plek koffiedrinken en dat we onze tanden poetsen en ons gezicht wassen in dezelfde volgorde.' Joey liet een groep oude dames in lavendelkleurige trainingspakken met bijpassende zweetbandjes passeren en volgde het bordje *zwembad*. 'Om diezelfde reden gaat mijn vader altijd door de achterdeur naar binnen. Nooit door de voordeur. Ik vind het idioot, maar hij denkt dat het zijn leven vergemakkelijkt.'

'Ja, ja,' onderbrak Noreen, 'kleine momentjes van controle in een chaotische wereld. We zijn allemaal bang voor de dood dus trekken we eerst onze onderbroek aan en dan pas onze sokken.'

'Sommige mensen beginnen wel met hun sokken,' zei Joey terwijl ze naar de oude man keek die met het

raceformulier en zijn zwarte sokken bij het zwembad zat. 'Maar als we het lastig krijgen, grijpen we terug op wat bekend is.' Joey liep langs het zwembad en bestudeerde het oude speelterrein van Oliver en Charlie. Voor de twee kinderen die nu in de Marco Polo Super Bowl zaten, was er geen betere plek. Maar toen ze naar de broer en zus keek die elkaar achterna zaten over het terrein, wist ze dat de beste spelletjes altijd blijven veranderen. Links van haar liep een pad naar het kantoor. Rechts lag het clubhuis. Het ene zat vol medewerkers. Het andere lag verborgen achter bosjes en bomen. Joey aarzelde niet.

'Ze hebben een clubhuis,' zei ze tegen Noreen toen ze langs het warmwaterbad kwam en het pad met bomen op stapte. Een bocht naar links, een bocht naar rechts en het zwembad was uit het zicht. Ze keek even over haar schouder en liep rustig op de deur af.

Ze legde haar oor ertegenaan maar hoorde niets. Ze klopte zachtjes en luisterde weer. Niets. 'Hallo! Is daar iemand?' riep ze, en ze klopte harder. Weer geen antwoord.

Joey reikte in haar tas en ritste haar zwart leren sleutelmakerstetui open. Achter haar kraakte een tak en de tas viel van haar schouder.

'Alles in orde?' vroeg Noreen.

Joey draaide zich snel om en onderzocht de struiken en bomen langs het pad. Niets te zien. Achter een dichte Hibiscus kraakte weer een tak. Joey ging op haar tenen staan en strekte haar nek. Ze schoof de takken aan de kant, hupte over de ijzeren ketting die langs het pad liep en dook onder de bosjes.

'Joey, is alles oké?' herhaalde Noreen.

Zachtjes kroop Joey onder een tak door en leunde voorover naar de struiken waar het geluid vandaan was gekomen. Er klonk een gedempt geklapper. Iemand die zijn geduld verliest. Ze liet haar hoofd zakken tot op de met schors bestrooide bodem om een beter zicht te krijgen, maar de begroeiing was te dik. Er was maar één andere mogelijkheid.

Ze stak haar hand weer in haar tas en haalde er een goed gepoetste revolver uit. Een kleine .38 met vijf kogels. Het wapen van haar vader. *Bij drie*, zei Joey tegen zichzelf terwijl ze haar vinger tegen de trekker legde. Ze zakte iets door de knieën, haar spieren spanden zich. *Uno... dos...*

Op volle snelheid dook ze door de struiken naar de andere kant en richtte haar wapen op de bron van het geluid – een helder witte reiger met brede, klapperende vleugels. Toen Joey de hoek om kwam, ging de vogel de lucht in – en Joey was weer alleen.

‘Wat is er aan de hand?’ vroeg Noreen door het oortje.

Joey weigerde om antwoord te geven. Ze propte de revolver in haar tas en sprong weer op het betonnen pad bij het clubhuis.

‘Neem me niet kwalijk mevrouw...’ riep een mannenstem achter haar.

Van haar stuk gebracht, draaide Joey zich schielijk om en zag een jonge man met geblondeerd haar.

‘Het spijt me dat ik u lastig val,’ zei Charlie, terwijl hij met zijn hand de snee in zijn lip dichtthield. ‘Kan ik misschien uw sleutel van het clubhuis even lenen? Mijn oma heeft de onze mee naar boven genomen.’

59

Charlie staarde de roodharige aan. Hij wist dat er iets niet klopte. Je zou haast denken dat ik om de sleutel van haar dagboek heb gevraagd, dacht hij.

‘W-wat wil je?’ stotterde de vrouw.

‘Het clubhuis,’ zei hij, terwijl hij naar de oude schuilplaats van hem en Oliver wees. ‘Ik wil gewoon even het toilet gebruiken. In een poging om vriendelijk over te komen – en omdat hij zag dat ze zeker vijftig jaar jonger was dan het gemiddelde hier – voegde hij eraan toe: ‘of je moet me het toilet van jÓuw oma willen laten gebruiken.’

‘Ja, dat zou ze vast leuk vinden,’ zei de vrouw, en ze bekeek Charlie eens goed. Ze glimlachte in zichzelf en Charlie vroeg zich af of ze op hem viel. Ze was trouwens wel leuk. Iets ouder, maar roodharig, dat woog er op een of andere manier tegenop. Jammer dat dit niet het geschikte moment was.

‘Dus jij bent ook op bezoek bij je grootouders?’ vroeg ze.

‘Alleen bij mijn oma.’

‘Welk appartement?’

‘Daar,’ zei hij, en hij wees naar het balkon op de derde verdieping dat uitkeek op het zwembad. Ze keek er niet eens naar. Ze kan haar ogen niet van me afhouden, dacht hij – althans, totdat hij het bloed zag dat over zijn hand liep. Zijn lip bloedde dus nog.

‘Is alles goed?’ vroeg ze.

‘Ja... natuurlijk... alles is uitstekend.’

‘Zeker weten?’ vroeg ze, en ze stak haar hand uit. ‘Ik kan wel even...’

‘Niet nodig,’ benadrukte hij en hij deed een stapje achteruit. Toen hij zich realiseerde wat voor indruk hij maakte, forceerde hij een lachje. ‘Het was een vervelend kauwgomgelukje. Cherry Bubblicious – een slecht getimede beet – we hebben het hier over enorme schade aan de binnenkant van de wang. Ik ben nog steeds in shock.’ Hij keek om zich heen alsof hij nog een beetje van de wereld was. ‘Ma, ben jij dat?’

Charlie bleef lachen, maar de vrouw zei niets. *Oké, de show is voorbij.* ‘Luister, als ik even die sleutel mag...’

‘Natuurlijk, natuurlijk,’ zei ze, en ze dook weer in haar tas. ‘Ik heb hem hier...’ Ze stopte, alsof ze er iets aan toe wilde voegen. ‘Ik zal hem even voor je pakken... Charlie.’

Shit!

Haar hand kwam de tas uit met een pistool erin.

‘W-wat doe je?’ vroeg Charlie, en hij stak zijn handen in de lucht.

‘Geen paniek – het is in orde,’ zei ze rustig. Haar stem klonk fluweelzacht – en dat was precies de reden dat Charlie er geen woord van geloofde.

‘Hoor je bij Gallo?’ vroeg hij.

‘Ik ben niet hier om je wat aan te doen,’ beloofde ze.

‘Ja, dat heb ik de laatste tijd vaker gehoord,’ zei Charlie, en hij veegde zijn nog altijd bloedende lip af. Hij probeerde een gevatte opmerking te bedenken, maar hij kon alleen maar naar de loop van haar wapen kijken.

‘Ik zweer je, Charlie. Ik ben niet van de Secret Service; ik ben niet van de politie. Alles wat ik wil, is het geld terugkrijgen en jou veilig thuisbrengen. Ze zag de argwaan op zijn gezicht en liet haar vrije hand in haar tas glijden. Ze haalde er een wit visitekaartje uit dat ze ophield alsof het een badge was.

Zijn ogen samenknijpend las Charlie het woord *advocaat*.

‘Ik kan het niet lezen,’ loog hij.

Ze gaf geen krimp – ze was te slim om hem dichterbij te laten komen. Met een polsbeweging mikte ze het kaartje naar hem toe. Het kwam vlak voor zijn voeten terecht. Hij pakte het op en las de rest. *Jo Ann Lemont – advocaat – Sheaf International*. Rechtsonder stond *Virginia P.I. License #17-4127*.’ Advocaat én privédetective. Alsof een van beiden al niet erg genoeg was. ‘Ben je een soort Columbo of zoiets?’ vroeg hij.

‘Gebruik je altijd grapjes als verdedigingsmechanisme?’

Hij bekeek haar nauwkeurig. Ze probeerde in zijn hoofd te kijken. Alleen al daarom mocht hij haar niet. Over haar schouder heen zag hij in de verte het zwembad liggen. Charlie hoopte dat ze zouden worden gestoord, maar ze waren zo goed verborgen achter de bomen dat niemand hen zag. ‘Wat wil je, dame?’

‘Alsjeblieft,’ bood ze aan, ‘noem me Joey.’

Hij meesmulde om die namaakvriendelijkheid. ‘Wat wil je, Joey?’ vroeg hij knarsetandend.

‘Ik neem aan dat je Henry Lapidus kent...?’

Charlie nam niet de moeite om antwoord te geven.

‘Ik probeer alleen mijn werk te doen, Charlie. Ga je me nu vertellen waar Oliver zich verborgen houdt of wil je dat ik de deur van het clubhuis zelf intrap?’

Charlie moest zich tot het uiterste beheersen om niet naar het clubhuis te kijken. Hij stond er vlak naast. ‘Je hebt geen idee waar je het over hebt.’

‘Dat kun je jezelf wel wijs blijven maken, maar ik heb gezien hoe je uit Duckworths huis bent weggegaan. Ik heb het bloed op de vloer gezien. En op je lip.’ Ze had het pistool nog op hem gericht maar haar stem was weer van fluweel. ‘Ik weet ook dat je je medicijnen niet hebt, Charlie. Waarom vertel je me niet wat er werkelijk aan de hand is – misschien kan ik helpen.’

Weer gaf hij geen antwoord.

‘Geloof me, ik snap best dat je me niet vertrouwt maar ik weet wel dat het geen zin heeft om je leven in de

vuilnisbak te gooien. Dat heb ik zelf ook gedaan toen ik met mijn studie stopte. Het duurde drie maanden voordat ik doorkreeg dat ik verder moest studeren.' Charlie had dit al eens meegemaakt. Ze probeerde vrede te stichten door iets gemeenschappelijks te vinden. Joey liet de gedachte even inzinken en voegde er toen aan toe: 'Ik weet wat je weggooit, Charlie. Niet dat baantje en die andere onzin – je muziek... je moeder... en laten we je gezondheid niet vergeten.'

'Ja, ik snap het allemaal wel.'

'Vertel me dan wat er is gebeurd. Had het met Duckworth te maken? Hebben jullie daarom het geld gepakt?'

'We zijn geen dieven,' zei hij tegen haar. Ze trok een wenkbrauw op. 'We wilden niemand de dupe laten worden.'

'En Shep? vroeg ze uitdagend.

'Shep was een vriend van me! Vraag maar aan iedereen – al die snotneuzen bij de bank. Ik ben degene die altijd koffie met hem dronk en over football praatte. Ik maakte grapjes met hem over de voorpagina van de krant; dat die alleen bedoeld was om het sportkatern droog te houden.'

Ze bestudeerde zijn gezicht, zijn handen, zelfs zijn schoenen. Charlie wist dat ze op zoek was naar iets waarmee hij zich verraadde. Ze probeerde de leugen te vinden. Toch... als ze hem helemaal niet geloofde, zouden ze hier niet staan praten. 'Oké, Charlie, als jij dan zo onschuldig bent, wie heeft hem dan vermoord?' vroeg ze eindelijk.

Hij verwachtte dat ze het pistool zou laten zakken, maar dat deed ze niet. Hij hield nog altijd zijn handen in de lucht. 'Waarom probeer je je psychologische profielen niet eens uit op Gallo en DeSanctis?'

Het noemen van de namen leek haar niet te verbazen. 'Heb je daar bewijzen voor?' vroeg Joey.

'Ik weet wat ik heb gezien.'

'Maar heb je bewijzen?'

Het was precies zoals Oliver gezegd had – hun

woord tegen de Service. 'We zijn ermee bezig,' was alles wat hij kon zeggen.

'Charlie, dat is wel een beetje mager.'

Hij wachtte even. Hij wilde het niet zeggen maar... nee, hij wilde het wel zeggen. 'Als je toch bezig bent, kijk dan ook maar eens naar Gillian.'

Ze fronste haar voorhoofd. 'Welke Gillian?'

Charlie wist niet of ze nu aan het bluffen was of aan het vissen, maar hij had niets meer te verliezen. 'Duckworths dochter. Het is nu haar huis.'

Van om de hoek klonk een schuivend geluid. Charlie nam aan dat het iemands grootmoeder was. Joey ook. Ze liet haar wapen zakken zodat het niet te zien was. Met een oog op Charlie gericht, liep ze achteruit en probeerde voorzichtig om de hoek van het gebouw te kijken. Net toen ze dat deed, klonk een bekende klik. Joey's handen gingen recht naar de hemel. Ze deed een stap terug en Charlie zag eindelijk de oorzaak van haar gedrag: er werd een klein pistool tegen de zijkant van haar hoofd gedrukt.

'Ik zweer je dat ik het zal gebruiken,' beloofde Oliver terwijl hij van achter de hoek van het clubhuis vandaan stapte. Hij had Gallo's pistool in zijn hand en had de hamer achteruit getrokken. 'Laat dat pistool vallen en ga bij mijn broer vandaan.'

60

‘O liver, dit is niet het moment om stommiteiten uit te halen,’ waarschuwde Joey toen Oliver naar voren liep met het pistool op haar gericht.

‘Ik meen het, ik zal het gebruiken,’ zei Oliver met zijn vinger aan de trekker.

Joey zag zijn handen trillen. Daarna keek ze naar zijn ogen. Gefocust. Bevroren en donker. Hij maakte geen grapje.

‘Joey, wat gebeurt er?’ smeekte Noreen door het oortje. ‘Zijn dat ze? Wil je dat ik het doorgeef?’

‘Niet doen...’ waarschuwde Joey. Oliver draaide zich om en Noreen stopte met praten.

‘Daarmee zal je de wond infecteren,’ voegde Joey eraan toe.

‘Charlie, achteruit!’ beval Oliver.

Charlie sprong.

Joey bekeek de scène zorgvuldig. Ze wist wie degene was die ze moest bewerken.

‘Oliver,’ begon ze. ‘Laat me je helpen om uit deze...’

‘Weg met dat pistool!’ onderbrak Oliver haar. ‘Gooi het op het dak.’

Nu was het Joey’s beurt om niet te wijken.

‘Ik zei *Gooi op het dak!*’ eiste hij. Zijn handen trilden nu niet meer.

Charlie was sprakeloos toen hij zijn broer zo zag. Joey ook. Twee dagen geleden had ze niet gedacht dat

Oliver Caruso dit in zich had. Nu was ze daar niet zo zeker meer van. Joey wierp een blik naar het dak van het clubhuis en was al bereid om het pistool erop te gooien. 'Ik waarschuw je alleen dat het waarschijnlijk af zal gaan.'

'Dat risico neem ik dan maar,' antwoordde Oliver.

Met een boogje gooide Joey haar pistool op de rand van het dak. Het landde met een zachte plof, maar ging niet af.

Achter Oliver in de verte werd twee keer geclaxonneerd. Het terrein van het zwembad was afgescheiden met een hekwerk van houten latten. Ertussendoor zag Joey de hemelsblauwe Kever van Gillian naar het hek van de parkeerplaats rijden.

Oliver hoefde niets te zeggen. Charlie begon te rennen. Joey bestudeerde Oliver, zocht naar een teken van zwakte. Maar na de lange jacht wist ze het al. 'Hoe langer je vlucht, hoe minder waarschijnlijk het is dat je je oude leven terugkrijgt.'

Tot haar verbazing reageerde Oliver helemaal niet. Hij lette alleen op Charlie. Op het moment dat zijn broer het hek passeerde, keek hij weer naar Joey. 'Blijf in godsnaam bij ons uit de buurt,' waarschuwde hij.

Hij hield zijn pistool op haar gericht terwijl hij achterwaarts naar de auto rende. Voordat ze iets kon doen, sloeg het autoportier dicht, piepten de banden en Oliver, Charlie en Gillian waren verdwenen.

'Joey, is alles in orde?' klonk Noreen door haar oortje.

Joey deed alsof ze niets hoorde en rende naar de opening in het hek. 'Verdomme!' riep ze toen ze de auto van Gillian over de verkeersdrempels zag stuiteren en de straat uitrijden. Als een pijl uit de boog vloog ze op haar eigen auto af. Deze stond dubbel geparkeerd voor het gebouw, maar toen ze de hoek omkwam zag ze de twee platte banden aan haar achterwielen.

'O shit,' mompelde ze tegen zichzelf. 'Noreen, bel de hulpdienst.'

'Oké.'

‘En meteen nadat je dat hebt gedaan wil ik dat je een paar mensen natrekt...’

‘...Gallo en DeSanctis. Ben ik al mee bezig,’ reageerde Noreen. ‘Daar ben ik mee begonnen zodra Charlie het zei.’

‘En wat denk je van zijn reactie toen ik Lapidus noemde?’ vroeg Joey.

‘Ik hoorde alleen een stilte.’

‘Je had zijn gezicht moeten zien.’

‘Oké, ik zal Lapidus ook eens nader bekijken. Weet je trouwens dat het bedrijf waar Duckworth het laatst heeft gewerkt maar twintig minuten bij je vandaan is?’

‘Prachtig, dat is precies wat ik weten wilde,’ antwoordde Joey terwijl ze terugrende om haar pistool van het dak te halen. ‘En zijn dochter? Zijn daar misschien roddels over?’

‘Weet je, dat is heel gek,’ antwoordde Noreen. ‘Terwijl jij bezig was met de Wonder Twins, heb ik een beetje zitten spitten in geboorteaktes, rijbewijzen en zelfs belastingpapieren van de familie Duckworth. Ik weet niet waar Charlie het over had, want voor zover ik het kan bekijken, heeft Marty Duckworth geen dochter.’

‘Pardon?’

‘Precies wat ik zeg, Joey. Ik heb het tien keer nagekeken. Volgens elke database van de overheid en de particuliere sector bestaat Gillian Duckworth niet.’

61

Brandt! Ouwe lul, hoe gaat het met je?’ bulderde Gallo. Door zijn brede grijns viel de gloednieuwe stiftand extra op.

‘Jimmy-boy!’ zei Katkin. Hij omhelsde Gallo, waarbij hij hem stevig op zijn rug sloeg. Terwijl hij Gallo zijn kantoor aan Five Points Capital binnentrok, vroeg Katkin: ‘Waarom heb je die dikke reet van je zo ver naar het zuiden gebracht?’

Gallo wierp een blik op DeSanctis en keek toen weer naar Katkin. ‘Mag de deur effe dicht, Brandt?’

Katkin keek zijn vriend aan en stopte. ‘Als dit over Duckworth gaat...’

‘Ze zijn dus al hier geweest?’

‘Die twee knullen met dat geverfde haar? Meteen vanmorgen vroeg. Ik wist dat er iets niet klopte, en toen ik dat telefoontje van jou kreeg...’

‘Hadden ze nog iemand bij zich?’ onderbrak DeSanctis hem.

‘Behalve zijn dochter, bedoel je?’

Weer wierp Gallo zijn partner een snelle blik toe. ‘En wat had zij te vertellen?’ vroeg hij aan Brandt.

‘Weinig. Die jongen met het donkere haar zat de hele tijd te vissen. Die dochter zat er maar zo’n beetje bij. Ze zag er leuk uit trouwens. Kinky kapsel maar niet overdreven. Felle blik. Ze keek naar me als een kat – snap je wat ik bedoel? Heel anders dan haar vader. Hoezo, denk je dat die iets van plan is?’

‘Daar proberen we achter te komen,’ legde Gallo uit. ‘Drie dagen geleden is een rekening met Duckworths naam erop uit New York verdwenen. En nu wil deze... deze *dochter* niet rustig een paar vragen beantwoorden.’

‘Enig idee waar ze heen gingen?’ vroeg DeSanctis. ‘Zijn er nog meer lijntjes naar Duckworth?’

Katkin liep om zijn bureau heen en klikte door de elektronische database in zijn computer. ‘Alles wat ik hier heb, is zijn huisadres en een oud adres van zijn werk...’

‘Neoworks,’ onderbrak Gallo hem. ‘Natuurlijk. Dat was ik bijna vergeten...’

62

In het uur voor de avondspits hebben we nog geen last van de drukte en de middagzon schijnt lekker als Charlie, Gillian en ik de rustige I-95 oprijden. Zelfs met een hoog toerental, en de radio afgestemd op een plaatselijk popstation, is het veel te rustig in de auto. In de volle twintig minuten van oma's oude appartement naar Broward Boulevard zegt niemand een woord. Charlie niet, Gillian niet en ik niet.

Ik haal de fotostrook uit mijn jasje. De witte randen beginnen om te krullen en voor het eerst vraag ik me af of de mensen wel echt zijn. Misschien komen ze daarom wel uit een kleurenprinter; misschien is ermee getrooid. Nepidentiteiten voor bij een vermomming. Ik staar naar de vier gezichten op mijn schoot. Ik maak de roodharige blond, de zwarte man blank. Voor mij zijn ze nog steeds vreemden. Voor Duckworth waren ze belangrijk genoeg om ze heel goed te verstoppen. We weten nog steeds niet of ze vrienden zijn of vijanden, maar één ding is absoluut zeker. Als we er niet achter komen wie ze zijn en waar ze Duckworth van kennen, wordt dit tripje nog minder leuk.

'Hier moeten we eraf.' Gillian doorbreekt eindelijk het zwijgen en wijst naar de afrit. 'We zijn er bijna.'

Ik doe de zonneklep naar beneden en kijk via de spiegel naar Charlie.

Hij kijkt zelfs niet op. Drie dagen geleden zou hij gedreven door de adrenaline hebben zitten schrijven. Hij

zou van elk lastig moment een couplet, een refrein of zelfs een volledige ballade hebben gemaakt. *Jatten uit de werkelijkheid*, zei hij dan met zijn jeugdige enthousiasme. Maar ondanks al zijn bravoure, houdt Charlie niet van gevaar of risico's. Het probleem nu is dat hij het eindelijk door begint te krijgen.

'Het is niet erg om bang te zijn,' zeg ik.

'Ik ben niet bang,' snauwt hij. Maar ik zie hem in de spiegel. Hij slaat zijn ogen neer. Drieëntwintig jaar lang is hij uitdagingen uit de weg gegaan – thuis wonen, stoppen met de kunstacademie, niet bij een band gaan... zelfs dat baantje bij de bank. Hij heeft altijd gedaan alsof het hem weinig kon schelen, maar zoals we van pa leerden: er is weinig verschil tussen zonder zorgen willen leven en bang zijn om risico's te nemen.

'Hooguit nog een paar blokken,' zegt Gillian, en zwijgt daarna weer.

Net als Charlie, praat ze alleen tegen me in korte zinnen. Ik weet niet of het komt door onze leugens over het geld, het verlies van haar vader of gewoon de schok over de aanval. Wat het ook is, ze heeft het stuur stevig in haar handen en haar meisjesachtige aura is eindelijk aan het verdwijnen. Ze weet net zo goed als wij dat ze op een zinkend schip is gestapt – en als er niet snel iets gebeurt, verdwijnen we samen naar de kelder.

'Daar is het,' kondigt ze aan terwijl ze een parkeerplaats opdraait. De zon weerkaatst tegen het glazen gebouw met vier verdiepingen. Het paars met gele uithangbord boven de voordeur zegt alles: NEOWORK SOFTWARE.

'Dus jij bent Ducky's dochter?' galmt een man met een borstelige haardos en een ziekenfondsbrillette, terwijl hij de hand van Gillian enthousiast met twee handen vastgrijpt. Hij draagt een smoezelige, kreukvrije overall waarvan de knopen open staan, en leren sandalen met sokken. Het effect is een kruising tussen een vijftigjarige Palm Beachmiljonair met een onderwijzer uit

Berkeley. Hij is wel de enige die naar de receptie kwam toen we hadden gevraagd of we een oud-collega van Duckworth konden spreken. 'Gillian dus, hè?' vraagt hij voor de derde keer. 'God, ik wist eigenlijk niet eens dat hij een dochter had.'

Gillian knikt schaapachtig terwijl Charlie me een blik toewerpt. Ik negeer zijn insinuatie. Na alles wat ze gedaan heeft, alles wat ze heeft geriskeerd, wil ik niet mee-gaan in zijn hersenspinsels.

Als ze ons had willen aangeven, had ze dat in het appartement of in het huis wel gedaan, zeggen mijn ogen.

Ze wil eerst haar geld, seint hij terug.

'En jullie zijn vrienden?' onderbreekt borstelhaar.

'Ja... ja,' zeg ik, en ik steek mijn hand uit, die hij ook met twee handen pakt. 'W-Walter Harvey,' zeg ik. Bijna vergat ik mijn valse naam. Ik praat zachter, maar ik zie wel de donkerharige receptioniste naar me starren van achter haar zwarte, glanzende *Star Trek*-bureau. Ze laat haar blik weer zakken naar een of ander tijdschrift waarin ze zit te bladeren, maar ik voel me daar niet beter door. Die hele receptieruimte is zo koud, met zijn chromen stoelen uit het ruimtetijdperk en de amoebevormige zilveren koffietafel, dat hij de *fear factor* wel moet verhogen. 'En dit is Sonny Rollins,' voeg ik eraan toe, terwijl ik naar Charlie wijs.

'Alec Truman,' zegt hij, duidelijk blij om zichzelf te mogen voorstellen. 'Sonny Rollins hè? Net als die muzikant.'

'Precies,' antwoordt Charlie, een beetje van zijn stuk gebracht, net als die muzikant.'

'Hoor eens, meneer Truman,' onderbreekt Gillian, 'fijn dat u de tijd neemt om ons te woord te staan en...'

'Het is me een genoegen,' benadrukt hij. 'We missen hem nog steeds hier. Het spijt me alleen dat ik weinig tijd heb – ik ben net druk met iets bezig en...'

'Eigenlijk is er één ding wat we u even wilden vragen,' krijg ik ertussen. Ik haal de fotostrip tevoorschijn. Als dit portretjes zijn van mensen die Duckworth hiel-

pen bij zijn originele uitvinding, hopen we dat u ze kent. Komt een van deze gezichten u bekend voor?’

Hij kijkt als een kind dat de snoeptrommel ziet opengaan. ‘Die ken ik wel,’ flapt hij eruit, en hij wijst naar de oudere man met peper en zouthaar op de eerste foto. ‘Arthur Stoughton.’ Hij ziet onze verbazing en voegt eraan toe: ‘Hij werkte met ons bij Imagineering – nu is hij het hoofd van de internetgroep.’

‘Dus u zat ook bij Disney?’ vraagt Gillian.

‘Hoe denk je dat ik je vader ontmoet heb?’ zegt Truman speels. ‘Toen je vader hierheen kwam, ben ik hem twee jaar later gevolgd. Hij zat in de frontlinie – als eerste binnen; het slechtste salaris.’

‘En die Stoughton?’ vraag ik, en ik wijs naar de foto. ‘Werkten jullie allemaal samen?’

‘Met Stoughton?’ Truman lacht. Dat mochten we willen... Nee, hij was de voormalige vice-president van Imagineering. Zelfs voordat hij naar Disney.com ging, had hij al geen tijd voor voetvolk zoals wij.’ Terwijl hij dat zegt, hapert hij even en kijkt naar Gillian. ‘Sorry... ik bedoel niet... je vader was een geweldige man, maar ze hebben ons nooit de kans gegeven om...’

‘Het is wel goed hoor,’ antwoordt Gillian, die niet van onderwerp wil veranderen.

‘En de andere mensen op de foto’s?’ brengt Charlie te berde.

Truman kijkt een poosje. ‘Sorry, die ken ik niet.’

‘Zijn het wel mensen van Disney?’ vraag ik.

‘Of iemand van hier?’ voegt Charlie toe.

‘Of zijn het gewoon mensen waarmee hij bevriend was?’ dringt Gillian aan.

Truman deinst een stapje terug voor dit vragenvuur en wil wat zeggen... dan aarzelt hij. Terwijl hij zich al omdraait voegt hij eraan toe: ‘Ik moet er echt weer van door...’

‘Wacht!’ roepen Gillian en ik tegelijkertijd.

Truman verstart. Geen van ons verroert een vin. Dat was het dan. Hij is nu echt geïrriteerd. ‘Leuk jullie ont-

moet te hebben,' zegt hij, terwijl hij me de foto's teruggeeft.

'Alstublieft,' smeekt Gillian. Haar stem trilt; ze pakt hem bij een pols. 'We hebben de foto's gevonden in een la, en nu hij er niet meer is... willen we graag weten wie het zijn...' Om het een beetje in te wrijven, voegt ze eraan toe: 'Het is alles wat we hebben.'

Truman wil niets liever dan weglopen. Hij kijkt naar Charlie, dan weer naar mij, maar als hij naar Gillians hand kijkt die zijn pols vastheeft... als hij haar blik ziet... moet hij wel toegeven. 'Als jullie even wachten, neem ik de foto's mee naar binnen. Misschien weet iemand anders wie het zijn.'

'Geweldig! Dat zou geweldig zijn,' zingt Gillian.

Truman belooft dat hij de foto's snel terug zal brengen en stapt naar de hoofdingang achter de receptioniste. Ik heb de neiging om hem achterna te lopen, totdat ik het toetsenpaneeltje zie dat duidelijk is bedoeld om ons buiten te houden. Het is van hetzelfde model als die bij Five Points, behalve dat er hier een beeldscherm boven is gemonteerd. Als Truman nadert, springt het scherm aan en verschijnen er negen blauwe vierkantjes, net als de druktoetsen van een telefoon. In plaats van cijfers, staan hier gezichten van mensen op de vierkantjes afgebeeld, waardoor het op de leader van een televisieprogramma lijkt.

Met zijn wijsvinger kiest Truman het gezicht rechts onderaan. Het vierkantje wordt verlicht, de negen gezichten verdwijnen en er verschijnen meteen negen nieuwe gezichten voor in de plaats. Truman selecteert op het scherm het gezicht van de Aziatische vrouw linksboven. Weer verdwijnen de gezichten, en weer komen er negen andere voor in de plaats.

'Het is net *The Thunderbirds* hier, hè?' zegt Charlie.

'Dit?' Truman lacht, en gebaart naar het scherm. 'Binnenkort zul je deze passfaces overal tegenkomen.'

'Passfaces?'

'Ben je nooit je pincode vergeten?' vraagt hij. 'Niet

meer nodig. Er is een reden waarom mensen nooit een gezicht vergeten – dat hebben we bij onze geboorte meegekregen. Daardoor kunnen we pappie en mammië herkennen, en zelfs vrienden die we tientallen jaren niet meer hebben gezien. In plaats van willekeurige getallen, geven ze ons nu willekeurige gezichten. Stop dat in een grafische verpakking en je hebt een toegangscode die bruikbaar is voor elke taal, leeftijd en elk opleidingsniveau. *Global authentication* noemen ze dat.'

Door op het centrale vierkantje te drukken, kiest Truman nog één gezicht. Het vierkantje met een blonde vrouw knippert. Magnetische sloten zoemen, de deur gaat open en Truman loopt naar achteren met onze fo...

Een adrenalinestoot bezorgt me een rode kop. Ik kan het amper geloven. Dat is het.

'Zei u dat Stoughton nog altijd bij Disney.com werkt?' roep ik hem na.

'Dat denk ik wel,' zegt Truman. 'Je kunt het op de website nakijken. Hoezo eigenlijk?'

'Nee... niks,' zeg ik tegen hem, 'gewoon nieuwsgierigheid.'

De deur valt dicht en Truman is verdwenen. Charlie snapt er nog niets van maar hoe langer ik naar het scherm kijk...

'Godkolere,' fluistert Charlie.

Ik moet wel glimlachen.

We hebben voortdurend naar de verkeerde kant van de inktvlek zitten staren. Charlie zei het al toen we terugkwamen van Five Points: 'Je verstopt niet datgene waardoor je in moeilijkheden komt maar datgene wat je wilt beschermen. Net als de cijfercode van je fietsslot. Toen ik in de achtste zat en Charlie in de vierde, had ik zijn code in mijn rugzak en hij de mijne in zijn portemonnee. Dit is precies hetzelfde. We dachten dat we achter die gezichten moesten zien te komen maar nu... nu blijkt dat die gezichten de sleutel vormen. Letterlijk. Helemaal geen willekeurige vreemden. Duckworth gebruikte mensen die hij kende.'

Charlie is zo opgewonden dat hij zelfs vergeet om op Gillian te letten. Hij wipt op en neer op de ballen van zijn voeten. *We gaan ervandoor*, zegt hij met een knikje.

Zodra we die foto's weer hebben, knik ik terug.

'Neem me niet kwalijk,' vraag ik aan de receptioniste als ze even opkijkt van haar tijdschrift, 'maar weet u waar we ergens toegang kunnen krijgen tot het internet?'

63

Op de vierde verdieping van de Broward County-bibliotheek staan dertig gloednieuwe computers. We hebben er maar een nodig, en een beetje privacy. Daar zorgt Charlie voor door op de drie computers naast ons een papiertje te plakken met 'buiten gebruik'.

'Zal ik maar typen?' vraagt hij, en hij schuift zijn stoel naar het toetsenbord.

Eerst wil ik protesteren, maar ik doe het toch niet. Het is een simpele concessie – en als hij bezig is, heeft hij minder tijd om met Gillian te ruziën. Hij vind het nog steeds niks dat ik haar heb meegevraagd, maar door het typen en het uitzoeken van de foto's vergeet hij dat bijna helemaal.

'Zijn jullie er klaar voor?' vraagt Charlie als we onze stoelen naast de zijne schuiven.

Ik knik, bijna barstend van energie. Eindelijk hebben we beet.

'Gauw naar www.disney.com,' zegt Gillian al even opgewonden.

Hij werpt haar een blik toe waarmee je diamant zou kunnen snijden.

'O ja? Je meent het!' zegt hij sarcastisch.

Ik knijp hem stevig in zijn rug.

Hoofdschuddend typt hij het adres. De computer puft naar de homepage van de Disney-website. 'Plezier voor het hele gezin,' staat er in gouden letters, net naast

ons eerste paar muizenoren – Mickey en Pluto voor een tekenfilmhuis. Boven aan het scherm staat de tekst ‘Waar de magie online leeft’. ‘Dat mag ook wel,’ waarschuwt Charlie.

Als hij naar beneden scrolt, zien we drie knoppen: *Entertainment, Parken & resorts* en *In het bedrijf*’.

Gillian wil al iets zeggen, maar Charlie geeft haar een ‘duh’-blik, ramt op de knop *In het bedrijf* en geniet iets te veel van het feit dat ze haar mond houdt. Ik knijp hem nog een keer.

Ze heeft ons wel gered, daar bij het huis, gebaar ik.

Ze is ook degene die ons erheen bracht, staart hij terug. Dan draait hij zich weer om naar de monitor en klikt op de knop voor *Disney Online*.

Terwijl de nieuwe pagina’s verschijnen, zien we een venster met de naam *Zoek*. Hoewel het niet veel opleverde toen we de foto’s aan Duckworths maatje bij Neoworks lieten zien, kon hij toch de eerste van de vier thuisbrengen.

‘Vul Stoughtons naam daar in,’ ontsnapt me. Ik kom half overeind uit mijn stoel en heb al spijt van mijn concessie ten aanzien van het typen.

Charlie wipt op en neer, tikt dan de woorden *Arthur Stoughton* in het zoekvenster en ramt op *enter*.

Er gaan seconden voorbij en we kijken alle drie even om ons heen of er iemand kijkt. Vier computers verderop zit een tiener het pornofilter van de bibliotheek te testen, maar hij heeft nog niet eenmaal opgekeken.

Resultaten voor ‘Arthur Stoughton’: 139 documenten

1. Biografie van Arthur Stoughton, directeur
2. Biografieën van Disney.com, management

De lijst is nog veel langer. Charlie klikt op *Executive Bio* en de computer haalt het curriculum vitae van Stoughton tevoorschijn. Daarnaast staat iets wat zorgt voor opgetrokken wenkbrauwen: de officiële bedrijfsfoto – identiek aan de foto op onze fotostrip. Arthur Stoughton.

Peper-en-zoutkleurig haar, gelikt pak, Disney-glimlach.

'Executive vice-president en managing director van Disney online,' leest Charlie voor uit het curriculum. 'Zip-A-Dee-Doo-Dah.' Hij gaat meteen op de foto af.

'Ja, klik erop,' zeg ik als hij met de cursor over Stoughtons gezicht glijdt.

Hij probeert het nog een keer. Weer niets.

'Doe je het wel goed?' vraagt Gillian.

'Wil je het liever zelf proberen?' gromt hij.

'Rustig,' waarschuw ik.

Hij geeft me een uitdrukkingloze blik. 'Misschien wil ik helemaal niet rustig doen, *Ollie...*'

De pornojongen kijkt onze kant op en we vallen alle drie stil. Gillian is de eerste die zich herstelt. Ze geeft hem een knipoog, alsof ze met hem flirt. Hij kijkt gauw weer naar zijn scherm.

'Laat mij het gewoon eens proberen,' zegt ze tegen Charlie, en ze probeert de muis te pakken. Een week geleden was Charlie nog onbezorgd genoeg om alles met de wereld te delen. Na de afgelopen dagen wil hij het heft in handen houden. Met Gillian wil hij de controle zeker niet delen. Zijn tong zoekt het korstje op zijn lip.

'Ik heb de muis,' zegt hij.

Hij weet dat we meer gezichten nodig hebben en gaat terug naar *Biografieën van Disney.com*. Dezelfde foto van Arthur Stoughton verschijnt. Verdomme.

'Wat doen we nu?' vraagt hij.

'Scrol naar beneden,' eist Gillian.

Ze tikt met een nagel tegen de onderkant van het scherm en wijst naar wat eruitziet als de bovenkant van een andere foto. Stoughton is niet alleen. Als Charlie naar beneden scrolt, komt een piramide van foto's tevoorschijn. Het is de hele organisatie van Disney.com, met Arthur Stoughton op de eerste plaats en de rest onder hem uitgespreid. Er zijn in totaal ongeveer vijftientwintig foto's: vice-presidenten Marketing, Entertainment en Lifestyles Content Development; wat dat ook moge betekenen.

‘Kijk naar foto twee,’ flap ik eruit. Mijn woorden eindigen met een gefluisterd ‘bankman.’

Als Charlie de fotostrip van Duckworth bij het scherm houdt, blijkt hij inderdaad dezelfde vent te zijn. Daar is die tweede man...

‘Lijkt je dat niet een bleke, vermoeide, potlodenkauwer uit de middelste regionen van het management?’ vraagt Charlie.

‘Zeker, beaam ik. ‘Als ik er ooit zo bleek en droevig uit ga zien, mag je me een pilletje geven.’

‘Daar is de derde.’ Gillian wijst, terwijl ze met een nagel op de foto van de rode krullenkop tikt. De vierde, de zwarte man met de gleuf in zijn kin, kunnen we niet vinden, ook al doorzoeken we de hele polaroidhiërarchie.

‘Weet je zeker dat dit ze allemaal zijn?’ vraagt Gillian.

Charlie scrolt naar beneden, maar meer is er niet. Vierentwintig foto’s, dat is het.

‘Misschien werkt hij er niet meer,’ opper ik.

‘Misschien is er ergens anders nog een lijst, een langere,’ zegt Gillian.

‘Misschien hebben we hier wel genoeg aan,’ probeert Charlie, terwijl hij weer naar de bovenkant van de lijst gaat. Hij klikt op het gezicht van Stoughton en bidt om een wonder. Het is ongelooflijk, maar hij krijgt zijn wonder! De rand van het kader beweegt een klein beetje.

Ik schiet uit mijn stoel. ‘Zag ik daar...?’

‘Kop dicht,’ waarschuwt hij, ‘tart het lot niet.’

‘Het gaat echt niet lukken zonder dat laatste gezicht,’ zegt Gillian.

Charlie negeert haar en klikt op het portret van de bleke bankman. Weer beweegt het kader op het scherm. De laatste is de roodharige.

‘Miss Scarlet... in de bibliotheek... met de loden pijp,’ kondigt hij aan. Hij houdt de volgorde van de fotostrip aan en klikt op de bedrijfsfoto van de rode krullenbol. Het kader knippert en ik leg een hand op Charlies schouder. Ik grijp de achterkant van zijn shirt stevig

vast. Gillian en ik leunen naar voren, onze lichamen tegen de stoelleuning. We houden alle drie onze adem in. De helikopter staat op het punt van opstijgen. Maar er gebeurt niets.

‘Wat is er mis?’ vraag ik.

‘Dat zei ik toch,’ zegt Gillian. ‘Je hebt alle vier de foto’s nodig om de sleutel te laten werken.’

Charlie laat zich achterover vallen in zijn stoel en kijkt uitdrukkingloos naar het scherm. Hij wil het niet toegeven, maar deze keer lijkt ze gelijk te hebben. Er gebeurt niets en... maar dan... opeens, gebeurt er toch iets.

Het scherm knippert en wordt zwart, alsof er wordt doorgeklikt naar een andere webpagina.

‘Wat doe je?’ vraag ik.

‘Ik doe niks,’ zegt Charlie, en hij haalt zijn handen van het toetsenbord. ‘Dit is de automatische piloot.’

Gillian gelooft het niet helemaal en ze wil de muis pakken, maar voordat ze hem heeft, hikt het scherm weer... en de zeven dwergen verschijnen voor onze neus. Doc, Sneezy, Grumpy... allemaal. Elke dwerg heeft zijn eigen knop, van *community* tot *bibliotheek*.

Gillian en Charlie storten zich op de webpagina. Ik bekijk het webadres bovenaan het scherm. Geen *www*. In plaats daarvan begint het met *dis-webl*.

‘Weet iemand wat we hier zien?’ vraagt Charlie.

‘Als het net zo is als bij de bank, zitten we waarschijnlijk op hun *intranet*,’ antwoord ik.

‘Vanaf hier zijn we echt aan het rondneuzen in het privénetwerk van Disney.’

‘Welkom leden van de cast!’ staat er boven aan het scherm.

‘En die man met die deuk in zijn kin?’ vraagt Gillian.

‘Ik denk niet dat we nog lang op hem hoeven te wachten,’ zegt Charlie terwijl hij met een knokkel op het scherm klopt. Direct onder de zeven dwergen zit een rode knop: *Adressenlijst*. ‘Als we werknemers zoeken...’

‘Haal hem binnen,’ zingt Gillian.

Charlies kaak verstrakt door haar enthousiasme. Hij doet alsof hij niets heeft gehoord. Zelfs hij weet dat we nu niet kunnen stoppen.

Een polsbeweging en een extra muisklik brengen ons bij *locaties van medewerkers*. Daarna springt er een nieuw scherm tevoorschijn. We staren naar tientallen gloednieuwe gezichten. CEO... Board of Directors... Executive Vice Presidents... de lijst lijkt onuitputtelijk – bergen foto's in elke categorie. Vergeet die paar mensen die de website onderhouden – dit is de hiërarchie van de hele organisatie, van de CEO helemaal tot de achtergrondanimators.

'Dat zijn minstens tweeduizend foto's,' zegt Gillian. Ze klinkt nogal beduusd.

'Ga naar de internetgroep van Stoughton,' onderbreek ik. Mijn stem klinkt dwingend en ik laat Charlies shirt los. 'Als ik Duckworth was, bleef ik een thuiswedstrijd spelen.'

'Hoor ik daar iemand opgewonden raken?' plaagt Charlie, maar ik kan horen dat het hem ook niet bepaald koud laat. Hij knikt en scrollt door de verschillende groepen totdat hij bij *Disney Online* is. Hier staat weer dezelfde piramide en we hebben Stoughtons peper-en-zoutportret snel gevonden. Onder hem staat weer de bleke boekhouder, gevolgd door Roodhaar. Maar net als eerst, houdt het ook hier op. Geen zwarte man, geen kin met gleuf. We zijn weer terug bij af.

'Maakte je vader ooit iets makkelijk?' vraagt Charlie.

'Het moet hier ergens zijn,' houd ik vol, met mijn ogen aan het scherm geplakt.

Gillian zwijgt, maar aan de manier waarop ze aan haar rok zit te frunniken merk ik dat ze ergens op stuit. Iets wat ze kent. Ze praat langzaam maar doelbewust. 'Ga naar *imagineering*,' stelt ze uiteindelijk voor.

Charlie kijkt naar mij. Ik knik instemmend. Duckworths vertrouwde werkvloer.

Hij scrollt zo snel mogelijk terug. *Imagineers*. Bovenaan, aan de top van *Imagineering* zien we een knappe

man van middelbare leeftijd met een bijna smalende grijns. Zijn eerste luitenant daaronder is van dezelfde leeftijd. Door zijn verzameling dubbele kinnen ziet hij er bijna koddig uit. Onder deze twee... zien we Marcus Dayal, een man met een donkere huid en een onmiskenbare gleuf in zijn kin.

Charlie houdt de fotostrip tegen het scherm om de foto's te vergelijken. De statische elektriciteit van de monitor houdt hem op zijn plaats. We hebben een match.

'We gaan die flinke jongens ervan langs geven,' zegt hij.

'Druk op de knop.' Ik kan mezelf amper inhouden.

Charlie beweegt de cursor over de digitale foto van Marcus en het aftellen begint.

Weer gebeurt er niets. En dan... even later... gebeurt er toch weer iets.

'Hier zijn ze...' fluistert Charlie als het scherm zwart wordt.

Nu gaat het anders dan de eerste keer. Er verschijnt een waterval aan afbeeldingen; die even snel ook weer verdwijnen. Webpagina na webpagina wordt razend-snel geopend. De woorden en logo's vervagen nog sneller dan dat ze verschijnen. *Team Disney Online... Company Directory... Locaties van medewerkers...* De cursor klikt en beweegt alle kanten op, lijkt op volle snelheid door de website te surfen. De overvloed aan afbeeldingen vliegt ons tegemoet, sneller en sneller, dieper de website en het wormgat in. De pagina's komen zo snel langs dat ze samenvloeien in een parse waas. Ik word er bijna duizelig van, maar alleen een idioot zou nu wegstijgen.

Dan gaat de rem erop. Een enkele afbeelding vult het scherm. Ik spring achteruit als hij stopt. Charlie ook. Ik moet toegeven dat Gillian geen spier vertrekt.

'Daar gaan we...' zegt Charlie.

Hij heeft gelijk. Wat het ook is; dit is het. Duckworth's idee van driehonderddertien miljoen dollar.

64

Charlie leunt zo ver naar voren dat hij mijn gezichtsveld nagenoeg blokkeert. Zijn borst drukt tegen het toetsenbord. Terwijl ik hem wegtrek, kost het me twee seconden om te snappen waar hij naar zit te staren. Het nachtblauwe *Greene & Greene*-logo linksboven. Het *est. 1870*-teken rechtsboven.

‘Een rekeningafschrift?’ vraagt Charlie.

Ik knik. Op het eerste gezicht lijkt dat alles – gewoon een afschrift dat iedereen aan het eind van de maand krijgt. Behalve het *Greene*-logo ziet het er hetzelfde uit als alle afschriften bij alle banken: stortingen, overschrijvingen, rekeningnummer – alle onderdelen zijn er. Het enige verschil is de naam van de rekeninghouder.

‘Martin Duckworth,’ leest Charlie.

‘Is dit de rekening van mijn vader?’ vraagt Gillian.

‘...72741342388,’ lees ik hardop, terwijl mijn vingers langs de getallen op het scherm kruipen. ‘Dit is beslist zijn rekening... dezelfde als die we...’ Ik stop als Gillian mijn kant op kijkt. ‘Dezelfde als het origineel dat we hebben gezien,’ zeg ik haar.

‘Dat gaat lekker,’ zegt de blik van Charlie.

Ik wend me weer tot Gillian, maar ze kijkt gebiologeerd naar het scherm... en naar het kader met het opschrift *saldo: \$4.769.277,44*.

‘Vier miljoen?’ vraagt Gillian, in verwarring. ‘Je zei toch dat de rekening leeg was?’

‘Dat... dat had hij ook moeten zijn,’ zeg ik op defen-

sieve toon. Ze denkt dat ik lieg. 'Echt hoor, toen ik belde vanaf de bank zeiden ze dat het saldo nul...'

Er is een hoorbare klik en we kijken alle drie naar de monitor.

'Wat was...?'

'Daar,' zeg ik, en ik prik weer met een vinger naar het scherm.

Ik wijs naar het *saldo*: \$4.832.949,55

'Vertel me alsjeblieft dat die net omhoog ging,' zegt Charlie.

'Weet iemand nog wat er stond voordat...'

Klik: *saldo*: \$4.925.204,29.

Niemand van ons zegt iets.

'Als mijn mond nog verder openvalt, raakt hij het tapijt,' kan Charlie uitbrengen. 'Ik geloof mijn ogen niet.'

'Laat me kijken,' zeg ik, terwijl ik Charlie uit zijn stoel duw. Voor één keer protesteert hij niet. Nu kan hij beter even passagier zijn.

Ik beweeg de cursor naar de afdeling *overschrijvingen* en bestudeer de drie nieuwste:

\$ 63.627,11 – overschrijving van rekeningnummer 225751116.

\$ 92.254,74 – overschrijving van rekeningnummer 1100571210.

\$ 87.542,12 – overschrijving van rekeningnummer 9008410321.

Mijn ogen versmallen zich en ik druk mijn lippen op elkaar.

'Zo kijkt hij ook naar de rekeningen van ma,' zegt Charlie tegen Gillian.

Ik reik naar voren en leg mijn hand op een hoek van de monitor. Deze laat ik niet gaan. 'Nee, vertel me niet dat...'. Ik onderbreek mezelf en check de getallen nog een keer.

'Wat?' vraagt Gillian.

Ze krijgt geen antwoord. Ik schud mijn hoofd, verlies mezelf in het scherm. Op zoek naar meer klik ik op het kader *Overschrijvingen*. Een kleiner venster wordt ge-

opend en ik zie de hele geschiedenis van Duckworths rekening. Elke overschrijving van het begin tot...

'Jezus, hoe... dat kan niet...' Ik scroll haperend door de pagina's van de rekening. Hoe meer ik scrol, hoe langer de lijst wordt. Overschrijving na overschrijving. Zestigduizend, tachtigduizend, zevenennegentigduizend. Er lijkt geen eind aan te komen. Ik heb dat knagende gevoel in mijn maag. Dit is niet logisch...

'Zeg het nou!' smeekt Charlie.

Geschrokken kijk ik om.

'Wat? Was je ons vergeten?' vraagt Gillian, verrassend bondig.

Ik laat de monitor los en ga iets achteruit, zodat zij ertussen kunnen. 'Zien jullie dit?' vraag ik, en ik wijs naar het kader *Overschrijvingen*.

Charlie rolt met zijn ogen. 'Zelfs ik weet hoe een overschrijving werkt, Ollie.'

'Daar gaat het niet om,' zeg ik. 'Het gaat erom waar hij vandaan komt.'

'Ik snap niet...'

Achter ons gaat het belletje van de lift. En Charlie verdraait zijn nek om te kijken wie eruitkomt. Twee oudere dames die elkaars hand vasthouden. Niets om je druk over te maken. Nog niet, tenminste.

'Kijk eens goed naar die overschrijvingen,' zeg ik als Charlie zich weer naar het scherm keert. 'Zesendertigduizend... tweeënnegentigduizend... zevenentachtigduizend.' Ik gebaar naar de andere overschrijvingen ervoor. 'Zie je het patroon?'

Hij knippert naar de monitor. 'Je bedoelt, behalve dat het een hoop poen is?'

'Kijk naar de bedragen, Charlie. Er komt elke dag meer dan twee miljoen binnen op Duckworths rekening, maar er is geen enkele overschrijving hoger dan honderdduizend.'

'En?'

'Honderdduizend is het bedrag waarbij het automatische controlesysteem van de bank in werking treedt

– dat wil zeggen...'

'... dat alles onder de honderdduizend aan de controle ontsnapt,' zegt Gillian.

'Zo wordt het gespeeld,' beaamt ik. 'Ze noemen dit smurfen – je neemt een bedrag dat net onder de drempel van de controle ligt. Het wordt veel gedaan – vooral als klanten geen vragen willen over hun geldtransacties.'

'Nou en? Hij is dus een smurf?'

'Hij is geen smurf; hij is aan het smurfen, *smurfen*,' zeg ik, terwijl ik me weer naar het scherm omdraai.

65

Joey zat vast in het verkeer op Broward Boulevard. Ze rommelde in haar tasje dat op de passagierstoel lag en viste de foto van Duckworth en Gillian eruit. Op het eerste gezicht gewoon vader en dochter; heel gelukkig. Maar nu ze hem in het licht zag – nu ze wist...

Verdomme, een fout van een groentje, zei ze tegen zichzelf en gaf een klap op het stuur. Toen ze de foto van dichtbij bekeek, snapte ze niet hoe ze het had kunnen missen. Het lag niet alleen aan de matige verhoudingen; ook de schaduwen zaten raar. Duckworth had de schaduw aan de linkerkant van zijn gezicht; Gillian aan de rechterkant. Haastwerk, besloot ze. Haastwerk, maar toch goed genoeg om er overheen te kijken.

Ze zette de auto op een parkeerplaats bij een paar winkels, klapte haar laptop open en zocht de foto's die ze op de eerste dag had gemaakt in de kantoren van de Greene Bank. Oliver, Charlie, Shep, Lapidus, Quincy en zelfs Mary. Eén voor een bekeek ze de foto's opnieuw...

'Klootzakken,' mompelde ze, toen ze het zag. Ze boog zich voorover naar het scherm om zeker te weten dat ze gelijk had. Het haar had een andere kleur en was ontkruld, maar er was geen twijfel mogelijk. Daar was het. Een enkel portretje. Voortdurend vlak voor haar neus.

Joey trapte het gaspedaal in. Een stofwolk wervelde op achter de auto. Ze greep de telefoon; voorkeuzetoets. 'Met Noreen.'

'Je moet een naam voor me natrekken.'

'Heb je iets nieuws?'

'Eigenlijk iets ouds,' zei Joey, terwijl de auto in de richting van Neoworks racete, 'maar als de domino-steentjes de goede kant op vallen, heb ik waarschijnlijk het echte verhaal over Gillian Duckworth.'

66

Zie je deze overschrijving? De zevenentachtigduizend?' vraag ik aan Gillian en Charlie, terwijl ik de meest recente toevoeging aan Duckworths rekening aanwijs. Voordat ze iets kunnen zeggen leg ik uit: 'Dat geld komt van de rekening van Sylvia Rosenbaum, maar voor zover ik weet, is dat een trust met speciale begunstigden.'

'Wat wil dat zeggen?'

'Dat betekent dat de computer elk kwartaal automatisch twee overschrijvingen verzorgt: een kwart miljoen naar haar zoon en een kwart miljoen naar haar dochter.'

'Waarom maakt die rijke oude dame dan geld over naar mijn vader?'

'Daar gaat het juist om,' zeg ik. 'Behalve naar haar kinderen, en een keer per jaar naar haar adviseurs, maakt Sylvia Rosenbaum naar níemand geld over. Dat is juist de bedoeling van een trustrekening – die werkt automatisch en maakt elk kwartaal dezelfde overschrijvingen. Maar als je dit ziet...' Ik scroll naar boven door de afrekeningen van Duckworth en wijs een van de eerste overschrijvingen aan – weer een van tachtigduizend van Sylvia's rekening. 'Deze is van juni. Een half jaar geleden. Die zou er ook niet moeten zijn. Dit klopt niet. Hoe kon hij in vredesnaam...?'

'Hé, iets langzamer graag. Hoe bedoel je "die zou er niet moeten zijn"?' vraagt Charlie. 'Hoe kun jij dat nou weten?'

‘Omdat ik degene ben die haar rekening beheert,’ zeg ik met gedempte stem. ‘Ik heb de rekening van deze vrouw gecontroleerd vanaf de eerste dag dat ik bij de bank werkte. Toen ik vorige maand die rekening bekeek, waren die overschrijvingen naar Duckworth er niet. Dat kan ik je verzekeren.’

‘Weet je zeker dat je er niet overheen hebt gekeken?’ vraagt Gillian.

‘Dat vroeg ik me eerst ook af, maar toen ik deze zag...’ Ik selecteer een ander bedrag dat onlangs naar Duckworths rekening is overgeboekt. \$82.624,00 van rekeningnummer 23274990007.

‘007,’ sist Charlie onmiddellijk.

‘Dat is hem,’ reageer ik meteen. Tegen Gillian, die er niets van begrijpt: ‘007 is van Tanner Drew.’

‘Dé Tanner Drew?’

‘Helemaal – het nieuwste lid van de Forbes 400. Vorige week dreigde hij nog dat hij ons om zeep zou helpen als we niet veertig miljoen dollar op een van zijn andere rekeningen overmaakten. Dat gebeurde allemaal op vrijdag om exact 15.59 uur. Kijk nu maar eens hoe laat Tanner Drew deze overschrijving naar Duckworth maakte...’

Ik zie een druppeltje zweet langs een bakkebaard van mijn broer glijden. ‘Ik snap het niet,’ zegt Charlie. ‘Wij waren de enigen die bij die rekening konden. Hoe kon hij in vredesnaam iets aan Duckworth overmaken?’

‘Dat probeer ik te zeggen... ik denk niet dat hij dat deed. Eigenlijk wéét ik dat hij dat niet heeft gedaan. Nadat we dat geld hadden overgemaakt, heb ik de rekening wel tien keer gecheckt, om er zeker van te zijn dat alles goed ging. Weet je hoe groot de laatste overschrijving was? Veertig miljoen.’

‘Waar komt deze tweeëntachtigduizend dan vandaan?’ vraagt hij.

‘Daar probeer ik achter te komen, maar hoe Duckworth het ook voor elkaar kreeg, hij zat flink in de zaakjes van anderen te roeren. Ik bedoel, de helft van deze

rekeningen – deze, en die, en die... dat zijn allemaal klanten van de bank. 007 is Tanner Drew, 609 is Thomas Wayne, 727 is Mark Wexler en 209... ik ben er vrij zeker van dat dat het rekeningnummer is van de Lawrence Lamb Foundation.'

'Wacht eens even... dus mijn vader kreeg geld van hun allemaal?' onderbreekt Gillian me.

'Daar lijkt het wel op,' zeg ik, en ik bestudeer nog een keer de blauwe gloed van de monitor. 'En het geld stroomde maar door.'

Gillian kijkt om zich heen om zich ervan te verzekeren dat er niemand in de buurt is. Charlie doet een stapje aan de kant, voor de zekerheid. 'Denk je dat mijn vader hen chanteerde?' vraagt ze.

'Ik weet het niet, maar als je ziet wat hij deed in die trustrekening, en daarna met Tanner Drew, lijkt het alsof die overschrijvingen er niet zouden mogen zijn. Vergeet wat hier staat. In het systeem van de bank staat er geen cent op deze rekeningen. Ik bedoel, het lijkt wel alsof dit programma de computer iets probeert te laten zien wat er niet...' Mijn keel knijpt samen, ik verstar.

'Wat is er?' vraagt Gillian.

'Is alles goed?' voegt Charlie eraan toe. Hij duwt Gillian aan de kant en legt een hand in mijn nek.

'O shit...' roep ik uit, en ik wijs naar het scherm. 'Dat heeft hij bedacht. Het is een soort lachspiegel – het laat een werkelijkheid zien die er niet is.'

'Waar heb je het over?'

'Ik bedoel, hoe maak je anders een credit die overeenkomt met de corresponderende debet? Daarin wilde de geheime dienst investeren... en dat is wat Gallo wilde hebben. Iets nieuws op het gebied van de financiële misdaad. Virtuele vervalsing. Waarom zou je geld stelen als je het kunt maken?'

'Hoe bedoel je, maken?' vraagt mijn broer.

'Elektronisch creëren. De computer ervan overtuigen dat het bestaat. Geld maken uit het niets.'

Charlie kijkt weer naar het scherm. 'Godver...'

‘Wacht even,’ zegt Gillian. ‘Denk je dat mijn vader al dat geld heeft gemaakt?’

‘Dat lijkt de enige logische verklaring. Dat zou verklaren waarom de geheime dienst ermee bezig is, in plaats van de FBI. Zoals Shep zei – zij hebben de jurisdictie als het om vervalsing gaat.’

‘Maar geld maken uit het niets...’ begint Gillian.

‘... daarvan zouden grote financiële instellingen het in hun broek doen. Kijk eens hoe het eruitziet: zes dagen geleden had Martin Duckworth drie miljoen op zijn rekening. Drie dagen geleden zei de computer dat het driehonderddertien miljoen was. Als je naar deze gegevens kijkt, wordt het duidelijk dat het niet zomaar is gebeurd. Deze transacties gaan zes maanden terug. Honderden overboekingen. Het lijkt op een dubbele boekhouding. Het reguliere systeem gaf aan dat hij drie miljoen had, maar onder de oppervlakte was zijn uitvindinkje de volle driehonderd miljoen aan het creëren. Toen, op het moment dat de kip met de gouden eieren groot genoeg was – bingo!– gingen ze hem ophalen. Maar wij grepen hem bij zijn staart – en toen hij op gang was gebracht, viel de tweede serie gegevens samen met de eerste. Elke namaakoverschrijving houdt verband met een echte banktransactie.’

‘Misschien is dat hoe het programma werkt,’ zegt Charlie. ‘Net als bij de veertig miljoen die we overmaakten naar Tanner Drew, wacht het op een echte transactie en neemt een willekeurig bedrag dat onder de controlegrens valt. Uiteindelijk krijg je een heel nieuwe werkelijkheid.’

‘Dat is precies wat hier gebeurt,’ beaamt ik. ‘De bank denkt dat de rekening van Duckworth leeg is, maar volgens deze gegevens staat er vijf miljoen op. Het idiote is dat niemand van wie hij het afnam, iets mist.’

‘Misschien lijkt het alleen maar dat er niets ontbreekt. Voor zover wij nu weten kan datgene wat mijn vader in het systeem heeft gestopt ze helemaal kaal plukken.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Als dat waar was, zou Tanner

Drew geen veertig miljoen hebben kunnen overmaken en als Drew één cent tekort zou komen, wisten we dat onmiddellijk. Hetzelfde geldt voor Sylvia en de anderen. Hoe rijker ze zijn, hoe beter ze op hun geld passen.'

'Is dat dan het hele geheim?' valt Gillian me in de rede. 'Een of ander computervirus dat een paar mensen rijk maakt?'

'Was dat maar waar,' zeg ik, en ik draai me weer naar de blauwe gloed.

Charlie bekijkt me argwanend. Hij kent die toon. 'Wat bedoel je?' vraagt hij.

'Zie je niet wat Duckworth heeft gedaan? Op kleine schaal creëerde hij inderdaad wat geld maar als je het van een afstandje bekijkt, is dit veel meer dan het toevoegen van een paar nullen aan een bankrekening. Om dit voor elkaar te krijgen, misleidde hij niet alleen al onze interne controles – hij liet ook het computersysteem van de bank geloven dat het hier om echt geld gaat. Bij het overboeken bleek het zelfs goed genoeg om de bank in Londen voor de gek te houden, en die in Frankrijk, en daarna elke andere bank. In sommige van deze gevallen – waaronder het onze – gaat het om hypermoderne, voor militaire doeleinden ontwikkelde computersystemen. Duckworth's zogenaamde transacties werden door alles en iedereen geaccepteerd.'

'Ik snap nog steeds niet wat...'

'Ga eens een stapje verder, Charlie. Voorbij de particuliere banken en buitenlandse institutjes. Neem Duckworths programma en verkoop het aan de hoogste bieder. Laat een terroristische organisatie het in handen krijgen. Stop het in een *too-big-to-fail*.'

'Een wat?'

'Een *too-big-to-fail*. Zo noemen we de grootste banken van het land. Als het wormpje van Duckworth daarin kruipt, wordt je driehonderd miljoen plotseling driehonderd miljard. Dan is niets en niemand meer veilig... Citibank... First Union... tot aan alle jannen met de pet in het hele land. Het enige probleem is dat het geld niet

echt is. En wanneer iemand in de gaten krijgt dat de keizer geen kleren aan heeft, dondert de piramide in elkaar. Geen bank meer die zijn eigen gegevens vertrouwt en niemand weet meer of zijn geld veilig is. De hele wereld staat in de rij bij loketten en bankautomaten. Maar als we ons geld opnemen, is er te weinig échte cash. Omdat het geld niet echt is, heeft elke bank te weinig fondsen. Eerst donderen de too-big-to-fails in elkaar, daarna de honderd kleinere banken die geld van hen lenen en dan de honderden banken daar weer onder. Ze gaan allemaal direct kapot – ze zoeken allemaal geld dat nooit echt heeft bestaan. *Sorry meneer, we kunnen u niet uitbetalen – al het geld van de bank is verdwenen.* Dan breekt de pleuris pas recht uit. Het zal de grote depressie doen lijken op een dipje in de aandelenmarkt.'

Zelfs Charlie weet hier geen grap over te bedenken. 'Denk je dat ze er daarom achteraan zitten?'

'Wat ze ook willen, één ding weet ik zeker: het enige bewijs voor wat er echt is gebeurt, staat hier,' en ik tik nogmaals tegen het scherm.

Klik.

Huidig saldo: \$ 5.104.221,60.

De lift achter ons laat zijn belletje horen terwijl negentigduizend nieuwe dollars ons vanaf het scherm aankijken. Charlie werpt een blik op de lift maar er stapt niemand uit.

Ik kijk mee over zijn schouder. We zijn al te lang hier. 'We moeten dit uitprinten...'

'...en ervandoor gaan,' stemt hij in.

'Wacht,' zegt Gillian.

'Wacht?,' vraagt Charlie.

'Ik, eh... we moeten hier voorzichtig mee zijn.'

'Daarom printen we het juist. Om bewijs te hebben,' zegt hij, haar recht aankijkend. We zijn zo dichtbij dat zijn lontje nog korter is dan gewoonlijk.

Naast de computer staat een ouderwetse laserprinter. Ik druk op een schakelaar en het ding komt grommend tot leven. Charlie grijpt het toetsenbord en mept

op *afdrukken*. Er verschijnt een grijs dialoogvenster op het scherm: *Error bij het wegschrijven naar LPT1: gebruik alstublieft een kopieerkaart*. Onderop de printer is een handgeschreven kaartje geplakt met de tekst: *Alle uitdraaien vijftien cent per pagina*.

‘Hoe komen we aan kopieerkaart?’ vraagt hij.

In de hoek staat een apparaat. Er staan twee mensen dollarbiljetten in te proppen. Charlie heeft geen zin om te wachten. Een paar computers verderop zit de pornoboy. Hij heeft een kopieerkaart naast zich liggen. ‘Hé, makker,’ roept Charlie. ‘Ik geef je vijf dollar voor je kaart.’

‘Er staat nog vijf dollar op,’ zegt de jongen.

‘Dan krijg je er tien,’ beloof ik.

‘Wat dacht je van twintig?’ probeert de jongen.

‘Wat dacht jij ervan als ik heel hard roep dat je naar mijn tietten zit te loeren?’ dreigt Gillian.

De jongen schuift de kaart onze kant op. Ik haal een tientje tevoorschijn. Terwijl ik opsta om te betalen, springt Charlie weer in de bestuurderstoel. Over zijn schouder leunend schuif ik de kaart in het apparaatje dat aan de printer is gemonteerd en wacht. Het schermje van de kaartlezer geeft aan: *huidig saldo: \$2,20*.

We draaien ons om naar het pornojoch. Hij snuift met een grijns aan zijn tientje. Charlie staat op het punt om overeind te komen.

‘Laat maar,’ zeg ik, en ik draai zijn hoofd in de richting van het scherm. Hij ramt weer op *print*. Weer verschijnt er een grijs venstertje, maar dit is niet hetzelfde. Het lettertype en de lettergrootte zijn gelijk aan die van Duckworths afschrijving: *Pas op – typ wachtwoord om dit document te printen*.

‘Wat is dit verdomme?’ moppert Charlie.

‘Wat heb je gedaan?’ vraag ik geagiteerd.

‘Niks... alleen op *print* geklikt.’

‘Dat is precies waar ik het over had,’ zegt Gillian.

Het pornojoch kijkt weer naar ons. De deuren van de lift gaan dicht. Er wil iemand naar boven.

Charlie probeert terug te klikken naar de bankaf-

schrijving, maar het lukt niet om voorbij de waarschuwing met het wachtwoord te komen.

‘Vraag het die vrouw achter de balie,’ zegt Gillian.

‘Ik denk niet dat dit iets met de bibliotheek te maken heeft,’ antwoord ik, en ik leun naar voren over Charlies schouder. ‘Dit zal wel een voorzorgsmaatregel van Duckworth zijn.’

‘Wat bedoel je?’

‘Wij doen dit bij de bank ook bij belangrijke rekeningen. Als je het moordwapen bewaart op een van de populairste websites van het land, plaats je toch een paar landmijnen om jezelf te beveiligen?’

‘Dus je denkt dat dit een val is?’ vraagt Gillian.

‘Ik zeg alleen maar dat we het juiste wachtwoord moeten vinden,’ vertel ik haar zo neutraal mogelijk. Charlie kijkt naar me; verbaasd over de klank van mijn stem.

‘Probeer eens *Duckworth*,’ zeg ik.

Hij hamert het woord *Duckworth* en drukt op *enter*.

Het wachtwoord is onbekend – Vul het juiste wachtwoord in om dit document af te drukken.

Verdomme. Als het net zo gaat als bij de bank, hebben we nog twee kansen. Drie slag, uit.

‘Nog meer slimme ideeën?’

‘Misschien *Martin Duckworth*?’ opper ik.

‘Misschien is het iets simpels zoals zijn adres,’ probeert Gillian.

‘Wat denk je van *Arthur Stoughton*?’ voegt Charlie toe.

Gillian en ik kijken hem aan. We knikken, waarop hij de naam tikt en weer op *enter* ramt.

Het wachtwoord is onbekend – Vul het juiste wachtwoord in om dit document af te drukken.

‘Ik ga dat scherm intrappen,’ gromt hij.

Nog maar één kans.

‘Probeer de vent met de gleuf in zijn kin,’ zeg ik.

‘Probeer mijn vaders rekeningnummer bij de bank,’ stelt Gillian voor.

‘Probeer *Gillian*,’ zeg ik. Mijn stem is nu even zwak als mijn vertrouwen. Charlie begint er wanhopig uit te zien.

Hij weet wat er op het spel staat. 'Gillian,' herhaal ik.

Charlie wrijft met zijn knokkels over zijn wang. Hij ziet er niet enthousiast uit, maar er is geen tijd om te redetwisten.

Hij draait zich om naar Gillian en bestudeert wantrouwig haar doordringende blauwe ogen. Hij komt er weer geen steek mee verder.

'Probeer het,' zeg ik.

Hij kijkt naar het toetsenbord, typt het woord *Gillian* en wil al op *enter* drukken. Net voordat zijn vinger de toets raakt, stopt hij.

'Kom op Charlie.'

'Weet je het zeker?' vraagt hij met onvaste stem. 'Misschien moeten we...'

'Druk op die toets,' eis ik. Ik leun over hem heen en doe het zelf.

We staan alle drie met samengeknepen ogen naar het scherm te kijken, wachtend op de reactie van de computer. Er gebeurt niets. Ik hoor verderop iemand door een tijdschrift bladeren. De airconditioning zoemt. Het pornojoch snuift... en tot onze verrassing begint de printer zachtjes te spinnen.

'Niet te geloven,' mompelt Charlie zachtjes als de eerste pagina eruitrolt. 'We hebben eindelijk mazzel.'

Met een ongecontroleerde grijns op zijn gezicht springt hij uit zijn stoel en grijpt het eerste vel uit de printer. Als hij het omdraait, verdwijnt de grijns plotse-ling. Zijn schouders gaan hangen. Ik kijk naar het papier. Het is helemaal leeg.

We draaien ons om naar het scherm. De rekening van Duckworth wordt langzaam zwart. We zijn zojuist op een landmijn gestapt.

'Charlie...!'

'Ik doe wat ik kan!' zegt hij. Hij klikt op alle knoppen die hij zien kan. Het is op geen enkele manier tegen te houden. Het is bijna weg.

'Het webadres!' roep ik. Onze ogen kleven aan het adres in de adresbalk. Ik neem de eerste helft, hij de tweede.

Gillian snapt het niet. 'Wat doen jullie?'

'Niet nu!' zeg ik bits, terwijl ik mijn best doe om het adres te onthouden.

Het scherm gaat op zwart en daarna verschijnt een nieuwe afbeelding. Het zijn de zeven dwergen en een rode knop met de tekst *personeelslijst*. Terug bij het begin. We zijn in elk geval nog op de interne site.

'Charlie, ga naar...'

Voordat ik mijn zin afmaak, klikt hij al op de knop. Er verschijnen honderden foto's op het scherm. Net als de eerste keer vindt hij de zwarte man met de gleuf in zijn kin. Net als de eerste keer klikt hij op het gezicht. Deze keer gebeurt er niets. De foto beweegt niet eens. 'Ollie...'

'Misschien moet je ze weer alle vier aanklikken,' stelt Gillian voor.

'Klik er nog eens op,' zeg ik.

'Heb ik al gedaan. Er gebeurt echt niks,' zegt hij paniekerig.

'Zet het adres erin.'

Charlie schuift me snel het toetsenbord toe en duikt aan de kant, zodat ik mijn eerste helft kan intypen. Snel volgt de zijne. Op het moment dat hij op *Return* drukt, hikt het scherm naar een gloednieuwe pagina.

'Mooi zo. We zijn er weer...' zegt hij terwijl we wachten op het laden van de afbeelding. Heel even lijkt het alsof hij gelijk heeft, maar als de pagina er eindelijk staat krimpt mijn maag samen. Er staat alleen een witte achtergrond. Verder niets. Alleen een blanco pagina.

'Wat is er verdomme aan de hand?' vraag ik.

'Het is weg...'

'Weg? Dat kan niet. Scroll naar beneden.'

'Er valt niets te scrollen,' zegt Charlie. 'Ik zeg je toch dat het weg is!'

'Weet je zeker dat het adres helemaal klopte?' vraagt Gillian.

'Hij controleert het adres. 'Ja, dit is precies waar we waren...'

‘Het is niet weg,’ zeg ik met klem. ‘Het kan niet weg zijn.’ Ik wring me achter mijn broer langs naar de volgende computer en scheur het buiten gebruikbordje eraf.

Binnen een paar seconden ben ik op de thuispagina van Disney.com... Waar de magie online leeft. We moeten gewoon opnieuw beginnen,’ zeg ik met een zwaar Brooklynaccent.

‘Ollie...’

‘Het kan niet weg zijn,’ zeg ik tegen hem. Gillian zegt ook iets, maar ik ben te druk met door alle biografieën heen te klikken.

‘Ollie, het is verdwenen. Je vindt het echt niet meer terug.’

‘Ik ben er bijna. Nog maar één pagina.’ Als ik de personeelspiramide vind, verschijnen een stuk of tien foto’s op het scherm. Voor de tweede keer ga ik recht op Arthur Stoughton af en klik op hem. Er gebeurt niets en ik klik nog een keer. En nog een keer. De foto beweegt niet. ‘Dat kan toch niet!’ fluister ik. Ik probeer bij zinnen te blijven en scrol naar beneden, naar de foto van de bleke boekhouder. Daarna naar de roodharige. Weer gebeurt er niets.

‘Kom op... alsjeblíeft,’ smee ik.

Charlie klimt uit zijn stoel en legt een hand op mijn schouder. ‘Ollie...’

Ik staar nietsziend naar het scherm, voorovergezakt in mijn stoel. Mijn ellebogen op mijn knieën. ‘Waarom kunnen we niet eens een beetje geluk hebben?’ vraag ik met krakende stem.

Dat is een vraag waar Charlie geen antwoord op heeft. Hij blijft mijn schouder vasthouden en checkt zelf het scherm. Hij kan niet tegen onduidelijkheid. Ik neem het hem niet kwalijk. Vijf minuten geleden hadden we alles wat Duckworth had gemaakt. Nu staren mijn broer en ik uitdrukingsloos naar het scherm en hebben we niets. Geen banklogo. Geen verborgen rekening. En het ergste van alles, geen bewijs.

67

‘Walt Disney World-reserveringen, u spreekt met Noah. Waarmee kan ik u van dienst zijn?’

Hallo, mag ik de dienst inlichtingen,’ zeg ik tegen de overdreven energieke stem terwijl ik Charlie tegen de Floridazon zie knipperen.

‘Ik verbind u door met de centrale,’ zegt Noah op een toon die genetisch gemanipuleerd lijkt voor de klantenservice.

‘Fijn, dank u wel,’ antwoord ik en ik steek mijn duim op naar Charlie en Gillian. Het kalmeert hen niet. Ze staan dicht tegen me aan bij de openbare telefoon tegenover de bibliotheek. Nerveus kijken ze om zich heen. Veel vertrouwen hebben ze er niet in. Toch weet je maar nooit. Grote bedrijven zijn grote bedrijven. Doordat ik werd doorverbonden via het schakelbord, is het nu een intern telefoongesprek binnen Disney. We zijn ons bewijs al een keer kwijtgeraakt; dat zal me niet weer gebeuren.

‘Met Erinn, kan ik u van dienst zijn?’ vraagt de telefoniste.

‘Erinn, ik zoek de is-groep die over het intranet van de leden van de Disney-cast gaat.’

‘Even kijken of we die voor u kunnen vinden,’ zegt ze. Terwijl ik in de wacht sta, klinkt *When you wish upon a star* door de hoorn.

‘Meneer, ik verbind u door met Steven in het Support

Center,' kondigt de telefoniste na een poosje aan. 'Door-
kiesnummer 2538 als de verbinding wordt verbroken.'

Ik knars met mijn tanden en wacht totdat de muziek
ophoudt.

'Met Steven,' antwoordt een lage stem. Hij klinkt
jong; misschien even jong als Charlie. Perfect.

'Vertel me alsjeblieft dat ik op de goede plek zit,'
smee ik in zijn oor.

'Sorry maar... kan ik u helpen?'

'Ben jij Matthew?' zeg ik zo paniekerig mogelijk.

'Nee, ik ben Steven.'

'Welke Steven?'

'Steven Balizer. Van het Support Center.'

'Er is geen touw aan vast te knopen,' zeg ik, en ik
geef meteen vol gas.

'Matthew zei dat het erop zou staan maar toen ik het
eraf wilde halen, was de hele presentatie verdwenen.'

'Welke presentatie?'

'Ik kan het schudden...' zeg ik tegen hem. 'Ze vreten
me op...'

'Welke presentatie?' herhaalt hij. Hij wil me al te hulp
snellen. Dat komt door de training van Disney. Hij kan
er niets aan doen.

'Je snapt het niet,' zeg ik. Ik heb hier vijftien man
zitten in een vergaderzaaltje. Ze wachten totdat ze een
eerste blik kunnen werpen op onze nieuwe online abo-
neeservice. Maar als ik die wil downloaden van ons in-
tranet, is het hele ding verdwenen. Niks te zien! Nu zit
iedereen me aan te staren – de advocaten, de creatieven,
de financiële jongens...'

'Doet u nu eerst eens even rustig aan...'

'...en Arthur Stoughton zit met een rode kop aan het
hoofdeinde van de tafel.' Even de naam van de baas
laten vallen. Dat doet altijd wonderen volgens Tanner
Drew.

'U zei dat het op ons intranet stond?' vraagt Steven
bezorgd. 'Enig idee waar?'

Ik lees het adres voor van de pagina waar Duck-

worths rekening op stond. Steven gaat daarna hoorbaar tekeer op zijn toetsenbord. Door mezelf te laten commanderen, heb ik geleerd hoe je dat doet – eigenlijk zijn we allemaal sukkel. ‘Het spijt me vreselijk,’ stamelt hij uiteindelijk. ‘Het is er niet meer.’

‘Nee... zeg dat alsjeblieft niet!’ smeek ik, blij dat we een buitentelefoon gebruiken. ‘Het moet er zijn, ik heb het net gezien!’

‘Ik heb het al twee keer gecheckt...’

‘We hebben het hier over Stoughton! Als ik die presentatie niet snel lever...’ Ik adem zwaar door mijn neus, zodat het lijkt alsof ik vecht tegen mijn tranen. ‘Er moet een manier zijn om het terug te vinden. Waar bewaar je back-ups?’ Het is bluf, maar het lijkt een veilige gok. Het computersysteem van de bank zorgt elk uur voor een back-up om zich te beveiligen tegen virussen of stroomuitval. De kopie wordt ergens anders opgeslagen, puur om veiligheidsredenen. Een bedrijf zo groot als Disney zal waarschijnlijk hetzelfde doen.

‘In het DISC-gebouw... in het servicegebied noord,’ zegt hij zonder aarzelen. ‘Daar wordt alles voor de langere termijn bewaard.’

‘Lange termijn!? Ik had alles drie uur geleden al nodig!’

‘Het is even stil aan de andere kant van de lijn. ‘Alles wat ik nog kan bedenken is de tapes in DACS.’

Ik haat technologisch jargon. ‘Wat voor tapes?’

‘Datatapes – met back-ups van de site. DACS maakt elke nacht een kopie. Daar is het misschien nog te vinden.’

‘En waar is die DACS?’

‘In de tunnels.’

‘De tunnels?’ vraag ik.

‘Ja, je weet wel, de tunnels,’ zegt hij een beetje verbaasd. Die van het magische konink...’ Hij stopt en er volgt weer een pauze. ‘Bij welke afdeling werkte je ook weer?’ vraagt hij dan.

‘Disney Online,’ antwoord ik snel.

'Welke afdeling?' kaatst hij terug. Op de achtergrond hoor ik één tik op zijn toetsenbord.

Ik weet geen antwoord.

'Hoe heet u ook alweer?' vraagt hij dan.

Ik geloof het verder wel en ik smijt de hoorn op de haak.

'Wat zei hij?' vraagt Charlie.

'Zijn er back-ups?' voegt Gillian er aan toe.

Ik sla geen acht op hun vragen en kijk omhoog naar de verblindende zon. Om hem te kunnen zien, moet ik mijn ogen samenknijpen. Een paar minuten over twee. We hebben niet veel tijd meer, maar het einde lijkt eindelijk in zicht. De tapes laten niet alleen de werkelijkheid zien maar ook een door Duckworth bedachte werkelijkheid... waar Gallo duidelijk toegang toe had.

'Laten we hier weggaan,' zeg ik.

'Waarheen?' vraagt Gillian.

'Is het ver?' voegt Charlie toe.

'Hoe lang doen we erover om naar Disney World te rijden?'

68

‘Wát?’ vroeg Gallo. Hij klemde zijn mobieltje tussen schouder en oor terwijl hij en De-Sanctis de I-95 opscheurden. ‘Weet je het zeker?’

‘Waarom zou ik liegen?’ vroeg zijn compagnon aan de andere kant van de lijn.

‘Moet ik daar echt antwoord op geven?’

‘Luister eens, ik heb al gezegd dat het me spijt.’

‘Spijt? Mijn reet! Dacht je echt dat we je niet zouden zien? Dat je stiekem kon binnendringen zonder dat we je goed konden bekijken?’

‘Ik deed helemaal niks stiekem. We reageerden gewoon zo snel mogelijk. We regelden alles binnen zes uur en toen ik eenmaal binnen was, was je al weg.’

‘Toch had hij moeten bellen.’

‘Kun je alsjeblieft stoppen met dit beklagdenverhoor?’ pleitte zijn compagnon. ‘Hij zei dat jullie dit al uitgebreid hebben besproken. Toen Oliver en Charlie zagen wat er in de afstandsbediening zat, hadden we het vuurtje beter in zijn geheel kunnen doven. Na alles wat er was gebeurd, hoefden we ons niet ook nog te branden aan een los eindje.’

‘Toch had hij me iets moeten zeggen – vooral omdat hij gewoon op zijn kont zit in New York.’

‘Nee hoor... niet meer. Hij is vanmorgen vroeg hierheen gevlogen.’

‘Echt?’ vroeg Gallo, terwijl de Florida interstate langs

zijn raampje suisde. 'Hij is dus in de buurt?'

'Zo dichtbij als hij maar zijn kan. Als je je daardoor beter voelt, zullen we je de volgende keer een ansichtkaart sturen.'

'Stuur die maar naar DeSanctis. Hij is degene met een gat in zijn kop.'

'Ja, dat spijt me.'

'Dat zal wel,' zei Gallo koeltjes. Terwijl hij zich tot DeSanctis wendde, wees hij op het bord van de Florida tolweg.

'Weet je het zeker?' fluisterde DeSanctis. Gallo knikte.

'Hoor eens, ik moet ophangen. Ik ben heel populair de laatste tijd.'

Gallo rolde met zijn ogen. 'Je weet dus zeker dat ze naar Disney World gaan?' vroeg hij.

'Daar zijn de back-ups,' antwoordde ze. 'En het is de enige overgebleven plek waar Charlie en Oliver kunnen bewijzen wat er is gebeurd.'

Bij de gedachte aan de tapes kneep Gallo in zijn telefoon.

'Ik snap nog steeds niet waarom we ze niet een beetje steviger aanpakken.'

'Omdat, in tegenstelling tot wat jouw machobrein je vertelt, dat niet de manier is om het geld te pakken te krijgen.'

'Wat is dan wel de manier?'

'Dat merken we gauw genoeg,' zei Gillian met een stem die steeds zachter werd. 'Over een paar uur al.'

69

‘W^eet je zeker dat we niet een minibusje of zo-
iets Disney-achtigs moeten huren?’ vraagt
Charlie, terwijl hij de geuren van het ben-
zinstation opsnuift. Hij zit weggedoken op de achter-
bank en roept de vraag door het raampje aan de be-
stuurderskant. Ik sta de auto vol te tanken. Hij wilde al
uitstappen, maar stopte voordat zijn voeten het plavei-
sel raakten. Eindelijk heeft hij geleerd om voorzichtig te
zijn. Hoe minder zichtbaar, hoe beter.

‘Hoe zou je dat busje willen huren? Met welke cre-
ditcard?’ vraagt ik, terwijl ik de voorruit droogtrek. We
moeten zo gewoon mogelijk doen. ‘Weet je nog wat die
vent in Hoboken zei? Je valt op door de grote aankop-
pen.’

‘Zei hij ook niet iets over versmade vrouwen?’ Kaatst
hij terug.

Ik trek een gezicht. Een week geleden zou ik het er
niet bij hebben laten zitten. Nu is het de moeite niet
waard.

Er klinkt een klik. De tank is vol. Charlie is in ge-
dachten verzonken. Hij lijkt zes jaar oud. Vroeger nam
pa ons vaak mee naar het benzinstation aan Ocean
Avenue. Hij zei altijd: ‘Tien dollar graag.’ Niet: ‘Vol-
gooien maar.’ Dat zei hij alleen maar als hij goede zaken
had gedaan. Verder was het altijd tien dollar. Hij liet wel
altijd zijn ramen wassen; hij wilde laten zien dat we wel
klasse hadden.

‘Klaar?’ vraagt Gillian, die terugkomt van het toilet in de tankshop. Ik knik, terwijl ik de tankdop dichtdraai. Gillian springt achter het stuur en verstelt de achteruitkijkspiegel. Ze werpt via de spiegel een blik op Charlie maar als hij haar blik vangt, kijkt ze de andere kant op en trapt het gaspedaal in, zodat we in de kussens gedrukt worden. Katten en honden...

Volgens de man van het benzinstation is het een rit van drie uur naar Orlando. Als we snel zijn, halen we het voor donker.

Twintig kilometer verder zitten we vast in het verkeer. De Florida Tolweg kan dan wel de snelste route zijn naar Orlando, maar daar lijkt het niet op als we in de rij staan voor de tolpoorten.

‘Belachelijk,’ klaag ik, terwijl we verder kruipen. Er zijn hier tweehonderd auto’s en maar vier open poorten.’

‘Typisch Florida,’ antwoordt Gillian. Ze zwenkt naar links, naar de enige rij waar beweging in lijkt te zitten. Direct voor ons staat een zwarte Agora iets te lang stil. ‘Karren!’ roept Gillian terwijl ze op de claxon drukt. ‘Vooruit met de geit!’

‘Mag ik een domme vraag stellen?’ vraagt Charlie vanaf de achterbank. ‘Die figuur bij Disney, die ons vertelde over de back-ups. Wat als hij het niet vertrouwt en zelf op zoek gaat naar de back-ups?’

‘Dat doet hij niet,’ antwoord ik, en ik draai me om, zodat ik hem kan aankijken.

‘Hoe weet je dat?’

‘Dat kon ik aan zijn stem horen,’ zeg ik. ‘Hij was niet het type om op onderzoek uit te gaan. Zelfs als hij dat wel was, zou hij niet weten waar hij naar moest zoeken.’

‘Ben je daar zeker van?’ vraagt hij.

Ik kijk Charlie nog altijd aan en voel mijn wenkbrauw een minuscuul beweginkje maken. Hij merkt het meteen. ‘Snap je wat ik bedoel?’ vraagt hij. ‘Het logo van Greene & Greene zou op het scherm staan. Een telefoontje naar de bank, en vervolgens een naar Gallo en DeSanctis zou genoeg zijn,’

Terwijl we op de schaduw van het tolpoortje toe rijden, zakt de zon. En snel ook. Dan pas draai ik me om en merk ik hoe snel we rijden. De motor loeit. We staan op het punt om met vijftig kilometer per uur door de poort te scheuren.

‘Gillian...’

‘Rustig maar, we hebben SunPass,’ zegt ze, terwijl ze met haar duim over haar schouder naar de rode sticker op de achterraut wijst. Ik kijk naar de tolpoort. Daar staat de tekst: *Alleen SunPass*.

Verdomme!

‘Niet doen!’ roept Charlie.

Het is al te laat.

We zoeven door de opening en een digitale scanner registreert onze auto. Charlie en ik duiken tegelijk weg in onze stoelen.

‘Wat doen jullie?’ vraagt Gillian. ‘Het is geen videocamera hoor...’

De tolpoorten verdwijnen achter ons uit het zicht.

Charlie veert op van de achterbank.

‘Godverdomme!’ schreeuw ik, en ik sla op het dashboard.

‘W-wat is er?’

‘Heb je enig idee hoe stom dat was?’

‘Waarom? Het is gewoon een SunPass...’

‘... die dezelfde techniek gebruikt als een scanner in een supermarkt! Weet je hoe makkelijk het voor hun is om dit op te sporen? Ze weten binnen een paar seconden wie je bent!’

‘Nu is het Gillians beurt om een beetje weg te duiken. ‘I-ik dacht niet dat...’ Haar stem hapert en ze probeert mijn aandacht te vangen. Dat lukt niet. Ik klap de make-upspiegel neer om naar Charlie te kijken.

Wat heb ik je gezegd? zeggen zijn ogen.

‘Oliver, het spijt me,’ probeert ze weer, en legt haar hand op mijn arm. Charlie kijkt alsof hij verwacht dat ik het zomaar slik. Ik schud haar af.

Eindelijk. Goed zo, broer.

‘Echt, het spijt me enorm,’ houdt ze vol. Nu pakt ze mijn hand.

Laat je niet inpakken, Oliver. Nu moet je haar de baas zijn, seint Charlie.

‘Laat nou maar, oké?’ zeg ik.

‘Oliver, alsjeblieft. Ik probeerde alleen maar te helpen. Het was echt een vergissing.’

Charlie schudt zijn hoofd. Hij gelooft niet in zulke vergissingen – tenminste niet als zij ze maakt. Maar zelfs hij moet toegeven dat er niet echt veel aan de hand is. We zijn alleen maar door een tolpoortje gereden. Gillian verstrengelt haar vingers met de mijne. Ik houd haar hand niet vast, maar duw hem ook niet weg.

Charlie port met zijn knie stevig in de achterkant van mijn stoel.

Ik klap de spiegel weer naar boven. Hij snapt het niet. ‘Wees de volgende keer een beetje voorzichtiger,’ zeg ik tegen Gillian.

‘Natuurlijk,’ antwoordt ze. ‘Dat beloof ik.’

Charlie draait zich om en staart door de achterrauit. De tolpoort is niet meer te zien. Hij blijft kijken of we gevolgd worden.

70

‘Het spijt me dat ik niet meer voor u kon doen,’ zei Truman toen hij Joey weer terugbracht naar de receptie van Neoworks.

‘Nee, u was geweldig,’ zei Joey, met haar notitieblok tegen de palm van haar hand tikkend. Op het bovenste blaadje had ze *Walter Harvey* en *Sonny Rollins* geschreven – de valse namen van Oliver en Charlie. ‘Dus nadat u met uw medewerkers had gesproken, kon u ook slechts één foto identificeren?’

‘Arthur Stoughton,’ beaamde Truman. ‘Maar toen ik terugkwam om dat tegen Ducky’s dochter te vertellen, bedankten die lui me en gingen ze weg.’ Nerveus aan zijn hardos krabbend, voegde hij eraan toe: ‘Ik heb het alleen gedaan omdat ik dacht dat ze vrienden waren van Ducky...’

Joey kende dat toontje. Ze zag het aan zijn manische bewegingen, zelfs aan de manier waarop naar hij de receptioniste achter het zwart glanzende bureau keek. ‘Maakt u zich geen zorgen meneer, u hebt helemaal niets verkeerd gedaan.’

‘Nee... nee, natuurlijk niet. Ik bedoel alleen...’ Zijn stem haperde. ‘Fijn om kennis met u gemaakt te hebben, mevrouw Lemont.’

‘Insgelijks – maar alleen als u me Joey noemt.’

Truman liet een geforceerd lachje horen, gaf haar een snelle handdruk en haastte zich terug naar zijn kantoor.

Toen de deur achter hem dichtging, wierp Joey een

tweede blik op de receptioniste, die niet opkeek... hoewel dat wel haar taak was.

Joey ging recht op het zwarte bureau af. 'Mag ik u iets vragen?' Ze haalde twee foto's uit haar tas – een van Charlie en Oliver, en een andere van Gillian en Duckworth. Ze liet ze op het bureau glijden en legde de badge van haar vader ernaast.

De receptioniste liet haar tijdschrift zakken en bestudeerde zwijgend de foto's. 'Het zijn geen verkrachters, hè?' zei ze na een poosje.

'Nee, het zijn geen verkrachters,' zei Joey zo geruststellend mogelijk. 'We willen hen alleen een paar dingen vragen.'

'U weet toch dat hun haar nu geverfd is?' vroeg ze, nog altijd naar de foto's starend.

'Dat weten we, maar we proberen uit te vinden waar ze heen zijn gegaan toen ze hier weggingen.'

'U bedoelt na de bibliotheek?'

'Precies, na de bibliotheek,' herhaalde Joey, en ze knikte alsof ze dat allang wist. 'O eh... welke bibliotheek was dat ook alweer?'

Hij hoorde het bekende piepje toen hij weer de Florida Tolweg opreed. Hij opende zijn telefoon en zag de woorden *nieuw bericht* op het display. Hij koos rustig het nummer van zijn voicemail in de verwachting dat het een bericht was van Gallo of DeSanctis.

'U hebt een nieuw bericht,' zei de computerstem. 'Om uw bericht te beluisteren...'

Hij drukte een toets in en wachtte op het afspelen van het bericht.

'Waar ben je? Waarom neem je niet op?' vroeg een vrouwenstem. De man glimlachte, zodra hij de stem van Gillian hoorde. 'Ik heb net met Gallo gesproken,' legde ze uit. 'Hij was wel blij over Disney te horen maar hij begint wel wantrouwig te worden. Die man is geen sufferd, weet je – hij heeft maar een paar aanwijzingen nodig om te snappen wat er aan de hand is. Wat je hem aan het

begin ook hebt verteld, hij ziet het patroon. Hoe dan ook, ik weet dat je hem en DeSanctis een worst voor wilde houden, maar voor mij voelt het als twee tegen één. Als je dit echt voor elkaar wilt krijgen, wordt het tijd dat je van je luie reet komt en me gaat helpen. Oké? Oké.'

Hij wiste het bericht, klapte de telefoon dicht en trapte het gaspedaal in. Hij probeerde zo lang mogelijk uit de buurt te blijven maar, zoals hij bij de bank al vaak had gezegd, sommige dingen vragen om een persoonlijke benadering.

'Wat wil je?' vroeg Gallo toen hij zijn telefoon opnam.

'Agent Gallo, u spreekt met Jim Evans van de Florida Highway Patrol – we hebben die door u gezochte blauwe Volkswagen nagetrokken. Het blijkt dat hij op naam staat van ene Martin Duckworth...'

'Ik heb jullie verteld dat hij op Duckworths naam stond.'

Het was even stil aan de andere kant. 'Wilt u de informatie of niet, meneer?' tartte Evans.

Nu was Gallo degene die even stil was. 'Vertel me wat je weet,' zei hij uiteindelijk terwijl hij en DeSanctis de tolgeweg opraceten. Hij voelde hoe Evans zich in stilte zat te verkneukelen.

'We hebben de naam in SunPass gestopt,' begon Evans. 'Zo'n veertig minuten geleden is een pasje van Martin Duckworth gescand bij Cypress Creek.'

'In welke richting?'

'In noordelijke richting,' zei de agent. 'Als u wilt, kan ik een paar auto's...'

'Blijf uit de buurt!' schreeuwde Gallo. 'Begrijp je? Het zijn VI's, vertrouwelijke informanten.'

'Ik weet wat een VI is.'

'Dan weet je ook dat ze met rust moeten worden gelaten.'

'Doe wat u wilt,' bitste Evans. 'Vergeet alleen niet dat u het was die ons om hulp vroeg.' Met een klik werd het gesprek beëindigd.

Naast Gallo schudde DeSanctis zijn hoofd. 'Ik denk toch dat je hen niet had moeten inschakelen.'

'Het was de moeite waard.'

'Waarom? Alleen om te bevestigen dat ze naar het noorden gaat?'

'Nee, om uit te sluiten dat ze naar het zuiden gaat.'

Zachtjes knikkend wreef DeSanctis over de achterkant van zijn hoofd, waar een dun verband de wond bedekte die Gillian had veroorzaakt. 'Denk je echt dat ze ons aan het verraden is?'

'Het is beslist mogelijk...'

'En wat denk je van je weet wel..?'

'Noem die naam niet,' viel Gallo hem in de rede. 'Ze zei dat hij vanochtend hierheen is gevlogen.'

'En jij gelooft haar?'

'Ik geloof helemaal niemand,' zei Gallo. 'Niet na alles wat er gebeurd is. Ik bedoel, hoe kan hij haar in dat huis zetten zonder het ons te vertellen? Waar slaat dat nou op?'

'Geen idee. Ik wil er alleen maar zeker van zijn dat we ons geld krijgen.'

'Maak je geen zorgen... als alles voorbij is en de koek verdeeld wordt, garandeer ik je dat we een paar extra plakken krijgen.'

'Deze?' vroeg Joey, en ze wees naar de middelste computer.

'Nee, die helemaal links,' antwoordde de vrouw die de balie bemande.

'Links voor mij of voor u?'

De bibliothecaresse wachtte even. 'Voor u,' zei ze.

Op de vijfde verdieping van Broward County Bibliotheek liep Joey langs de rij computers naar de meest linkse. Die was, volgens het register, onlangs gebruikt door meneer Sonny Rollins. Aan de drie stoelen die er vlak voor stonden, had Joey al direct gezien welke computer ze zocht, maar ze wilde het toch controleren. Gewoon voor de zekerheid.

'Dat is hem!' riep de bibliothecaresse.

Joey duwde twee stoelen aan de kant en ging in de middelste zitten. Op het scherm stond de homepage van de bibliotheek. In zwarte letters stond er *Browards Informatienetwerk*. Ze verknoeide geen tijd en ging met de cursor naar *Geschiedenis*, het computerequivalent van een gespecificeerde telefoonrekening. Ze klikte erop en zag een lange lijst verschijnen. De lijst bevatte elke website die de computer in de afgelopen twintig dagen had bezocht; ook de laatste pagina die Charlie en Oliver hadden gezien. Ze begon aan het eind en klikte op de meest recente. *Disney.com – Waar de magie online leeft*.

Wat is dit nou, verdomme, dacht ze bij zichzelf.

Ze klikte naar de volgende op de lijst en trof meer van hetzelfde aan. *Over Disney.com... Executive Bios... Executive Bio van Arthur Stoughton...*

Arthur Stoughton?

Een hoge pieptoon onderbrak haar gedachtestroom en Joey reikte naar haar mobiel. Iedereen op de vijfde verdieping keek haar kant op.

'Sorry, niet aan gedacht,' mompelde ze naar de toeschouwers terwijl ze haar oortelefoontje indeed.

'Ben je nog in de bibliotheek?' vroeg Noreen in haar oor.

'Wat denk je zelf?' fluisterde Joey.

'Nou, als je dit hoort, ga je gillen. Ik ben net gebeld door je vriend Fudge die had gebeld met een zekere Gladys, die toevallig bevriend is met een andere vrouw die helemaal niet zo tevreden is met de manier waarop ze door haar baas bij de Florida Highway Patrol wordt behandeld.'

'Ik hoop dat dit de moeite waard is,' zei Joey.

'Reken maar. Laat ik het zo stellen: voor een luizige vijfhonderd dollar heeft de vriendin van Gladys het woord *Duckworth* in het computersysteem...'

'En?'

'En ze kwam er al snel achter dat een SunPass op naam van Martin Duckworth voor het laatst is geregi-

streerd, rijdend in noordelijke richting, op de Florida Tolweg.'

'Noord?' Joey staarde naar de Disneywebsite, de grootste toeristische attractie in Orlando. Naar het noorden via de tolweg.

Joey sprong overeind en rende als een dolle naar de lift.

'Wat ben je nu aan het doen?' vroeg Noreen, die het lawaai hoorde.

'Noreen... ik ga naar Disney World.'

71

Bij het bord begint het. Niet de groenwitte borden van de snelweg die ons van de tolweg naar de I-4 voeren of de bruinwitte borden die ons over de kronkelende World Drive leiden. Dan zijn Charlie, Gillian en ik nog vrij rustig. Praten over ditjes en datjes, zoeken naar radiostations, uitkijken naar een eerste glimp van het park. Het is net een gewone trip naar Disney World. Maar als het roze, paarse en blauwe bord opduikt in de verte... als de enorme blauwe letters in een boog over acht rijstroken staan... als de perfect vormgegeven woorden *Magic Kingdom* in zicht komen en de auto er onderdoor rijdt, kijken we alle drie omhoog en zijn we stil. Gillians mond valt open. Charlies snuivende ademhaling wordt luider, en de gespannen opwinding in mijn eigen borst voelt alsof er een olifant op mijn hart stapt.

Ik kijk naar Charlie om te zien of hij oké is. Hij laat een glimlach zien, maar ik weet dat die onecht is. Hij krijgt er van mij net zo een. De eerste keer dat we hier waren, deden we exact hetzelfde. Hij was toen zo opgewonden dat hij moest overgeven tijdens het ritje in een van de magische theekopjes. Ik was bang om Kapitein Haak te ontmoeten. Zestien jaar later ben ik het zat om bang te zijn.

We volgen Sneeuwwitje. Kijken hoe ze zich beweegt en met wie ze praat. Ik leun tegen de muur. Gillian staat

naast me, doet net alsof we kletsen. Charlie is meer gespannen dan gewoonlijk en fladdert door de mensenmassa. Alles wat we doen is kijken... bestuderen... mentale notities maken. Sneeuwwitje heeft natuurlijk geen idee dat we er zijn. Doordat we in de schaduw van het kasteel van Assepoester blijven, zijn we ook bijna onzichtbaar voor de op handtekeningen jagende kinderen en fotograferende ouders die haar voortdurend omringen. De rij om haar heen is nu zes kinderen dik; daardoor is ze niet te missen.

Vanaf het moment dat we het park binnenkwamen, waren we op zoek naar Disney-figuren. Langs Main Street, door het kasteel en rechtdoor Fantasyland in. Pas toen we een schreeuw van een zesjarige achter ons hoorden – *mam, kijk!* – keerden we ons om en zagen de samenscholing. Zij bevond zich in het oog van de storm: Sneeuwwitje, de mooiste van allemaal. Voor de kinderen leek ze vanuit het niets te verschijnen. Voor ons, nou ja... daar gaat het allemaal om. Als je de medewerkers-tunnel wilt vinden, zul je bij de medewerkers moeten beginnen.

Een voor een krijgen alle kinderen haar aandacht. De een wil een handtekening, de ander een foto. De kleintjes willen alleen maar haar jurk aanraken en haar aangapen. Naast ons staat een puber die een zwart t-shirt draagt met de tekst: *Why do they call it tourist season if we can't shoot them?* Charlie op zijn vijftiende. Daarnaast een broer en zus die elkaar slaan. Dat zijn wij als tienjarigen. Als Sneeuwwitje naar hen wuift, kunnen ze het toch niet laten om terug te wuiven.

Ik klok het vanaf het begin. Acht minuten na het verschijnen van Sneeuwwitje – als de drukte het grootst is – loopt een student met een collegeshirt om de mensen heen en geeft het teken. Sneeuwwitje kijkt op, maar valt niet uit haar rol. Dat is het voor nu. Door achteruit te stappen en het publiek kushandjes toe te werpen, maakt ze duidelijk dat het tijd is om op te stappen.

‘Waarom gaat ze weg?’ vraagt een overduidelijk ontevreden meisje met krullen.

‘Ze is al laat voor haar afspraakje met Prins Charming,’ vertelt de student zo vriendelijk mogelijk.

‘Mijn reet,’ fluistert Charlie. ‘Ik heb gehoord dat ze al jaren geleden gescheiden zijn. Ze heeft alles ingepikt behalve de spiegel.’

Gillian geeft hem een klap op zijn arm. ‘Zeg dat niet over...’

‘Ssst... dit is het,’ zeg ik tegen hen.

Een paar flitsers gaan af, nog een laatste handtekening en een allerlaatste foto door een ouder die smeekt: ‘Alsjeblieft, eentje nog... *Katie, lach even!*’ Dan, als een filmster die naar haar fans wuift, trekt Sneeuwwitje zich terug uit de massa, die blijft mopperen totdat...

‘Winnie the Pooh!’ roept een jongetje, en iedereen draait zich om. Tien meter verderop verschijnt als bij toverslag de bekende beer met zijn rode shirt. Hij wordt direct alom geknuffeld. Je moet Disney nageven dat er ze heel goed weten hoe ze voor afleiding moeten zorgen. Het volk rent op hem af. Wij blijven waar we zijn. Dan zien we de oude houten deur. Sneeuwwitje en de student gaan er recht op af – achter het kasteel van Assepoester, links van de fontein. Precies onder de bogen bij de hoek aan de achterkant van Tinkerbells winkel. Doordat de deuren iets naar achteren staan in de gevelrij, lijkt het een toilet maar zonder het woord *dames* of *heren*. Er staat niets op. Een deur zonder opschrift vlak voor ons. Heel makkelijk te missen.

De student kijkt over zijn schouder of er nog iemand op hen let. We kijken de andere kant op. Hij trekt de deur open en laat Sneeuwwitje voorgaan. Dan zijn ze verdwenen.

‘Sesam open u,’ zegt Charlie.

‘Is dat hem?’ vraagt Gillian.

‘Daar lijkt het wel op,’ zeg ik terwijl ik eropaf ga.

‘Wacht,’ roept Gillian, en ze pakt me bij de achterkant van mijn shirt. ‘Wat doe je?’

‘Ik probeer een paar antwoorden te vinden.’

‘Maar als er een bewaker...’

‘Dan zeggen we “sorry, verkeerde deur,” en gaan we weer naar buiten.’

Ik trek me los en ga weer naar de deur.

‘Ben je nu opeens bezorgd over onze veiligheid?’ vraagt Charlie haar.

Gillian antwoordt niet. Ze houdt zich met mij bezig. ‘Oliver, hier moeten we niet zomaar op af gaan,’ zegt ze als ik weer een stap zet.

Ik luister niet. Ik heb net drie uur gereden om mijn leven terug te krijgen. Het staat allemaal op de tapes. Ik ga hier niet weg zonder ze. Ik pak de deurklink en kijk achterom. Iedereen let op Pooh. Het is nu of nooit...

Ik trek de deur open en draai me om naar Charlie en Gillian. Ze aarzelen allebei maar ze weten dat we weinig keus hebben. Als Gillian in beweging komt, volgt Charlie ook. Ik weet niet of hij achterdochtig is of gewoon bang. In elk geval glippen we alle drie naar binnen. Het betonnen portaal is leeg, en alleen verlicht door een tl-buis. Er is geen bewaker. Sneeuwwitje is ook nergens te zien. Ik controleer de muren en het plafond. Geen videocamera’s. Zo gek is dat niet; het is Disney World, niet Fort Knox.

‘Kijk hier eens,’ fluistert Charlie, terwijl over de metalen balustrade rechts van ons kijkt.

Ik wring me tussen hem en Gillian in om te kijken. Betegelde traptreden die vier niveaus naar beneden gaan. De ingang van de ondergrondse.

‘Als ik zes jaar oud zou zijn, weet je wel wat voor nachtmerries dit zou oproepen,’ zegt Charlie.

Zonder iets te zeggen, loop ik naar de trap. Het kan niet zo heel ver weg zijn.

‘Rustig aan,’ waarschuwt Gillian als we ons de diepte in wentelen.

Beneden stuiten we op nog een deur maar, deze doet helemaal niet meer denken aan de schatten van Tinkerbelle. Het is gewoon een standaard fabrieksdeur. Ik

doe hem open en steek mijn hoofd in een kort gangetje. Rechts van me, tegenover ons, lopen tientallen mensen door elkaar in een grotere gang. Felgekleurde kostuums komen in een flits voorbij. Stemmen echoën tegen het beton. Daar vindt de actie plaats. Tijd om mee te doen.

Ik glip het trappenhuis uit, loop ons gangetje door en ga linksaf de grote gang in. Daar bots ik bijna tegen een mager meisje op in een Pinokkiopak zonder hoofd.

'Pas op,' zegt ze, als ik op haar buitenmodel schuimrubberen voeten stap.

'S-Sorry...' Ik hervind mijn evenwicht en loop langs haar. Rechts van haar zie ik Sneeuwwitje – een ander exemplaar, met opgestoken bruin haar, een zwarte pruik in haar hand en kauwgom in haar mond.

'Hé, Kristen, doe jij de parade vanavond?' vraagt Sneeuwwitje met een mislukt Chicago-accent.

'Nee, ik ben klaar,' antwoordt Pinokkio.

Als ze me voorbijlopen, draai ik me om naar Charlie en Gillian die me allebei strak aankijken. *Wees in godsnaam voorzichtig*, zeggen Charlies ogen. Hij is duidelijk niet op zijn gemak. Ze zijn een paar stappen achter me, maar ze weten hoe ze zich onzichtbaar moeten maken. In beweging blijven. Net als toen ik Charlie meenam naar een film waar hij te jong voor was. Als je eruitziet alsof je er niet thuishoort, dan hoor je er niet thuis.

We bevinden ons in een gang zoals je ze vaak aantreft in metrostations. Hij is ongeveer twee auto's breed. We worden aan alle kanten omringd door af en aan lopende, kleurrijke Disneymedewerkers. Ze dragen allerlei uitrustingen, van de cowboyhoeden en laarzen van Frontierland tot de zilverachtige futuristische shirts van Tomorrowland en de gewone standaardoverhemden van het onderhoudspersoneel. Ik doe mijn das af, prop hem in mijn zak en doe het bovenste knoopje van mijn shirt los. Gewoon een Disneymedewerker op weg om zijn kostuum aan te trekken.

'Uniformen op tien uur,' waarschuwt Charlie.

Ik kijk naar links en zie twee politieagenten patrouil-

leren in de tunnel. Verdomme. Instinctief reik ik naar de achterkant van mijn broek om te checken of Gallo's pistool er nog zit. Voor het geval dat...

'Ze zijn ongewapend,' fluistert Charlie. Hij weet wat ik dacht.

Als ze dichterbij komen, zie ik dat hij gelijk heeft. Ze hebben zilveren badges en blauwe shirts, maar dat is alles. Ik werp een blik op hun holsters. Geen van beide draagt een wapen. Toch kunnen we ons geen confrontatie veroorloven. Als een van hen mijn kant op kijkt, laat ik mijn blik zakken. Blijf geconcentreerd... kijk niet op, zeg ik tegen mezelf. De agenten lopen langs zonder op ons te letten en ik kijk weer vooruit om het doolhof te bestuderen. Het lastige is dat ik geen idee heb waar we heen gaan.

Ik ga sneller lopen en inhaleer de vochtige onderaardse lucht. Aan de vervaagde paarse streep op de onderste helft van de muur te oordelen, is de boel in geen tien jaar meer geschilderd. Dit mag dan het hoofdkwartier zijn van alle medewerkers van het Magische Koninkrijk, maar Disney smijt alleen met geld op de bühne. Net als bij de bank: goedkoop tapijt op de plaatsen waar geen publiek komt. De moeren en bouten van het park bevinden zich wel duidelijk hier: zichtbare aircokanalen boven ons, allerlei leidingen langs de muren en metalen deur na metalen deur met het opschrift *Onderhoud, Afval of Gevaar! Hoogspanning*. Recht boven ons wordt Pooh geknuffeld door kinderen en verbazen hun ouders zich over hoe schoon het paradijs is. Hier beneden is Pinokkio een meisje en maakt de stortkoker zoveel herrie dat je tanden ervan klapperen. Dat is de basis onder de magie.

Rechts van me komt een man die gekleed is als een tikivogel uit een deur met het opschrift *Trappenhuis #5 – Legend of the Lion King*. Aan de overkant komt een blonde elf door de deur met *Trappenhuis #12 – Ye Old Christmas Shoppe*. Elke vijf meter komen nieuwe mensen tevoorschijn. Hoe rustig ik mezelf ook voordoe, ik krijg

toch steeds meer het gevoel dat we beginnen op te vallen. Ik scan de pijpen waarmee het plafond is bedekt en zoek naar camera's. Je kunt niet eeuwig blijven doorlopen zonder kostuum of naamplaatje. Als er iemand de boel in de gaten houdt, hebben we steeds minder tijd. De wijzers van de klok draaien maar door en hoe meer deuren we passeren, hoe meer de gang blijft afbuigen, hoe meer ik het gevoel krijg dat we in cirkels lopen. *Par-konderhoud west... Eerste hulp... Ontspanningsruimte... Waar is Dacs verdomme?*

'Dit leidt nergens toe,' zegt Gillian na een poosje. 'Misschien moeten we ons opsplitsen.'

'Nee,' zeggen Charlie en ik tegelijk, maar het is duidelijk dat we iets anders moeten bedenken.

Een stukje verderop komt een vrouw in een pelgrimskostuum uit een ruimte met het opschrift *Personeel*. Ze is een jaar of vijftig. Ik maak een gebaar naar Charlie; hij schudt zijn hoofd. Hoe ouder ze zijn, hoe groter de kans dat ze naar een Disney-ID vragen. Achter de vrouw loopt een meisje in een spijkerbroek en een Barnard-T-shirt. Charlie knikt. Het is niet mijn favoriete plan, maar we moeten iets doen. We weten allebei wie er makkelijker omgaat met vreemden.

'Mag ik een stomme vraag stellen?' vraagt Charlie, de charmekraan wijd open draaiend. 'Normaal werk ik bij EPCOT...'

'O, daarom mag je met geverfd haar rondlopen,' onderbreekt ze hem.

Hij lacht hardop. 'Mag dat hier dan niet?' vraagt hij terwijl hij een hand door zijn blonde lokken haalt. Hij probeert ontspannen over te komen maar ik zie zweetdruppeltjes glanzen aan de achterkant van zijn nek.

'Wat dacht jij dan?' zegt ze. 'Dat vinden ze niet goed genoeg voor de show, hoor!'

'Nou, daar denken ze bij ons dan gelukkig anders over,' reageert hij nerveus. 'Hoe dan ook, ze hebben me hierheen gestuurd om iets op te pikken uit DACS of zo iets...'

‘DACS?’

‘Ik denk dat het een soort computerruimte is.’

‘Sorry, nooit van gehoord,’ zegt ze, en ik bijt op de binnenkant van mijn lip. ‘Maar je kunt wel op de kaart kijken.’

‘De kaart?’

Ze wijst over haar schouder. Om de hoek voorbij *Personeel*.

‘Goed idee,’ zegt Charlie, en hij is al onderweg. ‘En als je ooit naar EPCOT...’

Ga nou geen grappen maken!

‘...krijg je een gratis ritje op de grote golfbal.’

‘Ik kan bijna niet wachten,’ zegt ze met brede een Disneyglimlach.

Charlie wuift tot ziens en juffrouw Barnard gaat het doolhof weer in. Als ze weg is, lopen we rustig de hoek om. Daar hangt hij aan de muur: *Kaart van het Magisch Koninkrijk Utilidor*.

Ik zoek meteen de *U-bevindt-zich-hier* pijl. De tunnels spreiden zich uit vanaf het kasteel van Assepoester als de spaken van een wiel en lopen langs bijna elke grote attractie. Het geheel doet denken aan een wijzerplaat. Frontierland ligt op negen uur. Adventureland op zeven uur. Om het nog makkelijker te maken, heeft elk land een eigen kleur. Tomorrowland is blauw en Fantasyland is paars. Wij zijn bij Main Street – bordeauxrood. Er loopt dan ook een bordeauxrode streep over de muur. Onze positie ligt op zes uur. Tinkerbelle is op twaalf uur; we zijn de klok half rond gelopen.

‘Ik zei al dat we in een cirkel liepen,’ kan Gillian niet laten te zeggen.

‘Kijk wat er aan het eind van de gang is,’ zegt Charlie. Hij plant zijn vinger tegen de bovenkant van de kaart. De letters springen er bijna vanaf en grijpen me bij de keel.

DACS.

Recht door.

72

Ik laveer langs twee prinsen, Cruella De Vil, een spoorwegwerker en Piglet. Charlie loopt achter me en ik probeer Gillian te volgen, die geen moeite lijkt te hebben om tussen de leden van de *Character Zoo* door te lopen. Rechts van ons springt ze een soort loopplank op die naar een glazen deur leidt. *DACS Central* staat er in vetgedrukte letters op.

‘Weet je zeker dat je alleen wilt gaan?’ vraagt Charlie, terwijl hij met opzet vertraagt. Hij probeert amper om me bij te houden. Er is geen twijfel wie de meeste haast heeft.

‘Ik red me wel,’ benadruk ik.

Hij kijkt zorgvuldig naar me. De klank van mijn stem verrast hem. ‘Ga je nu stoer doen?’

‘Ik doe niet stoer. Ik... ik weet gewoon wat ik doe.’

Hij schudt zijn hoofd. Hij houdt er niet van om ergens buiten gelaten te worden. ‘Pas op, oké?’

‘Ja, ik pas op.’

Als we bij de loopplank aankomen, zien we dat Gillian de vingerafdrukscanner staat te bekijken naast de intercom. Charlie verstijft. Van alle deuren die we hebben gezien, is dit de eerste met een veiligheidsmaatregel. ‘Zijn er nog plekken waar deze dingen níét zijn?’ vraagt Gillian, terwijl ze een paar knoppen op de scanner indrukt.

‘Niet aankomen,’ waarschuwt Charlie.

‘Vertel me niet wat ik wel of niet moet doen,’ zegt ze geïrriteerd.

Charlie weet dat dit geen moment is om ruzie te maken. 'Bel maar aan,' zegt hij.

Ze werpt hem een blik toe die morgenochtend nog pijn zal doen. Ik wil wel tussenbeide komen, maar ik weet ook niet meer wat ik moet zeggen. Hoe dichterbij de back-ups komen, hoe explosiever die twee worden.

'Druk nog eens op de bel,' beveelt Charlie.

'Heb ik al gedaan,' sist ze.

'O ja? Waarom reageert er dan niemand?'

Ze rolt met haar ogen en drukt nog een keer op de bel.

'Kan ik u helpen?' snerpt een vrouwenstem door de intercom.

'H..hallo, Steven Balizer hier... van het kantoor van Arthur Stoughton,' zeg ik, weer de grote namen tevoorschijn halend.

'Doorkiesnummer?' riposteert de vrouw.

'2538,' zeg ik, biddend dat ik het goede nummer heb onthouden.

Ik knijp mijn ogen samen om door het glas te kijken. De vrouw tuurt naar me van achter haar balie. Door het rookglas ben ik voor haar slechts een amorfe klont met donker haar. Ik glimlach en wuif zo galant mogelijk.

Een korte pauze en daarna een schorre zoemer.

Achter me steekt Gillian haar hand uit naar de deurknop en houdt zich dan snel in. Zij is niet degene die naar binnen gaat.

Ik stap naar voren. Zij en Charlie doen een stap terug.

'Ben je er klaar voor?' vraagt ze.

'Ik denk het wel.'

'Je weet waar je ons kunt vinden?' vraagt Charlie terwijl hij terugloopt over de loopplank.

Ik knik en loop op de deur af. Hoe langer ik hier blijf staan, hoe verdachter het lijkt.

'Zet hem op,' fluistert hij als ik de deurknop omdraai. Als ik naar binnen stap, kijk ik nog één keer over mijn schouder. Charlie en Gillian zijn al weg – opgenomen in de massa van rivierbootkapiteins en goede feeën.

‘Een hele goedemiddag!’ roept een moederlijke stem van achter de receptiebalie. Er zit een klein vrouwtje met een blauw omrande bril en een geborduurd zee-meerminnenshirt. Als ik naar haar toe loop, zie ik aan mijn linkerkant de computerservers en videoschermen die tegen de overige drie wanden staan. Midden in de ruimte vormen korte rijen rug aan rug opgestelde servers een paar bibliotheekachtige doorgangen. Ze nemen het grootste deel van de bruinwit geblokte vloerruimte in beslag. Door hun grootte – ze reiken tot schouderhoogte – doen ze me denken aan oude stereo-installaties of aan ouderwetse supercomputers uit een oude ruimtevaartfilm.

Natuurlijk valt mijn oog meteen op de meest ouderwetse apparatuur. Tegen de voorkant van elke glazen vitrine is een etiket geplakt: *It’s a Small World... Carousel of Progress... Pirates of the Carribean... Peter Pan...* Elke attractie in zijn eigen mainframe. Surrealistisch. Er zijn computersystemen om wolkenluchten in kaart te brengen zodat ze weten wanneer de paraplu’s tevoorschijn moeten worden gehaald maar als het om hun beroemdste producties gaat, rijdt Disney nog steeds in een T-ford.

‘Niet te geloven hè?’ zegt de kleine zeemeermin, ‘maar ja, zo lang ze het nog doen...’

Ik knik en wend me tot haar.

‘Wat kan ik voor u betekenen?’ vraagt ze.

‘Ik heb een uurtje geleden gebeld vanwege die backups voor Arthur Stoughton.’

Weet u nog met wie u gesproken hebt?’

Ik kijk nog een keer snel om me heen. Rechts van me is een gesloten deur. Een naamplaatje erop met Ari Daniels. Er schijnt geen licht onder de deur door. ‘Eh... met Andre... Ari...’

‘Typisch Ari,’ klaagt de receptioniste. ‘Hij is al weg.’

‘Hoe kan ik dan...?’

‘Ik zal het u laten zien – ik heb alleen uw identificatie nodig.’

Ik klop op mijn borst, dan op het zakje van mijn overhemd, mijn broekzakken. 'Verdomme, vertel me nou niet...'. Ik haal mijn portefeuille tevoorschijn en doe alsof ik hem naarstig doorzoek. 'Hij ligt op mijn bureau... ik zweer het u – u kunt ze meteen bellen. Doorkiesnummer 2538. U moet weten... als Stoughton zijn geduld verliest... als we dit niet snel terug hebben, dan...'

'Rustig maar lieverd, ik heb ook geen behoefte aan hoofdpijn.' Ze schuift haar stoel naar achteren, loopt om de balie heen en gaat op de dubbele glazen deuren af, rechts achter in de hoek. Zelfs in Disney World is iedereen bang voor de baas.

Achter het glas bevindt zich de natte droom van elke computerfreak. Beige kasten langs de wanden vol hypermoderne mainframes en servers. Trossen rode en zwarte snoeren kronkelen over de vloer. Midden in de ruimte staat een soort werkbank met zes computers, twee laptops, een tiental toetsenborden, extra harde schijven en een warboel van rondzwerfende moederborden en geheugenchips. Vergeet die antieke troep in de ontvangstruimte – hier besteedt Disney zijn geld aan. Als we binnenkomen staan twee technici, een dikke en een dunne – beide verrassend knap – over een flatscreen monitor gebogen. De receptioniste wuift hallo. Ze kijken niet op.

'Vriendelijk,' fluister ik.

'Daarom mogen ze niet bij de gasten komen.'

Halverwege de muur aan de rechterkant staat een inbouwkast met het opschrift *Voorraden*. Boven de deurknop tel ik drie sloten. De laatste heeft een cijfercode. Net als de Kooi op de bank. Voorraden? Mijn reet!

'Ik snap nog steeds niet waarom ze dit niet in de North Service Area bewaren,' klaagt ze als ze de sleutels tevoorschijn haalt en de code intoetst.

'Het meeste ligt wel daar,' zeg ik, en ik check of de technische jongens onze kant opkijken. Ze hebben alleen oog voor hun flatscreen. 'Het is gewoon veiliger om de dagelijkse dingen hier te hebben.'

De deur springt wijd open. Binnen staan twee zwart-

metalen rekken met honderden cassettebandjes. We willen tapes; we krijgen tapes. Het zijn er minstens vierhonderd – allemaal naast elkaar zodat alleen de ruggen van de cassettes te zien zijn. Het lijken eerst kleine, vierkante cassettes maar als we naar binnen stappen, zie ik dat ze meer lijken op de audiocassettes die Charlie van zijn oude opnamesessies placht mee te brengen.

‘Wat zocht je ook alweer?’ vraagt de receptioniste.

‘H...het intranet,’ zeg ik, en ik probeer om niet onder de indruk te lijken.

Ze gaat met haar vingers langs de labels die met plakband tegen elke plank zijn geplakt. *Alien Encounter... Buzz Lightyear... Country Bear Jamboree...*

Ze wijst op een verzameling van zeven bandjes. De ruggen laten elke dag van de week zien. Maandag tot en met zondag.

‘Welke dag heb je nodig?’

Ik had ze wel alle zeven willen meenemen, maar ik kan er nu maar een vragen. ‘Gisteren,’ zeg ik. ‘Die van gisteren.’

Ze haalt de cassette met het opschrift *woensdag* tevoorschijn, kijkt even of de tape erin zit en pakt dan een klembord dat met klittenband tegen het rek is bevestigd. ‘Vul maar in,’ zegt ze. Ze geeft me het klembord en de tape. ‘Vergeet niet je doorkiesnummer in te vullen.’

Mijn vuist klemt zich om het plastic doosje van de back-up. Ik moet mezelf dwingen om rustig te blijven. Er is nog genoeg te doen voordat we...

Vanuit de receptieruimte klinkt een hoge beltoon. De deurbel.

Mijn maag krimpt samen. Ik probeer het formuliertje zo snel mogelijk in te vullen.

‘Kan een van jullie even opendoen?’ roept de receptioniste naar de technuten.

Ze kijken geen van beiden op.

De bel gaat weer en mijn gids rolt met haar ogen.

‘Excuseer me twee tellen,’ zegt ze, en ze gaat op weg naar de receptieruimte.

Als ik weer alleen in de kast sta, leun ik naar buiten om te horen wie er is. Alles is nog in orde. Over mijn schouder zie ik de overige zes tapes. De rest van het bewijs – en de enige manier om absoluut goed te zitten.

Ik werp een laatste blik op de techneuten. Ik ben lucht voor ze. Dan draai ik me weer om naar de tapes. Ik moet snel zijn.

Ik ruk de *dinsdag* van de plank, doe het doosje open, stop het bandje in mijn broekzak en zet het doosje terug. Bandje voor bandje ga ik de hele week af. Mijn zakken zitten vol en de doosjes zijn leeg. Als ik klaar ben, grijp ik de woensdagtape en...

‘Steven...?’ roept de receptioniste.

‘Ik kom eraan,’ antwoord ik, en ik race de kast uit op het moment dat ik mijn valse naam hoor. Ik probeer er niet al te gehaast uit te zien en minder vaart bij de glazen deuren. Rustig loop ik de receptie weer in.

‘Net op tijd,’ zegt ze. ‘Je vrienden zijn er.’

Ik bevries halverwege een stap. Mijn handen ballen zich tot vuisten.

‘W...we wilden zien of alles oké was,’ hakkelt Charlie.

‘Ja,’ voegt Gillian toe. Ze staan allebei bij de balie van de receptioniste, maar geen van beiden verroert een vin.

Wat doen jullie hier? seinen mijn ogen naar Charlie.

Hij schudt zijn hoofd. Weigert antwoord te geven.

‘Nou, het lijkt een gezellig feestje te worden,’ zegt de receptioniste.

‘Gezellig?’

Op dat moment zie ik ze. Ze komen de hoek om en gaan vlak achter Charlie en Gillian staan. O god!

‘Daar hebben we onze man!’ zingt Gallo. Hij stapt hinkend en grijnzend naar voren. ‘We begonnen ons al zorgen over je te maken.’

73

De angst staat te lezen op Charlies gezicht. Gallo omhelst me, waarbij hij me expres zo stevig omarmt dat ik zijn pistool tegen mijn borst kan voelen. 'Fuck you,' fluistert hij in mijn oor.

'Ik neem aan dat je hebt gevonden waar je voor kwam?' vraagt DeSanctis, al net zo vriendelijk.

'Natuurlijk,' zegt Gallo, als hij de woensdagtape in mijn hand ziet. 'Daarom is hij Disney's beste werknemer. Is dat niet zo... Steven?' Terwijl hij de naam noemt, laat hij zijn reptielenlachje zien, dan strekt hij een open hand naar me uit. 'Zo makker, laat maar eens zien wat je daar hebt...'

Ik denk aan het pistool achterin mijn broekband en kijk naar Charlie. DeSanctis gaat nog dichterbij hem en Gillian staan. Zijn handen zijn niet te zien. Charlie staat met zijn buik naar voren – alsof iemand iets tegen zijn rug houdt.

'Ik wil niet vervelend zijn,' zegt de receptioniste, duidelijk zenuwachtig, 'maar van welke afdeling zei u dat u bent?'

'Maakt u zich geen zorgen, we zijn allemaal vrienden,' treitert Gallo, terwijl hij me strak aankijkt. 'Zo, laten we nu eens naar die tape kijken...'

Ik blijf het doosje vasthouden. Gallo rukt het geërgerd uit mijn handen. Ik stribbel nauwelijks tegen – niet met een pistool in Charlie's rug.

'Hé, waarom heb je alleen de woensdag genomen?'

vraagt Gallo, nadat hij het opschrift heeft gezien. 'Ik dacht dat je zei dat we ook de andere dagen nodig hadden...' Hij wijst naar de receptioniste en voegt eraan toe: 'Kunt u ons aan donderdag tot en met dinsdag helpen?'

De kleine zeemeermin begint nu duidelijk in paniek te raken. 'Het spijt me meneer, maar ik kan niets voor u doen zonder uw identificatie.'

'Laat ik die nou in mijn andere jasje hebben laten zitten,' zegt Gallo. 'Maar u kunt die van onze vriend Steven toch gebruiken?'

'Nee, dat kan helaas niet,' antwoordt de vrouw.

'Jawel hoor. U hebt hem deze ook al laten meenemen.'

'Het kan niet, meneer. Deze ruimte is niet voor iedereen toegankelijk. Als u zich niet kunt legitimeren, moet ik u verzoeken om weg te gaan.'

'We zoeken alleen de andere tapes,' zegt hij, in een poging om alles zonder geweld op te lossen.

'U hebt me toch gehoord meneer? Ik zou graag willen dat u vertrekt.'

Gallo's kaak verstrakt. Zijn stem klinkt als schuurpapier. 'En ik zou graag willen dat u een goede medewerker bent en ons geeft wat we nodig hebben.'

'Nu is het wel genoeg,' zegt de receptioniste, en ze steekt een hand uit naar de telefoon. 'U kunt verder praten met de beveiliging. Ik weet zeker dat ze graag...'

Gallo haalt zijn badge van de geheime dienst tevoorschijn en laat hem zien. 'Hier hebt u mijn ID. Leg nu de telefoon neer en haal onze tapes.'

Ze kijkt naar de badge en dan weer naar Gallo. 'Het spijt me, maar u zult eerst met mijn supervisor moeten praten...'

'Ik denk dat u het niet goed begrijpt,' zegt Gallo. Hij haalt zijn pistool uit zijn jasje en richt het wapen op haar gezicht. 'Leg die telefoon neer en geef ons die tapes.'

De receptioniste laat de hoorn vallen en er beginnen tranen over haar gezicht te lopen. 'I-ik heb een kind...'

'De tapes,' grauwet Gallo.

Trillend steekt ze haar handen in de lucht. 'Ze zijn achter,' stottert ze.

'Laat zien!' eist Gallo. Hij gebaart naar DeSanctis en voegt eraan toe: 'Ga met haar mee.'

DeSanctis duwt Charlie en Gillian opzij en stapt met zijn pistool in zijn handen tussen hen door. Als de receptioniste dat ziet, stromen de tranen nog harder.

'Laat me maar een fijne Mickey Mouseglimlach zien,' waarschuwt DeSanctis. Hij dwingt de vrouw om zich te vermennen terwijl hij haar voor zich uit duwt door de glazen deuren achterin de ruimte.

'Hier jij...' zegt Gallo. Hij grijpt me bij de voorkant van mijn shirt en geeft me een duw in de richting van Gillian en Charlie. Ik struikel naar Charlie toe. Onze blikken kruisen elkaar.

De tapes zijn daar niet hè? vragen zijn ogen.

Ik strijk met mijn hand langs mijn broekzak. Gillian ziet het en trekt een grimas.

'Blijf staan,' eist Gallo als ik mijn evenwicht heb hervonden en naast Charlie sta. Hij wijst naar me met zijn pistool, daarna naar Charlie maar niet naar Gillian, die weer zwijgend naar de vloer staart.

'Gaat het?' fluister ik tegen haar.

'Wat zei je?' vraagt Gallo.

'Ik vroeg of alles in orde was,' grom ik.

Gallo begint plotseling te lachen.

'Wat?'

Hij kan zich niet inhouden. Hij grijnst van oor tot oor. 'Je hebt het nog steeds niet door hè?' vraagt hij.

'Waar heb je het over?'

'Je meent het hè? Je weet echt niet...'

'... en dan zijn we aangekomen bij DACS – de hersenen van het grote lichaam,' galmt een opgewekte stem terwijl de deur openzwaait. Achter ons stapt een man met zandkleurig haar naar binnen. Hij draagt een overhemd met de tekst *Backstage Magic* en leidt een groep van twintig toeristen de toch al volle receptieruimte binnen.

Gallo verbergt bliksemsnel de arm met het pistool achter zijn rug. De groep dringt naar voren om alles goed te kunnen zien. Terwijl ze naar binnen stromen, loopt een dikke vrouw in een roze korte broek en een bijpassende roze zonneklep voor Gillian, Charlie en mij langs. De hele meute komt tussen ons en Gallo terecht.

‘Neemt u ons niet kwalijk. Storen we?’ vraagt zandhaar met een perfecte gidsenstem.

‘Ja, dat doe je zeker,’ kaatst Gallo terug. Hij houdt ons in de gaten door de nog altijd bewegende menigte. Hij staat op het punt om zijn pistool tevoorschijn te halen maar hij weet wel wat er dan kan gebeuren.

‘Kom op,’ probeert de gids, ‘een beetje gastvrijheid kan toch...’

‘Sodemieter op, verdomme,’ zegt Gallo, en hij duwt hem aan de kant. Hij probeert naar voren te komen, maar er zijn te veel mensen.

Charlie kijkt naar de deur. DeSanctis kan elk moment ontdekken dat er niets in die doosjes zit...

Nu, knik ik naar hem. Charlie gaat van start.

‘*Blijf staan!*’ schreeuwt Gallo, en hij richt zijn wapen.

Meer is niet nodig.

‘Een pistool!’ gilt een vrouw. De groep scheurt uiteen. Iedereen duwt en schreeuwt. De kudde is losgebroken. We vliegen naar de deur en de hele doodsbangetroep komt achter ons aan.

Er klinkt een schot als we de drempel over gaan. De glazen deur wordt versplinterd. Het glas vliegt alle kanten op. Charlie baant zich vechtend door de chaos van schreeuwende toeristen. Gillian komt ineengedoken achter me aan en houdt zich vast aan de achterkant van mijn shirt. Niemand is geraakt. De ruimte stroomt leeg in de gang. Het geschreeuw eechoot door de betonnen tunnel.

‘*Rennen!*’ schreeuw ik, en ik duw Charlie in zijn rug. We lanceren onszelf de kluwen mensen uit en racen de tunnel in. Mijn voeten roffelen op het beton. Charlie kijkt achterom en checkt of ik niet gewond ben. Dan ziet hij Gillian, die zich nog steeds vasthoudt aan mijn shirt.

Zijn gezicht spreekt boekdelen. *Weg met haar.*

Wat?

Weg met haar! dringt hij aan.

Ze laat mijn shirt los en begint op eigen houtje te rennen. Zonder te struikelen. Zonder ons te vertragen. Ze rent. Haar blauwe ogen zoeken een weg naar buiten. Haar mond angstig opengesperd. Hij denkt dat het zo simpel is. Dat is het niet.

'Laten we zorgen dat we hier weggkomen,' zeg ik tegen hem.

Charlie klemt zijn kaken op elkaar en mindert vaart. Hij zit nog maar een meter voor me. Hij kan sneller. 'Charlie, *schiet op!*' dring ik aan.

'Blijf... in mijn buurt,' zegt hij terwijl hij tussen een Pocahontas en een Dracula door laveert.

'Naar boven!' schreeuwt Gillian, terwijl de deuren langsflitsen aan beide kanten van de gang.

Maar Charlie rent door. Pas als de tunnel naar links begint af te buigen, begrijp ik wat hij van plan is. Achter ons begint het geschreeuw weg te sterven en wordt snel vervangen door echoënde voetstappen van achtervolgers. Ik kijk achterom om te zien wat er gebeurt, maar door de bocht van de gang is dat niet mogelijk. Dat betekent ook dat zij ons niet kunnen zien.

'Nu...!' zegt Charlie, en hij schiet rechtsaf een gangetje in. Hij rukt de metalen deur aan het eind open en laat ons door. Binnen leiden geel geschilderde treden naar boven. Ik stort me naar binnen, gevolgd door Gillian. Charlie komt achteraan. Ik neem de treden met twee tegelijk. Gillian doet haar best, maar ze is minder snel.

'Schiet op!' blaft Charlie. Hij wringt zich langs haar en klautert naar boven zodat hij tussen mij en Gillian terechtkomt. Met zijn hand tegen mijn schouder duwt hij me vooruit.

'Ik kan niet sneller,' zeg ik tegen hem.

Boven, op de overloop, stoppen we voor een dichte metalen deur. We hijgen. Charlie nog harder dan ik. Hij heeft al drie dagen zijn medicijnen niet gehad.

‘Weet je zeker...’

‘Het gaat best,’ zegt hij met klem, maar als ik mijn hand op de metalen stang leg om de deur van het trappenhuis open te doen, zegt hij twee woorden die ik nooit eerder van hem heb gehoord.

‘Wees voorzichtig.’

Ik knik, en met een zachte duw gaat de deur open. Door al het geren en gedraai in de tunnel hebben we geen flauw idee waar we zijn. Als ik mijn hoofd naar binnen steek, zie ik bijna niets. De ruimte is donker, maar hij lijkt leeg te zijn. We bevinden ons in een achterafkamentje... of een soort bergruimte lijkt me. Voorzichtig glijd ik naar binnen en zoek naar aanknopingspunten. Charlie en Gillian doen de deur naar het trappenhuis dicht en dan is er helemaal geen licht meer. Aanvankelijk zie ik helemaal niets, maar als mijn ogen zich aanpassen aan het duister, zie ik een streepje licht. Het komt van de andere kant... nog een deur.

Met mijn armen voor me uitgestrekt bereik ik de deurpost en tast naar de knop. De volgende kamer is al even donker. Nu is er echter iemand in de...

BAM!

Er klinkt een pistoolschot en ik laat me direct vallen. Achter me hoor ik een bons op de vloer. Ik draai me snel om... maar ik kan Charlie niet vinden.

74

'Kom op, *karren!*" riep Joey terwijl ze hevig claxonneerde naar de blauw Lincoln Town Car met GRNDPA7 op de nummerplaat. Ze stond vast in de enorme rij huurauto's en volgepakte minibusjes waarmee de parkeerplaats van Walt Disney World langzaam volliep. Joey rukte het stuur bijna van het dashboard. *'Ja, jij daar! Gas op de plank en hup met je rijdende salonboot! Volg gewoon de andere auto's naar Dopey 110!'*

'Geniet u niet van uw Disney Experience?' vroeg Noreen in haar oor.

'Eindelijk!' bracht Joey uit toen ze vooraan in de rij stond. Ze wilde het gaspedaal al intrappen, maar een medewerker van Disney in een fluorescerend geel vest blokkeerde de weg en wuifde haar naar links alsof hij een vliegtuig naar de startbaan dirigeerde.

'Alle voertuigen naar links, mevrouw,' riep hij zo vriendelijk mogelijk.

Joey stopte en weigerde te draaien. 'Ik moet naar de hoofdingang!' riep ze.

'Alle voertuigen naar links,' herhaalde hij.

Joey verplaatste de auto niet. 'Heb je niet gehoord wat ik...?'

Binnen luttele seconden kwamen er twee andere medewerkers aan haar raampje staan. 'Is er een probleem, mevrouw?'

'Ik moet naar de hoofdingang. Nu!'

‘De tram gaat er elke paar minuten naartoe...’ vertelde de kleinste van de twee.

‘Het spijt me, mevrouw,’ voegde de andere er aan toe, ‘maar tenzij u een gehandicaptenkaart hebt, moet u hier parkeren, net als alle...’

Joey greep de kaart van haar vader en hield die onder zijn neus. ‘Je weet wat dit betekent hè, Walt? Dit betekent dat ik niet parkeer in Dopey 110!’

Zwijgend trokken de twee zich terug van de auto en gebaarden de man in het gele vest om aan de kant te gaan. Zonder iets te zeggen gaf Joey gas en reed snel naar de hoofdingang van het Magische Koninkrijk.

75

Liggen!' roept Charlie, en hij rukt aan mijn been. Ik kom hard op het tapijt terecht en schaaf mijn kin open. Rechts achterin zie ik het silhouet van onze aanvaller. Hij staat in de hoek en probeert onzichtbaar te lijken in de schaduw. Hij staat voorovergebogen. Laadt zijn wapen...

Dat laat ik niet gebeuren. Ik storm naar voren en bespring het silhouet. Weer een schot. Geen pistoolschot... een explosie... de ene na de andere... als vuurwerk. Voordat onze aanvaller in de gaten heeft dat ik er ben, bots ik tegen hem op en draai zijn armen op zijn rug. Het is alsof ik tegen een stofzuiger op loop. Met een metalige bons vallen we op de vloer.

De lichten gaan langzaam aan en ik kan een eerste blik werpen op de degene die ik op de vloer heb vastgepind. Het is John F. Kennedy.

'In deze Hall of Presidents, zien we ons eigen spiegelbeeld,' klinkt de opgenomen stem van Maya Angelou aan de andere kant van het blauwe gordijn. Tegen de muur staat een Andrew Jackson-robot die een been mist, een tenen mand vol stropdassen en een donzige pruik op een piepschuimen hoofd met het label 'Bill Clinton'. We zijn achter het toneel – dat is alles.

'Dames en heren... de presidenten van de Verenigde Staten!' kondigt Maya Angelou aan. Trompetgeschal, applaus. Ik kijk naar het plafond, waar het gordijn automatisch opzij wordt getrokken. Het paarsfluwelen gordijn

dat ons aan het zicht onttrekt, blijft nog op zijn plaats.

‘Laten we gaan, Oswald,’ zegt Charlie, en hij helpt me overeind.

Rechts van ons stormt een man in een Paul Revere-pak binnen door een zijdeur. Hij werpt één blik op ons drieën terwijl we over JFK heen gebogen staan. De walkie-talkie gaat meteen naar zijn mond. ‘Beveiliging... ik heb hier een drieëntwintig... versterking naar de HOP.’

Charlie trekt aan mijn arm terwijl ik worstel om overeind te komen. Ik stap over de gefabriceerde borst van JFK heen. Gillian is al onderweg naar de zijdeur aan de linkerkant. Charlie wacht even, weet niet of hij haar wil volgen maar de enige andere mogelijkheden zijn richting Paul Revere, onder het gordijn door langs het vijfhonderdkoppige publiek of de weg waarlangs we gekomen zijn. Ik ren langs Charlie, grijp hem bij zijn kraag en trek hem mee. Hij weet ook wel dat we geen keus hebben. We volgen Gillian.

Ze leidt ons rennend een kamer met een rood tapijt in die vol staat met nep-antiek en zogenaamde koloniale Amerikaanse vlaggen. Charlie grijpt een schommelstoel en zet die klem tegen de deur waar we net doorheen zijn gekomen. Paul Revere bonst en roept, maar zonder resultaat.

Aan de andere kant van de kamer zijn weer drie deuren. Die voeren ons terug het theater in. De ene aan de overkant laat een laatste streepje zonlicht door. Daar is de buitenlucht.

Gillian geeft de deur een zwiep en we worden overweldigd door de plotselinge ruimte. Wat een verschil met de besloten tunnels en het duister van de Hall of Presidents. Ik moet mijn ogen samenknijpen in het plotselinge licht.

‘Ga achter de mensen aan,’ zegt Charlie, en hij wijst naar de vloed van mensen die door de straten stroomt. Links van me staan tientallen kinderen te wachten om hun hoofd boven een palissade uit te mogen steken zodat hun ouders er een foto van kunnen nemen. Rechts

wachten honderden toeristen op het veiligste tochtje per rivierboot dat er bestaat. Verder loopt iedereen door de straten. Duizenden mensen laten zich meevoeren naar het Wilde Westen in Frontierland. Het is de week voor kerstmis. Geen probleem om ons te verstoppen.

'Rustig aan,' waarschuwt Gillian als we de zwerm mensen voor de Diamond Horseshoe Saloon induiken. Na een paar stappen heeft het rood, wit en blauw van Liberty Square plaatsgemaakt voor het modderige bruin van de Frontier Trading Post. Gillian laat haar hoofd hangen en past haar tempo aan de voortsloeterende menigte aan. Charlie wil er niets van weten en rent vooruit. Hij baant zich een weg door de mensenzee.

'Charlie... wacht...!' roep ik.

Hij kijkt niet eens om. Ik ga hem achterna, maar hij loopt al vier families voor ons. Om hem beter te kunnen zien, spring ik op en probeer zijn blonde haar te volgen. Als hij langs de Country Bear Jamboree komt, kijkt hij achterom om te checken of ik nog in de buurt ben. Hoe meer ik probeer om bij hem te blijven, hoe meer Gillian achterop raakt. Ik probeer ze allebei in het oog te houden maar een van hen zal toch wat moeten gaan toegeven.

Ik kijk achterom naar Gillian. Eindelijk gaat ze wat sneller. '*Kom op!*' roep ik wenkend. Als ik een gezin met een wandelwagen voorbij ben, kan ik even versnellen maar van Charlie is niets meer te zien. Ik strek mijn nek en scan de hoofden. Het zijne is verdwenen. Ik zoek nog eens. Niets. Hoe boos hij ook is; hij zou nooit weggaan zonder mij.

Weer krijg ik dat gevoel in mijn maag van de eerste keer dat we werden gescheiden. Ik raak in paniek en ren vooruit. '*Sorry... even passeren...*' roep ik terwijl ik me een weg baan. Als Gillian me inhaalt, zoek ik nog altijd het blonde hoofd van Charlie. Een blonde kakker met zijn familie... een morsige stroblonde figuur met een honkbalpet uit Louisiana... een geblondeerd hoofd met donkere haarinplant. Ik check ze allemaal. Hij moet

ergens zijn. Aan de overkant van de straat schiet een jochie zijn zus in haar gezicht met een speelgoedpistool. Achter me zitten twee kinderen elkaar achterna met uitgestoken paarse suikerspintongen. Naast me huilt een jongetje. Zijn vader dreigt dat hij hem meteen naar huis zal brengen. Yankee Doodle schettert uit de speakers in de lantaarnpalen. Ik kan amper nog normaal denken. Gillian pakt mijn hand. Daar heb ik nu even geen zin in. Verderop buigt de straat af naar links. Er is bijna geen ruimte meer om me heen. Ik probeer het nog één keer.

'Charlie!' roep ik.

Zes meter voor me schiet een bekende blonde kop tevoorschijn van achter een kiosk met wasberenmutsen. Charlie!

'Charlie!' roep ik, en ik wuif met beide handen boven mijn hoofd.

Naar beneden! gebaart hij.

Wat ben je...?

Naar beneden! Nu!

Hij kijkt in de richting waar we vandaan komen en ik volg zijn blik. Ik zie de twee donkere pakken op de hoek van het Pecos Bill Cafe. Ze vallen op tussen alle kleurige Mickey Mouse-t-shirts. Dan zien ze mij ook.

Gallo's ogen vernauwen zich tot spleetjes. Tussen een jong stelletje door werpt hij zich in de menigte. De-Sanctis komt vlak achter hem aan.

76

‘Moest je per sé schreeuwen?’ vraagt Charlie als Gillian en ik langs de kiosk suizen. ‘Ik? Ik was niet degene die...’ Ik houd mijn mond en let op Gallo. Aan de andere kant van de straat vecht hij zich door het hart van de menigte. We hebben weinig ruimte over om te rennen. Voor ons eindigt de weg bij een draaihek. Links van ons worstelt Gallo zich dichterbij.

‘Hierheen,’ zegt Gillian, en ze wijst naar rechts.

Charlie schudt zijn hoofd. Het maakt niet uit of het een goed idee is; ze krijgt geen kans van hem. Met een harde ruk trekt hij het houten hek open en rent naar boven over iets wat eruitziet als een talud van een weg. Hij gaat recht op een groene houten wand af die het hele park omringt. Die is bijna tweeënhalve meter hoog. Daar kunnen we nooit overheen klimmen.

‘Is hij helemaal gek?’ vraagt Gillian.

‘Charlie... stop!’ schreeuw ik, terwijl ik achter hem aan ren. ‘Dat loopt dood!’ Hij is op het hoogste punt van de weg aangekomen. Deze loopt nu naar beneden naar de groene wand. Vanuit mijn positie – nog net voor het hek – is er geen uitweg te zien. ‘Ga weg daar!’ roep ik. Charlie blijft doorgaan.

Als ik op het hoogste punt van de weg ben aangekomen, zie ik eindelijk waar hij op af rent: een klein bordje tegen de wand met ALLEEN LEDEN VAN DE CAST.

‘Whoa,’ zegt Gillian, als zij het ook ziet.

Vanaf het hek was het niet zichtbaar, maar vanaf hier blijkt dat wat eruitziet als een enkele muur, in feite twee overlappende muren zijn. Charlie stapt naar voren, buigt scherp naar rechts en is verdwenen. Het loopt niet dood; het is gewoon weer optisch bedrog.

Achter Charlie aan rennend, zigzag ik door de opening. Daarna volg ik hem over een lange, geasfalteerde rijweg. Het is alsof we door een achterbuurt lopen. De kleuren en de muziek van het park achter ons worden gaandeweg vervangen door grijs beton en een knerpende stilte. Er komt een doordringende stank uit een compact groen gebouw naast ons. Het is duidelijk waar Disney zijn vuilnis opslaat. Charlie rent er aanvankelijk naartoe – hij weet dat we uit het zicht moeten zien te raken – maar de stank houdt hem tegen. Hij rent naar de achterkant van het terrein.

Verderop wordt het niet veel beter. De dichtstbijzijnde gebouwen zijn een paar verspreid staande schaftketen en een oud pakhuis met het opschrift: *Decoraties van het Magisch Koninkrijk*.

‘De keten...’ zegt Gillian.

Charlie gaat recht op het pakhuis af. Een paar passen voor me draait hij zich om om te checken of Gallo al door het hek is. Op dat moment zie ik de pijn op zijn gezicht. Hij is even grauw als het beton. Geen kleur meer in zijn gezicht. Gillian en ik halen hem in. Zelfs mét zijn medicijnen zou hij dit niet volhouden.

Nog een paar meter, man... we zijn er bijna.

Buiten het pakhuis staan vijftien praalwagens in drie strakke rijen onder een roestig metalen afdak. Er hangt een verfgleur. Tientallen lege verfblikken staan naast de glanzende wagens. Het is duidelijk dat er niemand in de buurt is. Alles staat te drogen.

We duiken langs de praalwagens de gapende mond van de enorme garagedeuren van het pakhuis binnen. Binnen lijkt het wel een enorme hangar. Een hoog, gebogen dak en zeeën van donkere, stoffige ruimte. In plaats van vliegtuigen staan er nog meer praalwagens.

Vijf rijen aan de rechterkant van de hangar. In tegenstelling tot de wagens buiten zijn deze allemaal bedekt met kluwens kerstlampjes. Disney's Electric Light Parade. 's Nachts branden ze allemaal. In de schaduwen van het pakhuis heersen de duisternis en de levenloosheid. Ik heb meteen een hekel aan de plek.

Links is de vloerruimte bezaaid met allerlei oude troep: enorme hobbelpaarden, een buitenmodel schatkist van *Aladdin*, twee popcornkarren, kroonluchters en in de hoek zelfs een paar opgestapelde discobollen.

We laten geen tijd verloren gaan en kijken onmiddellijk waar we ons kunnen verstoppen.

In de verte het gedempte geluid van rennende voetstappen.

Charlie en ik kijken elkaar aan. Hij klautert naar links, Gillian trekt me naar rechts. Ik sribbel tegen, maar Gallo is te dichtbij. Tijd om weg te wezen. Ik struikel achter Gillian aan tot achter een enorme wagen die is opgetuigd als de koets van Assepoester. Charlie duikt in een kast tegen de muur. Hij doet de deur achter zich dicht. Weg is mijn broer.

Trek nooit meer zo aan me! zeggen mijn ogen tegen Gillian.

Het kan haar niet schelen. Ze is met Gallo bezig. 'Heeft hij ons gezien?' fluistert ze, terwijl ze in elkaar duikt.

Stil! gebaar ik met mijn vinger tegen mijn lippen. Buiten komen de geluiden dichterbij. Ik buk me en kijk diagonaal tussen de wielen door. De lange schaduwen van Gallo en DeSanctis strekken zich uit vanaf de deuropening. Gallo's arm verdwijnt in zijn jasje en hij haalt zijn pistool tevoorschijn.

DeSanctis volgt hem naar binnen. Ze maken geen geluid. Het zijn misschien moordenaars, maar ze zijn wel opgeleid door de geheime dienst. Gallo geeft zijn partner een seintje en ze beginnen langzaam en methodisch de ruimte uit te kammen. Eerst nemen ze de voor de hand liggende plekken: de schatkist uit *Aladdin*. Een

enorme theepot op wielen. Gallo wipt de kist open. DeSanctis opent de deur aan de zijkant van de theepot. Ze zijn allebei leeg. Als katten tegen etenstijd bewegen ze zich verder het pakhuis in. Ze cirkelen rond en rond en geen detail ontgaat ze.

Gallo wijst naar de kast.

Mijn hele lichaam wordt gevoelloos.

DeSanctis knikt met een enthousiaste grijns. Hij sluipt naar de deur en houdt drie vingers omhoog. Drie tellen.

Gallo richt zijn pistool op de kast.

Een...

Ik haal het pistool dat we Gallo op het station afnemen onder mijn jasje vandaan.

Twee...

DeSanctis grijpt de knop. Ik kruip stil het gangetje door, naar de voorkant van de wagens. Gillian kijkt naar me alsof ik gek ben, maar ik laat ze niet...

Drie...

DeSanctis trekt aan de deur, maar die geeft nauwelijks mee. Charlie houdt hem van binnenuit tegen. 'Daar zitten ze in,' zegt DeSanctis. Hij trekt nog een keer aan de deur en die klapt weer dicht.

'Jullie maken het alleen maar erger,' waarschuwt Gallo.

DeSanctis worstelt woedend met de deur.

'Zo is het genoeg,' zegt Gallo, en duwt zijn partner aan de kant. Hij richt zijn pistool op de deurknop en vuurt snel twee schoten af. Ik sta op het punt om het uit te schreeuwen, maar er gebeurt niets.

Met een laatste ruk krijgt DeSanctis de deur open. Een verbogen vouwstoel bungelt aan de deurknop aan de binnenkant en valt dan op de vloer. Ik strek mijn nek om te zien hoe erg het is... bid dat ik Charlies stem zal horen. Alles wat ik krijg is stilte.

'Wat is dit, verdomme?' vraagt Gallo, terwijl hij in verwarring in de kast kijkt.

Pas als DeSanctis opzij stapt, zie ik eindelijk waar ze

naar kijken: de donker betegelde vloer... de stopcontacten langs de muren... en geen teken van Charlie. Er is nog een deur aan de andere kant. Die staat al open. Het is helemaal geen kast. Het is een halletje. Een halletje dat in verbinding staat met de andere helft van het gebouw. Ik lach in mezelf, de tranen springen me in de ogen. *Go, Charlie, go!*

DeSanctis en Gallo haasten zich achter hem aan. Ik draai me om want ik wil Gillian vertellen hoe het zit. Als ik dat doe, stap ik op een kerstlampje dat aan de zijkant van de praalwagen hangt. Er klinkt een scherp gekraak en ik verstar. Shit!

'Wat was dat?' vraagt Gallo.

Ik duik in elkaar en zoek in het gangetje naar Gillian. Ze is er niet.

'Kom je?' vraagt DeSanctis.

'Ik kom zo,' zegt Gallo terwijl hij naar de praalwagens toe loopt. 'Even iets checken.'

77

Hij besloot om even te wachten totdat het kleine meisje niet meer huilde. Om niet de aandacht op zich te vestigen, bleef hij weggedoken zitten achter op de veranda van het Pecos Bill Café. Hij ging nergens heen zo lang het meisje aan de overkant van de straat bleef schreeuwen en zo lang zij en haar moeder het draaihek blokkeerden waar Gallo en DeSanctis net achter waren gaan zitten. Misschien was het sowieso beter om rustig aan te doen. Er was geen reden voor grote haast. Oliver en Charlie... Gallo en DeSanctis... hij had hen al eerder gevonden; hij zou hen opnieuw vinden. De laatste keer had hij alleen maar hoeven wachten bij DACS. Hij wist dat ze naar hem toe zouden komen rennen. Net zoals Gillian had gezegd.

Hij grijsde bij zichzelf toen hij aan haar dacht. *Gillian*. Hoe kwam ze eigenlijk aan die naam? Ach, het kon hem eigenlijk geen bal schelen. Als ze hun geld maar kregen, mocht ze elke naam aannemen die ze maar wilde.

Hij doorzocht de mensenmenigte, lette scherp op elke verdwaalde blik. Het was niet prettig om alleen te zijn in Disney World. Als hij jonger was geweest misschien, maar nu, op zijn leeftijd – zonder kinderen – viel hij te veel op; en opvallen was wel het laatste wat hij wilde. Uiteindelijk stapte hij van de veranda, stopte zijn handen in zijn zakken en liep rustig de straat over met een air alsof hij zijn gezin zocht. Het meisje voor het hek

hulde niet meer. En de mensen keken niet meer.

‘Neem me niet kwalijk, staan we in de weg?’ vroeg de moeder van het meisje, terwijl ze geknield de neus van haar dochtertje afveegde.

‘Nee hoor,’ zei de man met een vriendelijk knikje. Hij liep om hen heen, deed het hek open en ging naar binnen. Het hek ging achter hem dicht, maar hij keek niet om.

78

Ik zit gehurkt achter de praalwagen van Assepoester terwijl de deur van het halletje dichtslaat. Ik hoor dat Gallo zich omdraait. Zij schoenen schrapen over de vloer. Daarna stampt hij als een dinosaurus op de vloer van het pakhuis. Hij wacht op een reactie.

Die krijgt hij niet.

‘Ik weet dat je er bent,’ roept Gallo. Zijn stem echoot door de ruimte. Door de hoogte van het dak lijkt het alsof hij in een canyon staat te schreeuwen. ‘Met wie heb ik eigenlijk van doen?’ vraagt hij, voortdurend in mijn richting kijkend. ‘Charlie... of Oliver?’

Aan de andere kant, drie of vier gangen verderop, breekt iets, gevolgd door snelle voetstappen. Gillian.

‘Dus twee van jullie zijn hier,’ zegt hij, en hij doet een stap in mijn richting. ‘Als jullie met zijn tweeën zijn... en nummer drie is aan de andere kant... dan zijn jullie niet Oliver en Charlie. Dat zou zij nooit laten gebeuren. Bovendien zag ik in de achtertuin van Duckworth wel wie het vijfde wiel aan de wagen was...’

Ik doe een minuscuul stapje achteruit. Ik zweer dat ik Gallo kan horen grijnzen.

‘Zeg eens, Oliver. Hebben jij en Gillian al plezier samen?’

Het is doodstil. Hij doet nog een stap in mijn richting.

‘Dat is het probleem als je met zijn drieën bent,’ waarschuwt Gallo. ‘Het is altijd twee tegen een, niet-waar, Gillian?’

Ingedoken achter de wagen van Assepoester kruip ik als een krab het gangetje in. Ik hoor dat Gillian naar voren gaat. Gallo springt mijn gangetje in. Het enige wat hij ziet, zijn twee rijen lege praalwagens.

Achter een wagen die is opgetuigd als een piratenschip, sluip ik de volgende doorgang in. Ik loop zo dicht langs het schip dat de loop van mijn pistool langs de kerstlampjes schuurt. Naast de scheepsromp kom ik overeind en kijk over de boeg. Gallo staat nog in mijn oude gangetje.

‘Kom op Oliver, doe niet zo eigenwijs,’ waarschuwt hij, ‘zelfs ik moet toegeven dat het al bedtijd is geweest. Misschien duurt het wel even voordat de politie van Orlando het terrein van Disney op komt maar zelfs hier – helemaal achterin – duurt het niet eeuwig. De klokt tikt jongen... ze zullen ons gauw vinden.’

Terwijl hij door het gangetje loopt, verandert Gallo's stem hoorbaar. Hij wordt rustiger, misschien zelfs een beetje angstig.

‘Ik weet dat je intelligent bent, Oliver. Als dat niet zo was, zou je niet zo ver zijn gekomen.’ Hij stopt even. Hoopt dat de complimenten indruk maken. ‘Denk hier eens aan: er was een Brutus nodig om Caesar te doden. Je was misschien steeds een paar passen sneller, maar we zaten je voortdurend op de hielen. Heel dichtbij. Samen in dezelfde ruimte, snap je?’ We moeten beslissingen nemen – en als je verstandig bent, is de eerste vraag die je jezelf stelt: in hoeverre kan ik Gillian vertrouwen?’

‘Luister niet naar hem, Oliver!’ De stem van Gillian galmt door de ruimte. ‘Hij probeert alleen verwarring te scheppen.’ Ik kijk naar links om te zien waar het geluid vandaan komt, maar het is in deze akoestiek onmogelijk om dat te beoordelen.

‘Ik zei al dat het niet mee zou vallen,’ gaat Gallo verder. Het klinkt alsof hij dichterbij komt. ‘Alles wat je moet doen, is je hersens gebruiken. Jullie waren in de tunnels onder Disney World. Hoe denk je dat we jullie konden vinden?’

Zijn voetstappen klinken dichtbij, maar hij gaat de andere kant op. Ik duik onder de voorkant van het piratenschip en hul mezelf in stilte.

‘Heb je je nooit afgevraagd waarom er geen bloedverwanten van Duckworth te vinden waren toen je bij de bank werkte?’ vraagt Gallo. ‘Die waren er niet, Oliver. Hij is nooit getrouwd. Geen kinderen. Niets. Als dat wel zo was, zouden we zijn naam nooit hebben gebruikt. Dat was de reden dat zijn naam op de rekening moest staan. Als er iets misging, zou er niemand komen klagen.’

‘Hij liegt!’ schreeuwt Gillian.

‘O, nu wordt ze boos hè?’ zegt Gallo. ‘Dat snap ik wel. Ik heb gezien wat ze deed met de oude woning van Duckworth – de foto’s... de zijdezachte lakens... Je moet ze een tien geven voor vlijt – ze hebben het echt snel voor elkaar gekregen.’

Ze?

‘Volgens mij waren de schilderijen briljant bedacht. Ik wed dat die er waren om Charlie te overtuigen. Is dat niet zo Gillian, of maakten ze gewoon deel uit van de show?’

Voor het eerst reageert Gillian niet. Ik zeg tegen mezelf dat dat komt doordat ze haar positie niet wil prijsgeven. Maar ik begin eindelijk in te zien dat elke leugen zijn tol eist. Vooral de leugens die we zelf vertellen.

‘Tijd om keuzes te maken,’ zegt Gallo, en zijn stem komt overal tegelijk vandaan. ‘Je kunt het niet meer allemaal alleen doen, Oliver.’ Weer laat hij zijn argumenten door de stilte mijn hersens in hameren. ‘Het is tijd om tevoorschijn te komen, jongen. Wie van ons wil je vertrouwen?’

79

Het eerste wat DeSanctis zag toen hij binnenkwam, waren de hoofden. Het waren er twee – die van Goofy en van de Mad Hatter. Ze zaten geen van beide aan een lichaam vast. Het waren alleen twee kleurige koppen die levenloos op de helder witte linoleum vloer lagen. Aan het omgevallen klaptafeltje zag DeSanctis waar ze vanaf waren gevallen. Tot zover was het simpel. Daarna werd het lastiger. Hij stapte het halletje uit en de gang in, die rechtdoor liep. Zijn pistool hield hij met twee handen vast. Rechts achterin stond een waskar. Recht vooruit een kamer die naar bleekwater rook. Links de voordeur van het gebouw; de makkelijkste weg naar buiten.

DeSanctis ging op de deur af, maar toen hij hem probeerde open te doen, bleek de grendel erop te zitten. Er was niemand naarbuiten gegaan. Waar Charlie ook zat, hij was nog binnen. Hij had zich verstopt. DeSanctis draaide zich om en bestudeerde de lange witte gang. Er stonden een paar gele lockers langs de muren, verderop de omgegooide tafel en die waskar achterin. Door de muren heen hoorde hij de gesmoorde stem van Gallo. Links van hem, naast de klaptafel, de naar bleek stinkende kamer. Rechts, voorbij de onderhoudskast, een kamer die hij niet eerder had gezien. Dat waren de enige mogelijkheden. Een kamer rechts en een kamer links.

Tijdens zijn training had hij geleerd dat de meeste mensen een voorkeur hebben voor rechts. Maar dit

was Charlie. DeSanctis begon links, waar de deur naar de bleekkamer op een kier stond. Zo voorzichtig mogelijk deed hij de deur verder open met de punt van zijn schoen. Net genoeg om naar binnen te kunnen gluren door de kier bij de scharnieren. Hij hield zijn hoofd schuin om meer te zien. Niets.

Hij duwde de deur verder open en schoof langzaam de kamer in, zijn vinger nog altijd aan de trekker. Met zijn rug tegen de deurpost gleeed hij naar binnen. Daar richtte hij zijn pistool op het enige dat de ruimte bevatte: een buitenmodel wasmachine en een droger die het grootste deel van de achtermuur in beslag namen. Ze waren groter dan DeSanctis ooit gezien had. Groot genoeg om je in te verstoppen.

Met zijn pistool voor zich uit kroop hij voorzichtig naar de gesloten metalen deur van de wasmachine. Achter zich hoorde hij nog steeds Gallo naar Oliver schreeuwen. Hij schonk er geen aandacht aan en spande de haan van zijn pistool. Langzaam ging zijn hand naar de hendel op de deur van de wasmachine. Hij maakte geen geluid. De scherpe geur van bleek vulde de lucht. Net toen zijn vingertoppen de hendel raakten, kwam de machine plotseling tot leven. De volgende cyclus begon. DeSanctis deinsde achteruit, maar toen de machine overging van *weken* naar *centrifugeren*, racete hij naar voren om de deur open te trekken. Een berg kleurige kleren viel met een natte klets op de vloer. Groene tricots... felrode kerstmannenbroeken... rode, witte en blauwe rokjes. Niets dan kostuums.

Hij schopte ze aan de kant, kwakte de deur dicht en ging recht op de droger af. Weer zette hij zijn pistool op scherp. Weer trok hij de deur open. Weer vond hij alleen een berg veelkleurig wasgoed. Zonder iets te zeggen, smeed hij nijdig een handvol kleren op de vloer.

Terug in de gang wilde hij de volgende kamer ingaan toen hij iets zag dat niet klopte. Achter in de gang. Tegen de muur. De waskar die midden in de gang had

gestaan... stond nu rechts. Hij was verplaatst. Iemand had hem verplaatst.

DeSanctis grijnsde en gleed zijdelings de gang in. *Niet zo slim, Charlie boy... helemaal niet zo slim*, dacht hij terwijl hij zijn pistool op de kar richtte. Maar toen hij eindelijk dichtbij was, toen hij zijn nek uitstak om in de kar te kijken, besepte hij dat die leeg was. Toch gaat een kar niet uit zichzelf rijden. DeSanctis keek de gang in. Er stond een hoog houten scherm aan het eind dat het zicht belemmerde op de kamers achter in. Hij schoof de kar aan de kant en ging recht op het scherm af.

Tien stappen verder liep hij om het scherm heen en stopte abrupt. De ruimte, die leek op een kleinere versie van het pakhuis, was gevuld met rijen vol verrijdbare kledingrekken. Vooraan hing een roodwitte bolletjesjurk met het label *Minnie*. Aan het volgende rek, met het opschrift *Donald*, hingen het blauwe jasje en de witte donzige onderkant van Donald Duck in de lucht. Donalds hoofd hing ervoor, ondersteboven aan een speciale hanger. Boven op het rek stond nog een Donaldhoofd en een derde lag zijdelings ingezakt op de vloer vlak bij DeSanctis.

De hele ruimte was gevuld met hoofden – van Minnie, Donald, Pluto, Ieoor en die van alle zeven dwergen. Ze staarden hem allemaal met lege ogen aan.

DeSanctis probeerde ze zo goed mogelijk te negeren. Hij keek snel de gangen door. De kostuums hingen tot op de grond en blokkeerden het zicht. Als hij Charlie te pakken wilde krijgen, moest hij hem zien op te jagen. Hij glipte tussen twee met lovertjes bezette vliederkostuums door naar het eerste gangpad. Bij elke stap schuurde een caleidoscoop van kleurige kostuums tegen zijn schouders, maar DeSanctis leek het niet te merken. Zijn ogen kleefden aan de vloer, op zoek naar de schoenen van Charlie. Voortdurend porde hij met zijn pistool in elk kostuum dat er iets te gevuld uitzag, maar verder liet hij zich door niets vertragen. Althans, totdat hij aan het eind van het gangetje de bekende smo-

king zag met de rode korte broek. Er zaten twee witte handschoenen, speciaal gemaakt met vier vingers, vastgespeld aan de mouw. DeSanctis tilde zijn hoofd op en volgde het kostuum tot de bovenkant van het rek. Daar stond het hoofd van de beroemdste muis ter wereld. Instinctief strekte hij zijn arm uit en klopte op het glimlachende gezicht van Mickey.

‘Je kon het niet laten hè?’ vroeg iemand achter hem.

DeSanctis keerde zich razendsnel om maar toen hij Charlie zag, was het al te laat. Een enorme bezem zwoepte door de lucht als de knuppel van een hollenmens. Toen hij het hoofd van DeSanctis raakte, klonk er een harde bons.

‘Die is voor mijn moeder, klootzak,’ zei Charlie, terwijl hij de bezem alweer optilde. ‘En deze is voor mijn broer...’

80

Het klaphekje kreunde metalig toen Joey zich door de hoofdingang van het Magisch Koninkrijk haastte. Zo laat op de dag waren de rijen korter maar er liepen nog genoeg toeristen in de weg.

‘Hoe ziet het eruit?’ vroeg Noreen in het oortje.

‘Als een hooiberg,’ zei Joey toen ze zich in het centrum van de voortkabbelende menigte wierp. Ze liep tussen een troep druk kletsende middelbare scholieren aan de ene kant en een huilende babytweeling aan de andere. Joey baande zich een weg door het gekkenhuis, rende onder het viaduct van het station door en kwam oog in oog te staan met de twintig meter hoge kerstboom en de kleurrijke winkels van Main Street. ‘Weet je zeker dat het hier is?’ vroeg ze Noreen.

‘Ik zit nu naar hun online kaart te kijken,’ antwoordde Noreen. ‘Het moet direct aan je l...’

‘Ik zie het,’ zei Joey. Ze boog scherp linksaf en rende tegen de stroom van het publiek in. Recht vooruit, naast het felrode brandweershuis, was de hoofdingang van het gemeentehuis. Na een snelle blik op de omgeving traptte Joey op de rem, deed haar oortje af en zorgde voor een geloofwaardige paniekerige uitdrukking op haar gezicht. ‘O nee...’ begon ze, eerst zachtjes. ‘Vertel me alsjeblieft niet dat... Help!’ schreeuwde ze. ‘Laat iemand me alsjeblieft helpen!’ Binnen een paar seconden hoorde ze roffelende voetstappen uit het gemeentehuis komen. Dat was niet alleen de plek waar Public Relations zat,

maar toevallig ook de dichtstbijzijnde plek waar door de veiligheidsdienst van Walt Disney World werd gepatrouilleerd. 'Waarom zal ik naar ze toe gaan als ze ook naar mij toe kunnen komen?' had Joey aan Noreen gevraagd.

Joey telde bij zichzelf af. Drie... twee... een...

'Wat is er aan de hand mevrouw?' vroeg een lange bewaker met gemillimeterd haar en een zilverkleurige badge.

'Is alles in orde?' voegde een zwarte man met een bijpassend blauw shirt er aan toe.

'Mijn portemonnee!' riep Joey tegen de mannen. Ik keek in mijn tas en mijn portemonnee was weg! Al mijn geld zat erin... en mijn pasje voor drie dagen...!'

'Rustig maar... het komt wel goed,' zei de lange man, en hij legde zijn hand op haar pols.

'Weet u nog waar u hem voor het laatst hebt gebruikt?' vroeg de tweede. Terwijl de twee haar kalmeerden, zag Joey hoe ze de nieuwsgierige menigte in de gaten hielden. De show moest duidelijk doorgaan.

'Alles is in orde mensen,' zei de lange tegen de toeschouwers. 'Alleen haar portemonnee ergens laten liggen.'

Toen de mensen doorliepen, begeleidden de bewakers Joey naar een houten bank vlakbij.

'Hebt u hem misschien verloren in een attractie?' vroeg de zwarte bewaker.

'Of misschien in een restaurant?' vroeg de andere.

'Weet u zeker dat dat hem niet is?' kwam de eerste weer, en hij wees naar de portemonnee die uit Joey's tas stak.

Joey stopte en keek omlaag. 'O god,' zei ze, en ze forceerde een lachje. 'O... ik schaam me zo... ik zou toch zweren dat hij er niet was toen...'

'Geeft niks,' zei de lange. 'Ik heb voortdurend hetzelfde met mijn sleutels.'

Joey stond op van de bank, bedankte de twee mannen en verontschuldigde zich nogmaals. 'Het spijt me

echt... de volgende keer zal ik eh... beter kijken.'

'Prettige avond verder, mevrouw,' zei de lange bewaker.

Joey strompelde achterwaarts terug naar het publiek en wachtte tot de bewakers weg waren. Toen draaide ze zich snel om, deed het oortje weer in en liep met vastberaden stappen Main Street weer in.

'En?' vroeg Noreen.

'Precies wat ik altijd zeg,' zei Joey. Ze haalde een zwarte politieradio uit de zak van haar jasje. Het woord *Security* stond erop. 'Als je op vakantie gaat, moet je altijd uitkijken voor zakkenrollers.'

Ze draaide aan de volumeknop en hield de radio tegen haar oor. Ze hoefde alleen maar te luisteren.

81

‘W e kunnen je hier wel uitkrijgen, Oliver. Je hoeft er alleen maar een beetje vertrouwen in te hebben,’ zegt Gallo met zijn rasperige stem van achter uit het stille pakhuis.

Ik zit ineengedoken achter de boeg van het piratenschip, sluit mijn ogen en laat de afgelopen twee dagen de revue passeren: vanaf het moment waarop we Gillian hebben ontmoet... tot het duiken... tot alles ertussenin.

‘Het is de waarheid,’ roept Gallo. ‘Ook al wil je het liever niet geloven.’

Weer wacht ik op een reactie van Gillian. Weer is er geen teken van haar.

‘Kom op, Oliver, is het echt zo’n verrassing? Je weet wat er op het spel staat... jij hebt de worm gevonden...’ Aan het geluid van zijn schoenen tegen het beton te horen, lijkt het alsof hij een van de achterste gangetjes ingaat. ‘Het is nogal ongelooflijk, vind je niet? Allemaal met een stukje computercode. Verdeel het in tweeën en het blijft aangroeien.’ Gallo lacht bij zichzelf. ‘Als je erover nadenkt, is dat programma de échte baby van Duckworth.’

Waar ze ook zit, Gillian zegt geen woord.

‘Waarom ben je zo stil, Oliver? Ben je beledigd? Heb je nooit eerder een mes in je rug gehad? Kom op, jongen... Ik heb je bazen bij de bank ontmoet... je wordt betaald om krom te liggen en elke dag op je donder te krijgen. En die rijke klanten die net doen alsof ze je mo-

gen? Je bent wereldkampioen leugens slikken. Alleen al daarom zou je Gillian meteen door moeten hebben. Je had moeten merken dat haar hele achtergrond twijfelachtig was... of heb je je nooit afgevraagd waar dat New York-accent vandaan komt? Bovendien ken je haar nog maar twee dagen... hoe erg kan het dan helemaal zijn als...'

Gallo onderbreekt zichzelf. Weer laat hij een diepe, kelige lach horen.

'O, Oliver...'

Ik doe mijn ogen dicht, maar het gaat niet weg.

'...je dacht werkelijk dat ze op je viel hè?' vraagt Gallo.

Terwijl ik me naar beneden laat zakken, schuurt mijn rug tegen het schip.

In de hoek stopt Gallo abrupt en draait zich om. Hij weet dat ik hier ben. Net als de beste roofdieren kan hij de wanhoop ruiken.

Binnen een paar seconden komt hij mijn kant op. 'Hoe is het haar gelukt om je in het aas te laten happen?' vraagt hij met veel te veel plezier. 'Was het dat onzinverhaal of was het misschien wat fysieker?'

Zijn voetstappen lijken nu van de voorkant van de gangetjes te komen.

'Laat me raden... ze heeft het hele zielige weesverhaal opgehangen en je daarna de kans gegeven om een date te hebben met het mooiste meisje van de klas bij wie je nooit een kans dacht te hebben. Voeg dat toe aan al het rondrennen en je had het gevoel dat je hele armzalige leven een spannende wending nam. Kun je me volgen, Oliver? Begin ik al tot je door te dringen?'

Ik zit nog op de vloer en traceer zijn stemgeluid. Hij is nu één gangetje van me verwijderd. Ik moet wegrennen, maar ik doe niets.

'En haar leeftijd?' gaat Gallo verder. 'Wat heeft ze je verteld? Wacht... laat me raden... Zesentwintig? Zevenentwintig?' Hij wacht net lang genoeg om het goed in te wrijven. 'Ze is vierendertig, Oliver. Is je hart nu

gebroken of voel je je nu een nog grotere sukkel?’

Ik weet het antwoord en ga langzaam staan. Ik weet niet precies waar Gallo is en ik weet niet of me dat wat kan schelen.

‘Laten we ook de naam niet vergeten... Gillian... Gillian Duckworth. Best goed als je in aanmerking neemt hoe snel ze alles in elkaar moesten zetten. Als ze de naam Sherry had gebruikt, zou niemand daar natuurlijk iets achter hebben gezocht.’

Sherry?

Aan het eind van het gangetje komen twee goedkope zwarte schoenen de hoek om en langzaam tot stilstand. Ik kijk. Gallo kijkt me recht aan, met zijn pistool in de aanslag. Het mijne hangt naar beneden. Hij schudt pesterig zijn hoofd, met zijn typerende rattenglimlach. Wel bestudeert hij voortdurend mijn gezicht.

‘Je had echt geen idee hè, Oliver?’

Ik geef geen antwoord.

‘Je hebt de hele tijd gedacht dat je eerste klas vloog, totdat de stewardess je wakker maakte om te vertellen dat er een terrorist aan boord is...’

Hij probeert mijn reactie te peilen. Ik staar naar de vloer. Die is bedekt met een laag stof. Net als haar bijzettafeltje. Charlie heeft het steeds gezegd.

‘Om eerlijk te zijn, dacht ik niet dat ze het voor elkaar zouden krijgen,’ gaat Gallo verder. ‘Maar als je haar nooit eerder had ontmoet, kon je ook niet weten dat ze zijn vrouw was.’

Mijn hoofd schiet overeind. Eindelijk doorbreek ik mijn zwijgen. ‘De vrouw van wíé?’ weet ik uit te brengen.

Meesmuilend antwoordt Gallo: ‘Kom op, Oliver... Gebruik je verstand eens een keer... hoe denk je dat we het programma van Duckworth voorbij de bewa...’

Achter Gallo klinkt een oorverdovende dreun. Voor dat ik ook maar met mijn ogen kan knipperen, barst zijn borstkas uit elkaar. Kleine bloeddruppeltjes spuiten het gangetje in. Ik ben er tien meter vandaan, maar er komt

toch wat van op mijn shirt en mijn gezicht terecht.

Gallo's ogen staan wijd open. Zijn lichaam wankelt... en valt dan langzaam naar voren. Hij komt met een akelige bons op de vloer terecht maar ik kijk over hem heen, verder het gangetje in. Gillian kijkt me recht aan... haar pistool nog in mijn richting. Ik weet niet waar ze het vandaan heeft. Ze houdt het met twee handen vast. Er komt een rookwolkje uit de loop.

Terwijl ze het pistool laat zakken, kijkt ze naar het natte, bloedende gat in Gallo's rug.

'W...wat doe je verdomme!?' schreeuw ik.

Ze heeft alleen aandacht voor Gallo... volgt de baan van de kogel.

'Gilli... Sherry... hoe je ook heet... Ik heb het tegen jóú!'

'Pas op,' zegt ze, en gebaart naar het lichaam. 'Stap niet in het bloed.'

Ik kijk haar aan alsof ze niet goed snik is. 'Waar heb je het over? Ben je wel goed bij je hoofd?'

Ze wijst naar de buitendeur. 'Kom op Oliver. We moeten hier weg zien te...'

'Blijf staan!' schreeuw ik, en doe een stap in haar richting. 'Heb je niet gehoord wat Gallo zei? Het is voorbij Gillian... geen bullshit meer!'

Nu kijkt ze me aan alsof ik gek ben. 'Wacht even...' begint ze. 'Je denkt toch niet... Je wilt me toch niet vertellen dat je hem echt gelooft? Hij lóóg, Oliver.'

Nee. Geen spelletjes meer. 'Zeg me wie je bent,' eis ik terwijl ik naar haar toe loop.

'Oliver...'

'Zeg me wie je bent!'

Ze krijgt het voor elkaar om een onschuldige lachje op te hoesten. 'Zie je niet wat hij probeerde te doen? Hij probeerde ons tegen elkaar op te zetten zodat hij...'

'Denk je echt dat ik zo onnozel ben?'

'Oliver, onnozelheid heeft hier niks mee te maken. Naar wie luister je eigenlijk? Naar de man die ons probeerde te vermoorden?'

Ik loop verder. Haar woorden ketsen op me af. Vanaf het moment dat ze me bij mijn echte naam noemde, had ik de andere kant op moeten zwemmen. Die fout heb ik één keer gemaakt. Dat doe ik niet nog een keer. 'Je heet geen Gillian. Je bent Duckworths dochter niet en je geeft geen moer om mij. Vertel me nu wie je bent!'

We staan vlak tegenover elkaar. Ze steekt een hand uit en raakt mijn arm aan. Ik weer haar af met mijn pistool. Ik laat haar niet dichterbij komen.

Precies op dat moment verandert haar uitdrukking. De geruststellende glimlach... de onschuldige blauwe ogen... ze vervagen en verdwijnen. Ik zie een diepe rimpel in haar voorhoofd. Ze schudt haar hoofd, alsof ik een vergissing heb gemaakt. 'Het spijt me dat je er zo over denkt, Oliver. Maar het is wel jouw keuze...'

Ze tilt het pistool op en richt het op mijn borst. 'Geef me de tapes,' zegt ze koeltjes.

Ik zeg niets, en ik richt mijn pistool op haar hart. Ze staart naar het pistool en kijkt me dan in de ogen. Ik geef geen krimp. Ze grijnst en laat een schel lachje horen dat me door merg en been gaat. 'Alsjeblieft zeg... zelfs op je slechtste dag zou je dat niet kunnen.'

Ik verroer me niet en mijn vinger blijft aan de trekker.

'Heb je je lesje nog niet geleerd?' vraagt ze. 'Of zul je voor altijd diezelfde Oliver blijven; voor eeuwig de jongen die meer wilde...?'

Mijn kaak spant zich, maar mijn pistool beweegt niet.

'Ik weet dat je gevoelens gekwetst zijn, maar misschien voel je je beter als ik je vertel dat het niet allemaal nep was,' voegt ze er plotseling vriendelijk aan toe. Als ze haar heupen beweegt, verdampt alles wat ik van haar weet. Het hippiemeisje op blote voeten... de dappere vrije geest... allemaal verdwenen. Haar schouders dansen niet langer losjes langs haar lichaam; ze zijn nu opgetrokken, gehoekt bijna. Ik snap niet dat ik het niet eerder heb gezien. Maar net als alles in mijn leven, zag ik wat ik wilde zien. 'We hebben echt plezier gehad samen,' zegt ze in een poging om serieus te klinken.

‘Echt waar? Wat vond je dan leuker... me voorliegen of het beschamen van mijn vertrouwen? Ach, ik vergeet steeds dat je zo’n onbespoten aards type bent. Je hebt vast het meeste genoten van de eenvoudige momenten... zoals het zwaard in mijn ruggengraat steken.’

‘Gooi het er maar uit, Oliver. Ik meende wat ik zei. Je kunt hier nog altijd uitkomen – maar niet met de tapes – en niet met het geld. Kom terug naar de werkelijkheid en doe dat pistool weg. We weten allebei wie de durfal van jullie familie is. Je kunt wel proberen om die rol te spelen, maar dat betekent niet dat je het ook bent.’

Net zoals die avond op de boot probeert ze de juiste knopjes te vinden. Jammer voor haar, maar ik moet er alleen maar meer door aan Charlie denken.

Hij is hiernaast, alleen tegen DeSanctis. De enige die me weerhoudt om hem te helpen, is Gillian.

Ik span de haan van mijn pistool. ‘Aan de kant.’

‘Waarom beginnen we niet met de tapes...’

‘Ik zei aan de kant.’

‘Niet voordat we...’

‘Mijn broer is daarachter, Gillian. Ik vraag het niet nog een keer.’ Mijn pistool is recht op haar borst gericht. Mijn vinger kromt zich om de trekker. Ik had een trillende hand verwacht. Hij trilt niet.

‘Je hebt nu genoeg voor boef gespeeld, Oliver. Denk je echt dat je het lef hebt om me neer te schieten?’

De vraag is niet moeilijk. Het gaat om mijn broer. ‘Je kent me echt helemaal niet, hè?’ vraag ik haar. Zonder op antwoord te wachten laat ik mijn arm zakken, richt op haar knie en haal de trekker over. Het pistool gaat af met een scherpe knal, maar in plaats van schreeuwend op de grond te vallen, blijft Gillian rustig staan, met een uitdagend lachje op haar gezicht. In verwarring kijk ik naar het pistool dat maar tien centimeter van haar knie verwijderd is. Ik haal opnieuw de trekker over. Weer gaat het pistool af met een harde knal... en weer is Gillian ongedeerd. Ik snap het niet.

‘Heb je nooit gehoord van losse flodders?’ vraagt ze

gnuivend. 'Ze klinken en ruiken echt, maar als je tegen je hoofd schiet, schroei je alleen je bakkebaarden.'

Losse flodders? Ik kijk naar het pistool, dan naar Gilians grijns.

'Om eerlijk te zijn, snapte ik niet waarom je zo lang wachtte,' voegt ze eraan toe.

Het is niet logisch. Al die tijd... Het pistool is niet eens van ons... we hebben het in New York van Gallo... kort nadat hij...

O God!

Links van me glijdt een geheel nieuwe schaduw het pakhuis binnen door de openstaande garagedeur. Toen Gallo zei dat hij hulp had, nam ik aan dat hij Lapidus of Quincy bedoelde. Niet hem. Ik draai me om als hij binnenkomt. Als ik hem zie, is het alsof er een vleeshaak in mijn maag wordt omgedraaid.

'Alles goed?' vraagt Shep met zijn boksergrijns. 'Het lijkt wel alsof je een geest ziet.'

82

'Alles in orde bij Pecos Bill,' piepte een stem met een zuidelijk accent door Joey's radio terwijl ze zich een weg baande door de menigte bij Frontierland.

'Hetzelfde geldt voor Country Bear,' kraakte een andere stem terug.

Verborgen tussen de toeristen die op straat liepen, zag Joey de twee keurige mannen in blauwe overhemden de veranda van het Pecos Bill Cafe opkomen. Twee andere kwamen van de Country Bear Jamboree. Ze liepen op dezelfde manier: stevig en doelbewust, maar nooit te snel. Ze wilden niet opvallen. Zo waren ze opgeleid, besepte Joey. Nooit de gasten in paniek brengen.

In haar ooghoek zag ze een man en een vrouw door de menigte lopen. Ze droegen geen bij elkaar passende overhemden, maar waren wel van de beveiliging; dat zag Joey aan hun manier van lopen. Binnen een paar seconden gingen de drie groepjes verschillende kanten op om de restaurants, winkels en attracties in de buurt te onderzoeken.

'Wij doen Pirates,' klonk een vrouwenstem door de radio terwijl het gemengde team de hoek om liep naar de Pirates of the Carribean.

Joey ging niet achter ze aan. Charlie en Oliver waren daar te slim voor. Ze zouden waarschijnlijk proberen om in de menigte op te gaan. Ze waren echt niet zo dom om in een restaurant of attractie te gaan zitten

waar ze makkelijk in een hoek gedreven zouden kunnen worden. Joey kneep haar ogen samen en keek zorgvuldig om zich heen. Afgeladen souvenirwinkels... al even populaire kiosken... en een niet aflatende, gonzende stroom toeristen. Het enige rustigere plekje was verderop, waar een houten hek de straat blokkeerde. Joey bekeek het eens goed; het ding bleef haar aandacht vasthouden. De veiligheidsmensen van Disney zorgden voor hun betalende gasten. Als Charlie en Oliver nog op de loop waren, mochten ze niet opvallen. Ze zouden een rustige plek opzoeken. Joey keek nog eens naar het draaihek. Er stond een bord achter met de tekst ALLEEN VOOR LEDEN VAN DE CAST.

‘Een rustige plek,’ fluisterde ze tegen zichzelf.

‘Iets gevonden?’ vroeg Noreen door het oortje.

‘Misschien,’ antwoordde Joey. Ze liep op het hek af en liet de veiligheidsmensen voor wat ze waren. ‘Ik zal het je straks vertellen...’

83

‘W-wat... hoe kun jij...?’ Mijn mond valt open en ik staar de dode man aan. ‘Wat gebeurt hier in godsnaam?’

Shep richt zijn pistool op mij terwijl hij naar ons toe loopt, maar hij is veel meer geïnteresseerd in Gallo, die een zwart gat in zijn rug heeft. Hij trakteert Gillian op een van zijn berispende blikken. Ze haalt haar schouders op, alsof ze geen keus had.

Gallo’s lichaam ligt met het gezicht naar beneden op het beton, in een langzaam uitdijende plas bloed. Precies de positie waarin ik Shep voor het laatst heb gezien.

‘Doet het je ergens aan denken?’ vraagt Shep, mijn gedachten lezend.

Ik verkeer nog altijd in een shock en kan mijn ogen niet van hem afhouden. De worstachtige onderarmen. De puntneus. Net alsof hij het niet echt is. Maar hij is het wel.

‘Kom op, Oliver, zeg eens iets,’ plaagt hij.

Ik knijp flink in het pistool. Als Gallo losse flodders gebruikte toen hij hem neerschoot... en Shep wist wat er zou komen... dan was hij het dus met wie Gallo samenwerkte. Zo hebben ze Duckworths worm de bank binnen gekregen. ‘Jij was de *inside man*.’

‘Kijk, dat is nou precies waarom jij zo goed betaald wordt.’

Ik krijg een kleur en de werkelijkheid begint langzaam tot me door te dringen. Het is alsof er een blok ijs

in mijn nek ligt te smelten. 'Dus al die tijd... Hoe kon je... Je hebt al die tijd toegekeken...'

'Oliver, daar is dit niet de plek voor.'

'Je bent er dus vanaf het begin bij geweest. Wist je dat ze ons probeerden te vermoorden? Of... of was dat al vanaf het begin de bedoeling... ons vragen om mee te doen en zo een paar zondebokken creëren?'

'Laten we eerst zorgen dat we hier weg komen, dan kunnen we...'

'Ik wil antwoord, Shep. Liet je ons daarom meedoen? Om onze koppen eraf te slaan?'

'Waarom gaan we niet...?'

'Ik wil een ántwoord!'

Hij merkt dat ik geen vin verroer en hij kijkt naar de ingang van de hangar. Niemand te zien. 'Wat wil je dat ik gezegd had, Oliver? Fijn dat je ons geheim hebt ontdekt? Zullen we deze drie miljoen jatten omdat er dan nog driehonderd miljoen achteraan komt...? Toen je de pot met honing eenmaal gezien had, had ik geen keus meer.'

'Je hebt geprobeerd om ons te vermoorden, Shep.'

'En jij hebt geprobeerd om ons geld in te pikken.'

'Aan iedereen mankeert wel iets,' komt Gillian tussenbeide. Shep kijkt haar dreigend aan en ze houdt vlug haar mond. Ik heb ze weinig samen gezien, maar het is duidelijk wie hier de baas is.

'Dit was allemaal wel je eigen keuze, Oliver,' zegt Shep. 'Als jij niet zo graag wraak had willen nemen op Lapidus, zouden ik, Gallo en DeSanctis ermee weggekomen zijn. Trouwens, nu we toch open kaart aan het spelen zijn, kan ik je zeggen dat jullie míj ook belazerd hebben.'

'Wat bedoel...'

'Ik heb die bank in Antigua gecheckt. Die bank die Charlie me liet zien op de rode lijst. Het geld is daar nooit geweest.'

'Dat is de enige reden dat we nog leven. Als Charlie dat niet had gedaan, zouden we hier nu niet hebben gestaan.'

‘Nee, je zou hier ook niet hebben gestaan als ik je er niet door had gesleept bij Duckworth,’ onderbrak Gillian opnieuw.

‘Dat heb je alleen gedaan in je eigen belang,’ schiet ik terug.

Weer brengt Shep haar tot zwijgen met een boze blik. ‘Ik neem je niets kwalijk, Oliver. Eigenlijk heb ik wel respect voor je. We benutten allemaal de mogelijkheden die ons geboden worden,’ legt hij uit. Zijn ogen zijn nog altijd op Gillian gericht. ‘Vooral als geld een rol speelt.’

‘Je was dus niet van plan het ooit met iemand te delen?’ vraag ik. ‘Niet met ons... niet met Gallo... met niemand.’

‘Ik zal je eens wat vertellen, Oliver. Gallo mag dan wel het beste idee ter wereld in zijn poten hebben gekregen, maar zonder bank om het te verwezenlijken, had Duckworth net zo goed het wiel opnieuw kunnen uitvinden.’

‘Dus is het prima om onderweg iedereen te vermoorden die in de weg loopt?’

‘Zoals ik al zei, er zijn maar twee perfecte misdaden: de misdaad die nooit plaatshad en de klus waarbij de misdadiger sterft. Dat is een fantastische truc als je het voor elkaar krijgt. Als ik de dode zou zijn die de schuld krijgt... nou ja, de buit gaat naar de martelaar. Het enige vuiltje was het feit dat ze je lieten weggkomen uit dat station.’

‘En dat bracht je geweldige plan op gang? Ons volgen naar Florida, Gallo belazeren en je vrouw over laten komen?’

‘Ze liet je er wel in lopen hè?’

Ik kijk naar Gillian; ze kijkt gewoon terug. Geen enkele moeite met de confrontatie. Het is zoals Lapidus altijd zei: business is business. Ik snap alleen niet dat ik het niet eerder heb gezien.

‘Het is allemaal niet zo vreselijk,’ zegt Shep. ‘Je hebt nog steeds de kip met de gouden eieren. Nu zul je moeten beslissen wat je ermee gaat doen.’

De klank van zijn stem is een fractie veranderd. Net als toen hij voor de eerste keer aanbood om het geld te delen. Hij is weer Shep, de grote broer. Hij zal ons wel vertellen hoe we het geld kunnen verstoppen... en als hij heeft wat hij wil, zal hij ons aan mootjes hakken. Gallo klonk een paar minuten geleden ook zo. Ik begin er schoon genoeg van te krijgen.

'Zeg niet direct nee, Oliver. Je hebt het aanbod nog niet eens gehoord.'

'O nee? Laat me eens raden... jij zwaait met je pistool en tegelijkertijd wordt je vandaag de vijfde die dreigt om me te vermoorden als ik niet zeg waar het geld is.'

'Luister eerst maar eens naar hem,' zegt Gillian, haar pistool nog altijd op me gericht. 'We kunnen allemaal krijgen wat we willen.'

'Ik weet al wat ik wil, en van jullie ga ik dat zeker niet krijgen.'

'Van wie dan wel?' vraagt Shep. 'De politie? Lapidus? Je vrienden op je werk? Dit is groter dan jij en Charl...' Hij onderbreekt zichzelf en kijkt snel om zich heen. 'Waar is hij eigenlijk?'

Ik pieker er niet over om antwoord te geven.

'Hiernaast,' zegt Gillian.

'Ga hem halen,' beveelt Shep.

'Doe het zelf!' zegt ze uitdagend.

'Heb je gehoord wat ik zei?' Net als eerder, zijn de verhoudingen duidelijk. Gillian verbergt het pistool achter in haar broek en loopt naar het verbindingshalletje.

Op het moment dat de deur open gaat, schreeuw ik zo hard mogelijk. 'Charlie, ze is een leu...!'

Shep grijpt me bij mijn kaak en klemt zijn hand over mijn mond. Ik worstel om los te komen, maar hij is te sterk. Gillian kijkt me aan zonder met haar ogen te knippen en zegt hoofdschuddend: 'Je bent echt een mietje.' Dan draait ze zich om en verdwijnt in het halletje. Ze smijt de deur dicht. De bons weerkaatst in mijn borstkas. Sheps greep wordt pas lossler als ik eindelijk stop met tegenstribbelen. 'Luister nou eens een keer, Oliver. Als je

niet rustiger wordt, komt geen van ons hieruit. Het gaat om driehonderd miljoen... we kunnen net zo goed...

'Zie ik er zo stom uit?' vraag ik terwijl ik zijn hand wegduw. Hij grijpt de schouder van mijn shirt. Hij geeft me weinig ruimte. 'Denk je echt dat we je zullen helpen?' vraag ik. 'Het is voorbij Shep. Het is wel goed zo.'

'Werkelijk? Geloof je dat echt?' kaatst hij terug. 'Je hebt er echt niet goed over nagedacht hè? Op het moment dat je weer een voet in die bank zet, word je ontslagen. Lapidus heeft je al weggewerkt voordat je de kans krijgt om iets uit te leggen. Als je naar de politie gaat zul je echt niet worden toegejuicht – zelfs als je de gevangenis al kunt vermijden en als je het geld teruggeeft. Jouw handtekening staat nog altijd op de originele *wire request*. Dat is al genoeg om je leven te ruïneren. Je hebt dus geen baan meer, geen geld, en niemand durft je ooit nog te vertrouwen. Nog erger: tegen de tijd dat alle rechtzaken voorbij zijn en je spaarcentjes op, je moeder zich geen klosje garen meer kan veroorloven, om van ziekenhuisrekeningen nog maar te zwijgen. Wie gaat die nu betalen, Oliver? En Charlie? Hoe lang denk je dat hij het redt zonder jouw hulp?'

Ik weet dat hij gelijk heeft. Maar dat betekent niet dat ik onder een hoedje ga spelen met een slang en zijn...

'Geen beweging!' schreeuwt een vrouw achter ons.

We draaien ons snel om en kijken waar het geluid vandaan komt. Bij de deur van het pakhuis staat een vrouw met een pistool. De roodharige onderzoekster van het... Joey... Ze houdt het pistool op ons gericht. Eerst op mij, dan op Shep.

Overmand door opluchting zet ik een stap in haar richting. Weg van Shep.

'Ik zei: *geen beweging!*' roept ze, en ik steek mijn handen in de lucht.

'Dat werd tijd,' zegt Shep. Hij klinkt opgelucht. 'Ik begon me al af te vragen waar je bleef.'

'Pardon?' vraagt Joey.

Ik neem aan dat ze hem kent. Shep leeft – ze is slim

genoeg om de rest in te vullen. Maar het lijkt alsof ze in verwarring is. 'Wie ben jij in hemelsnaam?' vraagt ze.

Mijn armen beginnen pijn te doen. Ik geloof mijn oren niet. Ze heeft geen idee wie hij is.

'Ik?' vraagt Shep met een schurkachtige grijns. Hij krabt over zijn onderarmen en lacht ontspannen. 'Ik ben onderzoeker, net als jij.'

'Hij liegt,' flap ik eruit. 'Dit is Shep!'

'Laat u niet voor de gek houden, mevrouw Lemont...'

'Hoe komt u aan mijn naam?' vraagt Joey.

'Ik zei u al dat ik hier onderzoek naar doe, al vanaf het begin. Bel Henry Lapidus maar – hij zal alles uitleggen.' Als hij de naam van Lapidus uitspreekt, klinkt zijn stem nog rustiger. Hij reikt naar zijn binnenzak...

'Haal het niet in je hoofd!' zegt Joey.

'Het is geen wapen, mevrouw Lemont.' Hij haalt een zwarte leren portefeuille tevoorschijn. 'Hier is mijn identiteitsbewijs,' zegt hij, en werpt hem Joey voor de voeten. Ze bukt om hem op te rapen, maar haar ogen blijven op ons gericht.

'Ik zweer je, Joey, hij heet Shep Graves...'

'Mevrouw Lemont, luister toch niet naar hem...'

'... hij heeft zijn eigen dood in scène gezet, zodat wij de schuld zouden krijgen!'

Ze werpt een blik op de papieren en klapt de portefeuille weer dicht.

'U werkt dus samen met Lapidus?' vraagt Joey sceptisch.

Shep knikt.

'En hij zal uw verhaal bevestigen?'

'Zeker,' kraait hij.

Ik ben er niet zeker van of Shep bluft. Misschien heeft hij nog wel een kaart in zijn mouw. Joey is dan ook van te ver gekomen om weer te vertrekken zonder de waarheid.

'Noreen, ben je daar?' vraagt ze in de microfoon die aan haar shirt is vastgeklemd. Ze knikt en voegt eraan toe: 'Bel Henry Lapidus voor me.'

84

‘Charlie...? Charlie, waar ben je?’ fluisterde Gillian terwijl ze door het halletje liep en de rechte gang in stapte. Ze schopte het hoofd van Goofy opzij, nam de gang in zich op en baande zich een weg langs de omgegooide klaptafel. Verderop aan haar linkerhand bevond zich de deur die naar buiten leidde. Mooi niet, dacht ze. DeSanctis zou niet weggaan zonder het hun te zeggen. Een scherp, krassend geluid bevestigde die gedachte. Ze draaide zich snel om en zocht waar het geluid vandaan kwam. Achterin – achter de waskar en het scherm. Het klonk alsof iemand rende, of zich verstopte.

Terwijl ze eropaf ging, zocht ze DeSanctis. Hij had nog altijd de pest in over die blender tegen zijn hoofd – maar niet zo erg dat hij alles zou verknoeien, besloot ze. Ze gleed langs het scherm. Toch was het beter om stil te zijn en de ruimte te...

Op dat moment stopte Gillian. Vanaf de vloer tot aan de bovenkant van de kledingrekken werd ze aangestaard door Minnie, Donald, Pluto en tientallen andere figuren. Elk met zijn eigen lege, bevroren glimlach. Ze vermeed de poppen aan te kijken en stapte voorzichtig verder de ruimte binnen. ‘Hallo...’ fluisterde ze weer. ‘Iemand hier?’

Weer geen antwoord. En toen merkte ze waarom.

Recht voor haar, aan het eind van de eerste rij kostuums, lag DeSanctis met zijn gezicht naar beneden op

de vloer. Zijn handen waren achter zijn rug vastgebonden met iets dat op een springtouw leek. Gillian kon het amper geloven. Zijn neus zat onder het bloed; zijn linkeroog was zo opgezwollen dat het niet open ging. Hij bewoog niet. Ze gaf met haar voet een por tegen zijn schouder maar ze kon net zo goed tegen een steen schoppen. Ze hurkte om hem beter te kunnen bekijken. Was hij...?

Nee, ze zag zijn borstkas op en neer gaan. Alleen bewusteloos.

Er klonk weer geluid. Deze keer van een paar rijen verderop.

Geschrokken sprong Gillian overeind, maar toen ze het nog een keer hoorde, verscheen er een klein glimlachje. Dit was een ander geluid. Dieper. Schrapend. Alsof iemand ademde. Hijgde.

Ze keek om zich heen en liep verder naar achteren. 'Charlie!' riep ze. 'Ik ben het... Gillian!'

Het ademen stopte.

'Charlie... ben je daar!?'

Nog altijd geen antwoord.

Ze stak over naar de volgende rij kostuums, daarna nog een. Op de kleurige pakken en een serie Chip'n Dale-hoofden na, waren beide gangpaden leeg.

'Charlie, ik weet dat je de schoten hebt gehoord... Oliver is geraakt!'

Weer niets.

'Hij is geraakt, Charlie! Hij raakte Gallo en die schoot hem in zijn dijbeen... als we hem niet naar een dokter brengen...'

'Gillian, als dat niet waar is...!' waarschuwde een stem achter haar.

Ze draaide zich haastig om toen Charlie achter haar verscheen, vanuit het gangpad dat ze net had verlaten. Hij had de bezem in zijn rechterhand en hijgde hoorbaar bij elke ademhaling. Het rennen en vechten was duidelijk te veel voor hem. 'Gaat het?' vroeg ze.

Hij nam haar zorgvuldig op. Haar handen waren

leeg. Niets ongebruikelijks. ‘Breng me maar gewoon naar Oliver,’ eiste Charlie. Hij draaide Gillian zijn rug toe en wilde naar de deur lopen, maar voordat hij een stap kon zetten, klonk er een gedempte klik achter hem.

Charlie bevroor.

‘Sorry,’ zei Gillian terwijl ze haar pistool richtte. ‘Dat krijg je ervan als je vreemden vertrouwt.’

Charlie weigerde om haar aan te kijken en deed zijn ogen dicht. Hij zou het niet opgeven zonder te vechten. Zijn greep om de bezem verstevigde zich – en Gillians vinger spande zich tegen de trekker. Charlie draaide zich zo snel mogelijk om. Hij was niet snel genoeg.

85

Joey heeft haar vinger aan de trekker en haar ogen zijn op Shep en mij gericht. Haar aandacht is duidelijk bij wat er uit haar oortje komt. Ik heb mijn armen boven mijn hoofd maar ik kan nog wel op mijn horloge kijken. Het is al over zevenen. Lapidus zit in zijn auto, op weg naar Connecticut. Ze kan hem nooit...

‘Meneer Lapidus?’ vraagt ze in de microfoon. ‘Joey hier.. inderdaad de privéde... Nee, we hebben het geld nog niet gevonden... Nee, dat begrijp ik meneer, maar ik heb een vraagje waarmee u mij misschien kunt helpen. Kent u iemand die...’ Ze kijkt op de papieren, ‘die Kenneth Kerr heet?’

Een lange pauze. Joey luistert. Hoe langer het duurt, hoe meer ze Shep aankijkt. Hij geeft geen kik. Denkt dat ze bluft. Zolang hij rustig blijft, kan ze niet bewijzen dat hij de boel belazert.

‘Nee... dat begrijp ik,’ zegt Joey. ‘Natuurlijk meneer. Nee, ik wilde het alleen zeker weten.’

Ze haakt de telefoon van haar gordel en doet het oortje uit. Haar pistool houdt ze in haar rechterhand en de telefoon in haar linker. Ze reikt Shep de telefoon aan. ‘Lapidus wil u spreken...’

Shep werpt mij een blik toe en kijkt dan naar Joey. Zonder ook maar de kleinste aarzeling stapt hij naar voren en bestudeert de reactie van Joey. Joey glimlacht speels en peilt de zijne. Ik sta aan de grond genageld en besef dat die twee in een hogere league spelen. Ik heb

geen flauw idee wie hier aan de winnende hand is.

Terwijl Shep naar haar toe loopt, zoekt Joey naar tekenen. Het samentrekken van de oogleden... een schouderbeweging... wat dan ook. Maar Shep is te goed. Hij geeft niets prijs.

Hoe dichterbij Shep haar nadert, hoe meer hij boven haar uittorent. Ik verwacht dat Joey een stap achteruit zal zetten. Dat doet ze niet. 'Alsjeblieft,' zegt ze, en ze strekt haar arm om hem de telefoon te geven. Haar pistool staat op scherp. Shep is nu dichtbij.

'Dankjewel,' zegt hij. Er klinkt geen angst in zijn stem. Hij is absoluut kalm. Ze kunnen elkaar nu aanraken. Geen van beiden geeft een krimp. Ik kan aan Joey's gezicht zien dat Shep haar test doorstaat. Maar op het moment dat hij de telefoon lijkt te pakken, als hun handpalmen elkaar raken, verwijdt Sheps greep zich en klauwt zich om de telefoon en de hand van Joey. Hij smakt zowel hun vuisten als de telefoon in haar gezicht. Het gaat zo snel dat ik me amper realiseer wat er gebeurt. Joey wankelt achteruit en de telefoon valt kapot op de vloer. Joey probeert haar pistool op te tillen, maar Shep geeft haar de kans niet.

Hij haalt weer uit en begraaft zijn vuist in haar gezicht. Ze haalt in een reflex de trekker over. Er klinkt een luide knal. De verdwaalde kogel ricocheert tegen het beton en maakt een klein gaatje in de metalen wand. Joey zakt bewusteloos in elkaar. Haar hoofd raakt de vloer met een holle bons. Shep staat over haar heen en reikt naar zijn eigen pistool om het karwei af te maken.

'Laat haar met rust!' schreeuw ik en bespring hem van achteren. Het is alsof ik een caravan probeer te tackelen. Ik knal tegen hem op, maar hij geeft nauwelijks mee. Hij draait zich om en geeft me zo'n harde achterwaartse klap tegen mijn gezicht dat ik bijna het bewustzijn verlies.

'Besef je wel hoe simpel dit had kunnen zijn?' schreeuwt hij.

Ik sta nog wel, maar ik worstel om mijn evenwicht te

bewaren. Shep grijpt me in mijn nek en smijt me terug in de richting van de praalwagens. Als ik tegen de wagen wordt geslingerd die op een treinlocomotief lijkt, sneuvelen honderden kerstlampjes. Woedend haal ik uit om terug te slaan. Hij blokkeert mijn klap en slaat me nu nog harder. 'Je krijgt geen kans meer!' schreeuwt hij razend. 'Ik wil mijn geld!'

Met een primitieve grom plant hij zijn vuist in mijn linkeroog. Dan trekt hij zijn arm terug en doet het nog een keer. Mijn oog brandt. Het zit al bijna dicht en lijkt uit zichzelf te bewegen. 'Zeg me waar het is, Oliver!' brult Shep en hij geeft me nog een dreun. 'Waar is mijn geld, verdomme!'

Er stroomt iets nats over mijn wang. Op de achtergrond hoor ik een pistool afgaan in de andere ruimte. Dan hoor ik mijn broer schreeuwen. Ik probeer over Sheps schouder te kijken om te zien wat er gebeurt. Maar ik zie alleen zijn vuist, die alweer op me afkomt.

86

Terwijl Charlies bezem nog door de lucht suisde, ging Gillians pistool af met een donderende knal. De kogel floot door de stoffige lucht. Een zuigend geluid volgde en er spoot bloed uit Charlie's schouderblad. Op hetzelfde moment knalde de bezem tegen Gillians hand, waardoor het pistool onder het metalen kledingrek werd geslingerd. Charlie schreeuwde. De stekende pijn was voelbaar tot in zijn elleboog.

Hij voelde dat zijn linkerarm gevoelloos werd, daarom greep hij de bezem in zijn rechterhand en kneep er hard in tegen de pijn. Gillian dook naar beneden om achter het pistool aan te gaan, maar Charlie was niet van plan om dat te laten gebeuren. Niet na dit alles. De adrenaline nam het van hem over. Hij tilde de bezem boven zijn hoofd en zwaaide hem verticaal naar beneden.

Gillian sprong achterwaarts weg, struikelde over een metalen stang en viel ruggelings in een rij kostuums. De bezem sloeg hard tegen het beton. Charlie voelde zich al licht in zijn hoofd worden. Hij tilde de bezem op voor een volgende slag, maar hij had de kracht niet meer. Hij hapte naar lucht. Zijn schouder was bijna gevoelloos, maar pulseerde bij elke hartslag. Gillian zag de blik op zijn gezicht en ze schopte tegen de poten van het rek zodat het hele ding omviel. Tientallen hoofden – van Mickey tot Pluto en Goofy – vielen op de vloer.

Voordat Charlie iets kon doen, stond Gillian alweer

overeind en ploegde ze door de kostuums. Ze dook op hem af en botste tegen zijn maag zodat de lucht uit zijn longen werd gedrukt. Door de impact gingen ze samen op een waskar af die tegen de achtermuur stond. Gillian was niet meer te houden en ze wilde Charlies onder-rug tegen een hoek van de metalen kar rammen, maar door de snelheid van hun beweging vlogen ze er net overheen.

Door hun gecombineerde gewicht viel de kar om en Charlie kwakte op de vloer. Hij landde op zijn rug, zijn hoofd kwam met een klap op het beton terecht. Gillian landde boven op hem. Een stapel fel gekleurde kostuums was van de kar over haar heen gegleden.

Ze klom omhoog, zodat ze op Charlies borst kwam te zitten. Daarna kneep ze haar vingertoppen samen en wilde met deze botte dolk de wond in zijn schouder te lijf gaan. 'Niet flauwvallen,' waarschuwde ze. Ze deed haar arm omhoog om toe te sl...

Een donderslag weerklonk in de andere ruimte. Een pistoolschot. De echo weerklonk tussen de metalen wanden van het pakhuis.

Geschrokken keek Gillian even om. Dat was alles wat Charlie nodig had. Hij haalde uit en gaf haar een stomp in haar nek. Terwijl Gillian wankelde, draaide hij zich op zijn buik. Drie meter verderop, achter de hoofden die op de vloer lagen te wiebelen, zag hij het pistool onder het kledingrek liggen. Hij probeerde er op zijn ellebogen naartoe te kruipen, maar Gillian zat nog op zijn rug. Plotseling voelde hij dat het gewicht zich verplaatste. Voor hem flitste een waas van zwart en oranje bont voor zijn ogen. Voordat hij begreep wat er gebeurde, werd er iets harigs om zijn nek gewikkeld. Gillian leunde zo hard mogelijk naar achteren met in haar handen de staart van Teigetje als de leidsels van een paard.

Happend naar lucht klauwde Charlie naar zijn nek en probeerde zijn vingers achter het ding te krijgen. Toen voelde hij de draad. Die zat opgerold in de staart, als een kurkentrekker. Daardoor geloofden kinderen

dat Tigger echt op zijn staart op en neer kon springen. Nu had Gillian hem om haar handen gewonden en trok er zo hard aan dat hij steeds dieper in Charlies keel begon te snijden.

Charlie spande zijn lichaam tot een boog en krabde verwoed aan zijn eigen nek. Hij wrong zich in bochten, maar Gillian liet niet los. Hoe wilder hij tekeering, hoe strakker ze de strop aantrok. Het werd steeds moeilijker om adem te halen. Hij kokhalsde door de druk en voelde het bloed naar zijn gezicht trekken. Hij knarsetandde en probeerde nog een laatste hap lucht te nemen. Niets. De metalen draad gleed over zijn keel naar zijn adamsappel.

Zijn neus begon te bloeden en het bloed verenigde zich met dat op zijn lip. Voor zijn ogen zweefden draaiende grijze vlekken door de lucht. Maar zelfs terwijl zijn blik was vertroebeld... zelfs met Gillian op zijn rug... kon hij het beeld van Oliver niet kwijtraken. Of dat van zijn moeder. Knipperend vocht hij zich terug naar het bewustzijn. Hij liet de draad om zijn nek los. Er moesten banden worden doorgesneden.

Nog altijd kon hij, achter de wankelende hoofden van Mickey en Pluto, het pistool op de vloer zien liggen. Te ver weg. Maar één ding was dichterbij. Met een laatste krachtsinspanning van zijn goede arm reikte Charlie naar de leren riem in de binnenkant van Pluto's hoofd. Zo hard mogelijk draaide hij zich op zijn zij. De draad sneed nog altijd in zijn keel. Dit zou echt pijn gaan doen. Hij negeerde het branden van zijn nek, greep de riem met alle kracht die hij nog in zich had en slingerde het hoofd naar Gillian. Het hoofd vloog met een boog door de lucht en klapte tegen de zijkant van haar gezicht als een kanonskogel van zeven kilo. Gillian stortte tegen de vloer.

Toen Charlie zich op zijn rug rolde, liet Gillian Teige-tjes staart los, maar ze gaf niet op.

'Dit overleef je niet!' krijste ze, terwijl Charlie hoestend verse lucht probeerde binnen te krijgen. Ze sprong

snel op en zocht naar evenwicht, net als Charlie. Hij was nog steeds buiten adem. Dubbelgebogen, met zijn kloppende schouder, lukte het hem amper om op de been te blijven; laat staan om nog een aanval af te slaan. Er liep een dun straaltje bloed uit Gillians neus. 'Nu voel je het wel, hè?' zei ze.

Zijn ademhaling rochelde en zijn mond hing open om lucht binnen te zuigen. Hij wist dat hij niet nog een keer geraakt moest worden.

Hij twijfelde. Moest hij wegrekken? Hij zocht naar de deur en toen... nee. Genoeg gerend.

Hij zette zijn voeten stevig neer en wendde zich tot Gillian terwijl hij de greep op de leren riem verstevigde. Ze kwam razend als een dolle op hem af. Onbewogen bracht Charlie zijn arm naar achteren. Zijn ogen vernauwden zich. Hij hield de riem zo stevig vast dat zijn nagels in zijn handpalmen sneden. *Nog niet... nog niet*, zei hij bij zichzelf. Ze zat nu bijna boven op hem. *Nu!*

Hij steunde met zijn volle gewicht op zijn achterste been en hij haalde zo hard mogelijk uit. Als een middeleeuwse goedendag zwiepte het hoofd door de lucht. Toen het ding Gillian tegen haar oor raakte, klonk er een luide plof. De grafieten kop spatte uit elkaar door de impact. Er verscheen een bliksemvormige scheur in Pluto's ogen en Gillian sloeg tegen de grond. Ze stortte vlak voor Charlies voeten neer op het beton. Deze keer stond ze niet op. Toen Charlie eindelijk weer in wilde ademen, bemerkte hij een bekend gevoel in zijn borst. Hij klapte dubbel en liet de leren riem vallen. Hij moest wel. Hij kon hem niet langer vasthouden en Pluto's kop bonsde tegen de vloer. Charlie wankelde zijwaarts toen er naalden in zijn hart werden gestoken.

Hij viel tegen een kledingrek, waarbij weer een heleboel kleren op de grond vielen. Zijn hart bruiste en bonsde. Het was alsof er honderden wormen in zijn borst krijoelden. *Alsjeblieft... niet nu*, smeekte hij. Hij draaide zich om en hield zich overeind aan de kledingrekken om bij Oliver te komen. Hij werkte zich langs het scherm. De

wormen vermenigvuldigden zich en klemden zich vast aan zijn luchtpijp.

'Hhhh...' Een gefluit drong zich naar boven door zijn strot. 'Hhhhh...' Charlie hapte naar lucht terwijl zijn hartslag zich versnelde, begon te stampen. Sneller en sneller, een tromgeroffel in zijn borst. Hij deed zijn ogen dicht... voelde zijn pols... *God...* op hol geslagen...

'O... Ollie...' riep hij met krakende stem. 'Ollie!' Strompelend ging hij de gang door en wankelend terug via het halletje, waar hij een trillende hand op de deurknop legde. Hij trok de deur open en hoefde er alleen nog maar doorheen te stappen. Steunend tegen de muur probeerde hij zichzelf naar voren te dwingen. Hij was er bijna, maar op een of andere manier kwam hij niet verder... Hij baadde in het zweet. De wormen kronkelden, groeven en klemden zich als een vuist rond zijn hart. Charlie probeerde lucht te krijgen, maar hij kreeg niets binnen. Door de deuropening zag hij Oliver met Shep vechten. *Shep!* Nu wist hij dat het een droom was. Toch, toen hij nog een keer keek... *Ollie...* Ollie leek te winnen. De tranen stroomden over zijn wangen toen Shep en Ollie allebei verdwenen. *Je hebt hem te pakken bro...* De vuist omklemde zijn hart nog steviger. Zijn hele gezicht kromp samen om de druk te weerstaan. Het stond op het punt om te barsten. En toen... terwijl hij op zijn knieën zakte..., gebeurde dat.

'Ollie...' stamelde hij met een laatste piep. Hij probeerde vaarwel te zeggen, maar dat lukte niet meer. Zijn gezicht sloeg tegen het beton.

‘Oliver, ik vraag het niet nog een keer,’ waarschuwt Shep. ‘Waar is verdomme mijn geld?’ Door zijn laatste klap wankel ik van de wagens vandaan in de richting van de zijkant van het pakhuis.

Achter me is geen ruimte meer. Struikelend over het mijneveld van hoelahoeps, hoge hoeden en allerlei andere rekwisieten die op de vloer liggen opgestapeld, zoek ik naarstig naar iets... wat dan ook... dat ik als wapen kan gebruiken. Het enige dat in de buurt komt, is een rijk versierde kandelaar, maar als ik die oppak, blijkt het ding bijna niets te wegen; piepschuim. Ik zou het bijna vergeten. Disney World.

Shep dendert door de troep heen recht op me af en grijpt me bij mijn revers. ‘Laatste waarschuwing,’ zegt hij. Zijn hete adem schroeit mijn gezicht. ‘*Waar. Is. Mijn. Geld?*’

Mijn hoofd suist als een brandend huis. Ik kan het nauwelijks van links naar rechts bewegen. ‘Val dood klootzak. Je krijgt geen cent.’

Woedend smijt hij me ruggelings tegen een enorm hobbelpaard. Mijn hoofd klapt tegen het houten zadel, maar Shep laat me niet los. ‘Pardon, Oliver. Ik heb niet goed gehoord wat je zei.’

‘Val... dood.’

Hij grijpt me vast en slingert me met mijn gezicht naar voren tegen een buitenmodel duveltje in een doos-

je. Mijn gezicht wordt platgeslagen tegen de voorkant en een ziekmakend gekraak vertelt me dat mijn neus gebroken is. 'Zullen we dat nog een keertje doen?' vraagt Shep terwijl hij me bij mijn nek vasthoudt.

Met mijn goede oog kijk ik naar hem op. Mijn stem is bijna onhoorbaar. 'V...val...'

Grommend als een beest draait hij me om en slingerd me tegen een popcornkar. Ik steek mijn armen naar voren om mijn gezicht te beschermen, maar het gaat te snel. Ik smak door het glas heen. Overal brekend glas, mijn handen worden erdoor opengehaald. Ik kom op mijn buik in de kar terecht en ik zie vlak voor mijn borst een driehoekig stuk glas. Het heeft één geslepen kant die tegen de rand van de kar heeft gezeten.

Shep grijpt mijn benen en rukt me achteruit. Glas-splinters klauwen zich in mijn maag. Ik verbijt de pijn en strek mijn arm om het stuk glas te pakken. Ik grijp het zo stevig vast dat het bijna in de palm van mijn hand snijdt. Nog voordat mijn voeten de vloer raken – voordat Shep beseft wat er gebeurt – draai ik me razendsnel om en steek de gekartelde scalpel in zijn maag.

Zijn gezicht wordt lijkbleek en hij grijpt naar zijn buik, ongelovig kijkend naar het bloed dat glanzend over zijn hand stroomt. 'Godverd...' Hij kijkt naar mijn gezicht. 'Jij bent dood... dood...'

Hij tast in zijn jasje naar zijn pistool. Ik haal uit naar zijn arm en snijd hem vlak boven de pols open. Jankend van de pijn laat hij het pistool vallen. Ik schop het wapen onder het hobbelpaard. Shep krijgt geen tweede kans. Zijn ogen zijn brandend rood. Hij probeert mijn nek te grijpen. Ik zwaai met het glas. Deze keer haal ik zijn borst open. Mijn hand bloedt door het scherpe glas, maar het is duidelijk wie er de meeste last van heeft. Voor het eerst struikelt Shep. Als hij dichterbij komt, verzamel ik alle kracht die me nog rest. Voor alles wat hij ons heeft aangedaan. Ik let niet op het bloed, denk niet aan de gevolgen en haal uit voor de laatste...

Er klinkt een luid piepend gehijg uit de richting van

het halletje. Dat houdt me tegen. Ik herken het uit duizenden. Links van me, in de deuropening, staat Charlie. Hij heeft een hand tegen zijn borst en houdt zich staande tegen de muur.

'Ollie,' stamelt hij, met zijn mond wijd open. Dat is alles wat hij kan uitbrengen. Happend naar lucht zakt hij in elkaar. Ik heb me slechts twee seconden omgedraaid. Voor Shep is het een eeuwigheid.

Als ik weer naar hem kijk, stormt hij al op me af. Hij bewerkt mijn borst alsof het een boksbal is. Ik val op mijn rug op het beton en haal uit naar zijn nieren. Shep trekt het gekartelde stuk glas uit mijn hand en veroorzaakt een nog diepere snee.

Ik schreeuw het uit van de pijn. Shep zwijgt. Hij is klaar met praten. Hij gaat op mijn borst zitten en pint mijn biceps vast met zijn knieën. Ik ga als een wilde tekeer om mijn armen vrij te krijgen. Hij is te zwaar. Ik zoek naar zijn ogen, maar het lijkt alsof er niemand thuis is. Shep kan het niets meer schelen... mij... de tapes... zelfs het geld.

Hij begraaft zijn knieën in mijn biceps en tilt het glas op als een guillotine. Zijn ogen zijn op mijn nek gericht. Dit ga ik niet overleven. Ik fluister *sorry* tegen Charlie. En tegen mijn moeder. Ik doe mijn ogen dicht, draai mijn hoofd om en zet me schrap voor wat komen gaat.

Dan hoor ik een pistoolschot. Dan nog twee, snel achter elkaar. Ik kijk net snel genoeg op om de kogels te zien inslaan in Sheps borst. Elke keer dat hij geraakt wordt, schokt zijn lichaam hevig. Hij braakt bloed uit. Het stuk glas valt uit zijn hand kapot op de vloer. Zijn armen vallen slap langs zijn lichaam. Dan wankelt Shep even en valt achterover.

Ik kijk waar het geluid vandaan komt en zie haar op de vloer zitten. Niet knock-out... bij bewustzijn... Joey. Door het licht achter haar zie ik alleen een silhouet. En het rookwolkje dat uit haar pistool komt.

Ze springt overeind, racet naar de muur en slaat met de kolf van haar wapen het glas stuk van het dichtst-

bijzijnde brandalarm. Het schrille geluid verbreekt schreeuwend de stilte en binnen een minuut zijn in de verte al sirene's te horen. Joey draait zich om en rent naar Charlie. O god...

'Charlie!' schreeuw ik. '*Charlie!*' Ik probeer te gaan zitten, maar mijn hele arm staat in brand. Er zit geen beweging in mijn vingers. Mijn lichaam begint te schud-den terwijl ik in een shock raak.

Een stuk of zes veiligheidsmensen van Disney stromen het pakhuis binnen. Ze rennen allemaal naar mij toe. Joey blijft bij mijn broer. 'Niet bewegen alstublieft,' zegt een van de bewakers. Hij houdt mijn schouders vast om me rustig te houden. Vier anderen knielen bij Charlie. Ze blokkeren mijn blikveld.

'Ik kan hem niet zien! Ga aan de kant!' schreeuw ik, terwijl ik mijn nek verdraai. Niemand beweegt. Ze kijken allemaal naar het levenloze lichaam van Shep.

'Hij heeft hartritmestoornissen! Hij moet mexiletine hebben!' schreeuw ik in Joey's richting. Ze past kunstmatige beademing toe. Hoe drukker ik me maak, hoe meer het pakhuis begint te draaien. De wereld wankelt en duikelt op zijn kant. Mijn levenloze arm lijkt zich als een rubberen band te verheffen boven mijn hoofd. De bewaker zegt iets, maar ik hoor alleen geruis. *Nee, blijf bij bewustzijn, zeg ik tegen mezelf. Ik kijk naar het dak. Het is al te laat. De wereld wordt zwart-wit, dan alleen nog grijs. 'Is hij in orde!? Zeg me dat het goed komt!'* schreeuw ik zo hard als ik kan.

Er komen een stuk of tien hulpverleners het pakhuis binnenrennen. Ze schreeuwen allemaal door elkaar. Het grijs verandert in een diep, levenloos zwart en ik krijg geen antwoord.

Het gestaar is het ergste. Precies wat Charlie voorspelde. Laat het gefluister maar, en het onverhopen wijzen of zelfs de manier waarop ze langs me heen lopen als het geroddel zich een weg brandt door het kantoor. Daar kan ik wel mee leven. Maar als ik in de smetteloze conferentieruimte zit en door het glas kijk dat me afscheidt van mijn voormalige collega's, dan moet ik me wel een aap in de dierentuin voelen. Ze bewegen zich snel door het woud van bureaus en proberen te doen alsof er niets aan de hand is. Maar steeds als er een langskomt, elke keer als er iemand uit de lift stapt, zich naar het kopieerapparaat haast of zelfs gewoon achter zijn bureau zit, draaien ze hun hoofd een fractie van een seconde mijn kant op. Dan krijg ik die blik: deels nieuwsgierigheid, deels morele verontwaardiging. Soms gekruid met schaamte, soms met een snuifje walging.

Het is twee weken geleden dat het nieuws bekend werd maar dit is hun eerste kans om het zelf te zien. Hoewel de meesten hun standpunt al hebben bepaald, zijn er toch nog een paar die willen weten of het waar is. Die zijn het moeilijkst onder ogen te komen. Wat Charlie en ik ook voor goeds hebben gedaan, het was niet ons geld.

Een uur lang blijf ik daar zitten en laat hun gestaar, gefluister en het vervelende wijzen over me heen komen. Ik probeer oogcontact te maken maar op zo'n mo-

ment kijken ze de andere kant op. Op de meeste dagen zijn alleen de laagste werkbijen te vinden in de zwerm tussen de bureaus bij de hoofdingang. Vandaag heeft bijna iedere medewerker van de bank wel een excuus gevonden om naar de aap achter het glas te komen kijken. Daarom hebben ze me hier neergezet. Als ze het me makkelijk hadden willen maken, hadden ze me wel door een zij-ingang binnen kunnen laten en in de privélift naar boven kunnen laten gaan. In plaats daarvan maken ze er een show van en benadrukken ze dat de privélift voor mij tot het verleden behoort. Net zoals alles bij Greene & Greene gaat het om het beeld dat wordt uitgedragen.

Als Lapidus en Quincy eindelijk arriveren, is de drukte op zijn hoogtepunt. Ze praten niet rechtstreeks tegen me. Alles gaat via hun advocaat – een vervelende muskiet met een hoog zeurstemmetje. Hij vertelt me dat mijn laatste salaris pas wordt uitbetaald als het hele onderzoek is afgerond, dat mijn ziektekostenverzekering per direct stopt, dat ze gerechtelijke stappen zullen ondernemen als ik contact opneem met huidige of voormalige cliënten van de bank en als kers op de taart dat ze de SEC en de financiële toezichthouder benaderen in de hoop dat ik in de toekomst bij geen enkele andere bank in dienst kan komen.

‘Prima,’ zeg ik. ‘Bent u klaar?’

De advocaat kijkt naar Lapidus en Quincy. Ze knikken allebei.

‘Prachtig,’ zeg ik. ‘Dan is dit voor u...’ Ik laat een blauw witte envelop over het bureau naar Lapidus glijden. De voorkant is niet bedrukt. Lapidus werpt de advocaat een blik toe.

‘Maak je geen zorgen, het is geen dagvaarding,’ zeg ik tegen hem.

Lapidus keert de envelop om en ziet zijn eigen rafeelige handtekening op de achterflap staan.

Het is de enige reden dat ik vandaag ben teruggekomen...

Hij opent de envelop en haalt mijn aanbevelingsbrief van de business school eruit.

Ik wilde zijn gezicht zien. En hem laten weten dat ik het wist. Hij houdt zijn ogen op de brief gericht, weigert naar mij te kijken. Zijn ongemakkelijkheid alleen al maakt elke seconde de moeite waard. Hij vouwt de brief op, stopt hem weer in de envelop en loopt zwijgend naar de deur.

‘Waar ga je naartoe?’ vraagt Quincy.

Lapidus geeft geen antwoord. Hij en Quincy zijn niet betrokken geweest bij het geld en alles wat er is gebeurd, maar heiligen zijn ze niet.

De hele bijeenkomst duurt niet langer dan zes minuten. Vier jaar om dit leven op te bouwen. Zes minuten om het door de plee te spoelen. De advocaat vraagt me om hier te wachten terwijl mijn spullen worden gehaald.

Ze gaan. De deur slaat achter hen dicht en ik kijk door het glas naar de receptieruimte. Tientallen medewerkers kijken weer de andere kant op. Elke keer als ik mijn gewicht verplaats, schrijnt de wond in mijn buik. Mijn gebroken neus doet pijn bij elke ademhaling, maar dit is nog pijnlijker.

Vijfentwintig minuten later is er nog niets veranderd. De dierentuin is nog altijd open. Ik knik naar Jersey Jeff; hij doet alsof hij het niet ziet. Mary stapt de lift uit en weigert mijn aanwezigheid te erkennen. Vier jaar lang heb ik mezelf afgebeeld voor de partners, geld verdiend voor de klanten en me verdiept in alle pietluttige details die de bank te bieden had. In al die jaren heb ik geen enkele vriend gemaakt.

Ik probeer er niet aan te denken en ik staar naar de ingelegde mahoniehouten vergadertafel. Aan deze tafel tekende ik de overeenkomst met mijn eerste klant. Die overeenkomst kwam onder Lapidus' aandacht en zorgde dat ik opklom van de eerste naar de zevende verdieping. Nu volg ik met mijn ogen het patroon van het antieke mahoniehout. Met mijn hoofd schuin zie ik de lelijke kras die als een litteken over het midden van

het tafelblad loopt. Die heb ik nooit eerder gezien, maar ik wed dat hij er altijd al was.

Als ik het wachten zat ben, sta ik op om weg te gaan. Net wanneer ik mijn stoel naar achteren schuif, klinkt er een luide klop op de deur van het vergaderzaaltje.

‘Binnen,’ zeg ik, maar de deur zwaait al open.

Als hij tegen de muur slaat, bekijk ik de bekende figuur die twee kartonnen dozen draagt. Joey stapt aarzelend de kamer binnen en zet de dozen op de tafel. Ze weet niet wat ze moet zeggen. Een van de dozen bevat managementboeken en mijn goedkope bureaulamp. De andere is gevuld met boetseerleem en de rest van Charlies speelgoed.

‘Ze... eh... ze hebben me gevraagd om je dit te brengen,’ begint ze, met ongewoon zachte stem.

Ik knik en bekijk even de inhoud van de doos. De zilveren pen die ik kocht van mijn eerste bonus. Het leren vloeiblok dat ik kocht na mijn eerste opslag. De art-decoklok die ik van Lapidus heb gekregen, zit er natuurlijk niet bij. Waarschijnlijk heeft hij die vorige week van de muur getrokken.

‘Het spijt me dat ze je er zelf niet heen wilden laten gaan,’ zegt Joey. ‘Na alles wat er is gebeurd, vroeg de verzekeringsmaatschappij me...’

‘Ja, ik snap het wel,’ onderbreek ik haar. ‘Iedereen moet zijn werk doen.’

‘Ja... nou ja... het ene klusje is makkelijker dan het andere.’

‘Ja, dat zal wel.’ Ik kijk haar aan. In tegenstelling tot alle anderen, kijkt zij wel terug. Zij bestudeert... peilt mijn reactie. Dit is de eerste keer dat ik haar van dichtbij zie – en zonder pistool in haar hand. ‘Hoor eens, mevrouw Lemont...’

‘Joey.’

‘Joey,’ herhaal ik. ‘Ik wilde... ik wilde je bedanken voor wat je hebt gedaan. Voor mij... en voor Charlie.’

‘Oliver, alles wat ik heb gedaan, is de waarheid vertellen.’

‘Ik heb het niet over je verslag – ik bedoel met Shep. Dat je ons hebt gered.’

‘Door mij ben je bijna vermoord. Toen ik net deed alsof ik met Lapidus belde...’

‘Dat was de enige manier om erachter te komen wat er werkelijk aan de hand was. Trouwens, als jij toen niet was verschenen... en die medicijnen voor Charlie...’

‘Zoals je zei, iedereen moet zijn werk doen,’ voegt ze er met een grijns aan toe. Het is de enige glimlach die ik vandaag heb gezien. En deze betekent meer dan ze ooit zal weten.

‘Wat gaat er nu gebeuren?’ vraag ik aan haar. ‘Heb je al het geld terug kunnen vinden?’

‘Geld? Welk geld?’ vraagt Joey lachend. ‘Dat is geen geld meer – het is gewoon een samenstelling van eentjes en nulletjes in een computer.’

‘Maar die rekening in Antigua...’

‘Toen je ons de locatie gaf, hebben ze elke cent rechtstreeks teruggestuurd, maar je hebt gezien hoe Duckworth de worm heeft ontworpen. De drie miljoen... de driehonderd miljoen... niets ervan was echt. Zeker, de computers dachten wel dat het echt was, en ja, elke bank waar het heen werd gestuurd, liet zich voor de gek houden, maar dat betekent niet dat het geld daar echt was. Zo geniaal was het programma. Zeg maar dag tegen de harde cash van de toekomst. Het mag er uitzien als een dollar, fungeren als een dollar, maar het hoeft nog geen dollar te zijn.’

‘Dus al die overschrijvingen van Tanner Drew en alle anderen hier...?’

‘Waren gewoon de makkelijkste manier om het geld kosher te laten lijken. Van dichtbij gezien is het briljant. Volledig onwillekeurig – niet te achterhalen. Het moeilijkste is dat als de worm in het systeem zit, hij zich helemaal ingraaft en zichzelf verbergt.’

‘Hoe weet je dan wat echt is en wat niet?’

‘Daar leg je de vinger precies op de zere plek. Jammer voor ons. Het is zoiets als praten over reizen in de

tijd. Toen Gallo het programma binnenbracht en Shep het losliet op het systeem, drong de worm zo diep door dat hij een compleet nieuwe werkelijkheid creëerde. De computerjongens denken dat ze maanden nodig hebben om alles te verwijderen. Geloof me, Lapidus en Quincy zitten nu wel te lachen, maar ze zullen minstens een jaar lang onder een vergrootglas zitten zo groot als de staat Utah. En hetzelfde geldt voor alle klanten van de bank.'

Ze vertelt me dit om me op te vrolijken. Maar zelfs al kan ik me voorstellen hoe Tanner Drew kijkt als hij hiervan hoort, weet ik niet zeker of dat lukt. 'En Gillian?' vraag ik.

'Je bedoelt Sherry?'

'Ja... Sherry. Enig idee hoe het met haar gaat?'

'Behalve de aanklacht? Dat weet jij beter dan ik. Jij praat met justitie.'

Daar heeft ze gelijk in. 'Het laatste wat ik hoorde, is dat ze net op tijd voor de begrafenis borgstelling kreeg.'

Joey zwijgt als ik dat vertel. Hoe het ook precies gebeurd is, zij is degene die Shep heeft neergeschoten. Maar ze weet ook wel dat ze niet te lang bij de negatieve kanten stil moet staan. Ze verandert snel van onderwerp met de vraag: 'En, wat ga jij hierna doen?'

'Je bedoelt naast mijn vijf jaar voorwaardelijk?'

'Was dat de einduitspraak?'

'Als we DeSanctis en Gilli... Sherry leveren, worden we vrijgesproken.'

Aan de frons in haar voorhoofd te oordelen, vraagt ze zich af of de keuze moeilijk is geweest. Niets in mijn leven is ooit makkelijker geweest.

'En jij?' vraag ik. 'Krijg je geen bonus of zo voor het oprollen van de hele bende?'

Ze schudt haar hoofd. 'Niet als een krenterige verzekeringsmaatschappij die moet betalen,' zegt ze. 'Maar er komt altijd weer een nieuwe zaak...'

Ik knik, in een poging om medeleven te tonen.

'Dit was het dus?' vraagt Joey.

'Dit was het,' antwoord ik.

Ze kijkt naar me alsof ik iets achterhoud.

‘Wat?’ vraag ik.

Ze kijkt even over haar schouder om te checken of er iemand luistert. ‘Is het waar dat er al iemand heeft gebeld om de filmrechten te kopen?’

‘Hoe heb je dat gehoord?’

‘Dat is mijn werk, Oliver.’

Ik schud mijn hoofd, en voor één keer laat ik de teugels wat vieren. ‘Ze belden – zeiden dat ik een heleboel subplots heb – maar ik heb nog niet teruggebeld. Ik weet het niet... niet alles is te koop.’

‘Ja... ach, ik heb ook een hoop subplots. Alles wat ik wil zeggen, is dat van mijn personage niet zo’n herenloos fotomodelletje mag worden gemaakt dat altijd maar rondrent met een mobieltje aan haar oor geplakt. Laat het iemand met een normaal lijf zijn die van zich af weet te bijten. Het laatste wat tegen haar wordt gezegd, zou iets moeten zijn als “*Thanks, Mean Joe*”.’

Ik schiet in de lach. ‘Ik zal mijn best doen.’

Joey stapt naar de deur en rukt hem open. Voordat ze vertrekt, draait ze zich nog even om en zegt: ‘Het spijt me echt dat ze je moesten ontslaan, Oliver.’

‘Ach, misschien is dat maar goed ook.’

Ze bestudeert mijn gezicht om te zien of ik lieg – tegen haar en tegen mezelf.

Met de nodige twijfel draait ze zich weer om naar de deur. ‘Klaar om te gaan?’

Ik kijk naar de twee dozen op de vergadertafel. De linkerdoos bevat hoe-kom-ik-verderboeken, zilveren pennen en een leren vloeiblok. In de rechter zit boetseerlei en Kermit de Kikker. De dozen zijn niet zo groot. Ik kan ze allebei dragen, maar ik neem er maar een mee.

‘Kom op Kermit, we gaan naar huis.’

Ik pak Charlies doos en houd hem tegen mijn borst.

Joey wijst naar de andere. ‘Zal ik helpen dragen?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Die heb ik niet meer nodig.’

Ze knikt even en houd de deur wijd voor me open.

Ik stap over de drempel en loop voor de laatste keer

door de bank. Iedereen kijkt naar me. Het kan me niet schelen.

'Geef ze van katoen, jochie,' fluistert Joey als ik haar passeer.

'Thanks Mean Joe,' grijns ik terug.

Zonder nog iets te zeggen, stap ik de drukte in. Ik kijk strak naar voren en ik ruik de boetseerklei al.

En? Wat zeiden ze? Zijn we de sigaar?’ Charlie draait me de duimschroeven aan zodra ik een voet over de drempel van zijn kamer zet.

‘Drie keer raden,’ antwoord ik.

Hij zit rechtop in bed en herschikt het verband om zijn schouder. Hij wist wat er zou komen. Als ze ons niet zouden ontslaan, waren ze gek. ‘Hebben ze nog iets over mij gezegd?’ vraagt hij.

Ik dump de doos met zijn bureauspeelgoed op het voeteneinde, boven op het dekbed uit zijn jeugdijaren. ‘Ze wilden je een partnerschap aanbieden, maar alleen als ze je Silly Putty mochten houden. Natuurlijk heb ik gezegd dat daar niet over te onderhandelen viel maar misschien kunnen we een tegenbod doen met een paar Matchbox-autootjes. De goede natuurlijk, niet die ge-deukte dingen.’

Hij is in verwarring gebracht. Het resultaat had hij verwacht, maar mijn reactie niet. ‘Dit is geen grapje Ollie. Wat moeten we nu? Ma kan echt geen twee appartementen betalen.’

‘Dat is zo.’ Ik ga de slaapkamer uit en keer twee seconden later terug met een enorme legergroene plunjezak. Steunend laat ik het ding naast hem op het bed vallen. ‘Daarom gaan we terug naar één.’ Charlie trekt de ritssluiting open en ziet mijn netjes opgevouwen kleren.

‘Dus je zet dit echt door? Je komt weer hier wonen?’

‘Dat hoop ik wel, ja. Ik heb net drieëntwintig dollar

uitgegeven aan mijn laatste taxirit. Die kosten een vermogen.'

Charlie peilt me zorgvuldig met samengeknepen ogen: 'Oké, vertel me nu de clou maar.'

'Ik heb geen idee waar je het over hebt.'

'Nee, nee,' houdt hij aan. 'Geen spelletjes met me spelen, Monty. Toen jij in dat appartement trok, was ik erbij. Je was zo trots als een pauw. Tijdens je studie woonden al je vrienden op kamers terwijl jij naar huis heen en weer moest blijven pendelen. Toen je afgestudeerd was... toen je dat contract tekende en de eerste stap zette op de weg naar succes... Ik weet wat dat voor je betekende, Ollie. Vertel me dus niet dat je er niet enorm van baalt dat je weer thuis komt wonen.'

'Dat valt echt wel mee.'

'Dat valt dus mee,' beaamt hij, nog altijd mijn gezicht bestuderend. 'Het is een tijdelijke zaak en een goede beslissing.'

'Denk je dat er nog steeds twee mensen in deze kamer kunnen slapen?' vraag ik, en ik wijs naar de piramide van luidsprekers op de plek waar mijn oude bed heeft gestaan.

'Twee kan wel... ik ben al lang blij dat het er geen drie zijn,' zegt hij.

'Wat bedoel je daar nou weer mee?'

'Je vriendin Beth belde. Ze zei dat je telefoon was afgesloten.'

'En...?'

'En ze wilde je spreken. Ze zei dat jullie uit elkaar waren.'

Deze keer geef ik geen antwoord.

'Wie heeft het eigenlijk uitgemaakt?' vraagt Charlie.

'Maakt het wat uit?'

'Eigenlijk wel,' zegt hij, terwijl hij aan het dunne korstje in zijn nek voelt dat nog steeds niet is verdwenen.

'Sinds wanneer maak jij je daar zo druk om?'

'Geef nou maar gewoon antwoord, Ollie.' Hij zegt

het niet, maar het is duidelijk waar hij op doelt. Het leven is altijd een test.

‘Als je je daardoor beter voelt, ik was degene die het uitmaakte.’

‘Praise the Lord! Ik ben genezen...!’ roept Charlie terwijl hij zijn schouder in de lucht steekt. ‘Mijn arm... hij doet het weer! Mijn hart... het klopt!’

Ik rol met mijn ogen.

‘Mmmmmmm, baby, laat een halleluja horen!’

‘Ja hoor, ze mist jou ook,’ zeg ik. ‘Zou je me niet eens helpen met de rest van mijn spullen?’

Hij kijkt naar beneden en grijpt zijn schouder vast. ‘Au, mijn arm. Hoest, hoest en nog eens hoest... ik krijg geen lucht.’

‘Schiet op, aansteller. Kom eens uit je nest. De doktoren hebben gezegd dat alles goed gaat.’ Ik ruk het dekbed weg en zie dat hij gewoon een spijkerbroek en sokken aan heeft. ‘Je bent echt een droevig geval, weet je dat?’ zeg ik.

‘Nee hoor, dan zou ik ook nog sportschoenen aan hebben, dat is pas droevig.’ Hij springt uit bed en volgt me naar de woonkamer waar mijn andere plunjezak, twee enorme dozen, en een paar kratten staan met cd’s, video’s en oude foto’s. Dat is alles wat over is. Het enige meubelstuk heb ik gisteravond al gebracht: een kast die hier vandaan was gekomen.

‘Waar is dat Calvin Klein-achtige beddengoed van je?’ vraagt Charlie.

‘Volgens ma staat mijn oude bed nog in de kelder. Daar kan ik ook prima in slapen.’

‘Prima?’ Hij schudt zijn hoofd en kan het niet vatten. ‘Ollie, dit is idioot. Je speelt je rol uitstekend, maar ik kan wel horen dat het je niet lekker zit. Als je wil, kunnen we wel een paar van mijn luidsprekers verpanden. Dan heb je in elk geval nog een maand om...’

‘Het is wel goed,’ onderbreek ik hem, en ik pak de tweede plunjezak.

‘Het is echt wel goed zo.’

‘Maar als je geen werk hebt...’

‘Daar buiten zijn mogelijkheden zat en ik heb er maar één nodig.’

‘Ga je dan weer t-shirts verkopen? Daar verdien je geen stuiver mee.’

Ik laat de plunjezak op de vloer glijden, leg een hand op zijn schouder en kijk hem recht aan. ‘Eén goede mogelijkheid, Charlie, en die zal ik vinden.’

Charlie kijkt hoe ik sta te balanceren op de ballen van mijn voeten. ‘Oké, de studeer-Ollie en de bank-Ollie zijn dus geschiedenis, om niet te vergeten de ik-wil-graag-indruk-maken-Ollie met zijn demonteerbare ziel. Welke is dit nu? Ondernemer-Ollie? Doorzetter-Ollie? Binnen een maand Baantje in een winkel-Ollie?’

‘Wat denk je van de echte Ollie?’ vraag ik.

Dat lijkt hem wel wat.

Ik loop terug naar de eetkamer en ik kan de energie al voelen rommelen in mijn maag. ‘Ik kan je vertellen, Charlie – nu ik de tijd heb, zal er niets meer in de...’

Als ik de opengescheurde envelop op de rand van de tafel zie liggen, onderbreek ik mezelf. Hij is van het Coney Island Hospital. Ik weet wanneer de rekeningen komen. ‘Is de volgende rekening er nu al?’ vraag ik.

‘Ja, zoiets,’ zegt Charlie. Hij probeert te doen alsof er niets aan de hand is.

Daar trap ik niet in. Er moet iets zijn. Ik pak direct de envelop. De rekening is hetzelfde. Het totaalbedrag is nog altijd eenentachtigduizend. Aan het eind van de maand moeten we de gebruikelijke vierhonderdtwintig dollar betalen en de status van de betaling is nog altijd ‘op tijd’. Maar boven aan het papier staat nu Charlie Caruso boven het adres, in plaats van Maggie.

‘Wat... wat heb je gedaan?’ vraag ik.

‘Die rekening is niet voor haar,’ zegt hij. ‘Zij hoeft die last niet te dragen.’

Hij staat daar met zijn handen in zijn zakken en in zijn stem klinkt een kalmte door die ik jaren niet heb gehoord. Toch is het op zijn eigen naam laten zetten van

de ziekenhuisrekening veruit het meest onbezonnen en onnodige wat mijn broer ooit heeft gedaan. Daarom vertel ik hem de waarheid. 'Goed zo, Charlie.'

'Goed zo?' Is dat alles? Ga je me niet vragen waarom ik dit in godsnaam heb gedaan? Hoe dit zal aflopen? Hoe ik dat zou moeten opbrengen?'

Ik schud mijn hoofd. 'Ma heeft me al over die baan verteld.'

'O ja? Wat heeft ze gezegd?'

'Wat valt er over te zeggen? Illustratiewerk bij uitgeverij Behnke. Tien uur per dag tekeningen maken voor gebruiksaanwijzingen van computers. Ongeveer even interessant als gras zien groeien, maar het levert wel zestien dollar per uur op. Zoals ik al zei, het is goed zo.'

Ik heb mijn zin nauwelijks afgemaakt of we horen de voordeur dichtslaan. 'Zie ik daar een stel knappe mannen?' klinkt de stem van ma. Ze heeft twee bruine tassen met boodschappen in een dubbele houdgreep. Charlie neemt snel een zak van haar over, ik de andere. Zodra ze haar handen vrij heeft, wordt haar glimlach breder en slaat ze haar dikke armen om ons heen.

'Mam, voorzichtig... mijn hechtingen,' zegt Charlie.

Ze laat haar greep los en kijkt hem aan. 'Zeg jij nee tegen een knuffel van je moeder?'

Hij weet dat discussie zinloos is en accepteert een natte zoen op zijn wang.

'Charlie zei dat hij niet van dat geknuffel houdt,' kom ik tussenbeide. 'Hij heeft een hekel aan dat kleffe gedoe.'

'Pas maar op, straks ben jij aan de beurt,' waarschuwt ze. Ze plant een zoen op mijn gezicht en worstelt zich uit haar winterjas. Ze ziet de dozen en kratten die overal op de vloer staan en kan zich amper beheersen. 'O, mijn jongens zijn weer thuis,' koert ze, en ze loopt achter ons aan naar de keuken.

Charlie begint groenten in de kasten te stoppen. Ik kijk naar de Charlie Brown-koektrommel op het aanrecht en bijt op de binnenkant van mijn lip. Het was

bijna vijf jaar lang een vaste gewoonte. Ik wil hem dolgraag opendoen, maar ik doe het niet.

Charlie observeert me nauwgezet. *Toe maar*, zegt zijn blik. *Iedereen mag wel eens de teugels laten vieren.*

‘En raad eens voor wie ik een cadeautje heb,’ zegt ma. Ze haalt een blauwe plastic zak uit een van de boodschappentassen. ‘Ik zag hem in de furniturenwinkel en ik kon hem niet laten liggen.’

‘Mam, ik heb je gezegd dat je niets voor me moest kopen,’ klaag ik.

Ze slaat er geen acht op, ze is te enthousiast. Ze steekt haar hand in de tas en haalt een borduurwerkje tevoorschijn. In dikke rode letters staan er de woorden: *Bloei waar je bent geplant.*

‘Wat vind je ervan?’ vraagt ze. ‘Het is gewoon een welkom thuiscadeautje. Ik kan het in een lijstje doen of op een kussen – wat je maar wilt.’

Zoals gebruikelijk bij de borduursels van ma, is de tekst weer veel te sentimenteel.

‘Heel mooi,’ zeg ik.

‘Vind ik ook,’ stemt Charlie in. Hij haalt een notitieblok tevoorschijn en krabbelt de woorden er zo snel mogelijk op. *Bloei waar je bent geplant.* Het ziet er goed uit, Charlie die weer een pen in zijn vingers heeft.

‘Trouwens, ik zag Randy Boxers moeder in de winkel,’ zegt ma tegen Charlie. ‘Ze was heel blij dat je had gebeld; haar dag was weer goed.’

‘De moeder van Randy Boxer?’ vraag ik. ‘Waarom bel je haar?’

‘Ik zocht het nummer van Randy,’ legt hij uit, alsof het de normaalste zaak van de wereld is.

‘O ja?’ vraag ik. Zijn antwoord kwam wel erg snel.

Hij houdt niemand voor de gek. Hij heeft Randy zeker vier jaar niet gezien. ‘Waarom plotseling deze schoolreünie?’

Hij draait zich weer om naar de groenten en weigert te antwoorden. ‘Nog niet,’ zegt hij zonder me aan te kijken. ‘Niet voordat alles in orde is.’

‘Charlie...’

Hij denkt er nog eens over na. Wat het ook is, het maakt hem nerveus, maar na een leven lang de kastanjes door mij uit het vuur te laten halen, is het tijd dat hij er zelf een pakt. ‘We willen... we denken erover om een bandje te beginnen...’

Ik kan me amper inhouden. ‘Een band, hè?’ vraag ik met een brede glimlach op mijn gezicht.

‘Gewoon een klein bandje. Wel hard, maar niet dom. We komen bij elkaar na het werk... beginnen in de club van Richie Rubin in New Brunswick... misschien daarna geleidelijk aan de stad in.’

‘Nou, dat klinkt geweldig,’ zeg ik. Ik doe alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Nu zullen jullie dus ook een naam moeten bedenken.’

‘Ja, wat denk je dat we de hele eerste repetitie hebben zitten doen?’

‘Dus jullie hebben al een naam?’

‘Ja, wat denk je? Dames en heren, komende zomer in het Shea Stadion... een Big Apple applaus graag voor... *The Millionaires!*’

Ik schiet in de lach. Ma ook.

‘Gaan jullie die naam echt gebruiken?’ vraag ik.

‘Nou, als ik van plan ben om in één keer over wolkenkrabbers heen te springen, kan ik net zo goed een coole cape aantrekken. Laag beginnen – hoog mikken.’

‘Hoor ik hier de kracht van positief denken?’

‘Ach, je weet dat ik geloof in positief denken. Vraag maar rond. Trouwens, wie wil een band met de naam *Pluto’s afgehakte kop*? Als we dat doen, verliezen we meteen het jongste marktsegment.’

Ma staat boven de gootsteen haar handen te wassen. Ze heeft pleisters op vier van haar vingers. Ik zie dat Charlie achter haar naar de koektrommel kijkt. De verf op Charlie Browns neus is afgesleten. ‘Hij is veel kleiner dan vroeger,’ fluistert Charlie tegen mij. ‘Hoeveel tekeningen ik ook moet maken, dit ding is binnen een jaar leeg.’

‘Dus je bent zover?’ vraagt ma, met een blik op Charlie.

‘Pardon?’ vraagt hij eerst, met de gedachte dat het een typische ma-vraag is, maar dan ziet hij aan haar gezicht dat het geen echte vraag is. *Dus je bent zover.* Het is een mededeling. ‘Ja,’ zegt Charlie tegen haar. ‘Ik denk het wel.’

‘Mag ik komen luisteren naar de repetitie?’ voegt ze eraan toe.

‘Alleen maar luisteren? We hebben jouw *star quality* nodig op het podium! Ben je klaar voor een sessie met de tamboerijn? Morgen hebben we onze eerste try-out.’

‘O, maar morgen kan ik niet,’ zegt ze. ‘Ik heb een afspraakje.’

‘Een afspraakje? Met wie?’

‘Met wie denk je, slimmerik?’ onderbreek ik. Ik dring me tussen hen in en sla een arm om mijn moeder heen.

‘Denk je dat jij de enige bent die de Cha Cha kent? Deze man heeft geen danslessen meer nodig. Kom op, sweet momma, van je één, van je twee... links, rechts...’

Ik draai ma rond en duw haar tegen het ijzeren fornuis, terwijl ik luid lachend beweeg op een denkbeeldig ritme.

‘Heeft iemand je werkelijk geleerd om zo houterig te bewegen?’ plaagt Charlie. ‘Je danst als een oude vent.’

Hij heeft helemaal gelijk, maar het kan me niet schelen.

Na jarenlang zwoegen bij de meest prestigieuze particuliere bank van het land heb ik op dit moment geen baan, geen inkomen, geen spaargeld, geen relatie, geen vooruitzichten en geen veiligheidsnet voor als ik van de trapeze val. Maar als ik met mijn moeder rondjes draai door de keuken en haar grijze haren door de lucht zie wapperen, weet ik eindelijk waar ik naartoe ga en wat ik worden wil. En voor mijn broer, die haar overneemt voor de volgende dans, geldt hetzelfde.

‘Van je één, van je twee... links, rechts...’

Epiloog

Henry Lapidus draaide aan de ovale, bronzen victoriaanse deurknop en stapte zijn kantoor binnen. Hij deed de deur achter zich dicht en ging recht op zijn bureau af. Terwijl hij de hoorn van de telefoon oppakte, wierp hij een blik op het rode vel in zijn inbox maar hij nam het er niet uit. Die les had hij al jaren geleden geleerd – zoals een goochelaar die zijn trucs beschermt – je zet niet elk nummer op dat vel; zeker niet de nummers die je uit je hoofd kent.

Terwijl hij het nummer intoetste en op antwoord wachtte, keek hij naar de aanbevelingsbrief die hij voor Oliver had geschreven. Deze hield hij nog steeds in zijn linkerhand.

‘Hallo, ik zou graag de heer Ryan Isaac spreken. Ik ben een van zijn cliënten van de privégroep,’ sprak hij. Lapidus had er duidelijk schik in. Natuurlijk was zijn prioriteit steeds geweest om het geld terug te krijgen. Hij had persoonlijk de bank in Antigua gebeld om de terugkeer van het geld tot de laatste cent zeker te stellen. Dat was zonder twijfel de juiste handelswijze.

Maar hij hoefde de bank in Antigua niet over de diefstal te vertellen, of over Duckworths worm, of over het feit dat het geld niet echt was.

‘Dag meneer Isaac, ik ben het,’ zei Lapidus zodra Isaac aan de lijn kwam. ‘Ik wilde even checken of alles is aangekomen.’

‘Zeker,’ antwoordde Isaac. ‘Het is vanmorgen gearriveerd.’

Drie weken geleden was de bank in Antigua verrast geweest over de ontvangst van een storting van driehonderddertien miljoen dollar. Het had vier dagen lang op een van de grootste privérekeningen ter wereld gestaan. Vier dagen lang een enorm bedrag. In die vier dagen had Oliver, naar de mening van Lapidus, één ding goed gedaan. Het was een van de eerste dingen die Lapidus hem had geleerd: *Open nooit een bankrekening zonder dat je er rente op krijgt.*

Lapidus knikte en genoot van het moment.

Vier dagen rente. Op driehonderddertien miljoen dollar.

‘Honderdzevenendertigduizend dollar,’ zei Isaac. Zal ik het overmaken naar de gebruikelijke rekening?’

‘Dat zou perfect zijn,’ antwoordde Lapidus. Hij draaide zijn stoel en keek uit over de skyline van New York.

Lapidus legde de hoorn weer neer. Hij wist dat de overheid zich vooral zou bezighouden met het opsporen van de worm en met de werking ervan. Terwijl daar aan gewerkt werd, nou ja... dankzij een discrete betaling aan een bankmanager in Antigua waren de gegevens over de rente allang verdwenen. Alsof ze nooit hadden bestaan.

Met zijn ogen nog op de skyline gericht, verfrommelde Lapidus de aanbevelingsbrief van Oliver en mikte hem in de achttiende eeuwse Chinese porseleinen vaas die hij als prullenbak gebruikte. *Honderdzevenendertigduizend dollar*, dacht hij bij zichzelf, terwijl hij achterover leunde in zijn leren stoel. Niet gek voor een dagje werk.

Terwijl hij de schaduwen van de late namiddag in zich opnam, weerkaatste een zonnestraal tegen de samuraihelm die achter hem aan de muur hing. Lapidus zag het niet. Als hij wel had gekeken, zou hij het licht hebben zien glinsteren vlak onder het voorhoofd van de helm. Daar zat een zilverkleurig voorwerp. Voor een

ongetraind oog leek het een spijkertje dat het masker op zijn plaats hield... of de punt van een dunne zilveren pen. Meer niet.

Buiten dat kleine zonnestraaltje, was de videocamera perfect verborgen. Waar Joey op dit moment ook was, ze zou er beslist van genieten.

Dankwoord

De volgende mensen wil ik graag bedanken, hun onaflatende steun is de enige reden waarom dit boek bestaat. Allereerst Cori. Er bestaan veel woorden, maar geen ervan is goed genoeg om uit te drukken wat zij voor mij betekent. Ik houd niet alleen van haar, ze verbaast me keer op keer. Ze is mijn band met de werkelijkheid en de beste reden om mijn fantasiewereld te verlaten is haar aan het eind van elke dag te zien. Cori, bedankt voor het reigderen, het brainstormen, het feit dat je het al die tijd met mij heb uitgehouden en – boven alles – voor het geloven in onze dromen. In de tweede plaats bedank ik Jill Kneerim, vriendin, literair agent en de droom van iedere schrijver, die dit boek vanaf het begin heeft omarmd. Ze heeft me als schrijver altijd begrepen en de zenachtige manier waarop ze met mijn manuscripten omgaat is meer dan genot – het is magie. Verder Elaine Rogers, die altijd goed voor ons heeft gezorgd, Ike Williams, Hope Denekamp, Andrea Dudley en al die andere geweldige mensen van Hill & Barlow Agency die zich voor ons inspannen.

Graag wil ik ook mijn ouders bedanken omdat ze mij in Brooklyn hebben laten opgroeien en voor alle liefde die ze me geven. Zij hebben me geleerd dat het belangrijk is om altijd jezelf te zijn en zij zijn de reden dat ik hier vandaag ben. En mijn zus Bari, de Charlie van mijn Oliver en de Oliver van mijn Charlie. De liefde die deze personages voor elkaar voelen is alleen mogelijk door

de onwerkelijk fijne jeugd die ik met mijn zus heb gehad. Ik bedank ook Bobby, Dale en Adam Flam en Ami en Matt Kuttler, die me helpen met alles waarbij ik hulp nodig heb en me het gevoel geven bij de familie te horen. Ik salueer (zoals Hawkeye in de laatste M*A*S*H) voor Judd Winick – partner in crime, medebedenker van dit plan en de vriend die me het ‘eureka-moment’ leverde dat tot dit boek leidde. Bedankt, Max. Ook bedank ik Noah Kuttler, een van de eerste mensen die ik raadpleeg, voor zijn enorme geduld, briljante intuïtie en oneindige vermogen om mij als schrijver uit te dagen. Ik voel me nederig door zijn bijdrage aan mijn romans – en nog belangrijker – en aan onze vriendschap. Ik wil ook Ethan en Sally Kline bedanken, die hebben laten zien dat zelfs de oceaan die tussen ons ligt hen er niet van weerhoudt mij te helpen – van redigeren tot een draai geven aan het plot. Bedankt ook Paul Brennan, Matt Oshtinsky, Paulo Pacheco, Joel Rose en Chris Weiss, door wie dit een eerlijk boek is geworden. Hun bijdrage is van zeer groot belang voor alles wat ik schrijf, en ik hoop dat ze weten hoe belangrijk ze voor me zijn. Echte broers. Ik bedank ook Chuck en Lenore Cohen, die de uitdrukking ‘je huis openstellen’ van een nieuwe betekenis hebben voorzien, toe ze hun huis overgaven aan het creatieve proces. Zonder hen had ik dit boek niet kunnen afmaken.

Toen ik aan deze roman begon, dook ik voor het eerst in een wereld waar ik nog niets van wist. Daarom ben ik zeer veel dank verschuldigd aan de volgende mensen, die me wegwijs hebben gemaakt. Zonder twijfel is Jo Ayn ‘Joey’ Glanzer de meest geweldige lerares die je maar kunt hebben. Ze heeft me de details laten zien, me door steegjes gesleept en een van mijn favoriete personages tot leven gewekt. En nog belangrijker: ze is een echte vriendin. Len Zawistowski en Rob Ward zijn geweldige onderzoekers en enorm aardige mannen tot wie ik me zonder aarzeling heb gewend. Bedankt voor alle plotten en plannen. Eljay Brown, John Tomlinson, Greg Regan,

Marc Connolly en Jim Mackin waren mijn gidsen voor de ongelofelijke organisatie die bekendstaat als de secret service. Ik kan ze niet genoeg bedanken voor hun vertrouwen. Zij zijn de goede jongens en ik respecteer zowel hen als de service meer dan ze weten. Bill Spellings, de man die me wegwijs heeft gemaakt ten aanzien van zeer ingewikkelde oefjes, zou James Bond nog in zijn hemd kunnen zetten. Robin Manix en Bob West hebben ervoor gezorgd dat ik beschikking had over alle details van de bankwereld die ik maar nodig had. Ashima Dayal, Tom DePont, Mike Higgins, Alex Khutorsky, David Leit, Mary Riley, Denis Russ, Jim Sloan, Don Stebbins en Ken van Wyk hebben al mijn vragen beantwoord, hoe stom of raar die ook was. Bill Warren en Deborah Warner van Disney hebben me enorm geholpen door me toe te laten achter de schermen van het Magic Kingdom. Het is een verbazingwekkend oord en ik waardeer hun steun enorm. Chuck Vance en Larry Sheafe (ze zijn gewoon de besten), Bill Carroll, Andy Polodak en alle geweldige mensen van Vance International hebben me geleerd hoe je mensen kunt opsporen. Richard Bert, Sheri James en de andere zeer vriendelijke mensen van FinCEN hebben me zeer veel geleerd over financiële delicten en wetshandhaving. Glen Dershowitz, Joe Epstein, Rob Friedsam, Steven Heineman, Roman Krawciw, Amanda Parness, J.P. Solit, Greg Stuppler en Jon Weiner hebben me de financiële wereld laten zien. John Byrne, Tom Lasich, Laura Mouck, Charles Nelson en Bob Powis hebben hun inzicht in het complexe witwassen van geld met mij gedeeld. Chris Campos, Louis Digeronimo, Nancie Freitas, Mary Alice Hurst, Terry Lenzner, Ted O'Donnell, Rob Russell, Robert Smith en Joseph T. Wells deelden hun onderzoekstechnieken met me. Steve Bernd, David Boyd, Greg Hammond, Peter Migala en Sean Rogers completeerden mijn geweldige surveillanceteam. Cindy Bonnette, Jeannine Butcavage, Vincent Conlon, Mike Martinson en Bill Spiro stelden hun grote kennis over de bankindustrie ter beschikking.

Noel Hillman en Dan Gitner gaven me juridische adviezen. Cary Lubetsky, Eric Meier en Roger White hebben me mijn geboortestad opnieuw leren kennen. Sue Cocking, Greg Cohen, John Constine, Tom Deardorff, Edna Farley, Michele en Tom Heidenberger, Karin Kuttler, Ray McAllister, Ken Robson, Sharon Silva-Lamberson, Joao Morgado, Debra Roberts, Sheryl Zandberg, Tom Shaw en mijn vader hebben de overige details met me bekeken. Rob Weisbach was de eerste die 'ja' zei. En al mijn mannelijke vrienden (jullie weten het wel: ik heb het over jullie, voor het geval je net bent gaan lachen) die de broers zijn uit dit boek. En, zoals altijd, mijn familie en vrienden die op deze bladzijden thuishoren.

Tot slot wil ik iedereen bij Warner Books bedanken: Larry Kirschbaum, Maureen Egen, Tina Andreadis, Emi Battaglia, Karin Torres, Martha Otis en Chris Barbra – enorm hard werkende verkopers – en de andere enorm aardige mensen die me er altijd laten thuisvoelen. Ik bedank ook – met een grote knuffel – Jamie Raab voor haar redigeren, haar enorme enthousiasme en het feit dat ze altijd in ons hoekje stond te juichen. Jamie, ik kan je niet genoeg bedanken voor het feit dat je ons erbij hebt gehaald. Tot slot wil ik mijn redacteur Rob McMahon hartelijk bedanken voor het enorme werk dat hij heeft verricht. Rob is als een prins onder de mensen. Zijn inbreng is even eerlijk als zijn manier van doen en door zijn suggesties streef ik altijd naar nog iets beters. Bedankt, Rob, voor je vriendschap en – het belangrijkste – je geloof in mij.